

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Komplocular Kim Un-su

—
Çeviren:
S. Göksel
Türküzü
—

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

"Endişelenme. İnsan kolay kolay ölmez. Kafasından vurulup beyninde kurşunla bir yıl hayatta kalan da var. Cenazeci, tabutu kapağına çivi çakarken dirilen de... Yasak böyle şaşırtıcı, zalim ve iğrenç bir şey!"

Reseng bir çöp kutusunda bulundu, belki de orada doğdu. Seul'de, gizli bir teşkilatın yönettiği bir kütüphanede, kimsenin okumadığı kitapların arasında büyüdü. Bir suikastçi olarak yetiştirildi. Hayatı, komplolar, cinayetler ve kedileri arasında geçiyor. Ama her şey evinin banyosunda bulduğu bombayla değişmek üzere. Hangi komplocu onu öldürmek istiyor?

Kim Un-su'nun kaleme aldığı *Komplocular*, yükselen Kore edebiyatından gerilim türüne nadide bir dokunuş.

Kim Un-su, 1972'de Seul'ün güneyindeki Busan kentinde doğdu. Kyung Hee  niversitesi'nde Kore edebiyatı öğrenimi gördü. İlk  yk s  2002'de yayımlandı. Fransa'da 2016 yılında polisiye edebiyat  d l  Grand Prix de Litt rature Polici re için kısa listeye alınan *Komplocular* ile adını uluslararası alanda duyurdu. Yarattığı çarpıcı, hatta abartılı karakterlerle tanınan yazarın romanları, ülkesinde saygın edebiyat ödüllerine değer görüldü.

Komplocular

Hoş karşılama

İhtiyar avluya çıkmıştı.

Reseng tüfeğın dürbününden odağın ı ayarlayıp mermiyi namluya sürdü. Merminin ağza gidişinde çıkan ses çok büyüktü. Etrafını kolaçan etti. Sadece uzun kökçınarlar gökyüzüne doğru kımıldamadan duruyordu ve hiçbir yerde bir hareket yoktu. Sessiz bir orman. Ne kuşlar uçuyor ne de böcek sesleri duyuluyordu. Böyle bir ormanda silah sesi uzaklara kadar yankılanır. Ya sesi duyup insanlar akın ederse? Bunun yersiz bir endişe olduğunu düşündü. Silah sesleri duymak olağandı. Kim silah sesi gibi bir şeyin ne olduğuna bakmaya bu ormanın derinliklerine kadar üşenmeyip gelir ki. Kaçak avcılar ın yabandomuzu avladığın ı san ırlar. Batıdaki dağ a baktı. Güneş dağ ın üzerinden bir karış kadar yükselmişti. Henüz vakti vardı.

İhtiyar, saksıdaki çiçekleri suluyordu. Bazısını biraz fazla, bazısını biraz az suladı. Çiçeğ e su ver iş i onlara çay ikram edermiş gibi içtendi. İhtiyar arada bir de dans edermiş gibi omuzlarıyla baş ını hafifçe sallıyor, çiçeğ in yapraklarına parmaklarıyla nazikçe dokunduğ u hatta onları okş adığ ı oluyordu. Kimi çiçeklere el sallıyor kimi çiçeklerle gülüş üyordu. İhtiyar, onlarla sanki hasbıhal ediyordu. Reseng dürbün odağ ını tekrar ayarlayıp ihtiyar ın konuştuğ u çiçeğ e baktı. Bir yerlerde sıkça gördüğ ü bir çiç ekti ama ismi aklına gelmiyordu. Ekimde aç an çiçeklerin birkaç ını gözünün önüne getirme-

ye çalıştı. Kosmos, kirli hanım çiçeği, ağaçhatmi... Şimdi ise baktığı çiçeğe yakışan ismi hatırlayamıyordu. Acaba nedendi? Kaşlarını çatıp çiçeğin adını hatırlamak için çaba sarfederek kafasını salladı. Gerçi şimdi çiçeğin ismi gibi şeylere ne gerek vardı?

Bahçenin bir tarafından cüsseli bir karabaş yavaş yavaş yürüyerek ihtiyarın baldırına kafasını sürttü. Kesinlikle safkan bir mastifti. Sezar'ın İngiltere'ye sefere giderken yanında götürdüğü türden. Romalıların yolkı atlarını yakalar ya da aslan avlarken kullandıkları köpeklerden. İhtiyar, karabaşın başını okşayınca köpek kuyruğunu sallayarak onun etrafında fırıl fırıl döndü. Karabaş, çiçeği sulayan ihtiyarı ikide bir rahatsız edince ihtiyar havası sönmüş bir futbol topunu bahçenin öbür ucuna fırlattı. Topun ardından karabaş kuyruğunu sallayarak koşup gitti, ihtiyar da çiçeğe su vermeye devam etti. Çiçekle konuştu, ona el sallayıp selam verdi. Sonra karabaş ağzında futbol topuyla geri geldi. İhtiyar, bu sefer de aksi yöne doğru, topu tekrar daha uzağa attı. Karabaş yine topun peşinden hızla koştu. Aslan avcılığıyla ünlenmiş bir köpekken şimdi bir aptala dönüvermişti. Fakat ihtiyarla karabaş anlaşıyor gibiydiler. Sürekli aynı hareketi tekrarladığı halde karabaş bıkmıyıp usanmak bilmiyordu. Eğleniyorlardı sanki.

Saksıların hepsini sulayınca ihtiyar memnun olmuş gibi doğrularak gülümsedi. Sanki Reseng'in orada olduğunu biliyormuş gibi dağın ortalarına baktı. Reseng dürbünün nişangâhından baktığında gülen ihtiyarın yüzü kadrāja girdi. Güneşin batmadan önce sadece bir karış kaldığını biliyor musun acaba? Şu güneş dağın ardından batmadan önce öleceğini biliyor musun? Bilip de mi gülüyorsun şimdi? Ya da belki de gülmüyorsun. İhtiyarın yüzü tıpkı bir Hahö maskesine¹ benzediğinden her zaman gülüyor gibi görünüyordu.

1. Geleneksel dans gösterilerinde kullanılan, sukabağı ya da kâğıt hamurundan yapılan Kore maskeleri. (yay.n.)

Bu tarz ifadeye sahip insanlar vardır. Bir türlü iç dünyalarını dışarı yansıtmayan insanlar. Üzüldüğünde ya da öfkelenildiğinde bile her zaman tebessüm eden insanlar yani.

Şimdi tetiği çekeyim mi? Şimdi tetiği çekersem gece yarısı olmadan şehre dönebilirim. O zaman küveti ılık suyla doldurup içine girerek sarhoş olana kadar sürekli kutu bira içer, Beatles plağını yerleştirip bankaya yatacak parayla ne yapacağını keyifle düşünebilirdi. Belki de bu işi son kez yapıp başka bir hayat yaşayabilirdi. Kız Lisesi'nin önünde bir pizze dükkânı açmak ya da bir parkta pamuk şeker satmak güzel olurdu. Reseng, çocuklara bir kucak dolusu balon ile pamuk şekeri verip güneşin altında pineklediğini kendi kendine hayal etti. Gerçekten böyle bir yaşam mümkün olur muydu acaba? Birden böyle bir yaşamın mükemmel olacağını düşündü. Her neyse, bu hayaller, o tetiği çektikten sonra düşünülmesi gereken şeylerdi. İhtiyar hâlâ sapasağlamdı ve para hesabına yatırılmamıştı.

Dağın gölgesi hızlıca büyüyordu. Tetiği çekeceksem şimdi çekmeliyim. Bütün saksıları suladığı için ihtiyar eve girecek. Öyle olursa işim zorlaşır. Kafa karıştırmaya gerek yok. Şimdi tetiği çekip dağdan ineyim!

İhtiyar gülüyor, ağzında patlak topla karabaş koşarak yaklaşıyordu. Dürbünün nişangâhında ihtiyarın yüzü net bir şekilde duruyordu. Alnında üç derin kırışıklık vardı, sağ kaşının üstünde bir etbeni, sol yanağında bir leke vardı. Reseng merminin birazdan delip geçeceği ihtiyarın kalbine baktı. Adamın üzerindeki beyaz kazak hazır alınmış değil de elde örülmüş gibiydi. O kazak birazdan kana bulanacak. Tetiği hafifçe çekince hemen ateş alıp 7,62 kalibre mermiye çarpacak, merminin içindeki barut patlayacak. Namludan döne döne çıkıp ihtiyarın kalbine saplanacak. Hem hızlı hem de tahrip gücü iyi olan 7,62 kalibre mermiyle bütünleşen adamın iç organları karnının arkasından çıkacak. Böyle düşün-

celer aklına gelince Reseng'in tüyleri diken diken oldu. Bir insanın hayatını ve ölümünü kendi ellerinde tutarken Reseng her zaman tuhaf hissedirdi.

Derhal tetiği çekeyim.

Şu an çekmeliyim.

Fakat her nedense tetiği çekmeyip silahı yere bırakıverdi.

Reseng "Şu an uygun değil" diye mırıldandı.

Neden bu anın uygun olup olmadığını bilemiyordu. Her şeyin uygun olduğu bir zaman vardır. Hani öpüşmenin uygun bir zamanı yahut dondurma yemenin uygun bir zamanı vardır ya. Belki komik gelebilir ama tetiği çekmek için makûl bir zaman ile kalbe merminin saplanması için de makûl bir zaman vardır. Neden olmasın? Şansı yaver gider de Reseng'in tam zamanında davranıp tetiklediği mermi ihtiyarın kalbine dosdoğru giderse en iyi şey bu olurdu. Elbetteki Reseng en doğru anı beklemiyordu. Belki de öylesine elverişli bir an gelmeyebilirdi. Diyelim ki öyle bir an geldi, belki de Reseng bunun farkına varamayabilirdi. Reseng sadece tetiği henüz çekmek istemediğini düşündü. Sebebi bilinmezdi ama nedense öyleydi. Reseng silahını bıraktıktan sonra bir sigara yaktı. Dağın gölgesi ihtiyarın evini kaplamıştı.

Etraf kararınca ihtiyar, köpeğini alıp içeri girdi. Evinde elektrik yoktu herhalde, içerisi çok karanlıktı. Salonda bir mum yanıyordu ama Reseng'in dürbününden görünmüyordu. Ara sıra ihtiyar ile köpeğin gölgeleri kırmızı duvara kocaman yansıyor kayboluyordu. İhtiyar, mumu eline alıp cam kenarında durmadığı sürece Reseng'in bulunduğu yerden silahla onu vurması artık imkânsızdı.

Güneş dağın ötesine geçince karanlık, bir anda ormanı kapladı. Ay henüz doğmadığı için yakındaki nesneler ayırt edilemiyordu. İhtiyarın evinden sadece zayıf bir ışık süzülüyordu. Ormana çok yoğun bir karanlık çöktüğü için hava nemli ve ağırdı. Reseng dört bir yana çöken karanlığın için-

de kendisinin neden sürekli tereddüt ettiğini düşündü. Öylece günün ağarmasını bekleyeyim. Gün aydınlanınca her zaman yaptığım gibi hedef tahtasına ok atarmışçasına uzakta bir yönü hedef alıp ateş eder ve dönerim. Reseng sigara izmaritini cebine sıkıştırdıktan sonra çadıra girdi. Zaman geçirmekten başka yapacak bir şey olmadığı için, bir bisküvi çıkarıp yedi ve uyku tulumuna girip uyudu.

Reseng yattıktan yaklaşık iki saat sonra çimenlerden gelen ayak sesiyle uyandı. Ses hiç kesilmiyor, doğrudan çadıra geliyordu. Yavaştı. Üç-dört tok ayak sesi. Yüksek otların arasında ilerleyen bir beden. Neyin geldiğini tahmin etmek mümkün değildi. Belki bir yabandomuzu belki de bir vaşak. Reseng tüfeği hemen eline alıp doğrularak sesin yaklaşmakta olduğu karanlığa yöneldi ve nişan aldı. Şimdi çekersem olmaz. Kamufle olmuş paralı bir asker korkusundan daha ne olduğunu kontrol bile etmeden karanlığa doğru ateş eder. Sonuçta karşısına çıkan ya bir geyik, ya bir av köpeği ya da devriyeye çıkıp yolunu kaybetmiş kendi silah arkadaşı olacaktı. Kazayla öldürdüğü silah arkadaşının cesedinin yanında paralı askerler dövmeli devasa cüsseleriyle küçük bir çocuk gibi ağlayarak “Yapacak bir şey yoktu” diye komutana mazeretleri sıralarlardı. Belki de gerçekten yapacak bir şey olmazdı. Karanlığın içinde hareket eden korkunç kimlikle yüzleşmeyen kaslı, iri yapılı askerlerin yapabileceği tek şey silahlarını doğrultmaktı. Reseng, karanlığın içinde bir şey kendini gösterene kadar soğukkanlılıkla bekledi. Fakat ortaya çıkan, beklenmedik şekilde, ihtiyar ile siyah köpeği idi.

İhtiyar, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Sanki hedef tahtası aksaya aksaya yürüyerek, “Hâlâ ateş etmeyip de ne yapıyorsun?” diye sormaya gelmiş gibi komik bir durumdu.

Reseng, heyecanlı bir şekilde “Asıl sizin burada ne işiniz var? Az kalsın sizi vuracaktım” dedi.

İhtiyar gülümseyerek, “Az kalsın vuracak mıydın? Ha ha ha, yavuz hırsız ev sahibini bastırıyor ya! Bu arazi bana ait. Yani sen başkasının evine girip uluorta uyuyorsun” dedi.

Gevrek bir kahkaha atmıştı. Sıradan bir durum olmamasına rağmen ihtiyarın yüzünden o kadar da şaşırmadığı okunuyordu. Tam aksine afallayan taraf Reseng’di.

“Seni yabancı hayvan sandım. Şaşırmamam mümkün müydü?”

İhtiyar, Reseng’in tüfeğine bakarak “Avcı mısın?” diye sordu. O da “Evet” dedi.

“Bu tür silahların savaş müzelerinde olduğunu sanıyordum. Kaçak avcılar bugünlerde Vietnam Savaşı’ndan kalma silahlarla mı avlanıyorlar?”

Reseng, biraz umarsız bir ses tonuyla “Hayvanı avlamaya yarasın yeter. Modelinin ne önemi var?” dedi.

İhtiyar gülerek “Gerçi dediğin doğru. Hayvanı avlamaya yarasa yeter. Silah fark etmez. İster kürdanla yakalansın ister yemek çubuklarıyla” diye espriyle karşılık verdi.

Köpek, ihtiyarın yanında uslu uslu duruyordu. Dürbünde görüldüğünden daha iri cüsseliydi. Gündüz, patlak futbol topunun peşinden koştuğu halinden farklı, heybetli bir görünüşü vardı. Reseng “Güzel köpekmiş” diyerek konuyu değiştirdi. İhtiyar, köpeğe bakıp başını okşadı.

“Güzeldir tabii, hem de akıllı. Burada olduğunu o fark etti. Fakat artık yaşlandı.”

Köpek, sürekli Reseng’e bakıyordu. Hırslayarak düşmanlık sergilememişti ama pek de yakınlık hissetmiyor gibiydi. İhtiyar, karabaşın başına hafifçe vurdu.

“Bu gece burada uyuyacaksan boşuna soğukta kalıp rezillik çekme, bana gelip dinlen.”

Reseng “Teklifiniz için teşekkür ederim fakat rahatsızlık vermek istemem” dedi.

“Benim için sorun yok.”

Sözünü bitiren ihtiyar aksayarak dağdan inmeye başladı. Karabaş hemen ihtiyarın peşine takıldı. El feneri olmadığı halde ihtiyar karanlık yolda pek de zorlanmıyor gibiydi. Bu durum Reseng'in kafasını biraz karıştırmıştı. Mermiyi namluya sürmüştü ve hedef yalnızca beş metre önündeydi. Reseng, karanlıkta aksayarak yürüyen ihtiyarın arkasından baktı. Bir süre sonra tüfeğini omzuna alıp ihtiyarın peşine takıldı.

İhtiyarın evi sıcaktı. Duvarları kırmızı tuğla döşeliydi ve salonun bir tarafında şömine yanıyordu. Mobilya ya da süs eşyası neredeyse yoktu. Salondaki eşya, şöminenin önünde ipleri sökülümüş eski bir halı ile küçük bir sehpadan ibaretti. Şöminenin üzerinde birkaç fotoğraf vardı. Fotoğrafların hepsinde ihtiyar, insanların ortasında ya oturuyor ya ayakta duruyordu, etrafındakilerin yüzlerinde ise fotoğraf çekirtmekten onur duyuyormuş gibi ciddi bir tebessüm vardı. Aralarında aile fotoğrafı yok gibiydi.

Reseng “Şömine yakmak için henüz erken değil mi?” diye sordu.

“İnsan yaşlanınca daha çok üşüyor. Nedense bu yıl daha çok üşüyor gibiyim.”

İhtiyar, birkaç kuru odunu şömineye attı. Attığı odunlar yüzünden alevler biraz azaldı. Reseng hafifçe eğilerek omzundaki tüfeği kapının yanına bıraktı. İhtiyar, göz ucuyla silaha baktı.

“Bu arada ekim ayındayız ya, av yasağı yok mu?”

“Yok mu?” diye sorarken ihtiyarın sesinde bir ima vardı. Başından beri Reseng'i yakından tanıyormuş gibi senli benli konuşmuştu. Fakat Reseng, onun samimi konuşmasından rahatsız olmamıştı.

Reseng, “Bu tür kanunlara uyarsak aç kalırız” dedi.

İhtiyar kendi kendine konuşurmuş gibi, “Gerçi bütün kanunlara uymaya gerek yok. Tüm kanunlara uymak aptalla-

rın işidir” dedi. İhtiyar, ölçerle odunları alttan havalandırınca alevler hemen yükseldi. Az önce koyduğu odunlar da tutuşmuştu.

İhtiyar, “İçki de var çay da, ne istersin?” diye sordu.

Reseng, “Çay iyi olur” diye cevap verdi.

“Vücudun buz kesmiştir, içki iyi olmaz mı ki?”

“Avlanmaya çıkarken pek içki içmem. Üstelik ormanda içki içip uyumak tehlikelidir.”

İhtiyar Reseng’e doğru gülerek “O zaman bugün içebilirsin. Evimde donarak ölmeyeceğine göre” dedi. İhtiyar, mutfığa gidip iki metal bardak ile bir şişe viski getirdi. Ardından şöminenin içinde duran demliği maşayla dikkatlice çıkarttıktan sonra bardaklara çayı yavaşça doldurdu. Hareketlerinden ne kadar tertipli ve düzenli olduğu anlaşılıyordu.

İhtiyar, Reseng’e çay uzattıktan sonra kendi bardağına da çay koyup ardından şaşırtıcı şekilde biraz viski ekledi.

“Üşümen geçmediyse, çaya biraz viski eklemek iyi olur sanırım. Zaten avlanmaya başlamak için havanın da aydınlanması gerekiyor.”

Reseng, “Çaya da viski katılır mı?” diye sordu.

“İstersem katarım. Neden olmasın ki?”

İhtiyar muzipçe gözlerini hafiften kıstı. Yüzünün hâlâ yakışıklı olduğuna bakılırsa muhtemelen gençken epey bir iltifat almıştı. Yüz hatları keskin ve sert olsa da sıcak bir izlenim bırakıyordu. Yüzündeki sertliğin zamanla yontularak biraz yumuşadığı bir izlenim desek daha doğru olur. Reseng metal bardağı uzattı. İhtiyar, onun bardağına da birazcık viski doldurdu. Sıcak çaydan viski kokusu yükseldi. Güzel kokuyordu. Yaşlı köpek salonun öbür ucunda dolanıyordu, gelip Reseng’in yanına uzandı.

“Demek sen iyi birisin.”

“Efendim?”

İhtiyar, Reseng'in yanında uslu uslu uzanan köpeği göz ucuyla işaret ederek, "Santa seni sevdi ya. Yaşlı köpekler iyi insanı tek seferde anlarlar" dedi.

Köpek, yakından bakılınca iri cüssesine göre aşırı uysal gözlere sahipti.

Reseng, "Köpekler aptal oldukları için, öyle değil mi?" dedi.

"İşte o mümkün değil."

İhtiyar, bakışlarını hafifçe Reseng'e doğru çevirdi. Viski koyduğu çayı içince Reseng de kendininkinden bir yudum aldı.

"Tadı güzelmiş."

"Hiç beklemezdin, değil mi? Kahveye katınca da güzel oluyor ama çay daha iyi. İnsanın içini ve yüreğini ısıtıyor. Tıpkı güzel bir kadına sarılmak gibi" diyen ihtiyar, küçük bir çocuk gibi kıkırdadı.

Reseng, "Hadi canım. Güzel bir kadına sadece sarılır mısın? Güzel bir kadın, viski eklenmiş çaydan çok daha iyidir" dedi.

"Gerçi orası öyle. Çayın güzel bir kadın gibi olması imkânsız."

İhtiyar, Reseng'in sözlerini doğrular gibi başını salladı.

"Ama uzun zaman aklımda kalacak kadar özel bir tat."

"Çay emperyalizmin izlerini barındırır. Bu yüzden tadı bu kadar muhteşem. Bir şeyin muhteşem olması için içinde çok fazla katliam gizliyor olması lazım."

"Enteresan bir mantık."

"Patates ve domuz eti de var. Onlardan da biraz ister misin?"

Reseng, "Olur" dedi.

İhtiyar evden çıkarak kararmış bir et parçası ile birkaç patates getirdi. Et parçasındaki tüyler bile yolunmamıştı ve her yerine tozlar yapıştığı için çok pis görünüyordu. Üstelik etten bozulmuş gibi bir koku da geliyordu. İhtiyar domuz etini küle buladıktan sonra şişlere geçirip ateşin üzerine koydu. Ve ölçerle odunları alt üst ettikten sonra külün içine patatesleri gömdü.

Reseng, "Pek de iştah açıcı görünen bir pişirme yöntemi değilmiş" dedi.

"Kısa süre Peru'da yaşamışlığım var, oradaki Kızılderililerden öğrenmiştim. Pis görünse de tadı fena olmuyor."

"Şöyle bir bakınca görünüşü sıradan geliyor ama Kızılderililerin özel bir tarifi var, değil mi?"

O öyle deyince İhtiyar, Reseng'e bakıp gülümsedi.

"Birkaç gün önce Peru Kızılderilileriyle benim ortak bir noktayı keşfettim."

"Ne tür bir ortak nokta var?"

"Onların da benim de buzdolabımız yok."

İhtiyar, ara sıra etleri çeviriyordu. Yalımların ışığında ki yüzü ciddiye. Hem uzun şişleri batırarak patateslerin iyi pişmiş olup olmadığını kontrol ediyor hem de "değerli bir misafirim geldiği için güzelce pişirmeliyim" diye kendi kendine mırıldanıyordu. Etler pişerken, ihtiyar, viski kattığı çayın hepsini içip bu sefer bardağa sadece viski doldurdu ve Reseng'e "Bir tek daha atalım mı?" diye sordu. Reseng bardağını uzattı. Boğazdan geçerken yakan, midede yumuşak bir his veren viskinin kokusu güzeldi. Alkolün etkisi hoş bir şekilde tüm vücuduna yayılmıştı. Aniden kendini gerçek dünyadan uzaklaşmış gibi hissetti. Av ile avcı şöminenin önünde güzelce masumu oynuyorlardı. İhtiyar, şişleri her çevirişinde şömineden lezzetli kokular yayılıyordu. Koca köpek şömineye yaklaşıp etleri koklamak istedi ama ateşten korktundan olsa gerek olduğu yerde inledi.

İhtiyar, köpeğin ensesinden tutarak "Santa, dur oğlum. Senin payını vereceğim, endişelenme" diyerek onunla konuştu.

"Köpeğin ismi Santa mı?"

"Evet, onunla Noel'de karşılaştım. O gün o sahibini kaybetmişti ben de bir bacağımı..." İhtiyar, pantolonunu hafifçe yukarı sıyrıp sol bacağını gösterdi. Bacağı takmaydı.

“O benim hayatımı kurtardı. Neredeyse beş kilometre olan karlı bir yolda beni çeke çeke götürdü.”

“Bak şu kaderin işine! Harika.”

“Hayatımdaki en mükemmel Noel hediyesiydi.”

İhtiyar, köpeğin başını okşadı.

“Cüssesine göre oldukça uysal.”

“Hayır, kesinlikle öyle değil. Eskiden birini görünce üzerine atlıyordu, tasmaşız dolaştıramıyordum ama yaşlandığı için eskisine göre şimdi çok uysal. Ben bunu çok yadırgıyorum. İnsanlarla yakınlaşan hayvanların hepsini yadırgarım.”

Şömineden pişmiş etin kokusu yayıldı. İhtiyar, büyük parçalardan gelişigüzel keserek etleri şişlerden çıkardı. Sonra testere dişli bir bıçakla hepsini kalın kalın doğradı. Reseng’e ve Santa’ya birer parça et verdi, kendine de bir parça koydu. Reseng etin üstündeki külü silkeleyip bir ısırk aldı.

“Muhteşem bir tadı var, domuz etine de hiç benzemiyor.”

“Lezzetli, değil mi?”

“Evet. Evde tuz yok mu?”

“Tuz yok.”

“Buzdolabı yokken tuz olmadan yaşayabilmeniz muazzam. Peru’daki Kızılderililer de tuz kullanmadan mı yaşıyorlar?”

İhtiyar adam mahcup bir şekilde “Hayır, bir süre öncesine kadar tuzum vardı ama şimdi bitti” dedi.

“Avcılık yapıyor musunuz?”

“Eskiden yapardım. Ama artık yapmıyorum. Yaklaşık bir ay önce kaçak avcıların tuzağına yakalanmış bir yabandomuzu buldum. Bulduğumda hâlâ yaşıyordu. Zar zor nefes alan hayvanı görünce bir an düşündüm. Öldürmeli miyim? Ölene kadar beklemeli miyim? Ölünceye kadar bekleyerek yabandomuzunu öldürmek kapan kuran kaçak avcıların işidir ama ben onu öldürürsem etini yemek için öldürürdüm. Sen olsan ne yapardın?”

İhtiyar, ne anlama geldiği anlaşılamayan bir tebessüm takındı. Reseng, metal bardağı fır diye döndürdükten sonra içindekini içti.

“Bilmem. Kimin öldürdüğü sanki pek de önemli bir sorun değilmiş gibi?”

İhtiyar, Reseng’in sözlerini dinleyip düşünceye daldı. Daha sonra konuştu.

“Gerçekten de öyle. Düşününce kimin öldürdüğü pek de önemli bir sorun değil. Her neyse, şu an Kızılderili usulü lezzetli yabandomuzu eti yiyoruz.”

İhtiyar sözlerini bitirip bir kahkaha attı. Reseng de güldü. Pek de komik olmayan bir espriydi ama ihtiyar gülmeye devam ediyordu. Ardından Reseng de uzun bir süre yüksek sesle güldü.

İhtiyar iyiden iyiye çakırkeyif olduğundan mıdır nedir, Reseng’in bardağına taşacak kadar viski koyup, kendininkini de ağzına kadar doldurduktan sonra “Şeref!” diyerek bardakları tokuşturdular. İhtiyar ile Reseng, viskilerini bir dişişte içtiler. İhtiyar, ölçeri alıp külün içindeki patatesi çıkardı. Bir ısırik alıp “İyi pişmiş” dedi. Reseng için de bir patates çıkardı. Reseng, külleri silkeleyip bir ısırik alarak “Evet, gerçekten iyi pişmiş” dedi.

“Kışın her zaman patates yiyorum. Kışın bunun kadar iyi bir şey yok.”

“Ne zaman patates görsem aklıma biri gelir.”

Şöminenin sıcak ateşi ve içkinin etkisiyle yüzü kızaran Reseng, nereden estiyse bir patates hikâyesi anlatmaya başladı.

İhtiyar, “Sen anlatsan da anlatmasan da zavallı biri olduğun aşikâr” dedi.

“Zavallı biri tabii ki.”

“Halen daha yaşıyor mu yoksa çoktan ölmüş biri mi acaba?”

“Çoktan ölmüş biri. Afrika’daydım, bir gece yarısı aniden acil bir durum ortaya çıkmıştı. Kamyona binip vardığımda firar etmiş bir asker yaşlı bir kadını rehin almıştı. Gence-

cik bir çocuktı. On üç, bilemedin on dört yaşlarındaydı. Çocuk çok heyecanlı ve paniğe kapılmış gibiydi ama o kadar da tehlikeli görünmüyordu. Yaşlı kadın çocuğa sürekli bir şeyler söylüyordu, çocuk ise kalaşnikofu yaşlı kadının başına dayamıştı. Diğer eliyle de hapır hupur patates yiyordu. Ortada tehlikeli bir durum yoktu. Bunu hepimiz biliyorduk tabii. Buna rağmen o sırada telsizden ‘öldür’ talimatı geldi. Bir süre sonra birisi tetiği çekti. Çocuğun yanına koşup yarısı havaya uçmuş kafasına baktık, ağzında hâlâ yutamadığı bir parça patates çiğnenmiş duruyordu.”

“Tüh, anlaşılan çok açmış.”

“Kafasının yarısı uçmuş Afrikalı bir çocuğun ağzının içine bakıyordum ve içimi tuhaf bir his kapladı. Sadece on saniye bekleseydik ne olurdu sanki. Bekleseydik patatesi yutup ölecekti. İşte böyle şeyler düşündüm.”

“Patatesi yutması bu zavallı Afrikalı çocuk için neyi değiştirecekti ki?”

Reseng, duygulu bir tonla “Yani, değişen bir şey olmayacaktı tabii ama yine de ağzında hâlâ yutamadığı patates lokmaları, beni tuhaf hissettirmişti” dedi.

İhtiyar, kalan viskiyi içip elindeki şişe patates kaldı mı diye küllerin içini yokladı. Kenarda bir tane kalmıştı. İhtiyar, onu Reseng’e uzattı. Reseng bir süre patatese alık alık bakarak eliyle istemediğini belirtip kibarca reddetti. İhtiyar, şöyle bir bakıp birazcık şaşkın bir ifadeyle patatesi tekrar şömineye attı.

“Bir şişe daha viski var, içer miyiz?” diye Reseng’e sordu.

O bir süre düşünerek “İçsek mi ki?” dedi.

İhtiyar, mutfaktan bir şişe viski getirip Reseng’in bardağına doldurdu. Bir süre beraber viski içerek hiç konuşmadan şöminedeki odunların yanmasını izlediler. Sarhoş olup pek gerçekçi olmayan bir ruh haline sürüklenmişlerdi. İhtiyar öylece şöminedeki ateşi seyrediyordu.

Reseng, "Ateş ne güzel" dedi.

Viski dolu bardağını elinde döndürerek ateşe bakmakta olan ihtiyar konuştu.

"Aslında bakmayı bilersen kül daha güzeldir."

Ve tam o sırada aklına komik bir hikâye gelmişçesine hafifçe gülümsedi.

"Dedem balina avcısıydı. Balina avlamak yasaklanmadan çok önceleri dedem de Cangsenğpo'ya gelerek oranın en iyi avcısı olmuş. Halbuki dedem denize dair hiçbir şey olmayan Hamgyong bölgesinin içlerinde doğup büyümüş. Fakat bir keresinde balina avlamaya çıkınca hayvan onu denizin derinliklerine sürüklemiş. Dedem bir fırsat yakalayıp ispermeçet balinasının sırtına zıpkını cesurca saplamış fakat ipine ayağı dolanınca neye uğradığını anlamadan denize düşmüş. Aslında ispermeçet balinası sömürge döneminde kullanılan küçük tekneler ve elle fırlatılan eskimiş bir zıpkınla tutulabilecek büyüklükte değilmiş. Çünkü erkeğinin uzunluğu 18 metreye, ağırlığı da 60 tona kadar çıkabilirmiş. Bir düşünsene, ağırlığı 60 ton olsa, 15 yetişkin Afrika filinin hepsini aynı anda tartıya koymak gibi bir şey. Ben olsaydım, o büyüklükteki hayvanlar kauçuk birer balon olsalar bile onlara dokunmak istemezdim. Asla. İşte dedem, o korkunç ve devasa balinanın sırtına zıpkını batırmış yani."

Reseng, "Sonra ne olmuş?" diye sordu.

"Tabii ki ortalık karışmış. Dedem, tekneden denize düştüğü anki şokla sersemlemiş. Hayal ile gerçeklik arasında gidip gelirken öfkeli balina onu derin ve karanlık denizin diplerine doğru sürüklemiş. Amansız bir süratle suyun derinliklerine sürüklenen dedem zar zor kendine geldiğinde ilk gördüğü şey balinanın yüzgeçlerinden yayılan mavi ışık olmuş. Dedem denizin dibinde olduğunu unutmuş gibi mavi ışık saçan balinaya şaşkın şaşkın bakıyormuş. Bana tam tamına 18 metre olan o devasa balinanın mavi ışıklar saçan yüzgeçleri-

ni sallayarak karanlık denizde yüzerkenki o halinin mistik, dingin ve güzel olduğunu söylemişti. Ben de o zamanları hatırlayarak gözleri yaşaran dedeme balinaların ışıltılı saçan canlılar olmadığını, bu yüzden ispermeçet balinasının yüzgeçlerinden mavi ışığın çıkmasının imkânsız olduğunu onu üzmemeye çalışarak söyledim. Dedem başıma evde kullandığı yonganı² fırlatmıştı. Ha ha ha, huysuz ve asabiydi. Dedem karşılaştığı herkese bu balina hikâyesini anlatırdı ama ben ışıltılı yayan o kahrolası mavi yüzgeç kısmı yüzünden insanların dedemin balina macerasının gerçek olmadığını düşündüklerini ona söyledim. Böyle söyleyince dedem bana şunu dedi. ‘İnsanların balinalar hakkında bütün o bilir bilmez söylediklerinin hepsi palavra. Onların balinalar hakkında çıkardıkları bütün o velveleler kitaplardan edindikleri bilgiler. Amma velakin balinalar kitaplarda değil denizlerde yaşar.’ Her neyse işte, dedem böyle bir balina tarafından denizin derinliklerine sürüklenirken bilincini kaybetmiş.”

İhtiyar, metal bardağın yarısına kadar viski doldurup bir dikişte içti.

“Tekrar gözlerini açtığında gece vakti gökyüzünde dolunay ve kulağında dalga sesleri varmış. Dedem kendini şanslı sayarak dalgaların onu küçük bir kayaya getirdiğini düşünmüş. Oysa bu bir kaya değil balinanın başıymış. İnandırıcı gibi değil. Dedem, suyun üzerindeki şamandırayı, su yüzeyini kaplayan balinanın kanını ve sırtına zıpkın saplı olduğu halde başıyla kendisine yardım eden balınayı yan yatmış bir vaziyette izlemiş. Bu gerçekten acayip bir manzara ve anlaşılabilir bir olay değil mi? Balinaların bazen yaralanan arkadaşlarını ya da doğan yavrularını su yüzeyine çıkartıp kolayca nefes almalarını sağladıklarına dair hikâyeleri bir yerlerden duymuş gibiyim. Ancak o ne bir arkadaşlarıydı ne de

2. Kore kültüründe tuvaletler eskiden evlerin dışında olduğu için kötü ruhlardan korkan Koreliler evin içinde küp lazımlık kullanırlardı. (ç.n.)

yavru bir balinaydı. Ne bir fok balığı ne de bir penguendi; büyükbabam sadece bir insandı, üstüne üstlük sırtına bir zıpkın saplamıştı. Buna rağmen o ispermeçet balinasının neden uzun süre başıyla destek olarak dedemi kurtardığını açıkçası anlamakta zorluk çekiyorum.”

Reseng viskisinden bir yudum alarak, “Evet, anlaması imkânsız bir durum. Dişleriyle ısırıp öldürebilecekken” dedi.

“Bilinci yerine geldikten sonra bile büyükbabam balinanın başı üzerinde epey bir süre yatmış. Gerçekten inanılması zor bir durum ama orada ne yapabilirdi. Gökyüzündeki dolunayın yumuşak ışığı, kara dalgalar ve sırtında zıpkın saplı halde on kovayı geçecek kadar kan kaybeden ispermeçet balinası ile gerçekten durumu fena haldeki bir insan... Başka da bir şey yok. Ay ışığında parlayan kırmızı kan yüzünden büyükbabam balinadan özür dilemiş. Sadece özür mü dilemiş canım? Büyükbabam ispermeçet balinasındaki zıpkını da çekip çıkartmak istemiş ama bu kolay olmamış. Tıpkı yanlış yolda ilerleyen bir hayat gibi, zıpkın denilen şey kolayca saplanır ama çıkarmaya kalktığında kolayca çıkmaz.

Çıkaramayınca bıçakla kemerine taktığı zıpkının ipini kesmiş. Dedem ipi kesince ispermeçet balinası suyun derinliklerine inip sonra su yüzüne çıkmış ve şamandırayı kapıp debelenen dedeme yaklaşmış. Ardından o kocaman siyah gözleriyle, kendi fırlattığı zıpkının ipine dolanmış halde çaresizce debelenen insancığı izlemiş. Dedemin dediğine göre hayvan onun çok yakınına gelip dedeme saf ve meraklı gözlerle bakmış. ‘O değil de bu kadar küçük ve korkak bir herif nasıl oldu da sırtına zıpkın saplayabildi acaba, gerçekten büyük cesaret’ der gibi miymiş, nedir? Daha sonra burnunun ucuyla oyun oynar gibi dedemi hafifçe itmiş. Tıpkı ‘Buraya bak ufaklık, yaptığın oyun aşırıya kaçmadı mı? Böyle tehlikeli hareketler yaparsan olmaz’ diye sanki dedemi uyarıyormuş. Balinanın kanı denizi kapladığı halde, dedemin kendi sırtına zıp-

kın sapladığını çoktan unutmuş gibiymiş. Dedem hikâyesinin bu kısmında hep dizine pat diye vurup ‘Gerçekten o balinanın yüreği de cüssesi kadar büyükmüş. Bizim gibi varlıklardan farklı bir boyutta’ diye bağıra bağıra insanlara anlatırdı. Dedem ile balina sabaha kadar öylece denizin üstünde durmuşlar. Onu bulmak için şamandırayı arayan balıkçı teknesi belli belirsiz görününceye kadar balina dedemi bırakmamış. Tekne uzaktan yaklaşıncı balina selam verir gibi dedemin etrafında bir tur döndükten sonra denizin derinliklerine doğru, gerçekten en dibine doğru usulca kaybolmuş. Sırtında dedemin adının kazılı olduğu zıpkın saplanmış halde; ne tuhaf bir olay değil mi?”

Reseng, “Evet gerçekten de sıra dışı bir hikâyeymiş ya” dedi.

“Denizde ölümün eşiğinden dönüp eve gelen dedem balina avcılığı yapmaktan pişmanlık duyduğundan olsa gerek, babaanneme, ‘Artık balina avcılığını bıraksam mı diyorum’ demiş. Ardından hem şefkatli hem sabırlı babaannem dedeme sarılarak ‘Artık balina avlamaktan bıktıysan bundan sonra yapmasan da olur’ diye cevap vermiş. Dedem küçük bir çocuk gibi babaannemin kollarında ağlayarak ‘Korkmaya başladım, gerçekten çok korkmaya başladım’ demiş. Bu olayın ardından gerçekten epey bir süre balina avına çıkmamış. Fakat o çocuk gibi mızımızlandığı dönem de uzun sürmemiş. Çünkü hayat acımasızdır; her yerde dedemden medet uman da çokmuş ve doğduğundan beri öğrendiği tek şey balina avlamaktan ibaret olan adamın serçe yavruları misali yem bekleyen evlatlarını besleyebilmek için balina avcılığı dışında başka bir çaresi yokmuş. Dedem tekrar denize açılmış, balina avcılığından 70 yaşında emekli olana kadar Doğu Denizi’nde zıpkınlamadığı balina kalmamış. Fakat asıl ilginç olay 1959 yılında balina avlamaya çıkan dedemin işte o ispermeçet balinasıyla tekrar karşılaşmış olması. Denizden mucizevi bir şekilde sağ çıktıktan tam otuz yıl sonra. Bali-

nanın sırtında dedemin sapladığı pashı zıpkın hâlâ duruyormuş ama balina bu zıpkın kendi vücudunun bir parçasıymış da artık kabullenmiş gibi özgürce ve heybetle yüzüyormuş. Aslında zıpkınlanmış balinaların uzun süre hayatta kalması balina avcılığında çok sık görülen bir olay. 18. yüzyılda zıpkınlanıp 19. yüzyılda yakalanan bir balinanın dahi olduğunu söylüyorlar. Her neyse, o ispermeçet balinası, tekneyi gördüğü halde kaçmayıp aksine sırtında saplı zıpkını periskop gibi su yüzeyine çıkarmış halde dedemin olduğu teknenin yakınına kadar aheste aheste yüzmüş. Hem de etrafında yavaşça bir tur atmış. Sanki dedeme, 'Hey dostum! Tanrı aşkına görüşmeyeli ne kadar uzun zaman oldu. Seni görmek sevindirici. İyi de hâlâ balina avcılığı mı yapıyorsun? Bu yaşa gelmişsin hâlâ bu işi yapmaktan yorulmadın mı?' der gibi bir ifadeyle yanı." İhtiyar bir kahkaha attı.

Reseng, "Dedeniz ne yapacağını şaşırmış olmalı" dedi.

"Sadece ne yapacağını şaşırsa iyi, denizcilerin dediğine göre o balinayı görünce dedemin birden dizlerinin bağı çözülmüş. Ardından güvertenin üstüne çöküp yüksek sesle ağıt yakmaya başlamış. Epey bir süre ağlayan dedem balinaya doğru şöyle yakarmış: 'Balina, özür dilerim. Gerçekten gerçekten üzgünüm. Şimdiye kadar sırtında bir zıpkınla dolaşmak çok zordu, değil mi? Senden ayrıldıktan sonra ben de bu kahrolası balina avcılığından elimi eteğimi çekmek istedim. Sen denizde yaşadığın için bilmezsin ama bugünlerde karada yaşamak çetin. Ben hâlâ kiralık bir evde yaşıyorum. Ayrıca bizim eşek sıpaları çok yediğinden midir nedir, harcadığımız paranın haddi hesabı yok. Her neyse, yaşamak zor olduğu için çaresizdim. Beni affet! Sonraki buluşmamızda şişenin dibine vuralım. İçki-ler benden. Bari sen de dev bir kalamar yakala. Sadece dev bir kalamar on kutu socu'ya meze olarak yeter. Özür dilerim balina! Senin sırtına zıpkın sapladığım için üzgünüm! Ciğeri beş para etmez şu herifi affet, ühü ühü!!'"

Reseng, “Gerçekten balinaya öyle mi bağırılmış?” diye sordu.

“Ya gerçekten öyle bağırılmış.”

“Sahiden de ilginç biriymiş.”

“Öyle ilginç biriydi. Her neyse o gün öğleden sonra dedem balina avcılığını bırakıp Canğsenğpo kasabasını terk etmiş. Ondan sonra Seul’e gelip sürekli içki içerek zamanını geçirmiş. Öyle ya bunalmış olmalıydı. Ne denizlere açılabiliyor ne de 38. paraleldeki tel örgüleri aşip memleketine gidebiliyor-muş. Bu yüzden sarhoş olunca insanların yakasına yapışıp bu biktırıcı balina hikâyesini tekrar anlatmaya başlarmış. Tanıdıkları bu hikâyeyi yüzlerce kez dinlediği için kimse artık istemediği halde zorla hikâyeyi anlatırmış. Fakat bu kesinlikle kendi yaşadıklarıyla övünmek için değilmiş. Dedem insanların balina gibi yaşaması gerektiğine inanırdı. Şimdilerde insanların hepsi fare yavruları gibi küçülüp zayıfladığı için yavaşça devasa ve güzel adımlar atmadıklarını söylerdi. Devlerin kaybolduğu bir dünya olmuş yani.”

İhtiyar, bardağını kaldırıp tekrar içkisini içti. Reseng de kendi boş bardağına viski koyup biraz içti.

“Hayatının son demlerinde dedeme karaciğer kanseri teşhisi kondu. Balıkçı olarak yaşarken 15 yaşından 81 yaşına kadar bir gün bile ara vermeden sürekli içtiği için öyle olmasına şaşmamak gerek. Fakat hastaneden döner dönmez dedem ne oldu ki dercesine tekrar iştahla içkisini içti. Ayrıca evlatlarının hepsini toplayıp iki çift laf etti: ‘Hastaneye gitmem, balinalar da vakti geldiğinde ölürler ya!’ Ve gerçekten hastaneye gitmedi. Yaklaşık bir ay sonra dedem giyinip kuşanıp evden çıkarak Canğsenğpo sahiline gitmiş. Denizcilerin söylediğine göre orada küçük bir tekne kiralayıp içine gerçekten on kutu *socu* yükledikten sonra ufka doğru gözden kayboluncaya kadar kürek çekmiş. Denizden bir daha geri dönmedi. Cesedini asla bulamadık. Belki de dedem o balinanın kokusunun yayıldığı yere kadar gerçekten kürek

çekmişti. Eğer orada onunla karşılaşırsa, o zamana kadar olanları anlatacağım diye bir gecede on şişe *socu*'nun dibine vurmuştur. Karşılaşmadıysa da, ölene kadar denizin üzerinde kalarak tek başına içmiştir. Hımm... Dedemden daha fazlası bile beklenir.”

“Muhteşem bir sonmuş ya!”

“Şerefli bir ölüm. Erkek adamın kendi hayatını şerefli bir şekilde bitirecek, böyle bir ölüme karar verebilmesi gerektiğini düşünüyorum. Sadece kendi kaderini doğru düzgün yaşayan biri böyle bir ölüme karar verebilir. Amma velakin ben öyle değilim. Bütün hayatımı bir sülük gibi devam ettirdiğim için böyle şerefli bir ölüme layık değilim.”

İhtiyarın yüzünde hüznünlü bir tebessüm belirdi. Reseng söylecek sözü olmadığından ağzını açmadı. Adam gerçekten de karamsar bir ifadeye büründüğü için ona ne olursa olsun en azından teselli edecek bir şeyler söylemek istedi, ama hakikaten söyleyecek bir şeyi yoktu. İhtiyar, bardağını tekrar içkiyle doldurdu. Ardından bir dikişte içti. Epey bir süre tek kelime etmeden bardaklarını doldurup boşalttılar. Reseng şöminedeki ateş her zayıfladığında içine bir odun attı. Attığı her odun harlanıp alev alıyor, sonra tekrar beyaz küle dönüyordu ve bu sırada ikisi tek kelime etmeden bardaklarını doldurup boşaltıyordu. “Bugün boşboğazlık edip çok fazla konuştum. Yaş ilerledikçe ağzını kapatıp cüzdanını aç, derler ama.”

“Ne demek! Hoş bir sohbetti.”

İhtiyar viski şişesini kaldırıp salladı. Şişenin dibinde bir bardaklık içki kalmıştı. İhtiyar şişedeki viskiyi gözüyle ölçtü.

“Ben içsem olur mu?”

Reseng, “Elbette!” dedi. İhtiyar bardağına son kalan içkiyi doldurdu. Sonra kalan içkiyi de içti.

“Bugün sohbeti bitirelim de artık uyu! Yorgun adamı tutup bir de kafasını şişirdim.”

“Ne demek, sayenizde keyifli bir akşamdı.”

Önce ihtiyar şöminenin sağ tarafına uzandı. Sonra Santa salınarak geldi ve ihtiyarın yanına uzandı. Reseng ise şöminenin sol tarafına uzandı. İki adamın ve yaşlı köpeğin gölgeleri şöminenin karşısındaki kırmızı tuğlalı duvarda birbirine karışmıştı. Reseng kapının eşiğine bıraktığı tüfeğine baktı.

“Yarın kahvaltı edip git. Boş mideyle avlanırsan zorlanırsın.”

İhtiyar yanlamasına uzanmış halde konuşmuştu. Sonra Reseng bir süre bekleyip ağzını açtı.

“Tamam, öyle yaparım.”

Odunların yanıışı ile yaşlı köpeğin soluk alıp verışı odanın sessizliğini bozuyordu. İhtiyar da artık konuşmuyordu. Reseng uzun bir süre ihtiyar ile köpeğin soluk alıp verişlerini dinlerken uykuya daldı. Huzurlu bir uykuydu.

Sabah kalktığında ihtiyar kahvaltı hazırlıyordu. Tüm hazırladığı patates koyduğu soya ezmeli çorba döncanğguk, turp gimçisi ve pirinç pilavıydı. İhtiyar herhangi bir şey söylemedi. Tek kelime etmeden kahvaltı ettiler. Reseng bitirip aceleyle yerinden kalktı. Evden çıkarken ihtiyar altı tane haşlanmış patatesi bohçaya sarıp ona verdi. Reseng ihtiyara saygıyla selam verip bohçayı aldı. Patatesler sıcaktı.

Dağdaki çadırına geri döndüğünde, ihtiyar yine çiçeklere su veriyordu. Sularkenki hali hâlâ çay ikram edermiş gibi içtendi. Ardından her zamanki gibi çiçeklere ve ağaçlara laf atıp eliyle onları selamladı. Reseng tüfeğin dürbününün açısını biraz ayarladı. Daha önceden bir yerlerde gördüğünü sandığı bir çiçek, dürbünün merceğinde belirginleşmişken anında bulanıklaştı. Hâlâ o çiçeğin adını bilmiyordu. İhtiyara sorsaydı iyi olurdu.

Güzel bir bahçe. Avluda iki hurma ağacı açmıştı, kenardaki çiçeklikte kendi mevsimlerini gelmesini sessizce bekleyen başka çiçekler vardı. Yaşlı köpek Santa, ihtiyarın yanına gelip başını sürttü. İhtiyar, yakını iyi göremeyen Santa'nın başını okşadı. İkisi iyi anlaşıyorlardı. İhtiyar, havası sön-

müş futbol topunu bahçeye doğru fırlattı. Santa, topu yakalamak için atıldı. İhtiyar, çiçekleri sulamaya devam etti. Onlara ne söylüyordu? Yakından bakınca, sol bacağı gerçekten az da olsa topallıyordu. Dün gece içki içerken bacağıyla ilgili hikâyeyi de dinleseydi iyi olurdu. Gerçi hikâyeyi bilmesem de umurumda değil, diye düşündü Reseng. Yaşlı Santa, topu yakalayıp geri gelmişti. İhtiyar bu sefer topu daha da uzağa fırlattı. Santa'nın bugün keyfi yerinde gibiydi. Kendi etrafında birden döndükten sonra topu yakalamaya bahçenin kenarına doğru koştu. İhtiyar, çiçekliği tamamen suladıktan sonra sulama kabını yere koyup neşeyle güldü. Gülüyor muydu? Ahşap bir maske gibi olan yüzü şimdi gülüyor muydu? Reseng, ihtiyarın göğsüne nişan alıp tetiği çekti.

Güm!

Aşıl'ın topuğu

“Reseng, sen çöp kutusunda bulundun. Belki de o çöp kutusunda doğdun.”

Geçen 27 yıl boyunca Reseng'e babalık yapan İhtiyar Rakun, ne zaman içse onun doğumu hakkında dalga geçmeyi severdi. “Sen manastır önündeki çöp kutusunun içinde bulundun. Yani ya manastırın önündeki çöp kutusu senin annen ya da... Her neyse, gerçi her ikisi de insanın gücüne gider ama. Yine de, iyi yönden düşünürsek şanslısın ki rahibelerin kullandığı çöp kutuları her halükârda ötekilerden temiz olur.” Ancak Reseng, İhtiyar Rakun'un bu tür dalga geçmelerine pek aldırmazdı. Çocuğunu çöp kutusuna bırakan bir aileden dünyaya gelmektense, temiz bir çöp kutusunda dünyaya gelmek daha iyidir, diye düşünürdü.

Reseng, dört yaşına gelene kadar manastıra bağlı bir yetimhanede kaldıktan sonra İhtiyar Rakun'un kütüphanesine evlatlık verildi. Tanrı'nın lütfunun ilkbahar güneşi gibi dolduğu, nazik rahibelerin şefkatli elleriyle çocuklara baktığı o yetimhanede büyüseydi, belki de Reseng'in hayatı farklı olurdu. Fakat Reseng, suikastçı, kiralık katil ve kelle avcılarının ayağının hiç kesilmediği İhtiyar Rakun'un kütüphanesinde büyüdü. Bir bitkinin kökü gibi, dünyanın tüm trajedileri tam da kendisinin adım attığı o yerde başlar. Üstelik Reseng, kendi köklerini saldıgı yerden kopabilmek için pek küçüktü.

Dokuzuncu yaş gününde, Reseng, İhtiyar Rakun'un bambu sandalyesine gömülmüş *Homeros'un Hikâyeleri*'ni okuyordu. Troya'nın ahmak prensi Paris tam da, kitabı okuduğundan beri Reseng'in çok sevdiği kahraman olan Aşil'in topuğuna ok saplamak için yayı germekteydi. Herkesin bildiği gibi hikâyenin en gergin anı olduğundan, Reseng, İhtiyar Rakun'un uzun süredir arkasından kendini izlediğinin hiç farkında değildi. İhtiyar Rakun öfkeli görünüyordu.

“Sana okumayı kim öğretti?”

İhtiyar Rakun, Reseng'i okula göndermemişti. Bir keresinde Reseng “Ben neden öbür çocuklar gibi okula gidemiyorum?” diye sorunca, İhtiyar Rakun alaycı bir ifadeyle “Çünkü bu hayatta okul gibi şeyler tamamen gereksizdir” demişti. İhtiyar Rakun alay etmekte haklıydı. Reseng, bir kez bile okul denen yere gitmedi ama yaşadığı otuz iki yıl boyunca rahatsız edici bir olay hiç olmadı. Rahatsız edici mi? Tanrı aşkına ne yüzünden rahatsız olunurdu ki? Her neyse, İhtiyar Rakun okula bile göndermediği Reseng'in kitap okumasına az biraz şaşırılmış gibiydi. Daha net söylersek İhtiyar Rakun Reseng'in kitap okuyabildiği gerçeği karşısında ihanete uğramış gibi hissediyordu. Reseng, cevap vermeden İhtiyar Rakun'a bakmaya devam edince, İhtiyar Rakun, muhatabını gizliden gizliye tehdit eden o kendine özgü alçak ve ağır ses tonuyla tekrar tane tane sordu.

“Sana – okumayı – kim – öğretti – diye – sordum!”

İhtiyar Rakun'un sesi sanki Reseng'e okumayı öğreten kişiyi yakalayıp icabına bakacakmış gibi sert ve korkunçtu. Çocuk, ince ve titrek bir sesle “Kimse bana okumayı öğretmedi” dedi. Adam, Reseng'in sözüne inanamıyormuşçasına hâlâ korkunç bir ifadeyle baktığı için, Reseng resimli kitaplara bakarak okumayı tek başına öğrendiğini söyledi. Böyle deyince İhtiyar Rakun, onun yanağına okkalı bir tokat attı.

Reseng, boğuk bir ağılamayla zorlanarak, gerçekten de re-

simli kitaplara bakarak tek başına okumayı öğrendiğini söyledi. Doğruyu söylüyordu. Reseng, İhtiyar Rakun'un raflarında tıkış tıkış yirmi bin kitabın olduğu kasvetli kütüphanesinde kendisinin zar zor bakabileceği kitapları bulup çıkardıktan sonra (ki bunlar Amerika'daki siyahi kölelerin olduğu uyarlama çizgi romanlar, adi yetişkin dergileri, zürafa ya da gergedan gibi hayvan çizimlerinin olduğu kalitesiz resimli kitaplar vs. idi), yazı ile resimi denkleştirerek tek başına yazının mantığını öğrenmişti. Reseng parmağıyla kütüphanenin bir köşesine yığıldığı resimli kitapları işaret etti. Topal İhtiyar Rakun, aksayarak oraya doğru yürüdü ve çocuğun yığıldığı resimli kitapları tek tek inceledi. Ardından, benim kütüphanemde nasıl böyle adi kitaplar olabilir, bu çok saçma, dermiş gibi bir ifadeye büründü. İhtiyar Rakun aksayarak geri geldi ve şüpheli bakışlarını sürdürerek Reseng'in yüzünü inceleyip elindeki ciltli *Homeros'un Hikâyeleri*'ni kaptı. Sonrasında uzun bir süre, bir kitaba bir Reseng'e baktı ve nihayet konuştu.

“Kitap okursan utanç verici ve korkunç bir hayat yaşarsın. Yine de kitap okumayı düşünüyor musun?”

Reseng, İhtiyar Rakun'un kendisine söylediklerini pek anlayamadığından adamın yüzüne öylece boş boş baktı. Elin-den başka bir şey gelmiyordu. Utanç verici ve korkunç hayat; dokuz yaşındaki bir çocuk böyle bir hayatı nasıl anlayabilirdi ki? Dokuz yaşındaki bir çocuğun düşünebileceği hayat, başka birinin hazırladığı yemek masasında mızızlandırdığı ya da sandviçten taşan bir soğan gibi sürekli saçma sapan olayların meydana geldiği bir hayattan başka bir şey olamazdı. Bu sebeple İhtiyar Rakun'un Reseng'e söylediği sözler bir seçenek değil de bir nevi tehdit gibi yahut lanet ya da emir gibi gelmişti. Sanki Tanrı'nın, Âdem ve Havva'ya “Bu yasaklanmış meyveyi yerseniz cennetten kovulursunuz, yine de yer misiniz?” diye sorması gibi yani. Reseng kork-

muştı. Bu seçeneğin ne anlama geldiğini kesinlikle anlamamıştı. Ancak İhtiyar Rakun, cevap bekliyormuş gibi Reseng'in yüzüne dik dik bakıyordu. Elmayı yiyecek misin, yoksa yemeyecek misin?

Sonunda Reseng başını dimdik kaldırıp iki yumruğunu sıkarak soğukkanlı ve kararlı bir yüz ifadesiyle İhtiyar Rakun'a: "Kitap okuyacağım. Kitabımı geri verin" dedi. İhtiyar Rakun dişlerini sıkıp gözyaşlarını tutmakta olan dokuz yaşındaki bu çocuğa bir süre dalgın dalgın baktıktan sonra kitabı geri verdi.

Reseng'in böyle kararlılıkla İhtiyar Rakun'dan kitabı geri istemesi, herkesten daha çok kitap okumak istemesinden ya da İhtiyar Rakun'a boyun eğmek istememesinden değildi. Bunun sebebi sadece utanç verici ve korkunç hayat hakkında Reseng'in hiçbir şey bilmemesiydi.

İhtiyar Rakun gittikten sonra Reseng akmaya başlayan gözyaşlarını elinin tersiyle silip bambu sandalyeye büzülerek gömüldü. Pencereleri kuzeybatı tarafında olduğundan hemen karararı, kuru ve karanlık kitaplıklarla karmakarışık ve anlaşılmasız sınıflandırma sistemiyle tavana kadar yığılmış kitapları, tozların sessizce pusu kurduğu rafların oluşturduğu labirenti izledi. Ardından kitap okuyabilmesinin neden İhtiyar Rakun'u o denli sinirlendiği hakkında düşündü. Hayatı boyunca kütüphane köşesinde oturup sadece kitap okumuş olan İhtiyar Rakun'u ne zaman düşünse, otuz iki yaşına geldiği şu an bile o olayı açıklayamıyordu. Bu yüzden dokuz yaşındaki bir erkek çocuğunun düşüncelerinde o olay sanki cebi şeker dolu birinin, başkasının ağzında olan bir şekeri kapması gibi aşağılık bir durumdu.

"Açgözlü bunak, ishal ol e mi!"

Reseng, İhtiyar Rakun'a lanetler savurup elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve tekrar kitabını açtı. Nasıl açmasıydı ki... Kitap okumak artık onun için basit bir hobiden ibaret

değildi. Okumak, yanağına tokat yiyerek utanılacak sıkıntılı bir hayat yaşamamanın laneti ve tehdidi altında zar zor elde edilen, dokuz yaşındaki bir çocuğun yüce ve özgün hakkıydı. Reseng, Troya'nın ahmak prensi Paris'in yayı gerdiği, yaydan ayrılan okun kendi kahramanı Aşil'e doğru fırladığı, o lanet olası okun Aşil'in topuğuna saplandığı sahneyi okudu.

Topuğuna saplanan oku hafifçe çıkarıp hızla koşarak Paris'in kalbine saplayacağını sandığı Aşil'in, Hisarlık Tepesi'nde kan revan içinde öldüğü sahneyi okurken Reseng'in tüm bedeni zangır zangır titremekteydi. Kesinlikle olmaması gereken bir olay meydana gelmişti. Bu nasıl bir işti? Tanrı'nın oğlu nasıl ölebilirdi ki? Hiçbir mızrakla delinemeyen, hiçbir okla öldürülemeyen ölümsüz bedene sahip bir kahraman, Paris gibi bir ahmağın elinden, üstelik kendi avuç içinden daha küçük tek zayıf noktasını koruyamayıp bir aptal gibi nasıl ölebilirdi ki? Reseng, Aşil'in ölüm sahnesini birkaç kere daha okudu. Fakat hiçbir yerde Aşil'in tekrar hayata döndüğüne dair bir cümle yoktu. "Aman Tanrım! Olamaz! Aşil, ahmak Paris'in okuyla gerçekten öldü!"

İhtiyar Rakun'un kütüphanesine derin bir karanlık çöken kadar Reseng olduğu yerde boş boş oturdu. Ne bağırabiliyor ne de hareket edebiliyordu. Ara ara sallanan sandalye gıcırdayordu. Kitaplar karanlığa gömülüp kitaplıklar da kuru bir yaprak gibi hışırdıyordu. Elini uzatsa ulaşabileceği yerde düğme vardı ama Reseng lambayı açmayı bile düşünmüyordu. Reseng, böcek kaynayan bir mağarada hapsolmuş bir çocuk gibi karanlığın içinde sürekli titremekteydi. Saçma bir hayat. Aşil başka yerleri yerine hem yegâne hem de ölümcül zayıf noktası olan sol topuğuna sağlam bir zırh geçirmeliydi. Aptal, mankafa, dokuz yaşındaki bir çocuğun bildiği şeyi bile bilmiyor. O küçük, zayıf noktasını koruyamaması Reseng'i fazlasıyla öfkelenдіrdiği için Aşil'in böyle basit bir şey yüzünden ölmesi affedilemezdi.

Karanlığın içinde Reseng sürekli ağladı. Kütüphanenin, bir gün ya hevesle ya da sıkıntıdan mutlaka okuyacağı sayısız kitaplarının her sayfasında insanlar yaşamaktaydı ve bu sayfalardaki kahramanlar; sevgi dolu ve güzel genç kızlar, güçlükler ve hüsrانların üstesinden gelerek hayattaki hedeflerine ulaşmış sayısız insan, kendilerinin o yegâne ve küçük zayıf noktalarını koruyamadıklarından bir ahmağın okuyla ölmektelerdi. Reseng'e bu güvenilmez hayat şaşırtıcı gelmişti. Herhangi bir mertebeye yükselmiş de olsa, ölümsüz bir bedene sahip de olsa, yüce bir şeyleri elinde tutuyor da olsa tüm bunlar anlık bir hatayla yok olabilirdi.

O an, hayata dair muazzam bir kuşku Reseng'in iliklerine kadar işledi. *Bir gün her yere yerleştirilmiş sayısız talihsizlik tuzaklarından birine yakalanacağım. Hayatı kökünden sarsan talihsizlik, ne kadar debelensem de peşimi bırakmayacak inatçı ve ısrarlı korku, bir gün benim hassas hayatımın üzerini kaplayacak.* Reseng, büyük bir çabayla sahip olduğu her şeyin bir anda çökeceğine dair garip ve gizemli bir hisse kapıldı. Bu his hem çok boş hem de üzücüydü ve bir o kadar da yalnızlık doluydu.

O akşam, Reseng uzun bir süre İhtiyar Rakun'un kütüphanesinde oturdu. Onun sallanan sandalyesinde ağlarken uykuya daldı.

Kıl Yumağı ve evcil hayvan krematoryumu

“Son günlerde geberecek gibiyim. Hiç iş yok. Bu yüzden her gün köpek falan yakıyorum.”

Kıl Yumağı, içmekte olduğu sigarayı yere fırlattı. Adamın yüz kiloyu aşan cüssesi yüzünden pantolonun poposu çömelirken patlayacak gibiydi. Reseng, onun sözüne karşılık vermeden cebinden çıkardığı iş eldivenlerini taktı. Kıl Yumağı poposunu silkeleyerek ayağa kalktı.

“Biliyor musun, hâlâ cesedi dağa gömen, geri zekâlı insanlar var. Bunların yaptıkları saçmalık değil mi? Birini öldürüyorsan eğer, sonrasını da temizce halletmelisin. Hangi çağda yaşıyoruz da cesedi dağa gömüyorlar? Artık köpekleri bile dağlara gömen yok. İşte bu yüzden ne zaman kepçeyle kurcalansa dağların her köşesinden dizi dizi ceset çıkıyor. Yemin ederim bu dünyada ahlak kalmamış, ahlak! Bıçağı saplayıp öylece tüyerse o haydutluğa girer, ne suikastçısı! Hem artık dağa ceset gömmek de kolay değil. Geçenlerde İnçon’lu birkaç haydut koca bir bavulu dağa sürükleyip götürürken anında yakalandılar ya.”

“Öyle mi?” diye sordu Reseng.

“Aynen. İriyari üç genç adam gece yarısı ellerine birer kürek alıp ayrıca o kocaman bavulu sürükleyerek dağa çıkarlarsa, olacağı o değil mi? Sence orada yaşayan mahalleli onları görüp ‘Aa, şunlara baksana gece yarısı dağı aşıp göç ediyorlar’ mı der? Çok aptallar. Demek istediğim, öyle ya da böy-

le dağa gömeceklerine bizim ölü yakma tesisini kullansalar daha iyi olmaz mı? Hem güvenli hem temiz, üstelik çevreyi de koruyor. Zaten işler iyi gitmediği için geberiyorum.”

Kıl Yumağı iş eldivenlerini takarken sızlanmaya başladı. Zaten bu adam her şeyden yakını. Ama orangutan cüssesindeki Kıl Yumağı'nın sızlanması Ayıcık Pooh gibi sevimli. Belki de bunun sebebi, Kıl Yumağı'nın Ayıcık Pooh'a benzemesidir. Yahut da o, Kıl Yumağı'na benziyor. Kıl Yumağı, yasadışı olarak ceset yakar. Ama tabii ki, yasal olarak evcil hayvan ölümlerini yakan bir krematoryum sahibidir. Yani Kıl Yumağı, evcil hayvan krematoryumunda yasal olarak kedi ve köpekleri yakarken yasadışı olarak da ölmüş insanları yakıyor. Ceset yakan birinin yüzü neden bu denli sevimli ki?

“Yemin ederim, bir süre önce neler oldu inanamazsın. Evcil hayvan krematoryumuna iguana getiren bir çift bile oldu. Adı da Andrew mu, André mi öyle garip bir isimdi. Ne biçim iguana adı o öyle ya! Andrew. İgu gibi, Ejder gibi bildik, kolay söylenen onca isim varken... Her neyse, saçma saçma isim koyan şımarık tipler. Fakat iguanaları öldü diye genç çift birbirine sarılarak nasıl ağlaşıyorlardı görmeliydin. ‘Canım Andrew, özür dileriz, seni tam saatinde beslemeliydik, bizim hatamız, çok üzgünüz...’ diyerek ne kadar çok ağlamışlardı ki. Onların o komik hallerini gördükçe neredeyse ben utançtan yerin gibi girecektim.”

Kıl Yumağı, lafı uzattıkça uzattı. Reseng, Kıl Yumağı'nın anlattıklarını yarım yamalak dinlerken deponun kapısını açtı.

“Bu el arabalarının hangisini kullanayım?” diye sordu Reseng.

Kıl Yumağı etrafa biraz bakındıktan sonra iç taraftaki el arabasını parmağıyla gösterdi.

“Bu mu?” diye tekrar sordu Reseng.

Kıl Yumağı gözleriyle bir ölçüp tarttıktan sonra başını onaylar şekilde salladı.

“Buna sığar herhalde canım. Dana taşımayacağız sonuçta. Arabayı nereye park ettin?”

“Krematoryumun arka tarafına.”

“Niye o kadar uzağa bıraktın ya? Cesedi sürüyerek taşımak ne kadar zor biliyorsun!”

Kıl Yumağı el arabasını da alıp söylene söylene yürüdü. Ağır ve iyimser adımlar. Reseng, Kıl Yumağı’nın ne bir hırs ne de bir telaş hissedilen adımlarına hep imrenirdi. Bu adam hiç hırs yapmaz. Büyük bir iş yakaladım diye aceleci davranmaz. Sadece bu küçük evcil hayvan krematoryumunu işleterek azar azar parasını kazanır. Kıl Yumağı, ceset yakarak iki kızını büyüt-müştür. Büyük kızı bu yıl üniversiteye bile başladı. “Az az yemeli ki uzun süre gitsin. Kızlar kendi ayakları üstünde duruncaya kadar birkaç yıl daha dayanmam gerek.” Kıl Yumağı kolay korkuya kapılır. Biraz paraya sıkışık olsa bile hiç şüpheli bir iş almaz. Bu yüzden ortalama hayatta kalma süresinin aşırısı kısa olduğu bu piyasada Kıl Yumağı uzun süredir dayanıyor.

Reseng arabanın bagajını açtı. Bagajda su geçirmeyen cinsten siyah renkte iki büyük ceset torbasını gören Kıl Yumağı sorgular gibi başını yana eğdi.

“Neden iki tane? İhtiyar Rakun bir tane demişti.”

“Biri köpek diğeri insan” dedi Reseng.

Kıl Yumağı daha küçük olan torbayı işaret ederek sordu. “Bu köpek mi?”

“O insan. Büyük olan köpek.”

“Ne?! Nasıl yani? Köpek, insandan daha mı büyük?”

Kıl Yumağı inanmamış gibi torbayı açtı. İçinde yaşlı köpek Santa vardı. Açılmış fermuarın arasından Santa’nın dili uzanıyordu.

“Ha siktir, artık olur olmaz her şeyi getiriyorsun demek. Neden öldürdün bunu? Bu köpek senin taşaklarını mı ısırıldı?”

“İşte, köpek yeniden sahiplenilemeyecek kadar yaşlı görünüyordu.” Reseng sakince cevap vermişti.

“İşgüzarlıkta üstüne yok ha. Köpek için endişelenmeyi bırakıp kendi işine baksana. Şimdi endişelenecek halde değiliz” dedi Kıl Yumağı alaycı bir tavırla.

Fermuarı çekerken Reseng birden duraksadı. Köpeği neden öldürmüştü? Hayvan yerde yatan ihtiyarın yanında bön bön duruyordu. Reseng güneşi arkasına almış yaşlı köpeğe, yaşlı köpek de Reseng’e bakıyordu. Gün ışığı yaşlı köpeğin buğulanmış kahverengi gözlerine giriyordu. Hayvan, Reseng’e doğru hırlamamıştı. Sadece kendi sahibinin neden kımıldamadığını merak ediyordu. Reseng, yeni numaralar öğrenmek için artık çok yaşlı olan köpeğe baktı. Sonbaharın son demlerindeki zayıf gün ışığı köpeğin kafasına vuruyordu. *Artık bu sessiz ve güzel ormanda seni besleyebilecek kimse yok. Üstelik dağda dolaşarak yiyecek aramak için de çok yaşlısın. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?* Yaşlı köpek, bulanık ve üzgün kahverengi gözlerle şaşkınlıkla Reseng’e baktı. Reseng, köpeğin ensesini okşadı ve tüfeği kaldırıp onu kafasından vurdu.

“Bu ihtiyar da çok ağırmış ya!”

Kıl Yumağı, torbanın bir ucundan tutup konuştu.

“Bu, köpek diyorum sana. Öbürü ihtiyar.” Reseng sinirli sinirli cevap verdi.

Kıl Yumağı, kafası çok karışmış gibi başını eğdi.

“Ah, bu itoğluit de pek ağırmış.”

İki ceset torbasını da el arabasına koyunca, Kıl Yumağı alışkanlıkla etrafı kolaçan etti. Gece ikide evcil hayvan krematoryumu sessizdi. Düşününce bu gayet doğal. Çünkü kimse gecenin ikisinde bir hayvanı yakmaya getirmez.

Kıl Yumağı, gaz vanasını açıp fırını ateşledi. Alevler, fırının içinde yayılınca siyah naylon torbalar deri değiştiren bir yılan gibi anında büzüştü. Torbalar kaybolur kaybolmaz ihtiyar ile köpeğin bedenleri ortaya çıktı. İhtiyar dümdüz yatıyordu, yaşlı köpeğin kafası ise adamın karnının üzerindeydi. Fırının içi iyice ısınınca ihtiyarın büzülen bedeni bir an

kıpırdadı. Onun bu hali, göze, hâlâ bu dünyada tutacağı bir şeyleri kalmış gibi acıklı göründü. Neyi tutabilirdi ki? Artık her şey bitti. İki saat sonra geriye tozdan başka bir şey kalmayacak. Hem tozla hiçbir şey tutulamaz.

Reseng, ihtiyarın kıvrılmış bedenine öylece baktı. Adam, askeri yönetim döneminde komutandı. İktidarın himayesinde suikast yapılacak hedeflerin listesini hazırlayan ve halkın ödediği vergilerle İhtiyar Rakun'un kütüphanesinde suikastçı kiralayan biriydi. Şimdi de kendi adı listeye girmişti. Genelde böyle olur. İyi günler er ya da geç sona erer ve iktidarı kaybedenler hayatta kalmak için yaptıkları işleri halledip kalıntılarını temizlemek zorunda kalır. Her zaman olduğu gibi yaptıkların döner dolaşır, seni sırtından vurur.

Reseng on iki yaşındayken ihtiyar, üniformalı halde kütüphaneye gelmişti. Çok havalı görünüyordu. İhtiyar Reseng'e yaklaşıp laf atmıştı.

"Ne okuyorsun?"

"Sofokles."

"Güzel mi?"

"Babam olmadığı için kitabı anlayamıyorum."

"Baban nerede?"

"Rahibe manastırının önündeki çöp kutusunda."

Şapkasında parıldayan iki yıldız olan komutan, gülümseyerek Reseng'in başını okşamıştı. Yirmi küsur yıl önceydi. O zamanki çocuk bunları hatırlıyordu ama muhtemelen ihtiyar bu anları unutmuştur.

Reseng bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına aldı. Kıl Yumağı, önce onunkini yaktı, sonra bir tane de kendi çıkardı. Sigaranın dumanını üfleyip kuş sesine benzer bir ıslık çaldı. Ardından krematoryumun dışında avare avare dolaşıp bir kez daha birileri geliyor mu diye etrafı kontrol etti. Reseng ise fırının alevleri arasında ihtiyar ile köpeğin artık bir kütleye dönmüş cesetlerine bakmaya devam etti.

Birçok aptal, cesedi bizzat kendisi yakarsa mükemmel bir suç işlediği yanılgısına düşer. Eline bir bidon benzin alarak ıssız bir araziye gidip cesedi kendi yakar. Oysa ceset öyle sandıldığı kadar kolay yanmaz. Bundan ötürü ceset bir oyunmuş gibi ateşe verildiğinde geriye kalan, iğrenç koku yayan çirkin ve büyük bir et kütesidir. Hem adli patologlar cesedin yaşı, cinsiyeti, boyu, yüzü, görünüşü ve dişlerinin durumunu göz önünde bulundurarak bu et kütesinden ölenin kim olduğunu bulabilir. Cesedi kül etmek için, yalıtılmış bir fırında, bin üç yüz derecelik ısıda iki saatten fazla yakmak gerekir. Krematoryumlar, çömlek ya da meşe kömürü pişirme fırınları yahut maden eritme ocakları haricinde bu denli yüksek ısı üretmek zordur. Bu yüzden Kıl Yumağı krematoryum sayesinde karnını doyuruyor. Kemikleri un ufak etmek de önemli. Adli patologlar üç parça leğenkemiğinden bile yaş, cinsiyet, boy ve cinayet yöntemini bulabilirler. Öğütülmüş kemikler ve dişlerin de imha edilmesi gerekir. Çünkü bunlar yangın gibi en ağır koşullarda bile esas şeklini olduğu gibi korur. Dişleri çekiçle iyice parçalayıp kemik tozlarını güvenli bir şekilde dağıtmak gerekir. İşte o zaman o ölüyü dünyada kimse bulamaz. Kurbanı tamamen ortadan kaldırmanın yolu budur.

Reseng bir sigara daha çıkarıp saatine baktı. Saat ikiyi on geçiyordu. Ancak sabah olunca tüm işi bitirip eve dönebilecekti. Birden Reseng'in boynuna ve omuzlarına yorgunluk çöktü. Yolda bir gece, ihtiyarın evinde bir gece ve Kıl Yumağı'nın evcil hayvan krematoryumunda bir gece. Üç gecedir dışardaydı. Kedilerin yemi bitmiştir... Reseng karanlık odada karnı acıkmış iki Siyam kedisini düşündü. Rahle ile Abajur. Kedilerin isimleri. Bu iki Siyam kedisi saçma olsa da kendi isimlerine benziyorlardı. Rahle, bir somun ekmek gibi tortop olup yere düşmüş peçete parçalarına sessizce bakmayı, Abajur ise kafasını kaldırıp pencereden dışarıyı izlemeyi seviyordu.

Kıl Yumağı elinde birkaç haşlanmış patatesin olduğu bir sepetle geldi ve Reseng'e bir tane uzattı. Tesadüf bu ya, yine patates. İhtiyarın sabah verdiği altı tanesi hâlâ arabadaydı. Reseng'in karnı açtı ama hayır anlamında başını salladı. "Niye yemiyorsun? Gangwon bölgesinden, o kadar lezzetli ki." Kıl Yumağı bu lezzetli şeyi niye yemediğini anlayamamış gibi omuzlarını silkip bir bütün patatesi ağzına attı. Ardından diğer elindeki *socu* şişesini kafasına dikip yarıya kadar lıkır lıkır içti.

"Kısa bir süre önce Patron Gim'i burada yaktım." Kıl Yumağı ağzının kenarına bulaşan *socu*'yu elinin tersiyle silip konuşmuştu.

"Mezbaha'daki patron Gim Bey mi?" diye sordu Reseng.

"Hı hı."

"İşi yapan kim ki?"

"Bence Duho Vietnamlı gençleri işe aldı. Son zamanlarda Vietnamlılar çok popüler. Çünkü çok ucuzlar. Sadece Vietnamlılar mı ki. Çinliler de var, özel harekât birliğinde eğitim almış Kuzey Koreli sığınmacılar da, hatta birkaç Filipinliye varıncaya kadar. İnanmazsın, bir kişiyi öldürmek için sadece beş yüz bin *won* isteyen bile var diyorlar. Bugünlerde suikastçı fiyatı sudan ucuz. İşte bu yüzden herkes nefretle birbirinin boğazına yapışıyor. Patron Gim de öyle her işe burnunu sokunca sonunun yaklaştığını anlamıştım."

Reseng sigara dumanını uzunca üfledi. Suikastçıların payına düşenin azalmasına Kıl Yumağı'nın hayıflanmasının gereği yoktu. İster Vietnamlılar öldürsün ister Filipinliler, cesetlerin çoğalması Kıl Yumağı'nın yararınaydı. Sırf Reseng'in suyuna gitmek için böyle konuşuyordu. Kıl Yumağı patatesten bir lokma ısırp bir yudum *socu* içti. Ardından aklına bir şey gelmiş gibi konuşmaya başladı.

"Her neyse, adamı yaktıktan sonra çok ilginç bir şey oldu. Patron Gim'in cesedi tamamen yandıktan sonra küllerin ara-

sında parıl parıl parlayan boncuk gibi bir şeyler gördüm. Merak edip baktım, ne olsa beğenirsin. Sarira.³ Üstelik fasulye büyüklüğünde, on üç tane diyorum.”

“Öyle saçmalık mı olur? Patron Gim’in bedeninden nasıl Sarira çıksın? Sadece Budist rahiplerin küllerinden çıkar onlar.” Reseng bu kadar da saçmalık olmaz tarzında karşı çıktı.

“Yemin ederim. Göstereyim mi?” Kıl Yumağı haksızlığa uğradığını düşünerek diretti.

“Kalsın.” Reseng uğraşmak istemezmiş gibi elini salladı.

“Gerçekten doğruyu söylüyorum. Benim de inanasım gelmiyor. Patron Gim’in lakabını bilirsin. Cinsel gücünü artırmak için ayırt etmeden ne bulursa yer içer diye ona OK Patron Gim derlerdi ya. Öylesine çok tıkindığı, öylesine çok yiyeştiği için işte öylece de bok yoluna gitti. Benim anlamadığım o kadar değerli Sarira’nın onun çürümüş bedeninden nasıl çıktığı? *Sarira* diyorum... Bir iki tane de değil, tam on üç tane... Bana kalırsa Sarira’nın meditasyon, cinsel perhiz, denge gibi şeylerle hiçbir alakası yok. Bu öylesine bir ikramiye gibi bir şey.”

“Gerçekten Sarira olduğundan emin misin?” Reseng hâlâ inanmamış bir ifadeyle sordu.

“Gerçekten diyorum.” Kıl Yumağı abartılı hareketlerle omuzlarını sallayıp bağırdı. “Şu yukarıdaki Volcong Tapınağı’ndaki keşiş Heço’ya gösterdiğimde ellerini arkada birleştirip uzun uzun baktı. Ardından yavaşça dudaklarını yalayarak kendisine satmamı söyledi.”

“Keşiş Heço’ya Patron Gim’in Sarirası neden lazım olsun?”

“Uçkuruna düşkündür, kumar sever, her gün kafayı çeker. Hem bir o kadar da açgözlü pislik. Kendisinin yakılma ayininde Sarira çıkmazsa insanlar ne der diye içten içe korku-

3. Kristal ya da inciden, boncuk benzeri kutsal cisimler. Budist rahiplerin cenazelerinin küllerinde bulundukları rivayet edilir. (yay.n.)

yor. Patron Gim'den çıkanlar ah bir elinde olsa. Tam ölmeden önce yutarsa on üç tane garanti olmaz mı?"

Reseng hafifçe güldü. Kıl Yumağı ağzına bir patates daha tıktı. Sonra bir yudum *socu* içti. Kıl Yumağı biri yer biri bakar diye üzöldüğünden Reseng'e de uzattı. Onun oldukça iri elindeki patatesi gördüğü an Reseng'in aklına çiçeklerle, yaşlı köpekle, ateşin üzerindeki domuz etiyle, kü-lün içindeki patatesle tek tek konuşan ihtiyar geldi. *Değerli bir misafirimiz geldiğinden lezzetle pişersen sevinirim.* İhtiyarın o sakın ve alçak sesi. Reseng, çok yalnızlık hissettiği için herhalde her şeyle konuşuyordu, diye geçirdi içinden. Tüm yapraklarını dökmüş, sadece damara benzeyen kuru dalları kalmış bir kış ağacı gibi yalnız yaşadığı için böyledir diye kendini zorlayarak düşündü. Kıl Yumağı'nın uzat-tığı patates elinde kalmıştı. Birden açlık hissetti Reseng ve Kıl Yumağı'nın elindeki patatesi alıp bir lokma ısırıldı. Pata-tesi çiğnerken konuşmadan fırının alevine baktı. Alevler ve dumanla kaplandığından artık hangisi ihtiyar, hangisi köpek ayırt edilemiyordu.

"Lezzetli, de mi?" diye sordu Kıl Yumağı.

"Lezzetli" diye Reseng patatesi çiğneyerek cevapladı.

"Bu arada üniversite kayıt parası ne diye bu kadar pahalı? Bizim büyük kız bu yıl üniversiteye girdi ya. Beş ceset yak-malıyım ki kayıt parasını verip bir de oda kiralayabileyim. Ama bu devirde beş ceset bulmak ne mümkün. Ekonomik du-rum mu iyi değil, dünya pislikten mi arınıyor nedir bilmem. Gerçekten eskisi gibi değil. Böyle giderse benim gibiler ne yer, ne içer, nasıl geçinir?"

Kıl Yumağı bu sağlıklı dünya fikrine asla dayanamayacak-mış gibi suratını astı.

"Güzöl kızlarının hatrına en azından bundan sonra düz-gün yaşa. Evcil hayvanları yakmak daha sağlıklı."

"Dalga mı geçiyorsun? Evcil hayvanlar para getirse keşke.

Yakarken ağırlıklarını tartıp kilo başına para alıyorum ama son zamanlarda evcil hayvanlar kuş kadar küçüldü. Ah, ah bir tek bu olsa iyi. Üstüne üstlük doğalgaz faturası, vergisi, elektrik faturası, su parası derken geriye ne kalıyor? Keşke dünya evcil olarak zürafa veya fil beslenen bir hale gelse. O zaman şu Kıl Yumağı da zengin olurdu.”

Kıl Yumağı *socu* şişesini sallayıp dibinde kalanı kafaya dikti ve hayattan bezmiş bir ifadeyle gerindi.

“Satsam mı ki?” Kıl Yumağı pat diye sordu.

“Neden bahsediyorsun?”

“Hadi ama anlattım ya, Patron Gim’in Sariralarını.”

“İstediyini yap. Elinde tutunca ne işine yarayacak ki.” Reseng bunalmış gibi konuştu.

“O pislik keşiş üç yüz bin *won* teklif etti ama nedense zarar edermişim gibi geldi. Her ne kadar çöplük gibi olan Patron Gim’in bedeninden çıkmış olsalar da adı üstünde *Sarira*.”

“Hay senin Sarirana da sana da.” Reseng alaycı bir şekilde konuştu.

“İki yüz bin *won* daha ekleyip beş yüz bin *won* mu istesem?”

Reseng, Kıl Yumağı’na daha fazla karşılık vermedi. Hem yorgundu hem de onunla boş boş şakalaşacak modda değildi. Reseng konuşmadan ateşe bakmaya devam edince mahcup olan Kıl Yumağı boş *socu* şişesini salladı ve bir şişe daha almaya gitti.

Bacadan hızla beyaz duman yükseliyordu. Burada her ceset yakışında Reseng, nefesi kesilen ruhlar şu baca aracılığıyla göğe yükseliyor diye acayip bir hisse kapılırdı. Pek çok suikastçı bu krematoryumda yakılmıştı. Burası gözden çıkarılan suikastçıların mezarıydı. İşini eline yüzüne bulaştıran suikastçılar, polisin takibinden kaçamayan suikastçılar, kimse bilmediği nedenlerle ölüm listesinde olan suikastçılar ve yaşlı tetikçiler hep burada yakılmıştı.

Cinayet komplocuları için paralı asker ve suikastçılar tek kullanımlık piller gibiydi. Aslında onların yaşlı tetikçilere neden ihtiyaçları olsun ki. Komploculara göre yaşlı tetikçiler, haddinden fazla gereksiz bilgi ve kanıt barındıran, su toplamış, rahatsız edici bir yaradan farksızdı. Düşününce bu doğal bir durumdu. Bu dünyada hiç kimse tükenmiş tek kullanımlık bir pili değer vererek muhafaza etmez.

Reseng, bu fırında eski arkadaşı Çu'yu da yakmıştı. Çu ondan sekiz yaş büyüktü ama ikisi oldukça samimiydi. Çu'yu burada yaktıktan sonra, Reseng kendi hayatında bir şeylerin değişmeye başladığını hissetti. Alıştığı şeylere bir gün aniden yabancılık hissetmeye başladı. Sehpalara karşı, vazolara karşı, otomobillere karşı, kendi sahte ehliyetine karşı nenden-se tuhaf bir yabancılık hissediyordu. Bu yadırgama çok tesadüfiydi. Bir keresinde kendi sahte ehliyetindeki adamı bizzat aramışlığı bile vardı. Ehliyetin asıl sahibi üç çocuklu fedakâr bir babaydı ve onu tanıyanların söylediklerine göre dürüst ve işinin ehli bir kaynakçı olan adam sekiz yıl önce kaybolmuştu. Belki de bir nedenle suikastçıların isim listesine girmişti. Bu fedakâr kaynakçının cesedi ya dağın derinliklerinde bir yerlerde gömülüydü ya da bir varile tıkılmış halde denizin derinliklerindeydi. Kim bilir belki de burada, Kıl Yumağı'nın fırınında yakılmıştı. Tam sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen ailesi hâlâ fedakâr babalarını bekliyordu. Arabayla geri dönerken Reseng, *demek şimdiye kadar benim arabamı bir ceset kullanıyordu* deyip kendiyle dalga geçti. Bir ceset gibi yaşadığına dair o his, zombiye dönüştüğü bu hayat. Aslında bu, oldukça yadırganır bir durumdu.

Çu iki yıl önce ölmüştü. Çu da Reseng gibi suikastçıydı. Fakat Çu, onun aksine hiçbir yere ait değildi ve oradan oraya sürüklenerek işini yapardı. Mafyanın bir deyişi vardır; "En tehlikeli düşman bir *pazzo*'dur"⁴ derler. Artık kay-

4. İtalyanca "çılgın". (ç.n.)

bedecek hiçbir şeyi olmadığını düşünen biri, insanlardan hiçbir şey beklemeyip aynı zamanda kendinden de hiçbir şey talep etmeyen biri, sağduyuya aykırı davranan, sadece kendinin kurduğu ne anlaşılır ne de güvenilir bir inat ve tuhaf ilkelerle sessizce yaşayan biri, devasa bir güç karşında kolayca korkmaz. Çu işte böyle bir insandı.

Mafyanın değerli deyişi gibi çılgın bir herifle kavga başlatmak pek akıl kârı olmaz. Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını düşünen biriyle kavga etmek rahatsız edicidir. Öte yandan bir şeyleri kaybetmemek için çabalayan köşeye sıkışmış çaresizlerle uğraşmak daha rahattır. Bunlar komplocuların en sevdiği kurbanlardır. Gidecekleri yer bellidir. Bunlar sonuna kadar kendilerinin bir şeyleri elde edemeyeceklerini kabul etmekten kaçındıkları için sonunda ölürler. Oysa Çu farklıydı. Çu sınırsız bir güce sahip bu vahşi dünyanın, hiçbir şey istemediği sürece onu durduramayacağını kanıtlamaya çalışmıştı.

Çu aksi biriydi ama işini temiz ve eksiksiz hallettiği için İhtiyar Rakun sık sık ona zor işler verirdi. İhtiyar Rakun Çu'nun kütüphanesine dahil olmasını isterdi. Bir keresinde "Aslan bile sürüden ayrılınca vahşi köpeklerin hedefi haline gelir" diye imalı imalı Çu'yu uyarmıştı. Çu, alaycı bir ifadeyle ona bakarak "Senin gibi sakat halde uzun yaşamak gibi bir düşüncem yok" diye cevap vermişti. Böyle bir adamdı.

Çu, hiçbir yere bağlı olmasa da bu bataкта yirmi yıl boyunca suikastçı olarak yaşadı. Yirmi yıl boyunca devletin, şirketlerin, kasabın üçüncü sınıf yüklenici işletmesinin verdiği her türlü kirli işi ayırt etmeksizin yaptı. Yirmi yıl gibi bir süre, suikastçı olarak oldukça uzun dayandı sayılır.

Fakat dört yıl önce bir gün Çu'nun saati durdu. Böyle bir şeyin birden neden olduğunu kimse bilmiyor. Daha kötüsü Çu bile başına neden böyle bir şeyin geldiğini anlayamamış, yirmi yıl boyunca hiç dinlenmeden çalışan saatin aniden

neden durduğunu anlayamadığını Reseng'e söylemişti. Çu, bir kurbanının hayatını bağışlamış ve geri dönmüştü. Kurban yirmi bir yaşında üst sınıf bir telekızdı. Bir süre sonra çeşitli rüşvet, yolsuzluk ve ortaokul öğrencisi bir kızın karıştığı seks skandalıyla köşeye sıkışan milletvekili K.'nin çatıdan atlayarak intihar ettiği haberi gazetede çıktı. Ortaokullu kızlarla yatmaktan hoşlanan o aşağılık yaratık çoktan beri ayaklar altında olan şerefini korumak için intihar etmiş olamazdı. Muhtemelen o gazete haberini okuyan bütün suikastçıların aklına o an Çu gelmişti. Çu hemen harekete geçti ve telekızı öldürmek için sözleşme imzaladığı komplocuyu da bulup öldürmek istedi. Fakat komplocuyu bulmakta başarisiz oldu. Bir numaralı tetikçi Çu için bile bu iş kolay olmamıştı. O sıralar Çu çoktan aranan biriydi. Unutmamak gerekir ki, komplocular cinayet tasarlamaktan ziyade gizli ve güvenli bir yerde saklanmak, kaçacak bir delik hazırlamak için daha çok çaba gösterirler.

Komplo dünyası çok büyük bir karteldir. Komplocuların Çu'yu mutlaka öldürmek istemelerinin nedeni gururları değildir. Bu bataкта gurur denilen şey zaten en başından beri yoktu. Çu'yu mutlaka öldürmek istemelerinin nedeni ileride gelecek müşteriler içindi. Her toplulukta olduğu gibi cinayet komplosu dünyasında da kendine özgü sıkı kurallar ve bir düzen vardır. Bu düzen ve kurallar temelinde piyasa oluşturulur ve müşteri gelir. Düzen yıkılırsa piyasa yıkılır, piyasa yıkılırsa müşteri de olmaz. Çu da bunu biliyor olmalıydı. O kadının hayatını bağışlamaya karar verdiği an, Çu kendi ölüm fermanını imzalamıştı. Ancak Çu, talihsiz bir fahişeyi kurtarmak için hayatını riske attı.

İki ay bile geçmeden Mezbaha'nın adamları Çu'nun serbest bıraktığı kadını buldular. Kadın küçük bir liman kentinde saklanıyordu. Beş yıldızlı otellerde sadece VIP müşterileri ağırlayan o kaliteli fahişe, tren istasyonunun karşısın-

daki küf kokan motellerde dolanıp denizcilere vücudunu satıyordu. Kadın fuhuş yapılan bu motellere gitmeyip fabrika gibi bir yerde sessizce saklansaydı belki de daha uzun süre bulunamazdı. Fakat sonunda kötü kokan kirli fuhuş sokağına geri dönmüştü. Belki de parası bitmişti. Seul'den hiçbir şey götüremediği için ne giyeceği uygun bir kıyafeti ne de yatacak yeri vardı. Üstelik mevsim de kıştı. Soğukta kalmış ve açlık çeken bir insan soyut korkular karşısında hissizleşir. Bu yüzden kadın öyle ya da böyle, nasıl olsa öleceğim diye düşünmüş de olabilirdi. Belki bu düşünce saçma bulunabilir. Kadın medeniyetten uzak bir liman kentinde ucuza fahişelik yaparak sarhoş denizcilerin aletlerini emmekten hoşlanıyor olamazdı. Fakat başka da bir seçeneği yoktu. Kadının ellerine bakınca bunun ne demek olduğu anlaşılıyordu. Elleri çok ince ve güzeldi. O eller fıldır fıldır dönen bir taşıma bandının önünde on saat boyunca vida sıkmayı ya da kışın soğukunda denizden yosun veya istiridye toplamayı sanki bir kez bile hayal etmiş olamazdı. Varlıklı bir ailede doğmuş olsaydı ünlü bir piyanistin elleri olabilirdi. Fakat kadın öyle bir ailede doğmadığı gibi on beş yaşından itibaren fahişelikle para kazanmıştı.

Genelev batağına dönerse uzun süre dayanamayacağını kendi de biliyordu. Fakat bile bile geri dönmüştü. Bizler kirli ve tiksindirici de olsa sonuçta kendi ayaklarımızı bastığımız topraktan ayrılamayız. Parasızlık ve hayatı idame ettirmenin yolunu bulamamak da bir sebeptir ama asıl sebep bu değildir. Bizim kendi iğrenç kökenimize dönmemizin asıl sebebi o iğrençliğe alışmış olmamızdır. Şu koca dünyada tek başına bırakılma korkusuna ve bu korkunun boyutu kadar geniş ve derinlere yayılan yalnızlık hissine dayanmaktansa bu iğrençliğe dayanmaya çok daha yatkın olmamızdır.

Komplocudan belge gelince İhtiyar Rakun, Reseng'i çağırırdı. Reseng kütüphaneye girdiğinde İhtiyar Rakun masasın-

da oturmuş belgeleri okumaktaydı. Muhtemelen o belgelerde kadının fotoğrafı, adresi, hareketleri, hobileri, kilosunu, onunla bağlantılı insanlar, kısacası kadını öldürmek için gerekli tüm bilgiler vardı. Ayrıca cinayet yöntemi ile cesetin ne yapılacağı gibi bilgiler de olmalıydı.

“Topu topu 38 kiloymuş. Boynunu kır. Ayakla kurbağa ezmek kadar kolay bir iş. Bu saçma işe de komplo denmez ya, paraları çok herhalde.”

İhtiyar Rakun, Reseng’in gözlerine bakmadan konuşarak zarfı atar gibi uzattı. Reseng, ‘Kurbağa ezmek kolay bir iş mi ki?’ diye düşünerek kafasını yana eğdi. İhtiyar Rakun’un rahatsızlığını gizlemek için alaycı şakalar yapma alışkanlığı vardı. Henüz yirmi bir yaşında olan bir kadın, hem de sadece otuz sekiz kiloluk bir kadını öldürmek zorunda olmasından mı utanıyordu yoksa kütüphanenin işleri azaldı diye pek para etmeyen böyle ucuz bir sözleşme yapmak zorunda kalması onurunu mu kırmıştı, anlamak mümkün değildi.

Reseng belgeleri üstünkörü okudu. Fotoğraftaki, tıpkı genç Japon pop yıldızlarına benziyordu. Kadının yaşı yirmi birdi fakat on beş yaşına bile girmemiş gibi küçük görünüyordu. Reseng o güne kadar hiç kadın öldürmemişti. Elbette kadın ve çocuk öldürmemek gibi bir ilkesi olduğundan değil. Onun şimdiye kadar bir kadını öldürmemesi sadece sıra Reseng’e gelmediği içindi. Reseng’in herhangi bir ilkesi yoktu. Herhangi bir ilkesinin olmaması, onun tek ilkesiydi.

“Cesedi ne yapacağım?” diye sordu Reseng.

“Tabii ki Kıl Yumağı’nın tesisinde yakacaksın.” İhtiyar Rakun sinirlenip sordu. “Goanghoamun Meydanı’nda bir direğe asmayı mı düşünmüştün?”

Reseng tereddütle cevap verdi. “M şehrinde Kıl Yumağı’nın fırını epey uzak. Bagaja koyup gelirken yolda arama yapılırsa ya.”

“Patlayana kadar içmeyip kedi gibi nazikçe araba kulla-

nırsan polis yoktan yere ateş ettin diye mi çevirme yapacak? Yapacak daha önemli işleri var. Şu yoğun dünyada.”

Sesinde alay vardı. Alay İhtiyar Rakun’un kendine öfkesini gizlemek istediği zaman ortaya çıkardığı bir davranıştı. Reseng tek kelime etmeden dalgınca dikilmeye devam edince İhtiyar Rakun “Artık def ol!” der gibi elini salladı. Ardından yerinden kalkıp kitaplıktan Almanca ilk baskı *Brockhaus* ansiklopedisinin bir cildini alıp okuma masasına koydu. Önünde dikilen Reseng’i umursamaz halde mırıldanarak okumaya başladı. Kendi kendine kitap okuyarak öğrendiği garip Almanca telaffuzu kütüphaneyi doldurdu. Reseng kapıyı açıp çıkarken, “Almanlar şu okuduklarının tek kelimesini bile anlayamaz” diye mırıldandı.

Artık İhtiyar Rakun kendi kitaplığına sözlük ya da ansiklopedi dışında başka kitap almıyordu. Reseng’in hatırladığı son on yıl boyunca İhtiyar Rakun sözlük ve ansiklopedi dışında başka bir kitap okumadı. “Sözlükler ve ansiklopediler gerçekten çok iyi! Duygu yok, şikâyet yok, öğüt yok, her şeyden önemlisi yazarların o iğrenç bilgiçlik taslama çabalarını okumak zorunda kalmıyorum.” İşte bu, İhtiyar Rakun’un bunlar dışında başka kitap okumama sebebiydi.

* * *

Kadının gizlenmekte olduğu liman kenti hastalıklı bir tavuk gibi sefil görünüyordu. Japonya sömürgesiyken savaş mühimmatı bu limandan getirildiği için o zamanlar zengin olan bu şehir Kore bağımsızlığına kavuştuktan sonra sürekli gerilemiş gibiydi. Üstelik artık gerilemeyi önleyecek bir gücü de kalmamışa benziyordu. Reseng şehirlerarası otobüsten indikten sonra hemen terminalin otoparkına gitti. Otoparkta 2847 plakalı arabayı aradı. Otoparkın en köşesinde eski bir Musso duruyordu. Reseng cebinden anahtarı çıkardı, ara-

banın kapısını açıp arabaya bindi. Kontağı çevirince benzin lambası yandı.

“Orospu çocuğu, benzin koymamış.”

Reseng sinirle gülüp ne yüzünü gördüğü ne de nerede olduğunu bildiği aptal komplocuya küfür etti.

Arabayı motelin otoparkına park etti. Komplocunun park etmesini istediği yer yangın merdiveninin hemen önündeki üçüncü sıraydı fakat orada üç bin CC'lik lüks bir sedan vardı. Reseng saatine baktı, 13.20. Lüks sedanın sahibi ya dün gece gelmiş ve hâlâ çıkmamış ya da çakırkeyif bir halde öğle yemeği yiyip çapkınlığa gelmişti. Reseng ister istemez arabayı otoparkın duvar tarafına park etti. Arabadan inip otoparkın tavanı ile duvarlarına bakındı. Uzun zaman önce yapılmış eski motelin otoparkında güvenlik kamerası yoktu. Reseng bagajı açıp bir valiz ile su geçirmez bir ceset torbası çıkardı.

Belgede yazıldığı gibi motelin resepsiyonunda kimse yoktu. Duvar saati 13.28'i gösteriyordu. Reseng anahtar kutusundan 303 numaralı anahtarı alıp odaya çıktı. Kapının önüne geldiğinde deri eldivenlerini giyip odanın kapısını açtı.

Eski bir moteldi. Yatağın üzerine baktığında, yorganın uzun süredir yıkanmadığı anlaşılıyordu ve rafta yarım rulo tuvalet kâğıdı, metal bir küllük ile eskiden çok kullanılan sekizgen bir kibrit kutusu vardı. Duvar kâğıdı o kadar solmuştu ki asıl rengi anlaşılmıyordu ve pencereye takılı Alman tüplü radyoları biçimindeki klima en az otuz yıllık bir hurda gibi görüldüğü için çalıştırınca sanki içinden korkunç bir şey fırlayacakmış gibiydi. Döşek ile yatağın arasına birilerinin attığı bir prezervatif sıkışmış, üzerinde kurumuş sperme yapışmış halde bir erkeğe mi yoksa bir kadına mı ait olduğu belli olmayan bir kıl vardı. Camının içi uzun zaman önce ölmüş böceklerle, üstü de siyah tozla kaplı floresan lambanın loş ışığıyla odanın manzarası genel olarak

1930'larda çekilmiş siyah beyaz bir filmin bir sahnesini andırıyordu.

“Ne kadar sefil bir oda!”

Reseng bagajdan çıkarttığı valizle Seul'den beri taşıdığı Samsonite marka evrak çantasını odanın bir köşesine koyup yatağın ucuna oturdu. Milyarlarca bakterinin sanki cennete vardık diye haykırdığı kadar iğrenç, pis bir yataktı. Reseng bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına aldı ve sekizgen kibrit kutusundan bir kibrit çıkartıp yaktı. *Hâlâ böyle kibrit kutusu üretiliyor demek...* Reseng kibrit kutusuna bakıp başını salladı.

Saat tam ikiyi gösterince belgede yazan numarayı aradı.

“Odaya geldim. 303 numara.”

Telefonun öteki ucundaki adam üç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sadece rahatsız edici nefes alıp verişini duyuluyordu. Ardından pat diye telefonu kapattı. Reseng alık alık telefona baktı. “Pislik, havanı sevsinler...” Pencereyi açıp istasyonun arka tarafındaki dar ve dolambaçlı sokağa bakarak bir sigara daha yaktı. Birçok fuhuş işletmesinin toplandığı genelev sokağı öğlen ikide sessiz ve sakindi.

İki saat geçtikten sonra kadın odaya geldi. Odaya girer girmez umursamaz bir surat ifadesiyle Reseng'e şöyle bir baktı ve “Merhaba!” dedi. Yeterince güzel olduğunun farkında olan özgüvenli kadınlarda görünen kibirli ve gönülsüz bir selamdı. On beşinde bile göstermeyen çocuksu bir yüz, aşağı yukarı 160 cm boyunda narin bir vücut, yolda erkeklerin bir kez daha başını çevirip bakabileceği bir güzellik. Yüzüne düşen soluk ve hüznünlü gölge, sanki bir takvim resmindeki kuru ginko yapraklarını andıran karmaşık duygular barındırıyordu.

“Üzerinizi çıkarın” dedi kadın.

Kendisi hemen soyundu. Zaten üzerinde sadece elbisesi ile iç çamaşırları olduğu için soyunup çıplak halde Reseng'in

önünde belirmesi beş saniye bile sürmemiştir. Reseng yatağın bir köşesinde öylece oturup kadını izledi. Zayıf vücuduna kıyasla büyük ve seksi göğüsleri garip şekilde porno çizgi filmlerdeki küçük Japon kızları hatırlattı. Oldukça uzun süre telekızlık yapmış olmasına rağmen kadının cildi yumuşacık bebek cildi gibiydi.

Milletvekili K.'nin odasında neler olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Fakat ne olursa olsun bunun kadınla ne ilgisi olabilirdi ki? Kadının sadece küçük kız fantezisi taşıyan morukların güçsüz ve kalkmayan aletlerini emmekten başka bir günahı yoktu. Hem çok fazla para da kazanmıyordu. Gerçi moruklar yüklü paralar verip kadınla yatıyor ama aslan payını pezevenk alıyordu. Kadının bir tek talihi kötüydü. Fakat kötü talih de sonuçta hayatın bir parçasıydı.

Kadın Reseng'e, "Üzerinizi çıkartmıyor musunuz?" diye sordu.

Reseng, hiçbir şey söylemeden sadece kadını izledi. O, öylece kadının çıplak vücudunu izlerken sinirlenen kadın hıh diye burun kıvırdı. Sonra alttan alır gibi konuştu.

"Hızlı olsak. İşim var da."

Fakat kadının yüz ifadesi hâlâ Reseng'i aşağılıyormuş havasıındaydı. Reseng ondan gözlerini ayırmadan deri montunun iç cebine elini yavaşça soktu. Tabanca ve bıçak. Acaaba hangisi kadının korkudan çığlık atmasına ya da ortalığı birbirine katmasına sebep olmaz? İstatistiklere göre insanlar tabancadan çok bıçaktan korkuyormuş. Garip. Korku asla mantık tanımaz. Reseng bıçak yerine tabancayı çıkarmaya karar verdi. Kadın gergin bir ifadeyle Reseng'i izliyordu.

"Giyinebilir miyim?" Kadın titreyen ses tonuyla sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Reseng soğuk bir ses tonuyla karşılık verdi.

"Çıplak ölmek istemiyorum."

Kadın Reseng'in gözlerinin içine baktı. Gözlerinde ne bir öf-

ke ne de kin vardı. Kısa ömründe bu dünyaya dair pek çok şeyi fark etmiş ve bitap düşmüş gözler, artık korkmaktan yorulduğu için hiçbir şey görmek istemeyen bomboş gözbebekleri.

“Çıplak ölmeyeceksin” dedi Reseng.

Fakat kadın Reseng’in önünde hiçbir şey yapmadan çıplak dikilmeye devam etti.

“Üzerinizi giyebilirsiniz.”

Reseng senli benli konuşurken siz diye hitap etmişti.

O zaman kadın yerdeki kıyafetlerini tek tek giymeye başladı. Mickey Mouse desenli şirin külotunu alırken eli tir tir titriyordu. Kadın kıyafetlerini giydikten sonra Reseng yataktan kalkıp onu omuzlarından tutarak yatağa oturttu. Ardından kapıyı kilitledi. Kadın el çantasından bir Virginia Slim sigarası çıkardı ve dudaklarına alarak yakmaya çalıştı. Ama titreyen eli yüzünden çakmağı yakmayı beceremedi. Reseng cebinden çıkarttığı Zippo ile sigarayı yaktı. Kadın teşekkür anlamında başını hafifçe eğdi ve içine derin bir duman çektikten sonra oylarcasına boşluğa üfledi. Sanki böyle bir durumla karşı karşıya gelme konusunda çokça pratik yapmışçasına sakın kalmaya çalışıyordu fakat cılız omuzları tir tir titriyordu.

Kadın alçak sesle “Vücudumda yara izi olmasını istemem. İz bırakmadan yapabilir misiniz?” dedi.

Merhamet dilenmiyordu. Sadece vücudumda yara olmandan öldürün, diyordu. Reseng birden Çu’yu hatırladı. Şu kadının hangi özelliği Çu’nun otomatik saatinin durmasına sebep olmuştu acaba? Kadının sıska vücudu acıma duygusu mu uyandırmıştı ki? Japon porno filmlerindeki reşit olmayan kızları andıran güzelliği yüzünden miydi? Kadının yüzünü kaplayan nedeni bilinmez keder, boş bir suçluluk duygusu uyandırdığı için mi? Hayır. Bunlar çok gülünç olurdu! Çu, böyle ucuz romantizm yüzünden hayatını mahvedecek bir adam değildi.

“Demek vücudunda yara izi istemiyorsun...”

Reseng kadının söylediğini yavaşça tekrarladı. O sırada kadının gözbebekleri huzursuzca titriyordu. Ölmektense vücudunda yara izi olmasını istemiyormuş gibi konuşan bu kadının içtenliği inanılır gibi değildi. Reseng gözünü yere dikmişken yavaşça başını kaldırdı.

“Vücudunda yara izi olmayacak.” Reseng mümkün olduğu kadar rahat bir sesle konuşmuştu.

O an kadının yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Odanın köşesindeki kocaman valizin ne için olduğunu yeni anlamış gibiydi. Büyük valizin uyandırdığı düşünce yüzünden midir nedir, kadının artık tüm vücudu titremeye başlamıştı.

“Cesedimi şu valize mi koyup götüreceksiniz?”

Kekelemeden konuşmuştu ama sesindeki huzursuzluk aşıkârdı. Reseng başını salladı.

“Nereye götüreceksiniz? Cesedimi çöplüğe ya da dağa mı atacaksınız?”

Reseng bir an *Söylemek zorunda mıyım?* diye düşündü. Kadına o kadarını ille de söylemenin bir gereği yoktu. Fakat söylese de söylemese de değişen bir şey olmayacaktı.

“Ne dağa gömeceğim ne de çöplüğe atayacağım. Krematoryumda yakacağım. Gerçi meşru yollardan bir yakılma değil ama.”

“O zaman kimse benim öldüğümü bilmeyecek demektir. Cenaze filan da olmayacak.”

Reseng kadını kafasıyla onayladı. O ana kadar kendini tutan kadın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sonuçta ölüyor-sun, cesedine ne olursa olsun ne önemi vardı ki? Fakat kadın şu an ölmekten çok sonrasında halinin nasıl olacağı konusunda endişeleniyordu. Bu yaştaki genç bir kadın neden böyle bir şeyi düşünür ki?

Kadın dişlerini sıkıp eliyle gözyaşlarını sildi. Sonra senin gibilere daha fazla ne gözyaşlarımı gösteririm ne de senden merhamet dilenirim, diyen bir ifadeyle Reseng’e baktı.

“Peki, şimdi beni nasıl öldüreceksiniz?”

On beş yıllık suikastçı olmasına rağmen ilk kez böyle bir soruyla karşılaştığı için Reseng biraz afalladı.

Reseng, “Şimdi bana soru mu soruyorsun?” diye sordu.

Kadın soğuk bir şekilde “Evet” cevabını verdi.

Komplocu, kadının boynunu kırma emrini vermişti. Topu topu 38 kiloluk kadının o narin boynunu kırmak kolay bir işti. Kadın yaygara koparıp direnmezse sessizce işini bitirebilir ve o da daha az acı çekerdi. Fakat kadın sertçe direnirse boyun kemiği dışarıya da fırlayabilirdi. Boynu kırılrsa da bilinci yerindeyken dili boğazına kaçır ve boğuluncaya kadar birkaç dakika acı içinde kıvranırdı.

Reseng kuru bir sesle “Nasıl ölmek istiyorsun?” diye sordu.

Bu soruyu sorduktan sonra kendini salak gibi hissetti. Nasıl bir soruydu bu? “Nasıl ölmek istiyorsun” mu? Restoranda biftek siparişi alan bir garson muydu sanki? Makul bir muhabbet miydi bu? Kadın başını eğip biraz düşündü. Fakat öyle derin derin bir şeyler düşünüyor gibi de değildi. Sanki çok önceden karar verdiği şeyi zihninden tekrar ediyor gibiydi.

Kadın, “Bende bir ilaç var” dedi.

Bende... bir... ilaç... var. Bu sözlere birden anlam veremeyen Reseng içinden tekrarladı. Kadın çoktan intihar etmeyi düşünmüştü. Üstelik intihar için ilaç içmeyi seçmişti. O kadar şaşılacak bir durum değildi. İntiharla ilgili istatistiklere göre erkekler daha çok tabancayla intihar etmeyi ya da yüksek bir yerden atlamayı tercih ederken, kadınlar zehir içmeyi ya da boyunlarına ip geçirerek kendilerini asmayı tercih ediyorlar. Kadınların çoğu vücutlarında yara izi bırakan bir ölüm istemiyor. Fakat düşünülenin aksine herkesin kolayca edinebileceği tarım ilaçları ya da tuz ruhu gibi ilaçlı sıvılar hem çok acı veriyor, hem öldürmesi zaman alıyor hem de başarısız olma olasılığı çok yüksek.

Kadın yalvaran gözlerle “En azından bu kadarını yapabilirsin değil mi?” diye sordu.

Reseng gözlerini kadınıninkilerden kaçırdı. Yapması gereken kadının boynunu kırıp ölüsünü valize koyduktan sonra Kıl Yumağı’nın fırınına götürmektir. Komplocular kendi tasarılarının suikastçıların inisiyatifine göre değişmesinden nefret eder. Bu, komplocuların olayı gurur meselesi yapmasından değildi. Sorun, tasarı değiştiğinde çeşitli yerlerde görevi için beklemede olan insanların zamanlamalarının da değişmesi, hal böyle olunca trafiğin alt üst olmasıydı. Arapsaçına dönen trafik yüzünden, suçlayıcı kanıtlar geride bırakılsa ya da işler kötüye giderse, örtbas etmek için başka birinin ölmesi gerekirdi. Bazen o kişi sen de olabilirdin. Bu yüzden komplocunun emrettiği planı değiştirmek zor bir iş değil, tehlikeli bir iştir.

Reseng kafasını kaldırıp kadına baktı. Kadın hâlâ yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Gözleri merhamet dilenmiyor, adeta bu kadarını yapabilirsin herhalde, diyordu. Reseng iki kaşını çatarak, gerçekten bu kadarını yapamaz mıyım, bu kadarını da yapmam gerekmez mi, diye içinden geçirdi.

İlaç içerse yakıldıktan sonra bile kemik tozlarında zehir tespit edilir. Arabadan ya da kıyafetten DNA bulunur, kemik tozlarından zehir tespit edilirse kadın yakılmış olsa bile bu cinayetin kesin ve güçlü bir kanıtı olabilir. Fakat bu tür bir olay ancak filmlerde olur ve gerçek hayatta hiç olmaz. Komplocuların gereksiz yere müşkülpesent davranmalarının sebebi mükemmeliyetçilik yüzünden değil lanet havaları yüzündendir. İster boynu kırılsın ister ilaç içsin, ikisi de aynı kapıya çıkar. Nasıl olsa kadın yakılacak, külleri de sessizce ırmağın derinlerine batacak.

Reseng kadına “Nasıl bir ilaç bu?” diye sordu.

Kadın el çantasından ilaç poşetini çıkardı. Reseng elini uzattı. Kadın tereddüt ettikten sonra ilacı ona verdi. Reseng

küçük ilaç poşetini hafifçe salladıktan sonra ışığa tutarak inceledi. Poşetin içindeki beyaz toz, potasyum siyanür gibi görünüyordu.

Reseng, "Siyanür mü bu?" diye sordu.

Kadın Reseng'in gözlerinin içine bakarak kafasını salladı.

"Bu ilaç hakkında ne biliyorsun?"

Kadın onun ne dediğini anlamaz gibi kafasını yana eğdi. Yarı kışkırtıcı yarı kızgın bir ses tonuyla, "İçince kesinlikle öldürdüğünü biliyorum. Bu kadarını bilmem yeterli değil mi?" dedi.

"Nereden aldın?"

"Tanıdığım bir ablanın intihar etmek için aldığı ilacı çaldım."

Reseng kadına bakarak hafifçe gülümsedi. Bu, ona alaycı gelmiş olabilirdi oysa aslında şefkate yakın bir gülümsemeydi. Reseng ne diyeceğini bilemediği zamanlarda hep yaptığı gibi alışkanlıkla dudaklarını büzdü.

"O abla bunu eğer internetten ya da uyuşturucu satan serserilerden aldıysa ilacın sahte olma ihtimali çok yüksek. Eğer öyleyse baş ağrıtabilecek sorunlar çıkar. Bir ihtimal gerçek olsa da siyanür senin düşündüğün gibi öyle romantik bir ilaç değil. Kaldı ki birkaç saniye içerisinde hemen öldüren bir ilaç hiç değil. Sanırım bunun casusların anında ölmek için içtikleri intihar haplarından biri olduğunu düşünüyorsun ama o, sıvı siyanürdür, böyle katı değildir."

Reseng izmarit atar gibi beyaz tozun içinde olduğu şeffaf poşeti yere fırlattı. Kadın aceleyle eğilip sanki çok değerli bir eşyasını yerden almış gibi poşeti aldı. Ardından duyduklarına inanmakta zorlanır bir ifadeyle Reseng'e baktı.

"Öyleyse bununla ölmüyor mu?"

"Genelde 250 miligram içersen ölürsün. Fakat oldukça acı vericidir. Kasların felç olur, iç organların erir, boğazın ve dilin yanar; dahası boğulmaya bağlı olarak ölümün onlarca dakikadan birkaç saate kadar sürer. İnsandan insana bu süre

değişebilir, daha da kötüsü ölmeyenler bile var. Ayrıca öldükten sonraki manzara da öyle iç açıcı olmaz.”

Kadının omuzları çöktü. Yüz ifadesi umutsuzluk doluydu. Kafasını pencereden dışarı çevirdi, ağlayıp titremiyordu artık. Boş gözlerle pencereden gökyüzüne doğru bakıyordu. Reseng saate baktı. Saat 16.30'du. Hava kararmadan otelden çıkması gerekiyordu. Güneş batınca bu genelev sokağı makaylarını yapmış fahişeler ile şehvet ve alkol sarhoşu erkeklerle dolup taşmaya başladılar.

“Çantamda tam da uygun bir ilaç var.”

Reseng siyah çantayı gözleriyle işaret ederek konuştu. Kadının bakışları çantaya yöneldi.

“Barbitürik asit. Ölmek için huzurlu bir yol. Hem potasyum siyanür ya da fare zehri gibi ağrı vermez hem de vücutta kötü bir değişim olmaz. Sadece uykuya dalmak gibi. 19. yüzyıl ortalarında bir bilim insanı olan Adolf Von Baeyer sakinleştirici ve uyku hapları üzerine çalışırken üretmiş. Arkadaşı Barbara'nın adından yola çıkarak ilaca bu ismi vermiş. Ashında hâlâ sakinleştirici olarak kullanılıyor. Hipnoterapi etkisi ve sakinleştirme etkisi, hatta biraz halüsinasyon özelliği de var. Barbitol veya Luminal gibi uyku ilaçlarının annesi, diye düşünebiliriz. Aynı zamanda tüm dünya çapında ötenazi yaparken çoğunlukla kullanılan ilaçtır.”

Reseng'in uzun açıklaması karşısında kadın naif bir ifade takınarak başını salladı.

“Sadece tek bir soruma cevap verirsen ilacı vereceğim. O zaman istediğin gibi ilacı içip rahatça ölebilirsin.”

Kadın başını kaldırıp Reseng'e baktı. Yüzünde “Sormak istediğin bir şey varsa sor” ifadesi vardı.

“Seni öldürmeye gelen uzun boylu adamı hatırlıyorsun, değil mi?”

Kadın başını salladı.

“Neden yaşamana izin verdi?”

Kadın yatakta sağa sola sallandı. Çu'yu anımsamaya çalışıyormuş gibi bir an alnına dokundu. O günkü durum aklına geldiğinden olsa gerek yüzünde kâh hayret kâh korku dolu bir ifade belirmişti.

"Açıkçası ben de bilmiyorum. O adam beni yaklaşık yarım saat boş boş izleyip öylece gitti."

"Hiçbir şey de yapmadı diyorsun."

"Aynen. Öyle hareketsizce oturup beni izledi sadece."

"Hiçbir şey de söylemedi mi?"

"Sadece 'Bildığın hiçbir yere gitme. Gerçekten şansın ya-ver giderse hayatta kalabilirsin' dedi."

Reseng başını salladı.

"O adam öldü mü?" diye sordu kadın.

"Henüz yaşıyor. Ama galiba yakında ölecek. Listeye alınınca hayatta kalmak kolay değildir."

"Benim yüzümden mi ölecek?"

"Belki de. Ama kesin olarak senin yüzünden diyemeyiz."

Reseng saatine baktı. Sonra kadına "Artık zamanın geldi" bakışı attı. Kadın herhangi bir tepki vermedi. Reseng odanın bir köşesindeki çantasını açıp içinden bir ilaç şişesi ile bir şişe Jack Daniel's viski çıkardı. Sessizce Reseng'in hareketlerini izleyen kadın konuşmaya başladı.

"Cesedimi götürüp gizlice yakınca kimse öldüğümü bilmeyecek, değil mi? Yani annem beni hep bekleyecek."

Reseng ilaç şişesindeki hapi çıkarırken bir an durakladı. Kadın ağlamaya başladı. Sessiz bir ağlayıştı. Reseng, iyi ki yüksek sesle ağlamıyor, diye düşündü. Boş boş dikilip kadının gözyaşlarını durmasını bekledi. Çu'nun saati bu sessiz ağlayış yüzünden mi durmuştu? Onu neyin durdurduğunu hâlâ anlamış değildi. Yaklaşık beş dakika geçtiğinde Reseng artık daha fazla erteleyemeyeceğini söyleyerek kadının omzuna eliyle hafifçe dokundu. Kadın, söylemesen de biliyorum dercesine sinirle onun elini itti.

“Anneme bir mektup yazabilir miyim?”

Reseng ona acı dolu bir bakış attı.

Kadın, “Göndermeseniz de bir önemi yok” diye ekledi.

Gözleri hâlâ dolu doluydu. Reseng saate bakıp olur anlamında başını salladı. Kadın el çantasından bir kalem ile bir not defteri çıkarıp sayfalardan birine yazmaya başladı.

Anne, üzgünüm.

Cennetteki babama karşı da üzgünüm.

Para biriktirip okuyup evlenmeyi düşündüm ama yapamadım.

Senden önce öldüğüm için üzgünüm.

Benim için endişelenme. Böyle ölmem o kadar da kötü değil.

Zaten dünya gerçekten kokuşmuş bir yer.

Bir gözyaşı “cennet” kelimesinin üstüne düştüğü için mürekkep yayıldı. Kadın sayfayı koparıp Reseng’e verdi.

“Yazın güzelmiş” dedi Reseng kâğıda bakarak. Neden böyle gereksiz konuştuğunu kendisi de anlamadı.

Kadın not defterini çantasına koydu. Gözyaşlarını silmek için mendil çıkaracağını sanırken kadın beklenmedik şekilde çantasından makyaj malzemesi çıkardı. Biraz daha bekler misiniz, dercesine Reseng’e baktı. Reseng, istediğin gibi yap anlamında elini hafifçe kaldırdı. Kadın on dakikadan da fazla bir zaman boyunca özenle makyajını yaparken Reseng de boş boş onu seyretti. Reseng, “Bu ne tür bir özgüven böyle?” diye düşünerek başını yana eğmişti. Kadın işini bitirip malzemelerini el çantasına koydu. Çantasının pat diye kapanış sesi o sessizlikte epey yüksek çıktı.

“Son nefesimi verene kadar yanımda olur musun? Biraz korkuyorum da...” dedi kadın gülerek.

Reseng başını salladı ve ilaç şişesini açıp hapi çıkardı. Kadın onun avcundaki hapa üç saniye kadar bakıp parmaklarıyla tutarak ağzına koydu. Sonra Reseng’in yarısı-

na kadar Jack Daniel's'la doldurduğu bardağı alıp kafasına dikti.

Reseng onu yatağa yatırmak isterken kadın onu eliyle iterek kendi kendine yatağa uzandı. Sonra ellerini göğsüne koyarak boş gözlerle tavanı seyretti. Yaklaşık iki dakika sonra kadın halüsinasyon görmeye başlamış gibiydi.

“Kızıl bir rüzgâr görünüyor. Mavi aslanlar da var. Onların yanında gökkuşağı renginde sevimli bir kutup ayısı var. Burası cennet mi?”

“Evet, orası cennet. Sen şimdi cennete gidiyorsun.”

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Sen cehenneme gideceksin.”

“Öyleyse biz tekrar karşılaşamayacağız demek. Çünkü sen kesinlikle cennette olacaksın ve ben kesinlikle cehennemde olacağım.”

Kadın Reseng'e bakarak hafifçe güldü. Gülen gözlerinden yaşlar döküldü.

* * *

Kadın öldükten sonra, Çu tam iki yıl daha dayandı.

Kurnaz bir çakala, komplocuların o denli rahatsızlık duyup çekindikleri bir deliye yakışır şekilde Çu, bu dünyanın korkusuna ve ısrarlı takibine direndi. Başına konulan paraya göz dikmiş tetikçiler ve suikastçıların ava çıkıp Çu tarafından avlandıklarına dair ardı arkası kesilmeyen söylentiler kulaktan kulaga şekil değiştirerek şehir efsanesine döndüğünde bir süre Mezbaha çalışanlarını eğlendirdi. Reseng bunun doğal olduğunu düşündü. Zaten baştan Çu, Mezbaha'nın üçüncü sınıf suikastçıları ile anca kaçak fahişeleri kovalayan yaşlı tetikçilerle aynı kefeye konulamazdı. Ama Mezbaha'da dolanan tüm köpük benzeri söylentiler gibi bunun da gerçek olup olmadığı bilinemezdi. Her neyse, sabun köpüğüne benzeyen söylentiler ister gerçek olsun ister olmasın, Çu yakalanmıyordu.

Kovalamaca başladıktan bir yıl sonra Çu taktik değiştirmiş gibiydi. Savunma yerine saldırıya geçmişti. Hem birkaç komplocuyu hem de birkaç tetikçi ile komisyoncuyu öldürdü. Bir keresinde Mezbaha'nın tam ortasına kadar ilerleyip yüklenici işletmelerden birinin ofisini yerle bir etti. Ama Çu'nun öldürdüğü komplocular telekızla hiçbir alakası olmayan insanlardı. Üstelik onlar profesyonel komplocu değillerdi ve yüklenici işletmeler tarafından geçici olarak çalıştırılan amatörlerden ibaretti. Çu'nun ne düşünceyle böyle şeyler yaptığını kimse bilemiyordu. Onun hedef aldıkları komplo dünyasının dişlilerini çalıştıran insanlardı ama Çu o civara bir adım bile yaklaşmadı.

Mezbaha'da bir ofisi yerle yeksan edip kendisine hiç de gerekli olmayacakmış gibi görünen bir işletme defterini çaldığında birçok işletmecici soluğu İhtiyar Rakun'un kütüphanesinde aldı. İşadamlarının arasında her ne kadar bir güvenlik şirketi sahibi gibi görünse de gerçekte bir yüklenici işletmesi olan, devlet kurumları ve firmaların yanı sıra karaborsaya varıncaya kadar önüne gelenden para kazanan Hanca da vardı. Mezbaha'nın yüklenicilerini mahalle serserisi olarak gören Hanca'nın bu toplantıya katılması Çu'nun komplocuların huzurunu nasıl kaçırdığının açık bir göstergesiydi. Hanca sanki ağzına bir parça dışkı tıkılmış gibi bir ifadeyle koltukta boş boş oturuyordu.

İhtiyar Rakun yerine oturunca Mezbaha'daki işletmeciler hep bir ağızdan söylenmeye başladılar.

"Ah, gerçekten kafayı tırlatacağım ya. Tanrı aşkına, şu Çu, o serserinin istediği şey ne? İsteddiği şeyin ne olduğunu bilsek ona göre ya gönlünü alırız ya da icabına bakarız, ne olursa olsun bir şeyler yaparız, haksız mıyım canım?"

"İşte tam da ben bunu söylüyorum! Deli herif neden konuşmuyor? Dilini mi yuttu? Paraya ihtiyacı varsa, paraya ihtiyacım var; bir şeylere üzüldüyse, şu yüzden üzüldüm; sinirlendi-

gi bir şey varsa, şu yüzden sinirlendim falan demesi gerekmez mi! Öylece baskın yapıp bir şey söylemeden de gidilmez ya.”

“Ben o Çu denen serseri yüzünden az zarara uğramadım. Şimdiden bizim çocuklardan üçü öldü. Bununla kalsa keşke. Çocukların cesetlerinden kurtulmak için yine kendi cebimden harcadım. Bundan mutlu olacak bir tek o şerefsiz Kıl Yumağı! Bu arada o serseri neden sadece bana bozuk atıyor ki? Burada benden daha kötüler de varken.”

“Senin evinde ayna da mı yok? Burada senden daha kötüsü nerede?”

“Yoksa sen Çu’ya senet mi kestir? Nakit vermen gerekiyordu. Nakit! Çu senetten nefret eder.”

İhtiyar Rakun ortalarına oturmuş, bu durum onu oldukça eğlendiriyormuş gibi bir ifade takınmıştı. Tanrı aşkına bu kadar eğlenceli olan neydi ki yüzünde bu ifade vardı? Çu’nun her an kütüphaneye gelip karnına bıçak saplama ihtimalini bile düşünmeden.

“Coson Hanedanlığı zamanında soylular arasında şu sözün yaygın olduğu söylenir: ‘Bir siyasetçi Hingson’un bir de kurbağanın ne tarafa sıçrayacağını kimse bilmez.’ Sanki bizim şu anki halimiz için söylenmiş.” İhtiyar Rakun gülmeye devam ederek konuştu.

“İyi de sizce Çu serserisi ne düşünüyor olabilir?”

Kore kökenli kaçak Çinlileri yasadışı yollardan ülkeye getirip düşük ücretle çalıştıran Kasap Çö, ihtiyara sordu.

“Ben bir kaçık herifin içini nasıl bileyim? Belki benim, belki de senin peşindedir.”

“Başına koyduğumuz ödülün miktarını artıralım.” Köşede sessizce oturan Hanca ilk kez konuşup devam etti. “Bulunmasına yardım edecek muhbirlerle de ödül verelim. Bu herkesi harekete geçirir. Dedektifler bile harekete geçer. O zaman yakalanır.”

Kasap Çö, “Para mı? Herkes eşit mi koyacak?” diye sordu.

“Sikeyim eşitini, buradakilerden bazısının aldığı iş diğerlerinden daha fazlayken eşit saçmalığı da ne. Artık işyerim de mahvoldu, zararım az buz değil.”

Çu’nun ofisini yağmaladığı Minari Bak, göz ucuyla Hanca’ya bakarak homurdandı.

Hanca onları bir cümleyle susturdu, “Parayı ben veririm.”

Amacı ne böbürlenmek ne de hava atmaktı. Tek isteği bu sıkıcı ve seviyesiz toplantıyı hemen bitirmektir. Hanca’nın yanındakiler kızmış gibi görünseler de ne kadar rahatladıkları gözlerinden okunuyordu.

“Dolu bir ambarı olanın cömertliği de fazla olur derler. Tıpkı cömert ve zengin dostumuz Hanca gibi.” İhtiyar Rakun alaycı gözlerle Hanca’ya baktı. Hanca ise hafifçe gülerek ona karşılık verdi;

“Ne diyebilirim ki. Sizin gibi seçici değilim. İnsanları da işleri de ayırt etmem. Benden bir iş yapmam istediğinde dürüstçe, sessizce ve gayretle yaparım.”

İronik de olsa otuz yıllık askeri diktatörlüğün devrilmesi ve demokratikleşme sürecinin hızlanması suikast sektöründe büyük bir patlamaya yol açmıştı. Askeri diktatörlük döneminde suikast sektörü, az sayıdaki komplocu, devlet kurumları ve askeriyede özel eğitim almış suikastçılar ile çok tecrübeli güvenilir yüklenici işletmeler tarafından saklı yürütülen gizli operasyonlardan ibaretti. Açıkçası o zamanlar bir sektör denemeyecek kadar küçük çaptaydı. Cinayet komplosu dünyasını bilen ya da bununla ilgilenen çok azdı ve pek iş gelmediği de yoktu. Ordu çoğunlukla komploculara ilgi göstermezdi. O dönemler göze batan birileri olunca ailesinin gözünün önünde bir cipe bindirilir, Namsan’daki işkence odasına kilitlenip yarı sakat kalıncaya kadar dövülür, evine gönderildiğinde ise kimse sesini çıkaramazdı. İşte o dönemler bu işler böyle sorunsuz ve herkesten habersiz halledilirdi. Yani kalifiye komploculara ihtiyaç duyulmayan bir dönemdi.

Suikast sektörünün gelişimini hızlandıran, kendi iktidarını ahlaki olarak ambalajlamak isteyen demokratik olarak seçilmiş sivil yönetimlerin sahneye çıkması oldu. Muhtemelen onlar, "Kıymetli halkımız, içiniz rahat olsun. Biz asker değiliz!" ifadesini alınlarına nakşederek halkı kandırabileceklerini sanıyorlardı. Ancak şekli nasıl olursa olsun iktidarın içeriği hep belliydi. Çinli reformist Deng Şiaoping'in dediği gibi kedi ister siyah olsun isterse beyaz, sonuçta yaptığı şey aynıydı. Ahlaki ambalajlama isteyen bu yönetimlerin karşı karşıya geldiği en mühim sorun, önceki dönemlerde olduğu gibi doğruyu söyleyen baş belalarını dövmek için Namsan'daki işkence odalarını kullanamamalarıydı. Bu sebeple onlar halkın ve basının bakışlarından, kendi kurumlarının karmakarışık komuta ve icra zincirinin yaptırımlarından ve gelecekte önlerine çıkabilecek sorumluluklardan kaçmak için yüklenici işletmelerle iş yapmaya başladılar. Yani suikastlar için dış kaynak kullanım çağı böylece başlamış oldu. Bu, devlet kurumlarının doğrudan yapmasından hem daha hesaplı hem daha basitti ve her şeyden önemlisi geride bir sorun bırakmıyordu. Olur da herhangi bir pislik dışarıya sızsa bile hiçbir sorun olmuyordu. Yükleniciler hapse atılırken siyasetçiler yalnızca kameralar önünde dehşete düşmüş bir ifadeyle, "Nasıl böyle bir olay olabilir? Ne korkunç ve talihsiz bir durum..." diye kurnazlığını konuşursa yeterliydi.

Devletin komplocuları taşeron olarak kullanma tarzını büyük şirketler de uygulamaya başlayınca suikast sektörü çığ gibi büyüdü. Şirketlerin işi devletten çok daha fazlaydı. Devlet kurumları yüklenici işletmelerin ana müşterisi olmaktan çıkıp yerini şirketlere bıraktı. Yapılacak iş arttıkça küçük küçük işletmeler türemeye başladı ve çaptan düşmüş eski katiller, gangsterler, emekli askerler ile kuş kadar maaşla geçinmeye çalışan emekli cinayet masası dedektifleri Mezbaha'ya akın ettiler.

İşte Hanca, bir timsah gibi pusuda sessizce ve titizce bu değişimi gözlemleyerek fırsat kolluyordu. Geçen on beş yıl boyunca İhtiyar Rakun, çağın akışına ayak uyduramayıp giderek gücünü kaybederken Stanford Üniversitesi'nden işletme yüksek lisans diploması almış olan bu parlak, genç beyefendi, yasal bir güvenlik şirketi kurarak gizlice paralı asker ve komplocular yetiştirmeye başladı.

Sektörün ana ilkesi kurulduğu ilk günden beri hiç değişmiyordu. Daha iyi hizmeti daha ucuza sağlayan kazanır. Hanca bunu iyi biliyordu. İhtiyar Rakun, kütüphaneye tıklılıp ansiklopedi falan okuyarak diktatörlüğün gölgesi altındayken yediği tatlı şekerleri hayal ederken ve Mezbaha'nın küçük meblağlara razı olan üçüncü sınıf işletmeleri işleri berbat edip sonunda hapsi boylarken Hanca siyaset ve ekonomi dünyasının önemli şahsiyetleriyle ilişkilerini genişletip her alandan uzmanları toplayarak kalifiye komplocuları kanatları altına aldı. Hanca, kirli ve karmaşık kördövişü ringine benzeyen komplo dünyasını temiz ve kullanışlı bir AVM dünyasına dönüştürdü. Neredeyse girişinde genç ve güzel kızların ellerini sallayarak "Buyrun, hoş geldiniz! Nasıl öldürmemizi istersiniz efendim?" diye kibarca danışma hizmeti verecekleri bir dünya. Her neyse, Mezbaha'daki işletme sahipleri ne derse desin, nasıl yırtınıp durursa dursun artık devir Hanca'nın devriydi.

Ödül miktarının yükseltilmesi dışında başka bir çözüm yolunun bulunamadığı sıkıcı toplantı uzadıkça uzamıştı. Toplantıdan ziyade Çu hakkında atıp tutmak için yarışa tutuşmuş gibiydiler. Reseng yerinden kalkıp odadan çıktı. Bir sigara yakıp içine derin bir nefes çektiğinde kapı açıldı ve Hanca yanına geldi.

Reseng ona da sigara uzattı.

"Bıraktım. Artık kokan şeylerden hoşlanmıyorum."

Reseng, bu laf hoşuna gitmiş gibi başını yana eğdi. Han-

ca ceketinin cebinden altın kaplama bir kartvizitlik çıkarıp Reseng'e kartını uzattı.

"Beni ara. Bir ara yemek yiyelim. Kardeş sayılırız sonuçta."

Reseng onun beyaz ve uzun eline bir süre bakıp kartı aldı. Hanca kartı verdikten sonra tekrar toplantıya dönmedi ve doğrudan kütüphanenin dışına çıktı. Reseng bir damla bile kan bağının olmadığı Hanca'nın neden kardeş sayılırız dediğine o an anlam verememişti. İkisi arasında bir bağ varsa o da ikisinin de İhtiyar Rakun'un kütüphanesinde büyümüş olmalarıydı. Ancak hiç beraber zaman geçirmemişlerdi. Reseng bu kütüphaneye ilk geldiğinde Hanca Amerika'da üniversite okuyordu.

Ödül yükselmişti ama Çu hâlâ yakalanamamıştı. Bazen asılsız dedikodular boşlukta uçan gazeller gibi dalgalanıyor ve anında kayboluyordu. İhtiyar Rakun Çu'nun bulunmasıyla ilgili hiçbir işe karışmadı. Sadece çalışma odasına çekilip bütün gün ansiklopedi okudu. O hiçbir eylemde bulunmadığı için Reseng de hiçbir şey yapmıyordu. Şanslı olduğunu düşündü Reseng. Çu gibi bir adamla karşı karşıya gelmenin hayali bile korkunçtu. O sıralar Reseng sık sık rüyasında Çu'yla sokakta karşılaştığını gördü. Rüyalarında titriyordu. Kurtulması imkânsız, dar ve çıkmaz bir sokağın sonunda Çu denen dehşet verici suikastçi duruyordu. İster rüyada olsun ister gerçekte, Reseng Çu'yu yenemeyeceğinden adı gibi emindi. Çu'yu öldürmeye niyetlenen onun gibi birinin, ahmak prens Paris gibi gizlice arkasından hançerlemekten başka seçeneği yoktu.

O sene yaz boyunca yağmur yağdı. İnsanlar Muson yağmur bulutları, Kore Yarımadası'nın tam ortasında çilingir sofrası kurdu herhalde diye espriler yapıyordu. İş olmadığı zamanlarda hep yaptığı gibi Reseng sabahtan kutu bira içmeye başlar, müzik dinler, boş boş pencereden dışarıyı seyreder ya da Siyam kedileri Rahle ve Abajur'la oynardı. Ke-

diler başlarını birbirine dayayıp uykuya daldığında o da yataktaki kitap okurdu. Roma İmparatorluğu'nun yükseliş ve düşüş dönemleriyle ilgili kitaplar, bozkırları dolaşarak durmadan göç ettiği dönemlerde güçlüyken kale içine girer girmez bir anda gücünü kaybeden Cengiz Han'ın torunlarıyla ilgili kitaplar ve bunların dışında kahve, frengi, daktilonun tarihçesiyle ilgili kitaplar... Ağır ve nemli hava yüzünden rutubetlenmiş sayfaları çevirirken sıkılınca kitabı yatağın öte tarafına fırlatıp birasını içtikten sonra uyurdu. İşte böyle bir yazdı.

Eylülün son günü, Reseng'in kapısı çalındı. Muson yağmurları yağıyordu.

Reseng kapıyı açtığında Çu yağmurdan sıırıslıslam ıslanmış halde eşikte dikiliyordu. 1,90'lık boyundan dolayı şapkasının kenarından şıp şıp düşen damlalar sanki uzun bir süre havada duruyor gibiydi. Çu'nun omzunda, uyku tulumu asılı 80 litrelik bir sırt çantası elinde de içki şişesi dolu naylon bir poşet vardı.

"Ölmeden önce seninle iki tek atmaya geldim" dedi Çu.

"Girsene."

Üzerinden hâlâ sular damlayan Çu içeri girince Rahle ile Abajur şaşkınlıktan kedi kulesinin en tepesine fırlayarak büzüldüler. Çu çok zayıflamıştı. Gerçi çok kilolu sayılmazdı. İri kemikli ve ince uzun bir tipti.

Reseng, Çu'ya iki havlu uzattı. Çu, şapkasını çıkarıp sırt çantasını yere indirdi. Sonra Reseng'in verdiği havlularla yüzünü ve başını kurulayıp toz silkelere gibi deri montundaki suyu sildi.

"Şemsiye alacak paran da mı yok?" diye sordu Reseng.

"Metroda unutup inmişim. Yenisi için de paraya acıdım" dedi Çu.

"Yakında ölecek adam şemsiye alacak paraya mı acır ya?"

Çu hafifçe gülümseyerek karşılık verdi.

"Haklısın, yakında öleceğim ama yine de şemsiyeye vereceğim paraya acıdım işte."

"Üzerini değiştirecek bir şeyler vereyim mi?"

"Gerek yok, birazdan kurur. Hem bana uyacak kıyafetin de yoktur ki. Senin kolun da bacakların da kısa ne de olsa."

"Benim boyum normal. Sen aşırı uzunsun."

Reseng, Çu'nun önüne elektrikli ocağı getirdi, filtre kahve makinesini de çalıştırdı. Çu, elektrikli ocağı açıp ısıtının karşısında avuçlarını ovuşturdu. Meraklı kediler kuleden çıkıp göz ucuyla onu incelediler. Çu, kedilere doğru parmaklarını salladı. Kediler, onun hareket eden parmaklarına ilgi duyular ama ona yanaşmadılar.

Çu hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle "Bana gelmiyorsunuz demek ha!" dedi.

"Ben kötü insanlara gitmemelerini öğrettim de ondan."

Reseng, Çu'ya kahve uzattı. Çu, kahveyi alıp bir dikişte içti. Islak havluyu yere bıraktı ve hafifçe titredi. Reseng, Çu'nun bardağına tekrar kahve doldurdu.

"Başıma ne kadar ödül kondu?" diye sordu Çu.

"Yüz milyon."

"Bir Mercedes parası ha. Sana bir Mercedes hediye edeyim."

Reseng hafifçe gülerek, "Gurur duydum. Seni öldürürsem hem para kazanacağım hem de bu şerefe nail olacağım ha? En iyi suikastçıyı öldürdüğüm için."

"Şerefın ne faydası var? Önemli olan nakit!"

"Öylece yalnız başına sessizce ölmek de fena olmaz mı?"

Poşetten şişeleri çıkaran Çu, çok kısa bir an duraksadı.

"Ne demeye öyle yapayım ki? Herkesin gözünü kör eden para zaten. Sen al! Bu zamana kadar sana yaptığım bir iyilik de yok hem."

Reseng gülerek, "Orası öyle. Cidden yaptığın bir iyilik yok" dedi.

"Yine de ben daha çok yemek ısmarlamadım mı sana?" Çu biraz gücenmiş bir ifadeyle sordu.

“Öyle miydi? Peki neden ben senden otlandığımı hiç hatırlamıyorum?”

“Bu haksızlık ama.”

Reseng mutfaktan, buz, viski bardağı ve kurutulmuş et yukpo getirince Çu, poşetten çıkardığı şişeleri sehpanın üzerine koydu. İki paket altılı Heineken, iki şişe Jack Daniels, bir şişe 750 ml’lik Johnnie Walker Blue, beş şişe de *socu*.

“Oldukça acayip bir karışım. Hepsini içmeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu Reseng.

“Şimdiye kadar bir kadeh bile içemedim çünkü.”

Çu sehpanın üzerine bira tenekeleri ile içki şişelerini sırayla dizdi.

“Ben sen olsam her zaman sadece içerdim. Saklanıp kaçarken yapacak pek de bir iş yok zaten.”

Çu cevap vermeyip sadece gülümsedi ve viski bardağına Jack Daniels doldurup tek dikişte içti. Her yutkunuşta, oldukça belirgin olan âdemelması garipçe inip çıkıyordu.

“Enfes, cidden özlemişim!”

Çu dudaklarını yaladı. Uzun zaman önce ayrı düştüğü biriyle buluşmuşçasına yüzünde memnun ve dokunaklı bir ifade belirdi. Çu bu sefer bardağa iki buz koyup yarıya kadar Jack Daniels doldurdu. Ardından bardağı eline alıp bir müddet içkinin üstünde yüzen buzlara bakarak sebepsizce gülümsedi.

“Korktuğumdan içmedim.”

O an Çu’nun kalın kaşları hafifçe oynadı.

Reseng bir Heineken açarken “Senin gibi birinin korkabileceğini hiç düşünmezdim” dedi.

Çu mırıldanır gibi, “Seni kollayacak tek bir arkadaşının bile olmadığı yerde sarhoş olmak oldukça tehlikeli bir iştir” dedi.

Çu viski kadehindeki Jack Daniels’ı tek dikişte içti ve buzları da çiğneyip yuttu. Ağzından katur kutur çiğneme sesi geliyor, kırılan buzlar garip bir his uyandırıyordu. Çu bar-

dağını Reseng'e uzattı. Reseng şaşkınlık içinde Heineken'i bırakıp bardağı aldı. Çu şişedeki Jack Daniels'ın yarısından fazlasını koydu ve eliyle iki de buz alıp bardağa bıraktı. Çu'nun hızla bıraktığı buzlar yüzünden kadehteki içki bayağı sallandı.

"İç, Jack Daniels erkek adamın içkisidir!"

Çu Reseng'e baktı. Nedense Çu'nun emir verir gibi konuşması hoşuna gitmemişti. O anki ruh haliyle erkek adam lafına da, erkek adamların içkisi lafına da nedense katılmak istemiyordu.

"Erkek adamın içkisi', sizin gibi sahte adamlara içki satmak için alkol şirketlerinin uydurduğu bir laftır."

Onun bu şakasına Çu gülmedi. Hâlâ kendi uzattığı bardağı tek dikişte içmesini bekler bir ifadeyle Reseng'e bakıyordu. Oldukça ciddi ve rahatsız edici bir ifadeydi. Reseng bardağa baktı. Tek dikişte içmek için fazlaydı. İçkinin üstünde yüzen iki buz küpünü parmağıyla çıkarıp tepsiye bıraktı. Ardından bardağı kafaya dikti.

Reseng bardağı boşaltınca Çu tatmin olmuş bir ifadeyle oturduğu yerden kalktı. Ardından odada bir tur atıp kedi kulesine gitti ve kedilere baktı. Ürkek Abajur saklandığı köşede kıpırdamadı ama meraklı Rahle çekine çekine Çu'ya yaklaştı. Çu elini uzatınca Rahle burnunun ucuyla Çu'nun elini kokladı. Çu da onun başını okşadı. Kedi keyfi yerine geldiğinden olsa gerek başını gömerek miyavladı.

Uzun bir süre kediyle oynayan Çu sehpaye dönerek kadehini alıp yatağın ucuna ilaştı. Ardından yatağa yayılmış kitaplara üstünkörü bir göz attı.

"Biliyor musun? İlk başta sana çok ısınamamıştım. İhtiyar Rakun'un kütüphanesine ne zaman gitsem senin her da im kitap okuyor oluşuna nedense gıcık olmuştum. Doğruyu söylemem gerekirse imrenmişim sana. Belki de bizim gibilerden farklı görüldüğün için."

“Normalde pek okumaz ama sadece sen geldiğinde okuyormuş gibi yapardım. Senin gibilerden farklı görünmek için.”

“Sen kesinlikle bizden farklı görünüyordun. Nasıl desem? Biraz aptal gibi mi desem.”

“Bu kadar sık kütüphaneye gelip gidiyordun, sen de biraz kitap okusaydın ya.”

“Bizim pek o taraklarda bezimiz yoktu. Ama yine de böyle bir kitabı benim gibi biri de okuyabilir.”

Çu’nun yatağın üzerinden aldığı kitap *Frenginin Tarihi*’ydi.

“O senin düşündüğün gibi bir kitap değil.”

Çu kitaptan birkaç sayfayı karıştırıp gülererek kafasını salladı.

“Demek öyle, doğru, benim okuyabileceğim bir kitap değil. Tanrı aşkına bir resim bile yok.”

Çu kitabı bırakıp bu defa onun yanında duran bir başkasını aldı. Adı *Mavi Kurt*’tu.

“Hayırdır, ne kurdu bu? Artık bu işi bırakıp kurt çiftliği mi kurmayı düşünüyorsun?”

Onun bu sözüne Reseng hafifçe güldü.

“Cengiz Han’ın yanındaki sekiz savaşçının hikâyesi. O kitapta senin gibi bir sürü hayvan var. O Mavi Kurtlar on yıl içinde dünyada en geniş toprakları fethetti.”

“Sonra ne oldu Mavi Kurtlara?”

“Kalenin içine girip köpeğe dönüştüler.”

Çu epey ilgileniyormuş gibi *Mavi Kurt*’un sayfalarını çevirdi. Okuduğu cümleyi anlamakta zorlanıyor gibiydi. Fakat hemen sonra ilgisini yitirip kitabı fırlattı. Kitap pat diye *Frenginin Tarihi*’nin üzerine düştü.

“Her neyse, insanlar senin bir kadını öldürdüğünden bahsediyorlar.” Konuşurken Çu’nun yüz ifadesi ilgisizdi.

O an Reseng’in kulak memesi kızardı. Çu’ya cevap vermek yerine içki şişesini alıp bardağının üçte birini Jack Daniels’la

doldurdu. Çu yatağın ucunda, onun jest ve mimiklerini dikkatle inceliyordu. Reseng bir müddet bardağa baktıktan sonra kafaya dikti. İlkinden farklı olarak tatlı gelmişti.

Reseng sakın bir ses tonuyla sordu. “Bu söylentiği nereden duydun?”

Çu üstünkörü yanıtladı. “Oradan buradan işte...”

“Kaçak halinle sen bile biliyorsan, bu piyasadaki heriflerin hepsi biliyor demektir.”

“Bu piyasada zaten söylentiden bol ne var?”

Çu, nereden duyduğumun ne önemi var, dercesine kafasını yana eğdi.

Reseng Çu’ya bakarak sordu. “Kıl Yumağı’ndan mı duydun?”

“Kıl Yumağı ağzı sıkı bir heriftir.”

Çu’nun Kıl Yumağı’nı bu denli savunması tuhaftı. Bu gayretine bakılırsa, söyleyen Kıl Yumağı’dır diye düşündü Reseng. Hem onun dışında başka kimseden laf sızmış olamazdı. Kıl Yumağı’nın Reseng’in hatırı için kendini tehlikeye atmasına gerek yoktu. Bu piyasada kimse Çu’ya karşı gelemez, acemice risk almazdı. Dahası adamın annesiz büyüttüğü iki kızı vardı. Anlaşılır bir durumdu. Muhatabı bir dedektif olsaydı Kıl Yumağı da sonuna kadar ağzını açmazdı. Yine de Reseng anlayışla karşılayacağı yerde Kıl Yumağı’na karşı bir kırgınlık hissetti. Laf sızınca komplocuların hedefi haline dönüşebilirdi.

Kışkırtıcı bir ifadeyle sordu. “Acaba kadını kurtarabileceğini mi düşündün?”

“Hayır, asla!.. Kimseyi kurtaracak filan değilim. Kendi canını kurtarmakla meşgul bir herifim sonuçta...” Çu kendini küçümsercesine karşılık vermişti.

“O zaman garip olan ben değil, sensin demek ki.”

“Tabii ki ben garibim. Sen yapman gerekeni yaptın.”

Sen yapman gerekeni yaptın... Bu laf Reseng’de hem gü-

ven hem de aşağılanma hissini aynı anda uyandırdı. Çu yaktaktan inerek sehpanın karşısına oturup bardağını doldurdu. Bir şişe Jack Daniels çoktan bitmişti. Çu elindekini içip yeni bir şişe açarak bardağını tekrar doldurdu ve anında onu da içti.

Reseng, "Cevabını net olarak almak istediğim bir soru var. O kadını tekrar aramaya gitmiş miydin?" diye sordu.

"Yok."

"O zaman onu neden öldürmedin? Kadını öldürmeden dönünce komplocuların 'elbet hayatta böyle şeyler de olur' diyerek sırtını sıvazlayacağını mı sandın?"

"Açıkçası ben de bilmiyorum."

Çu bardağı ağzına kadar doldurup kafaya dikti. İki yıl boyunca bir yudum bile içki içmediğini söyleyen Çu, yirmi dakika içinde bir şişe Jack Daniels'ı kendi başına bitiriyordu. Yüzü iyiden iyiye kızarmıştı. Yoksa, buranın güvenli olduğuna mı inanıyordu?

"Sana işi veren komplocularla hiç görüşmüşlüğüñ var mı?" diye sordu Çu.

"15 yıl boyunca hiç."

"Hiç mi merak etmedin? Kimin sana harekete geçme talimatı verdiğini, kimin trafik lambalarını yaktığını, ne zaman frene veya gaza basacağına, ne zaman sağa veya sola döneceğine, ne zaman çeneni kapalı tutup ne zaman konuşacağına kimin tek tek karar verdiğini..."

"Bu ani merakın nerden çıktı şimdi?"

"Bir deri bir kemik kalmış o sıska kadına bakarken, aniden komplocu denilen o herifleri merak ettim. Yemin ederim, sadece tek parmağımla bile öldürebileceğim bir kadındı. Fazlasıyla korkuya kapıldığından olduğu yerde kımıldayamadı bile, donakalmıştı. Tır tır titreyen o kadına bakarken, masaya oturup kalemlerini çevirerek böyle saçma bir plan tasarlayan bu heriflerin kim olduklarını öğrenmek istedim."

Reseng dalga geçti. "Senin böyle romantik meraklarının olduğunu tahmin bile etmezdim."

Çu asabi bir şekilde çıkıştı. "Bunun romantizmle ya da merakla alakası yok. Bu benim o zamana kadar nasıl ödle bir hıyar olduğumu yeni anladığım anlamına gelir."

Reseng, "Komplocular da bizim gibi birer piyon. Talep geldiğinde cinayeti tasarlar. Komplocuyu da tasarlayan biri vardır. Yine onun üstünde onu tasarlayan bir başkası. Böyle sonuna kadar yükseldiğinde geriye ne kalır? Hiçbir şey! En üstte sadece bomboş bir koltuk var" dedi.

"O koltukta da mutlaka biri oturuyordur."

"Kimse yok. Başka bir deyişle sadece bir koltuk. Herhangi birinin oturabileceği bir koltuk. Ayrıca herkesin oturabileceği o koltuk her şeye karar veriyor."

"Ne dediğini anlamadım."

"Bir çeşit sistem gibi. Sen elinde bıçakla çıkıp en üstteki herifi bıçaklarsan her şeyin hallolacağını düşünüyorsundur. Fakat orada hiç kimse yok. Orada sadece boş bir koltuk var."

"Bu bataкта yirmi yıl yaşadım. Öldürdüğüm benden büyük suikastçı sayamayacağım kadar fazla. Arkadaşımı öldürmüşlüğüm de var, benden küçük bir suikastçıyı öldürmüşlüğüm de. Hatta, benden küçük olana kızının birinci yaş gününde bebek kıyafeti hediye etmiştim. Fakat senin lafına göre ben şimdiye kadar bir koltuğun emirlerini yerine getirerek yaşamışım. Sen de o koltuğun emrettiği gibi, bir deri bir kemik kalmış o kadının boynunu kırdın."

Çu Jack Daniels dolu bardağı alıp öfkeyle içti. Reseng de nefesini toparlayıp elindekini doldurdu. Fakat bardağa doldurduğu viski yerine Heineken'den bir yudum aldı. Kadının boynunu kırmadığına dair saçma bahane tam ağzından çıkacakken birayla birlikte tekrar boğazından aşağıya kayar gibi indi.

Reseng sakın bir sesle "Hela pis diye pantolonuna sıçacak değilsin" dedi.

Çu bıyık altından güler gibi Reseng'in yüzüne baktı.

"Konuşma tarzın gittikçe İhtiyar Rakun'a benziyor. Fakat bu iyi bir şey değil. Ağzı güzel laf yapanlar bir gün mutlaka insanı arkadan bıçaklıyorlar."

"Senin yaptığinsa küçük bir çocuğun mızdırılması gibi. Bunun havalı olduğunu mu düşünüyorsun? Sen ne yaparsan yap bu dünya değişmez. Tıpkı senin o kadın için hiçbir şey yapamayacak olman gibi." Reseng alaycı konuşmuştu.

Çu, Reseng'e bakıp hafifçe güldü. Bu gülüşte alay vardı. Çu deri montunun fermuarını biraz indirdi. Koltukaltında tabanca kılıfından bıçak kılıfına dönüştürülmüş deri bir kılıf göründü. İçindeki bıçağı çıkararak yavaşça sehpanın üzerine koydu. Sert ya da tehditkâr değil, sakın bir hareketti.

"Bu bıçakla çok acı vererek seni öldürebilirim. Uzun süre acıdan titrersin, kanın fişkirir, bıçak kemiğine dayanınca çatır çatır sesler çıkar ve bedeninden çıkan iç organların yere yayılana kadar buna devam edebilirim. O zaman da boş koltukmuş, sistemmiş gibi saçma lafları sürekli ağzında geveleyerek, her halükârda değişen hiçbir şeyin olmadığını söyleyebilir misin? Tabii ki hayır, bunların hepsi bir zırvalık! Bu sadece kendinin güvende olduğuna inanan heriflerin uydurduğu bir zırvalıktan ibaret!"

Reseng sehpanın üstündeki bıçağı baktı. Bu sıradan bir ailenin kullanacağı Alman malı Henckel mutfak bıçağıydı. Az önce bilenmiş gibi keskin görünüyordu. Her zamanki gibi sapına bir mendil sıkıca bağlanmıştı. Çu, kolay bulunduğu, sağlam olduğu ve fazla pas tutmadığı için Henckel bıçağı kullanıyordu. Bıçakla adam öldürenlerin bu markayı kullanmamasının nedeni kadınların bunu evde yemek yaparken kullandıklarına dair önyargı yüzündendi. Oysa aslında iyi bir bıçaktı. Çiğ balık keserken kullanılanlar gibi kolayca körelmez ya da kırılmazdı.

Reseng gözlerini bıçaktan alıp Çu'ya çevirdi. Çu sinirliydi

ama gözbebeklerinde, patentini kendine ait hissi veren zehirli yılanı benzeyen o sertlik yoktu. Hızla içtiği bir şişe viski yüzünden hafif sarhoş gibi görünüyordu. Reseng çekmecedeki kendi bıçağını düşündü. En son ne zaman bıçakla birini öldürdüğünü hatırlamak için hafızasını yokladı. Altı ya da yedi yıl önce miydi? Tam hatırlayamadı. Çekmecedeki bıçağını çıkarabilir miydi acaba? Şimdi hareket ederse belki de Çu sehanın üstündeki bıçağını kapardı. Çekmecedeki bıçağı çıkarsa bile Çu'yu doğru düzgün alt edebilir miydi? Kazanma şansı var mıydı?

Yoktu. Reseng paketten bir sigara çıkarıp yaktı. Çu kendisine de bir tane vermesini ister gibi elini uzattı. Reseng bir sigara daha çıkardı ve yakıp Çu'ya uzattı. Çu dumanı derince içine çekti ve başını geriye atıp tavana baktı. Beni bıçaklayacaksan şimdi bıçakla dercesine uzun bir süre bu halde kaldı.

Reseng sigarayı yarıya kadar içtiğinde Çu bakışlarını tavandan Reseng'e çevirdi.

“Gerçekten çok saçma değil mi? Ödül almak için bütün serseriler beni öldürmeye geliyor ama ben kimi öldürmeliyim, ne yapmalıyım hiçbir şey bilmiyorum bile. Aslında ben senin bahsettiğin o en tepede neyin olduğuyla ilgilenmiyorum. Yani ister dediğin gibi boş bir koltuk olsun, ister o koltukta bir mankafa oturuyor olsun benim gibi bir taşkafa için önemi yok. Çünkü benim gibi bir herif ölüp tekrar dirilse bile böylesi karışık bir dünyayı anlayamaz.”

“Yurtdışına git. Meksika, Amerika, Fransa, Afrika... Gidecek yer çok! Oralarda kiralık katil olarak iş bulabilirsin. Hem o iş seni korur.”

Reseng'in sözlerine Çu belli belirsiz güldü.

“Benim o sıksa kadına ettiğim lafların aynısını şimdi sen bana söylüyorsun ha. Bunun için sana teşekkür etmeli miyim?”

Çu bardağı eline alıp içindekinin hepsini içti. Sonra tekrar

doldurup tekrar boşalttı. Viski şişesini eline alıp bardağın üçte ikisini doldurunca ikinci Jack Daniels da bitmiş oldu.

“Bana eşlik etmeyecek misin? Tek başıma içince kendimi yalnız hissediyorum” dedi Çu.

Çu şaka yapmıyordu. Sehpanın önünde dalgın halde oturuyula gerçekten de yalnız gözüküyordu. Reseng kendi bardağındaki viskiyi içti. Reseng’in bardağı boşalınca bu sefer Çu içine Johnnie Walker Blue doldurdu. Çu bardağı “şerefe” diyerek yukarı kaldırdı. İkisi bardaklarını tokuşturdu.

Reseng içerken etkilenmiş gibi, “Ben Johnnie Walker Blue’yu daha çok seviyorum ya. ‘Erkek adam’mış şuymuş buymuş palavraları sıkkan Jack Daniels’tan daha iyi” dedi.

Çu Reseng’in bu dediğine güldü. Sırf komik bulduğunu gösteren bir gülüştü. 750 ml’lik bir şişe viskiyi bitirene kadar neredeyse hiç konuşmadı. Reseng’in de konuşacak bir şeyi olmadığı için ikisi hiç konuşmadan içkilerini içtiler. Çu Reseng’den daha çok içti. Johnnie Walker’ı da bitiren Çu sendeleyerek tuvalete gitti. İşeyip kustuğu, birkaç kez sifona bastığı duyuldu. Yirmi dakika geçtiği halde Çu tuvaletten çıkmamıştı. Sadece musluktan akan suyun sesi geliyordu. O süre boyunca Reseng sehpanın üstünde tüm heybetiyle duran bıçaktan gözünü ayırmadı.

Yarım saat geçtiği halde Çu hâlâ çıkmayınca Reseng gidip tuvaletin kapısını çaldı. Kapı kilitliydi ve içeriden hiçbir karşılık gelmedi. Reseng tornavida yardımıyla tuvaletin kapısını açtı. Ağzına kadar suyla dolmuş olan küvete su akmaya devam ediyordu. Çu klozete oturmuş, yaşlı bir ayı gibi büzülerek uyuyakalmıştı. Reseng musluğu kapattı ve Çu’yu kaldırıp yatağa yatırdı.

Çu sanki hayatında ilk defa doğru düzgün uyuyormuş gibi uzanıp horlamaya başladı. Cüssesiyle doğru orantılı horlaması da dev gibiydi. Çu yüksek sesle horlayınca Rahle kendi kulesinden başını çıkarıp yatağa atladı ve Çu’nun yüzü-

ne, saçlarına burnunu değdirerek onu kokladı. Sonra korkak Abajur da kedi kulesinden atlayıp çekinerek Çu'yu kokladı. Reseng koltuğa oturup birkaç kutu Heineken daha içti. Rahle ile Abajur'un sanki çok eğlenceli bir oyuncak bulmuş gibi Çu'nun saçlarıyla oynayıp göğsünde ve karnında dolanarak oyun oynamalarını izlerken uyuyakaldı.

Reseng sabahleyin gözünü açtığında Çu bir yerlere gitmişti, yoktu. O kocaman sırt çantası da yoktu. Geride bir tek sapı mendille sıkıca bağlanmış Henckel mutfak bıçağı gösterişli bir hediye gibi kalakalmıştı.

Bundan bir hafta sonra Çu'nun cesedi Kıl Yumağı'nın krematoryumuna geldi.

İhtiyar Rakun ile Reseng krematoryuma vardıklarında onun Reseng'i ziyaret ettiği o günkü gibi yağmur yağıyordu. Kıl Yumağı arabadan inen İhtiyar Rakun'a şemsiye tuttu.

İhtiyar Rakun "Yaktın mı?" diye Kıl Yumağı'na sordu.

"Henüz değil" dedi Kıl Yumağı, böyle bir şey mümkün mü, der gibi bir yüz ifadesiyle.

Çu'nun cesedi malzeme deposundaydı. Kıl Yumağı'nın cesetleri koymak için buzdolapları vardı ama boyutları kedi köpek gibi küçük hayvanlara uygundu. Boyu tam 190 cm olan Çu'nun sığabileceği kadar büyük bir buzdolabı yoktu. İhtiyar Rakun ceset torbasının fermuarını açtı. Çu gözleri kapalı halde torbanın içinde öylece duruyordu.

"Tam yirmi yedi bıçak darbesi var" dedi Kıl Yumağı. Konuşurken sesi titriyordu.

İhtiyar Rakun Çu'nun parçalanmış gömleğini açıp vücundaki bıçak darbelerini eliyle kontrol etti. Karın boşluğundan girerek akciğeri hedef alan hariç çoğu anlamsız darbelardı. Çok basitçe öldürebileceği halde katil can alıcı noktalara dokunmayıp yavru bir aslanın yaralı bir sincapla oynaması gibi Çu'yu yavaş yavaş öldürmüştü. Çu'nun sağ dirseği kırık ve kemiği etinden ayrılmış bir haldeydi. Sol eliyle

de hâlâ sıkıca bıçağını tutuyordu. Reseng'in sehpasının üstüne koyup gittiği bıçağın aynısıydı. Reseng onun elindeki bıçağı almaya çalıştı.

“Ben de almaya çalıştım ama bir türlü parmaklarını açamadım” dedi Kıl Yumağı.

İhtiyar Rakun hiçbir şey söylemeden Çu'nun cesedine bakarken artık tamam der gibi elini salladı. Adamın havadaki eli biraz titriyordu. Kıl Yumağı hemen ceset torbasının fermuarını kapattı.

“Hanca yaman bir herif tutmuş diyorlardı. Berber denilen bir herif. Acaba kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Kıl Yumağı.

İhtiyar Rakun üzgün bir ses tonuyla “Duyduğum sadece söylentisi” dedi.

Kıl Yumağı heyecanlı bir ses tonuyla konuştu. “O herif için temizlikçi diyorlar. Hiç acıması yokmuş. Sadece bizim gibileri özel olarak öldüren bir temizlikçiymiş. Gerçekten çok korkunç bir herif. Ne demeye yirmi yedi kez bıçak saplarsın ki! O heybetli Çu'nun böyle acınası bir duruma düştüğünü görünce, bizim gibi herifler...”

İhtiyar Rakun o kendine has soğuk ve alaycı ses tonuyla, “Ona minnettar olmalıyız. Bizim gibi çöpleri topladığına göre” dedi.

Kıl Yumağı Çu'nun cesedini el arabasına koyup fırına kadar götürdü. Cesedi Reseng'le kaldırıp fırının içindeki paslanmaz sedyenin üstüne koydular. Çu'nun uzun bacakları sedyeden dışarı taşıyordu. Kıl Yumağı birkaç kez onun bacaklarını sedyenin içine sığdırmaya çalıştı. Ama beden katılaştığı için bu hiç de kolay olmadı.

“Ha siktir! Bu herifin bacakları niye hiçbir tarafa kıvrılmıyor, insanı boşa uğraştırıyor.”

Kıl Yumağı birden ağlamaya başladı. Reseng, yere çökerek ağlayan Kıl Yumağı'nın omzundan tutup onu fırından dışarı çı-

kardı. İhtiyar Rakun boş bir ifadeyle tek kelime etmeden fırının içinde öylece yatan Çu'nun cesedine bakıyordu. Kıl Yumağı, fırının kapısını kapatıp yaşlı gözlerle güç düğmesine bastı.

Çu'nun cesedinin nerdeyse hepsinin yandığı sıralarda Hanca geldi. Siyah sedanın içinde Hanca'dan başka bir şoför ile zayıf bir adam vardı. Reseng zayıf adama dikkatle baktı. O Berber denilen herif değil gibiydi. Berber adıyla gezip o korkunç söylentiye hak etmek için çok gençti. Gerçi Berber denilen o herifin, Kıl Yumağı'nın fırınına kadar gelmesini gerektiren bir sebep de yoktu.

Arabadan inen Hanca, İhtiyar Rakun'a yaklaşıp saygıyla selam verdi. İhtiyar Rakun başını çok hafifçe sallayarak karşılık verdi. Gecenin ikisinde böyle ıssız bir yere geldiği halde Hanca jilet gibi bir takım elbise giymiş, sinekkaydı tıraş olmuştu.

Etrafına anlamsızca bakınan Hanca, fırının önünde çömelerek sigara içen Reseng'in yanına gitti. Esen rüzgârda Hanca'nın sürdüğü parfüm etrafa daha güçlü yayıldı.

"Geciktim demek. Yüce savaşçının gidişini kaçırmamalıydım" dedi Hanca.

Reseng kafasını kaldırıp Hanca'ya baktı. Hanca tek gözünü kırparak şaka yaptığını gösteren bir ifade takındı.

"Çu bana gelmeden önce sana uğramış sanki" dedi Hanca.

"Ee?" dedi Reseng kısıp sesle.

"En azından bana bir telefon edersin sanmıştım."

Reseng Hanca'ya karşılık vermeden, sigarasından derin bir nefes çekti içine. Hanca pantolonunun cebinden gümüşten ince bir kutu çıkardı ve ağzına birkaç şeker attı.

Alaylı bir ifadeyle, "Bana haber etseydin ödül parasından pay koparabilirdin. Bana faydalı haber uçurana dahi ödülün yarısını vereceğimi sana söylememiş miydin?" diye sorguladı.

"O an numaranı unutuvermişim" dedi Reseng sigarasını yere atıp ayağıyla söndürerek.

Hanca altın kaplama kartvizitliğinden bir kart çıkarıp eğilerek Reseng'in ön cebine sokuşturdu.

“Bir dahaki sefere önceden ara. Bir arada olmalıyız.”

Konuşma bittikten sonra Hanca, Kıl Yumağı'na doğru yürüdü ve ceketinin cebinden dolgun bir zarf çıkarıp uzattı. Kıl Yumağı belini doksan derece eğerek zarfı aldı. Hanca'nın her sözüne eğilerek “Tabii, tabii, elbette” diyerek cevap verdi. Kıl Yumağı'yla işi biten Hanca kafasını eğerek üç saniye kadar fırının içine baktı. Ardından İhtiyar Rakun'a tekrar saygıyla selam verip arabasına bindi ve gitti.

Reseng tekrar bir sigara yaktı. *Bir arada olmalıyız.* Hanca'nın bu sözü kafasının içinde dönüp duruyordu. Muhtemelen söylediği doğrudu. Bizim gibi insanlar bir arada yaşamamanın yolunu bilmeli. Çünkü bizim gibilerin aksine *erkek* adamlar boş mideye Jack Daniels'ı yuvarlayıp, klozetin üstünde kendi gibi ağlar ve elinde sımsıkı tuttuğu mutfak bıçağıyla ölür.

* * *

Fırının ateşi sönmüştü.

Kıl Yumağı, kapağı açıp fırının soğumasını bekledi. İçeriği dolduran duman çıkar çıkmaz, yaşlı adam ile ihtiyar köpeği Santa'nın beyaz külleri ortaya çıktı. Çölde yere yığılmış bir devenin uzun zaman kum fırtınasına maruz kalmış leşi gibi yalnız ve terk edilmiş görünüyorlardı.

Kıl Yumağı artık işe koyulma niyetindeymiş gibi içtiği sigaranın izmaritini yere attı. Yere bir hasır serip küçük bir sofraya üzerine şamdan, tutsu ve bir şişe pirinç şarabıyla bir de bardak koydu. Eksik bir şey var mı diye sofrayı kontrol ettikten sonra kafasını çevirip Reseng'e baktı. Bakışlarından “birlikte yapmayacak mıyız?” sorusu okunuyordu. Reseng, kalsın anlamında elini salladı ve “En azından sen affedilmeyi dile ve cennete git. Ben cehenneme giderim” dedi.

Kıl Yumağı tek başına tütsüyü yaktı ve bardağa içki doldurup sofraya koydu. Sonra fırının içindeki beyaz ve sıcak kemiklere doğru iki kere secde etti. Beş dakika kadar tefekkür eder gibi gözlerini kapatarak büyü mü dua mı olduğu bilinmez sözler mırıldandı. Ardından içkiye elini daldırıp fırının önüne, sofranın çevresine ve havaya parmaklarıyla birkaç damla serpti. Reseng, Tanrı aşkına, bu herif benzeri görülmemiş böyle bir ataları anma ayinini nereden uydurdu, diye geçirdi içinden. Kıl Yumağı ayini bitirip hasırı toplayana kadar Reseng bir köşeye oturup devamlı sigara içti. Boş midesinin derinlerine inip tekrar dışarı çıkan sigara dumanı yüzünden midesi yandı.

Kıl Yumağı sedyeyi rayın üzerinde çekmek için uzun bir metal kanca kullandı. Yaşlı adam ile köpeğin sıcak ve kor gibi olan kemiklerinden hâlâ duman yükseliyordu. Birkaç saat öncesine kadar gülüp eğlenerek bahçede koşuşturan ikisinin cüsseleri düşünüldüğünde geriye kalan kemik parçaları onlara ait olamayacak kadar cılız ve sıradandı. Kıl Yumağı yeni bir beyaz eldiven takıp maşayla kemikleri özenle topladı.

Kıl Yumağı yaşlı adamın kemiklerini toplarken sordu. “Köpeğin kemiklerini nasıl yapsak?”

“İkisini karıştır.”

“Hadi canım, olacak iş mi? İnsan kemiği ile köpek kemiğini...”

“Yaşlı adam için hediyeden farksız bir köpekti. İkisini karıştırırsan bundan hoşlanacaktır.”

Kıl Yumağı bir an düşünüp ihtiyar köpek Santa’nın kemiklerini de yaşlı adamın kemiklerini koyduğu kutuya koydu.

Sonra kendi kendine konuşuyormuş gibi “Bu bey generalken bazen gelirdi. Buraya geldiğinde sivil olurdu tabii. Çok havahı bir beydi ama...” diye mırıldandı.

Kıl Yumağı sedyenin üzerinde kemik kalıp kalmadığını özenle kontrol ettikten sonra süpürgeyle külleri temizledi.

Hafif duygulu bir ses tonuyla “Ölürsem cesedim bu fırında yanacak. Bizim gibi herifler diğerleri gibi gidebilir mi ki?” dedi.

“Buraya getirilsek yine iyi.”

“Doğru, o bile büyük şans.”

“İyi de sen ölürsen, seni kim yakacak?”

Reseng’in lafıyla Kıl Yumağı kaygılı bir yüz ifadesi takındı.

“Hakikaten, bunu hiç düşünmemiştim.”

Kıl Yumağı kemik parçalarını demir havana koyup dövmeye başladı. Havandan dışarı kemik tozu sıçramayacak şekilde dikkat ve özenle dövdü. Alnı boncuk boncuk terliyordu. Şöyle bir bakıldığında gayet güzel ezilmiş gibi görünse de, eliyle karıştırdıkça az da olsa çıkan kemik parçalarını tekrar öğüttü.

Anca yirmi küsur dakika geçtikten sonra Kıl Yumağı havanelini bıraktı. İyice öğüttüğü kemik tozunu akça ağaçtan yapılmış ahşap bir kutuya dikkatle koyup bohça gibi bağladıktan sonra Reseng’e uzattı. Kutunun içinde olduğu halde yaşlı adam ile köpeğin kemik tozlarının sıcaklığı hissediliyordu. Reseng tahta urneyi arabanın yolcu koltuğuna koydu ve cebinden bir zarf çıkarıp Kıl Yumağı’na uzattı. Kıl Yumağı zarftaki paraları çıkarıp özenle iki kere saydı.

Sırıtarak “Fatura ya da makbuza falan ihtiyacın yok değil mi?” diye sordu.

“Aman da ne komik” dedi Reseng.

Kıl Yumağı çocuk gibi mızırdandı. “Sık gel ki biz de biraz geçinelim. İşsizlikten geberiyorum.”

Reseng ona bakıp güçsüzce güldü. Arabaya binip çalıştırdı. Dağın üzerinden güneş doğuyordu. Gün ışığı yüzünü aydınlatırken gerginliğinin bir anda çözülmesiyle başının döndüğünü hissetti. Elini alnına koyup kafasını cama yasladı. Araba uzun bir süre hareket etmeyince Kıl Yumağı yaklaşıp camı tıklattı.

“İyi misin?”

Camın tıklama sesine irkilen Reseng boş gözlerle Kıl Yumağı'na baktı.

“Yorgunsan burada biraz uyu, öyle git.”

Kıl Yumağı endişeli bir ifadeyle Reseng'in yüzüne bakıyordu. Reseng, hayır anlamında kafasını salladı.

“Gitmeliyim.”

Kıl Yumağına tekrar iyiyim der gibi kafasını sallayan Reseng el frenini indirerek vites değiştirdi. Ardından Seul'e giden çevreyoluna çıkmak için tepenin yamacından inmeye başladı. Orta aynadan baktığında Kıl Yumağı'nın hâlâ el salladığı görünüyordu.

Köpek Kütüphanesi

Elbette burada tek bir köpek bile yoktu.

İhtiyar Rakun asla kitap olan yerde köpek besleyecek bir şahsiyet değildi. “Köpek Kütüphanesi” ismini ya bir kitap kapağını bile açmadığı halde sık sık buraya girip çıkan insanlarla dalga geçmek, ya da neredeyse her zaman boş olan kütüphanede tam altmış yılını geçiren kendiyle dalga geçmek için vermişti İhtiyar Rakun. Gerçekten de İhtiyar Rakun kütüphanenin tam girişine “Köpek Kütüphanesi” yazılı kocaman bir tabela asmıştı. İlk kez gelenlerin çoğu koca tabelanın önünde ya böyle saçmalık mı olur dercesine başını yana eğip, ya kıs kıs güler ya da biraz daha ileri giderek gergin bir ifade takınırdı.

“Şuna bak şuna! Gerçekten köpek yazıyor... Aman Tanrım! Bu da neyin nesi?”

Tanrı aşkına, kendi kütüphanesinin girişine böyle bir tabela asmak neyin kafasıydı acaba? Reseng bunu tüm ömrünü her köşesi kitapla dolu bir odaya hapseden, hem geleneksel hem de güçlü bir kimlik anlayışına sahip aydınlarda yaygın görülen, kalıplaşmış, iğneleyici tavra bağlıyordu. Her ne kadar çocuk felciyle topal kalmış olsa da kitaplarla birlikte sade ve mutlu bir hayat sürmek isteyen genç kütüphaneciyi, onlarca yıl komploculara aracılık yapan biri haline getiren bu dünyaya İhtiyar Rakun’un hediye ettiği bir çeşit muziplikti bu belki de. Yine de sebebi ne olursa olsun kütüphane-

nin girişine “Köpek Kütüphanesi” yazılı bir tabela asmak oldukça komik bir olaydı.

“Bu çok çocukça bir şey... Ben eğer kütüphane müdürü olsaydım asla böyle bir tabelayı kütüphanenin girişine asmazdım.” Reseng her zaman böyle düşünürdü. Fakat dünyanın bin bir türlü hali olduğundan ve bu dünyanın hem kirli hem de karışık şartları ile kaçınılmaz tehditler yüzünden mecburen “Köpek Kütüphanesi” diye bir tabela asmak zorunda kalıyordu (aman Tanrım! Kim böyle bir tehditte bulunur ki?) Reseng içeride en azından birkaç köpek filan beslerdi. Elbette köpeklerle ilgili dünyadaki bütün kitapları raflara yerleştireceğinden bahsetmeye gerek bile yok.

Genç bir akademisyenin kaşlarını kaldırarak sorguladığını hayal etti.

“Hayır yani Reseng Bey, kütüphanenin ismi neden böyle? Ne demek Köpek Kütüphanesi? Siz insanoğlunun yüce akıl dünyasına hakaret etmeye mi çalışıyorsunuz?”

Reseng genç akademisyene kibar ve âlicenap bir tebessümle cevap verir.

“Tabii ki hayır. İnsanoğlunun yüce akıl dünyasıyla dalga geçmek gibi bir düşüncem zerre kadar yok. Tanrı aşkına neden yapayım ki? Siz önce köpeklerle kitapların uyuşmadığına dair önyargınızdan kurtulmalısınız.”

Reseng kütüphanenin içinde özgürce dolaşan köpekleri eliyle işaret eder.

“Kütüphanenin sıkışık kitaplıklarının arasında yavaşça hareket eden şu köpeklere bakınız. Güzel değiller mi? Ayrıca buraya gelip D11 numaralı raflardan D43’e kadar yerleştirilmiş olan köpeklerle alakalı kitaplara bakınız. Bu kütüphane dünyada köpekler hakkında en fazla kitaba sahip kütüphanedir. İskoç çobanköpeği Collie’ler, Chihuahua’lar, St. Bernard’lar, Alman kurtları, çobanköpekleri, tazılar, avköpekleri vesaire vesaire... Dünyadaki bütün türlerle ilgili ya-

zılmış kitapların hepsi burada. Ayrıca bu kütüphanede köpeklerin yemek kültürü tarihi, köpeklerin üreme tarihi, köpeklerin köken tarihi, köpeklerin soy mücadelesi tarihi gibi tarih kitapları da mevcut. Belki de bu yüzden bu kütüphaneye tüm dünya köpeklerinin manevi kalbi ya da köpeklerin Vatikanı demek mümkün.”

İşte o an genç bilgin Reseng’in anlattıklarına ikna olarak başını sallar.

“Ahh, demek öyle. Gayet ikna edici. Köpeklerin manevi kalbi, köpeklerin Vatikanı... İşiniz gerçekten etkileyici.”

“Nitekim kutsal bir görevdir.”

Köpeklerin Vatikanı. Havalı değil mi? Düşününce hem köpekler hem de kitaplar için keyif veren zarif bir durum. Fakat İhtiyar Rakun böyle zarif bir metafor kullanmamıştı. İhtiyar Rakun Japon sömügeciliğinin polis yönetimi bitip kültürel yönetimin yeni başladığı 1920 yılında açılan bu kütüphanenin onlarca yıldır iktidarın gölgesinde asalaklaşıp nasıl yaşayageldiğini, aslında bu kütüphanenin Kore modern tarihinde meydana gelen bütün önemli suikastların merkezi olarak ne kadar kötü ve ne kadar onursuz bir geçmişe sahip olduğunu, ayrıca bu onursuz ve utanç verici geçmiş içinde yaşayan kendisini ne kadar rahatsız hissettirdiğini ifade etmek için ürkekçe köpek metaforunu kullanmıştı.

Fakat böyle bir hayatı seçen İhtiyar Rakun’un ta kendisiydi. Böyle diye masum köpekler metafor olarak kullanılır mı, diye düşündü Reseng. Dürüstçe söyle, köpeklerin ne günahı var?

* * *

Saat sabahın onuydu. Reseng kütüphanenin kapısını açtı.

Kütüphane her zamanki gibi bomboştu. Tek çalışan olan şaşı kadın nereye baktığı tahmin bile edilemeyen gözbebekleriyle Reseng’e selam verdi.

“Günaydın.”

Şaşı kütüphaneci kadının neşeli, cıvıl cıvıl sesi kütüphanenin kubbe şeklindeki tavanına kadar çıkıp yankılandı. Kadının sesi bir tarlakuşunun ötüşü gibi duru ve yüksekti. Kütüphaneye her girdiğinde mutlaka duyduğu bu yüksek ses Reseng’i hep afallatırdı. Şaşı kütüphaneci kadının cıvıl cıvıl sesi, Japon sömürgecilği döneminde ünlü bir Japon mimar tarafından inşa edildiğinden bu yana geçen bir asır boyunca yavaş yavaş hastalanıp eskiyen bu kütüphaneye ait hiçbir şeyle uyuşmuyordu. Reseng şaşı kütüphaneci kadına başıyla selam verdi. Sonra doğru İhtiyar Rakun’un çalışma odasına gitti.

Şaşı kütüphaneci yerinden kalkarak “İçeride bir müşteri var” dedi.

Reseng olduğu yerde durdu. Kim sabahın onunda katil kiralamaya kütüphaneye gelir ki?

“Müşteri mi? Kim?” diye sordu Reseng.

“Şu ağırbaşlı, uzun boylu, asil görünümlü biri var ya.”

Ağırbaşlı, uzun boylu, asil görünümlü? Bu niteliklere sahip birinin bu kütüphaneye gelmesi için hiçbir sebep yoktu. Reseng hiçbir tahminde bulunamayacağıın dercesine başını yana eğdi. Şaşı kadın sıkılmış bir ifadeyle ekledi, “Hani sürekli şık takım elbiseler giyen, konuşması çok kibar ve havalı bir beyefendi var ya.”

Reseng bir kahkaha patlattı. Kadın Hanca’dan bahsediyordu. Şaşı kütüphaneci Hanca’nın çok ağırbaşlı, entelektüel, şık ve kibar olduğunu düşünüyordu. Hem de bayağı ciddi! Nasıl böyle saçma bir fikre kapılmıştı ki? Gerçi belki de suç bunun saçma olduğunu düşünen Reseng’deydi. Hanca Stanford Üniversitesi’nden mezun olmuştu, zengindi, saygın bir güvenlik şirketinin yöneticisiydi, ayrıca nereye gitse beyefendiymiş gibi davranırdı. Üstelik yakışıklı denmezse de ne olursa olsun sırık gibi uzun boyluydu. Reseng başını sallat-

ıyıp İhtiyar Rakun'un kütüphanesine girmeye niyetlendiğinde kadın aceleyle eğilip onun kolunu tuttu.

"Kimsenin içeri girmesine izin verme dediler. Bugün."

Sanki hayatta sadece bir kez olan özel bir günmüş gibi kadının "bugün" kelimesini güçlü bir tonda söylemişti. Reseng kolunu tutan kadının elinde sertlikten ziyade rica hissetti. Önce eline sonra da yüzüne baktı. Kadın elini nazikçe çekti.

"Kim kimseyi içeriye alma dedi? İhtiyar Rakun mu? Hanca mı?"

Reseng'in sorusu karşısında kadın bir an duraksadı.

"Hanca Bey söyledi ama... Yanında İhtiyar Rakun da vardı."

Reseng, İhtiyar Rakun'un çalışma odasına baktı. Kapısı sıkıca kapalıydı. Sabahın bu saatinde koşarak gelmesine bakılırsa Hanca bu seferki komplonun altüst olmasına çok kızmış olmalıydı. Kütüphane görevlisinin koltuğunun önündeki yuvarlak masaya ihtiyar ile yaşlı köpeğin kemik tozlarının olduğu urneyi koyup sandalyeye oturdu. Sonra cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. O sigara yakınca kadın bariz şekilde rahatsız olmuş bir ifade takındı.

Şaşı kütüphaneci artık kendi görevini tamamlamış gibi yerine oturup örgü örmeye başlamıştı. Kullandığı ip kırmızıydı. Daha çok ilerlemediği için kış için bir boyun atkısı mı yoksa bir kazak mı ördüğü bu haliyle anlaşılmıyordu. Reseng, kadının kitap okuduğunu hiç görmemişti. En azından onun hatırladığı kadarıyla kadın hiç kitap okumuyordu. Dahası gazete ya da dergi de okumuyordu. Kadın hiç kimsenin kitap okumadığı, ödünç almadığı ve doğal olarak iade de etmediği bu تنها kütüphanenin görevli koltuğunda tek başına oturup bir dönem sürekli örgü örmüş, bir dönem maniküre dalıp tırnaklarına sürekli rengârenk ojeler sürmüş, bir dönem de türlü kanaviçeler işlemişti.

"O ne? Geleneksel Japon kurabiyesi mi?" Kadın örgü örerken birden sordu.

Reseng masanın üstündeki urneye baktı. Akçağaçtan yapılmış urne beyaz bir bohçaya sarılıydı. Herkes onun bir urne olduğunu bilebilirdi. Kadının bu urneyi neden geleneksel Japon kurabiyesi sandığına Reseng hiç anlam veremedi.

“A, evet. Geleneksel Japon kurabiyesi. Ama sana getirmedimden seni ilgilendirmez” dedi Reseng.

Şaşı kütüphaneci alt dudaklarını ısırıyor. Koyu kırmızı ruj sürdüğü kalın dudakları, dudaklarının üstünde “Burada değil aslında Marilyn Monroe’nun yüzünde olmalıydım” diye sürekli homurdanır gibi duran küçük ben, gözüne sürdüğü kırmızı far ve kaşlarını tıraş edip yerine yaptırdığı kaş dövmesi yüzünden kadının yüzü çok acayip ve salakmış hissi uyandırıyor. Yine de şaşı olması dışında güzel bir kadındı.

Şaşı kütüphaneci Reseng’in önünde olduğunu artık unutmuş gibi örgüsüne odaklandı. İlmek atışı giderek hızlanıyor gibiydi. Ancak her nedense örüşü çok özensiz ve kaba görünüyordu. Bu muhtemelen şişi takip eden bakışlarının belirsiz olmasındandı.

“Ameliyat olsana” dedi Reseng.

Şaşı kadın ne demek istiyorsun dercesine başını Reseng’e çevirdi.

“Ameliyat olsana diyorum” dedi tekrar.

“Ne ameliyatından bahsediyorsun?”

“Gözlerini diyorum. Şaşılık ameliyatı. Bugünlerde basit bir ameliyatmış ve çok masraflı da olmuyormuş.”

Kadının suratında Reseng’in sözlerini çok saçma bulmuş gibi bir ifade belirdi. Bu ifade sanki “Senin başka derdin yok mu salak herif, benden sana ne” diyen ya da “Gözlerim ister ters dönsün ister dönmesin senin gibi bir herifi ne ilgilendirir?” gibi bir ifadeydi.

“Ben nereye baktığımı başkalarının anlamalarını istemiyorum” dedi kadın sert bir şekilde.

Uzunca bir süre Reseng’i sinirle süzdü. Sanki gözleriyle

sertçe “Seni uyarıyorum. Bu züppeliğin beni çok rahatsız etti. Sinirlerim tepemde. Ona göre ayağını denk al” demek istiyordu. Ama bunun yerine kadının bir gözü kütüphanenin tavanına, diğer gözü soldaki kitaplıklara bakıyordu ve bu çelişki yüzünden bakışları nedense sert olmaktan çok komik bir his uyandırıyordu. Bu, Reseng kadını küçümsediğinden değildi. Karşısındakinin gözünün içine bakmadan onu uyararak, yani yere ya da tavana anlamsız bir şekilde bakarak “Dikkat et, bundan böyle ağzından çıkan her lafa dikkat et sen senin için iyi olur” diye konuşmanın ciddi bir korku vermesi zordur.

“Özür dilerim, o anlamda dememiştim” diyerek özür diledi Reseng.

Reseng’in özüne kadın karşılık vermedi. Onun yerine anlaşılamayacak kadar kısık bir ses tonuyla homurdandıktan sonra hâlâ sinirli suratıyla başını örgüsüne eğdi. Reseng, büyük ihtimalle homurdanırken küfür etmiştir, diye düşündü.

İhtiyar Rakun kütüphane görevlilerini sık sık değiştirirdi. Onları kovma nedenlerinin çoğu çok anlamsızdı. İhtiyar Rakun’un sınıflandırdığı kitaplığa alakasız bir kitap koydu diye, yirmi yıllık bir kitabın cildi biraz yırtılmış da iki ay boyunca bunu ihmal etmiş diye, dokuz yüzün üzerindeki kitap raflarının sadece bir tanesinde çok toz var diye İhtiyar Rakun kütüphane görevlilerini kovardı. Daha kötüsü kitabın üstüne kahve kupası koydu diye kovulan görevli bile vardı. Elbette kendi rızasıyla giden kütüphaneci de az değildi. Kimisi yapılacak iş yok diye, kimisi kütüphanenin havası çok ağır, boğulacak gibi oluyorum diye, kimisi sürekli boş kütüphanede tek başıma durunca kendimi korku filminin başrolünde gibi hissediyorum diye gitti. Bu kütüphaneye geldiği günden itibaren tuhaf şekilde bir sayfa bile kitap okuyamadım diye gizemli bir sebeple ayrılan bir kütüphaneci de vardı.

Reseng, ister kısa süreli ister uzun süreli çalışsın Köpek Kütüphanesi'nde çalışan kütüphanecilerin çoğunu sevdi. Reseng için onlar kitaplar hakkında sohbet edebileceği bu dünyadaki tek arkadaşlarıydı. Onlarla kendisinin kitaplardan edindiği duygu ve düşüncelerin alışverişini yapabiliyordu. Nedendir bilinmez ama kütüphane görevlileriyle kitaplar hakkında sohbet edince Reseng onlara bir çeşit yakınlık ve güven hissediyordu.

Çoğu kütüphaneci bir süre geçince bu tuhaf kütüphanenin gerçek yüzünü merak etmeye başladılar. İhtiyar Rakun'un olmadığı zamanlarda bu kütüphane nereye bağlı, hangi amaçla işletiliyor diye çekinerek Reseng'e sorarlardı. Kim olsa bu tuhaf kütüphanede İhtiyar Rakun gibi huysuz bir kütüphane müdürüyle bir ay kadar çalışsa doğal olarak böyle meraklanır. Reseng kendisine her sorulduğunda, buranın sadece üst düzey hükümet yetkililerine yalnızca üyelik sistemiyle hizmet veren bir yer olduğunu anlatırdı.

Kütüphane çalışanları başlarını yana eğerek "Ama ben burada hiç kitap okuyan ya da buradan kitap ödünç alan bir bürokrat görmedim" deyince Reseng işi dalgaya alır ve gülererek "İşte bu yüzden ülkenin hali böyle!" derdi.

Ancak şu şaşı kadın kütüphaneye girdiği ilk günden beri hiçbir şeyi merak etmemişti. Kütüphane hakkında hiçbir şey sormamıştı. Nerede oturacağını ya da ne iş yapması gerektiğini bile. Dahası, -doğal olarak sorması gereken şeyleri- tuvaletin nerede olduğunu, hatta süpürgenin konduğu yeri bile sormadı. Kadın, kanaviçe, tırnak bakımı ve örgü dışında dünyaya dair hiçbir merakı, ilgisi, derdi olmayan biri gibiydi. İhtiyar Rakun ona işaret ettiğinde nereye bakaacağını bilmeyen tuhaf gözlerle emirleri dinleyip sessizce işini yapardı.

Şaşı kadın o güne dek hiçbir şey sormadan Köpek Kütüphanesi'nde tamı tamına beş yıldır dirençle çalışıyordu.

Muhtemelen, huysuz ve kaprisli İhtiyar Rakun'un yanında en uzun süredir çalışan oydu. Kadın tüm yıl boyunca bomboş kalan bu kütüphanenin ne iş yaptığına, arada bir gelip giden sır dolu ifadeli insanların gerçek kimliklerinin ne olduğuna bir kere bile kafa yormadı. Kadın sabahları işe gelip kütüphaneyi dip köşe temizler, cumaları tüm gün dokuz yüzden fazla kitaplığı tek tek kontrol edip bezle siler, kitapların üstünde biriken tozları alırdı. Arta kalan saatlerde de hararetle ya örgü örер ya da kanaviçe işlerdi. En şaşırtıcı olansa, kitapları bu konuda herkesten daha titiz davranan İhtiyar Rakun'un bile bir kusur bulamayacağı kadar düzgünce ayırması ve yerleştirmedeki başarısıydı. Reseng hiç kitap okumayan şaşı kadının kitap sınıflandırmadaki bu mükemmelliğine her zaman şaşıyor ve bunu şüpheyile karşılıyordu.

Kadın kesinlikle tanıdığı en ilginç kütüphaneciydi. Bazen Reseng okuduğu kitaplardan bahseder, şaşı kadın da elini çenesine koyup Reseng'i dinlerken, monoton ses tonuyla "Benzer kitaplar C54 rafında fazlasıyla var. Gidip bakabilirsin" derdi. Bu laf karşısında Reseng de ister istemez tıpış tıpış C54 rafına yönelmek zorunda kalırdı.

Köpek Kütüphanesi'ndeki kitapların sayısı her zaman yirmi bin civarına sabitlenmişti. İhtiyar Rakun, düzenli olarak elinde bir sürü kitapla gelir ama yine düzenli olarak bir o kadar kitabı atardı. Kitapları atma sebebi raflarda daha fazla boş yer olmamasıydı. Gerçi hâlâ birkaç bin kitabın konulabileceği alan vardı. İhtiyar Rakun'un kitapları böyle atmasının asıl nedeni, kitaplar kadar sayısının artırılması gereken kitaplıklar yüzünden uzun emeklerle yerleştirilmiş rafların yerlerini değiştirmek istemiyor olmasıydı. Reseng'in hatırladığı kadarıyla, son yirmi yılda rafların yerleri bir kere bile değişmemişti. İhtiyar Rakun, ne kendi belirlediği sıralama yöntemini değiştirmiş ne de devir değiştikçe doğal olarak or-

taya çıkan farklı konulu kitaplar için yeni başlıklar oluşturmuştu. Böylelikle İhtiyar Rakun'un mevcut başlıklarından birine giremeyen kitaplar, yepyeni bile olsalar hemen atılacaklar listesine eklenirdi.

Zamanı gelince İhtiyar Rakun, atılması gereken kitapların arkasına siyah bir şerit geçirirdi. Bu, İhtiyar Rakun'un vadesini tamamlamış kitaplara uyguladığı, kendine özgü bir yargılama ve ayrıca bir nevi cenaze töreniydi. Tıpkı zamanı gelince yaşlı suikastçıların listeye alınarak temizlikçi vasıtasıyla ortadan kaldırılması gibi bir şeydi. Elbette kitapların ömürleri tamamen İhtiyar Rakun'un öznel bakış açısına göre belirlenir ve o kitabın neden atılması gerektiğini ne kütüphaneciler ne de Reseng anlayabilirdi.

Siyah şeritli kitapları kütüphaneci toplar ve kütüphanenin avlusuna yığardı. İhtiyar Rakun kütüphanecinin tatil yaptığı pazar günleri öğleden sonra kitapları yakardı. Sahaf-lara satabilecek ya da hiç olmadı kâğıt toplayıcılara verebilecek olduğu halde ısrarla bu kitapları yakardı.

Reseng, İhtiyar Rakun'un gözden çıkardığı o kitapları seviyordu. Bunun nedenini açıklayamasa da İhtiyar Rakun'un gözden çıkardıklarının kendisi tarafından seilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Ayrıca kütüphaneden hiçbir kitabı asla evine götürmezken bu dışlanmış kitaplara sahip olabilmesi onlara düşkünlüğünün bir diğer nedeniydi. Kitapların yakılacağı pazar sabahları Reseng kütüphanenin avlusunda bir benzin bidonunun yanındaki kitap yığınının sevdiği kitapları seçip çıkarırdı. Birkaç kitabı alıp geri çekildiğinde İhtiyar Rakun'un dışladığı kendisinin de seçmediği dört bir yana yayılmış kitaplar, tıpkı bir meydanda kurşuna dizilmeyi bekleyen esirler gibi perişan ve umutsuz görünürdü.

"İlla yakmaya gerek yok ya. Sahaflara satılsa da olur."

Bir gün Reseng bunu söylediğinde İhtiyar Rakun şöyle karşılık vermişti:

“Her kitap daima kendi kaderini yaşar.”

Yani neredeyse kimsenin kitap okumadığı bu gülünç kütüphanede –ki daha önce belirttiğimiz gibi bu lanet kütüphanede kütüphaneciler bile kitap okumuyordu– var olan kitapların özgün kaderleri; kral tarafından bir kere bile sevilmemiş, hayatı boyunca elemli beklentiler içinde bakire kalmış, yaşlanınca da saraydan kapı dışarı edilmiş cariyeler gibi can sıkıcı ve korkunçtu.

Bu nedenle insanoğlu var olduğu sürece kütüphanelerin de sonsuza kadar var olacağı inancının temeli kitap değil, kitaplık ya da kütüphanenin kendisi diye düşünürdü Reseng. Köpek Kütüphanesi’nin bunca yıldır ayakta kalmasını sağlayan, Coson Hanedanlığı Sarayı inşa edilirken kullanıldığı söylenen paha biçilmez Çunyang çamlarından yapılmış ahşap kitaplıkların kendisiydi. Kitap değil... Japon sömürgeciliği döneminde ünlü bir ahşap ustası inançla yaptığı için doksan yıl geçmesine rağmen sapasağlam duran bu devasa kitaplıklar bir kez olsun değişmemişti ama kitaplar atılmaya ve yerlerini yenilerine bırakmaya devam etmişti.

Şaşı kütüphaneci yarım saattir örgü örüyordu. Reseng her sigara yakışında kadın kafasını kaldırıp kendine özgü o rahatsız olmuş ifadesiyle Reseng’e bir bakış atıyordu. Reseng hiç umursamadan sigarasını içiyordu. Nasıl olsa kadının gözüne girmek artık yalan olmuştu. Kadın Hanca’nın havalı ve beyefendi olduğunu, Reseng’in ise gerzek olduğunu düşünüyordu.

“Hanca ne zaman geldi?” diye sordu Reseng.

Kadın başını bile kaldırmadan kestirip attı. “Saat dokuz buçukta.”

“Peki, sen ne zaman geldin?” diye sordu Reseng.

“Sekizde.”

Erken de gelmiş! Saat dokuzda açılan kütüphaneye bir saat önceden ne diye geldi ki? Üstelik kütüphaneyi temizlemek

dışında bir işi de yok hani. Gerçekten anlaşılmaz bir kadın. Böyle düşünen Reseng tekrar İhtiyar Rakun'un odasına baktı. Odanın kapısı hâlâ kapalıydı. Hanca saat dokuz buçukta geldiyse, İhtiyar Rakun ile bir saatten fazladır sohbet ediyor sayılırdı. İkisinin bir saatten fazla konuşacak ortak konuları ne olabilirdi ki?

Hanca, ne zaman arka plandaki güçler ya da üst düzey hükümet yetkilileriyle görüşse hep İhtiyar Rakun'un kendisi için bir baba gibi olduğunu söylerdi. Hatta kimi zaman "gibi" kelimesini atıp "babam" dediği de olurdu. Hanca'nın İhtiyar Rakun için "babam" diyerek etrafta dolanmasının nedeni, Köpek Kütüphanesi'nin doksan yıllık korkunç tarihinin suikast işinde daha yeni yeni büyümeye başlayan Hanca'ya bir tür geleneksellik ya da otorite kazandırıyor olmasıydı. İpleri elinde tutan aşırı şüpheli ve ödlele moruklar hâlâ İhtiyar Rakun'un temiz işine güveniyordu. Reseng, Hanca'nın İhtiyar Rakun'un adını kullanarak üzerinden prim sağladığı dedikodularını her duyduğunda, belki de İhtiyar Rakun'un gerçek oğludur, diye ara sıra düşünürdü. Çünkü Hanca gibi canavar birinin var olması için İhtiyar Rakun gibi canavar bir babanın olması lazımdı.

Reseng, bir sigara daha yaktığında İhtiyar Rakun'un odasından bağırışlar duyuldu. Şaşı kadın ve Reseng, aynı anda çalışma odasına baktılar. Bu sırada birkaç defa daha bağırışmalar yükseldi. Bu ses İhtiyar Rakun'a aitti. Şaşı kadın Tanrı aşkına neler oluyor, dercesine Reseng'e baktı. O sırada Hanca kapıyı tekmeleyerek odadan çıktı. Yüzü kızarmıştı. Tıraşsızdı ve saçlarını da düzgün taramamıştı. İhtiyar adamın cinayet planının değiştiğini öğrenir öğrenmez apar topar kütüphaneye koştuğu belliydi. Reseng, Hanca ilk kez sakinliğini kaybetmiş gibi görünüyor, diye geçirdi içinden. Aslında İhtiyar Rakun'un sarhoş bir gemici gibi bağırması da ilk kez yaşanıyordu. Onun özelliği bağırmak değil iğneleyici gülüşü ile alaycılığıydı.

Hanca, ağır adımlarla ilerlerken Reseng'i fark etti ve durdu. Ardından önce onun yüzüne sonra da beyaz bohçaya sarılmış urneye şaşkınlıkla baktı.

"Bu ne?" diye sordu Hanca. Ses tonu öfkeliydi.

"Geleneksel Japon kurabiyesi" dedi Reseng.

Hanca, Reseng'e dik dik bakarak hafifçe alt dudaklarını ısırırdı. Sanki ona bir yumruk savuracak hiddetteydi. Fakat hemen o kendine has rahatlıkla yüz ifadesi yumuşadı ve hafifçe güldü.

Hanca, Reseng'e bir şey söylemek üzereyken şaşı kütüphaneciye doğru başını çevirdi ve kibar bir ses tonuyla sordu.

"Affedersiniz. Bu kişiyle önemli bir şey konuşacaktım, kısa bir süre bize izin verir misiniz?"

Kadın boş gözlerle Hanca'ya baktı. Hanca başını hafifçe yana yatırdı. Kadın işte o zaman ne demek istediğini anlamışçasına kuş gibi tiz bir sesle "Ah! Evet. Tabii ki. Konuşunuz" diyerek yerinden fırladı. Kadın elinde tuttuğu örgü şişlerini masanın kenarına rastgele bırakıp masasından ayrıldı. Masasından kalkmasına kalkmıştı ama nereye gideceğini bilmez bir halde tekrar Hanca'ya dönüp garip bir şekilde gülümsedi. Ardından hızlıca kütüphanenin avlusuna doğru yürüdü. Kapının kapanma sesi duyulduktan sonra Hanca bir sandalye çekip Reseng'in karşısına oturdu.

"Bana da bir sigara verir misin?"

Hanca, gözüyle masanın üzerindeki paketi ve çakmağı işaret etti.

"Hani artık kokan şeyleri sevmiyordun?"

Reseng'in sözleri üzerine Hanca hafifçe kaşlarını çattı. Bugün pek şaka yapmak istemediğini anlatan bir ifadeydi. Gerçekten de iyi uyuyamadığından olsa gerek bitkin görünüyordu. Reseng önünde duran paketle çakmağı Hanca'ya doğru itti. Hanca paketten bir sigara çıkarıp yaktı. Ardından içine çektiği dumanı boşluğa uzun uzun üfledi.

“Epeydir içmiyordum, başımı döndürdü ya.”

Başı döndüğünden midir yoksa sigara dumanı yüzünden mi, Hanca gözlerini ovuşturdu. Gözleri kanlanmıştı. Sigarayı tekrar ağzına götürürken vazgeçip kül tablasında söndürdü. Ardından masanın üzerindeki urneye bir süre öylece baktı. Kendi kendine konuşmuş gibi, “Özellikle General Guon’un cesedi lazım dedim sen un ufak edip getirmişsin. Kül işime yaramaz” dedi.

Reseng karşılık vermedi.

“Tanrı aşkına! Nasıl olur da basit bir işi bu kadar berbat edebilirsin?”

Hanca’nın sesi Reseng’i avuturmuşçasına yumuşaktı. Onun ağzını arayarak İhtiyar Rakun’un komplocuların emirlerine neden karşı çıktığını anlamak istiyor gibiydi.

“Ben sadece günlük çalışan bir suikastçıyım. Bizim gibi emir kulları, üsttekiler ne buyurursa onu yaptığımız için ortada neler döndüğünü bilmeyiz.”

Reseng bu sorunla ilgili kendini sorgulasa da ortaya bir şey çıkmayacağını vurgularcasına Hanca’nın sözünü kesti.

“Demek hiçbir şey bilmiyorsun ha!”

Hanca parmaklarıyla masaya hafifçe vurdu. Reseng elini uzatarak Hanca’nın önündeki sigara paketi ile çakmağı aldı ve paketten bir sigara çıkarıp yaktı.

“Günde ne kadar sigara içiyorsun?” diye sordu Hanca.

“İki paket.”

“Haberleri hiç izlemiyor musun? Kanserden ölüm oranlarında akciğer kanseri ilk sıradaymış. Sigara içen birinin akciğer kanserine yakalanma ihtimalinin normal bir insandan en az on beş kat fazla olduğunu söyleyen haberden bahsediyorum. Bu kadar çok içersen kesin akciğer kanseri olursun.”

“Akciğer kanserine yakalanana kadar bu bataкта yaşayacağımı zannetmem.”

Hanca, Reseng'in sözüne hafifçe güldü.

"Zaten hep senin ne kadar eğlenceli biri olduğunu düşünüyordum. Sağı solu belli olmayan bir karaktersin mi desem... Hatta biraz sevimli bile sayılırsın. İşte bu yüzden hoşuma gidiyorsun."

Reseng daha yarısını bile içmediği sigarasını kül tablasında söndürerek yenisini yaktı. *Sevimli bile sayılırsın. Bu yüzden hoşuma gidiyorsun.* Reseng o an, sürekli kıpırdayan Hanca'nın dudaklarına sert bir yumruk atma dürtüsüyle mücadele etti.

"Milyarlık bir işti. Senin gibi günlük iş yapan bir serserinin hayal bile edemeyeceği büyük bir plandı. Gerçi plan başlamadan İhtiyar Rakun mahvetti ama" dedi Hanca.

"Yazık oldu ya. Milyarlar elimizden uçup gidiverdi demek. Gerçekten gözlerim yaşardı ya."

"Durumu kurtarabileceğimden eminim. Çünkü benim uzmanlık alanım bu. Fakat bu iş yüzünden onuruma ve güvenilirliğime vurulan darbeyi kim telafi edecek? Şu huysuz İhtiyar Rakun mu? Yoksa senin gibi bir serseri mi?"

Hanca'nın ağzından çıkan *onur ve güvenilirlik* sözleri Reseng'in midesini bulandırdı.

"Neden senin gibi birinin onurunun General'in onurundan daha önemli olduğunu düşünüyorsun ki?"

"Cesedin nasıl bir onuru olabilir ki? Öylece bırakırsan toprak olup gidecek zaten."

"Seni Kıl Yumağı'nın fırınında yakacak olursam cesedine mutlaka aynı soruyu soracağım. Fırına girmeden hemen önce."

"Kesin sor ha! Emin ol, cesedim de şu anki cevabımla aynı cevabı verecektir. Biz yüklenici işletmeyiz. Milyarların söz konusu olduğu bir durumda böyle aptalca bir hareket yapmanın ne anlamı var? Sen cesedi doğru düzgün bana teslim etseydin şimdi ben de onu güzelce paketleyip satılmaya değer bir mal haline getirmiş olacaktım. Cesedi aldıktan son-

ra siyasiler ya da basın ne yapmak isterse yapsın, bu bizi ilgilendirmez.”

“O adam İhtiyar Rakun’un tek arkadaşıydı. Senin gibi dışlanmış, şerefsiz bir adam bunu anlayamaz ama” diye bağırdı Reseng.

Hanca aldırış etmeden gülüyordu. Heyecanlanan Reseng’in sonunda gerçek duygularını açığa vurması ve bu sayede almak istediğini Reseng’den az da olsa alabilmesinin keyfini çıkarıyor gibi bir hali vardı.

“Bak gördün mü? Bu yüzden hoşuma gidiyorsun işte” dedi Hanca.

Hanca bu olayı akşam haberlerine çıkarmayı planlıyordu. Bu suikastın ülkenin tüm gazetelerinin manşetlerinde yer almasını istiyordu. Hem Kuzey Kore kökenli eski bir general, hem de Merkezi İstihbarat Teşkilatı’nın kilit adamlarından biri olan ihtiyarın ölümü... Ayrıca ihtiyarın bedeninden sadece Rus yapımı kalaşnikof tüfeklerde kullanılan ama ülkede pek kullanılmayan, 7,62 kalibre mermi çıkıyor. Her yönüyle gizem dolu, şüpheli bir suikast vakası.

Cesedin bulunduğu ertesi günden itibaren ihtiyarın evinin çevresine sarı bant çekiliyor. Bir kişinin bile gelmediği ıssız orman, ortalığı velveleye veren muhabirler, gazeteciler ve gerçekten ne yapmaları gerektiğini bilmeyen polisler yüzünden birden karışıyor. Televizyon kanalları, olay yeri inceleme ekibinin vurulmanın gerçekleştiği noktadan itibaren santim santim ilerleyerek ormanı arşınlamasını coşkulu bir şovmuş gibi canlı yayınlıyor. Sözüm ona bilimsel araştırmalarla olayı çözümlemeye çalışıyor havasındalar. Birden televizyon ekranını tamamen dolduran koca suratlı bir uzman ciddi bir yüz ifadesiyle röportaja başlıyor. Koca suratlı uzman olay yeri incelemenin bulduğu 1, 2, 3, 4 diye numaralandırılmış boş kovan, sakız kâğıdı, kraker ambalajı, insan dışkısı vb. kanıtları gösterdikten sonra uluslararası siyasi durumdaki değişim ile

Kuzey Kore ordusunun şüpheli hareketleri hakkında saçma sapan söylemleri sıralıyor. Ertesi gün de, ondan sonraki gün de sakız kâğıdı, kraker ambalajı, dışkı gibi sözler akşam haberlerini fazlasıyla dolduruyor.

Ne yapmak istemişlerdi acaba? Küçük bir uzay gemisine binip atmosferin dışına çıkarak dünyayı beş dakika kadar boş boş izledikten sonra geri dönülen uzay turlarının yapıldığı şu 21. yüzyılda o eskiyeceği kadar eskimiş casus çetesi vakasına mı dönüştürmeyi düşünüyorlardı? Ama bu planın çıkış yerini, en nihai amacının ne olduğunu kimse bilmiyordu. Muhtemelen Hanca bile bu planın gerçek iç yüzünü bilmiyordu. Komplocuların dünyasında hiç kimse gereğinden fazla bilgiye sahip olmak istemez. Çünkü sahip olduğunuz bilgi kadar hedef olmanız da bir o kadar kolaydır. Bu dünyada uzun yaşamak istiyorsan cahil olmak zorundasındır. Bilmiyormuş gibi yapmak değil gerçekten de bilmemek gerekir. Öylece öldürebilecekken ne diye “Acaba neyi bilip neyi bilmiyordu?” diye endişe edilsin ki. Bu yüzden herkes kendine verilen küçük çitten çıkmadan ufak hareketlerle işini yapar. O küçük çitler bir araya gelir ve büyük ve karmaşık bağlantılarla sayısız çıkar ilişkisinin düğümlendiği plan meydana gelir. Kimbilir belki de bir baraj patlatmayı düşünürken bütçe yüzünden ununu eleyip eleğini asmış emekli bir generalin suikastıyla olayın yönünü aniden değiştirmek istemişlerdi.

Her neyse, işler ters gitti. İhtiyarın cesedi kül oldu. Hanca'nın söylediği gibi bir kutu külle herhangi bir şov yapmak mümkün olmaz.

Hanca saate baktı ve söyleyeceklerinin aşağı yukarı hepsini söylemiş gibi yerinden kalktı.

“Gitmeliyim. Senin yüzünden iş berbat oldu. Artık bunu ben halletmeliyim.”

“Benim yüzümden mi?”

Reseng gözlerini belerterek Hanca'ya baktı.

Hanca gerçekten de durumun içler acısı diyen bir tavırla, "Planın değiştiğini biliyorduksan bana önceden çıtlatma-
lıydın. Neden sınırları aşarak kendi başına iş açıyorsun ki?" dedi.

Artık Hanca İhtiyar Rakun'un kapısını tekmeleyip çıkar-
kenki ruh haline göre daha rahat ve sakinleşmiş gibiydi. Bir
realiste yakışır şekilde yanlış giden şeyleri hızla nasıl düzel-
teceğini iyi biliyordu. Hanca'nın kafasında şov yapmak için
uygun bir şahsiyet çoktan belirmişti belki de.

"Belki yanlış anlamış olabilirsin diye söylüyorum, ken-
dini bu kadar büyük görme. Sen bir hiçsin. İnsan denilen
mahlûk var ya, üzerinde durduğu tek nokta onun sahip ol-
duğu tek şeydir. Bu yüzden kütüphaneden ayrıldığın an se-
nin Mezbaha'nın eski katilleri ya da bir kere kullanılıp atılan
gündelikçilerinden farkın kalmaz. Arkanı iyi kolla. Sigarayı
da biraz az iç. Günde iki paket içersen iflas etmiş akciğerler-
le ileride nasıl doğru düzgün kaçabileceksin?"

Hanca'nın yüzünde o kendine özgü kibirli ve sinir bozucu
gülümseme belirmişti. Ardından dışarı çıkmak için kılık kı-
yafetini düzeltti.

"Ah! Kartvizitimi vermiş miydin?"

Hanca önemli bir şey unutmuş gibi abartılı hareketlerle
konuşmuştu. Reseng herhangi bir karşılık vermeden öylece
Hanca'nın yüzüne baktı. Hanca altın kaplama kutudan bir
kart çıkarıp Reseng'in önüne koydu.

"İhtiyacın olacaktır. Kütüphane yakında kapanacak ne de
olsa. Ayrıca ileriye düşünerek kibar ve saygılı konuşmayı da
biraz öğren. Ağabeyinle sürekli senli benli konuşman baş-
kalarının gözüne hoş görünmez. Bunların hepsini senin için
söylüyorum." Hanca göz kırptı.

"Önemsiz kişilerle böyle konuşurum ben. Sen de benim
için bir hiçsin."

Reseng, kartviziti kül tablasına sıkıştırıp üzerinde sigarasını söndürdü. Onu izlerken Hanca başını sallayıp tekrar altın kaplama kutudan bir kart çıkararak bu sefer Reseng'in montunun cebine koydu. Sonra Reseng'in yanağına eliyle şap şap vurdu.

"Aklını başına al. Ne zamana kadar böyle sevimli davranarak yaşayacaksın?"

Hanca ıslık çalarak kütüphanenin avlusuna doğru yürüdü. Kapı kapanmadan önce, onun iç ferahlatıcı ve coşkulu sesiyle şaşı kadına "Of, dışarısı çok soğuk değil mi? Gerçekten özür dilerim. Konuşma çok gereksiz uzadı da" dediğini duydu Reseng. Kadın ise cilveli bir ses tonuyla "Hayır canım, çok da soğuk değil" diye kahkahayla karşılık vermişti.

Reseng bir sigara daha çıkardı ama yakmadan öylece sigaraya baktı. Hanca sözlerinde haklıydı. Generale suikast alanında Reseng'in yapacağı bir iş değildi. Komplocular gazete-lerde manşet olacak suikastlarda kıdemli katil kullanmazlar. Bu tür işler artık kimsenin iş vermediği çaptan düşmüş katiller ya da askerliğini yeni bitirmiş hiçbir şey bilmeden bu piyasaya atılan acemi gündelikçilerin işiydi.

Suikast vakası açığa çıktığında polisin en önce arayacağı kişi keskin nişancıdır. Onların merak ettiği şey sonuçta, "tetitiği kim çekti?" sorusunun cevabıdır. Ayrıca onlar sadece tetitiği çekenin bulunca her şeyin çözüleceğini sandıkları saçma bir hayale kapılırlar. Düşününce, tetitiği kimin çektiği çok da önemli değildir. Bu belki de suikast vakasında en önemsiz konudur. İşin özü tetitiği kimin çektiği değil, tetitiği çekenin arkasında kimin olduğudur. Oysa upuzun suikastlar tarihinde tetitiğin arkasında kimin olduğunun net bir şekilde ortaya çıktığı hiç olmamıştır.

İnsanlar John Kennedy'yi Lee Harvey Oswald'ın öldürdüğüne inanırlar. Ama aptal Oswald, nasıl Kennedy'yi öldürebirdi ki? Basın ve polis Oswald'ın etrafındakileri araştırmak-

la meşgulken Kennedy'yi öldüren büyük suikastın planlayıcıları yavaş ve sessiz adımlarla dağılıp güvenli sıcak yuvalarına döndüler. Rahat koltuklarında şampanyalarını içerek haberleri izlediler. Birkaç gün sonra soytarı Oswald planlandığı gibi üçüncü sınıf başka bir suikastçı tarafından ortadan kaldırılınca polis, artık vakanın merkezindeki adam öldüğü için yapılacak bir şey yok, diyen yüz ifadesiyle yavaş yavaş sorsuşturmayı sonlandırdı. Yani polis yalnızca tetiği çeken bulur, komplocular da yalnızca tetiği çeken ortadan kaldırırsa sorun hallolur.

Polis tetiği çeken bulur, işkence eder ve sorguya çeker. Sonra bir anda tetiği çeken beyinsiz, kendi sıktığı mermi- nin hızı gibi seri bir şekilde basına malzeme olur. Tanıyanlar onun böylesine korkunç bir suçu işleyebilecek biri olduğunu duyduklarında afallayıp şaşırırlar. Basın, beyinsizin çevresindeki olay ile gerçekte hiçbir bağlantısı olmayan parçaları birleştirerek bir mozaik oluşturduktan sonra beyinsizi bir efsaneye dönüştürür. Ancak işin eğlenceli yanı aslında tetiği çeken beyinsizin olay hakkında hiçbir bilgisinin olmamasıdır. Daha fenası, kendisinin ne halt yediğini bilmiyor oluşudur. Komplocular ne diye çaptan düşmüş katillere ya da gündelikçilere böyle önemli bir bilgiyi versinler ki. Onların suikastçılardan istedikleri hangi şehirde ya da hangi ülkede olursa olsun aynıdır. "Kim sana düşün diyor? Çenenin kapatıp tetiği çekmen yeter."

Reseng yine bir sigara yaktı. Birden ihtiyarın cesedini yakmasaydı şimdi kendisinin bir ceset olabileceği aklına geldi. Reseng'in cesedini fırına koyarken Kıl Yumağı nasıl bir ifade takınırdı ki, birden onun yüz ifadesini merak etti. Yine o koca cüssesiyle olayı abartıp hüngür hüngür ağlar ve Hanca ona para uzatınca da hiç ağlamamış gibi sırtıp köşeye çekilerek elindeki parayı iki kez sayardı. Reseng sigarasından ikinci fırtı çekerken kütüphaneci kadın titreyerek ye-

rine geçti. Kadın sandalyeye bırakıp gittiği hırkayı üzerine aldığı halde üşümesi geçmediğinden midir, masanın altındaki elektrikli ısıtıcıyı açtı ve hızlı hızlı ellerini ovuşturdu. Bir süre masanın altına büzülerek ısındıktan sonra sandalyesinde doğruldu.

Reseng'e acıyan gözlerle bakıp "Şu lanet sigarayı biraz az içsen olmaz mı?" dedi.

Reseng kül tablasında sigarasını söndürdü. Sonra İhtiyar Rakun'un çalışma odasına baktı. Odanın kapısı hâlâ sımsıkı kapalıydı. Şimdi mi girsem, yoksa İhtiyar Rakun'un öfkesi biraz yatıştıktan sonra mı diye düşünerek iki arada bir derede kaldı.

"Bu kütüphane kapanırsa ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Reseng kadına.

"Kütüphane kapanıyor mu?"

Kadın şaşkınlıkla sordu.

"Hayır, yani şayet bir gün kapanırsa demek istedim."

Reseng'in söylediğini düşünen şaşı kadın bir an duraksadı.

"İyi birini bulup evlenirim."

Reseng "İyi biri..." diye kadının sözünü tekrarladı. Sonra "Peki ben nasılım?" diye sordu.

Kadın deli mi ne dercesine Reseng'in yüzüne baktı.

"Neyin var senin? Kafandan mı vuruldun?"

Kadın nasıl yüksek bir sesle haykırdıysa sesi kütüphanenin kubbeli tavanında bangır bangır yankılandı. Reseng kadına hafifçe sırttıktan sonra masanın üstündeki urneyi alıp yerinden kalktı. Ardından İhtiyar Rakun'un çalışma odasına yöneldi.

Odanın kapısını açtığında İhtiyar Rakun her günkü gibi sesli sesli ansiklopedi okumaktaydı. Reseng'in tahmininin aksine İhtiyar Rakun'un ifadesinde bir anormallik yoktu. Adam hep oturduğu yerde, hep okuduğu kitabı, hep okuduğu şekilde sesli sesli okumaktaydı. Birkaç yıldan be-

ri İhtiyar Rakun İngilizce *Britannica* ansiklopedisini tekrar ediyordu. *Britannica*'nın hepsini okuyunca yine tekrar *Brockhaus*'u okurdu. *Tanrı aşkına, aynı kitapları sayısız defa tekrar tekrar okumasındaki amaç ne acaba?* İhtiyar Rakun'un okuma alışkanlığı anlamsız geliyordu Reseng'e. O kapıyı kapatana kadar adam başını kitaptan kaldırmadı. Reseng masanın hemen önündeki misafir sehпасının üzerine urneyi bıraktı. Kasıtlı yapmamıştı ancak urneyi koyarken sehpanın üzerindeki camdan çıkan ses şaşırtıcı şekilde yüksekti. Ancak o zaman İhtiyar Rakun gözlerini kitaptan ayırıp urneye baktı.

"Neden bir gün daha kaldın?" diye sordu İhtiyar Rakun.

Sesinde ne kızgınlık ne de suçlama, sadece basit bir merak vardı.

"General beni akşam yemeğine davet etti de" dedi Reseng sakın bir şekilde.

Bir şeyler daha sorar sanmıştı ama İhtiyar Rakun sadece başını salladı. Okuma gözlüğünü çalışma masasının üstüne bıraktı ve sandalyesinden kalkıp sehpayaya doğru yürüdü. Sonra urnenin beyaz bohçasını açıp akçağağaçtan yapılma kutuya baktı. Kutunun kapağını eliyle hafifçe silip açtı. İhtiyarın kemikleri ile yaşlı köpek Santa'nın kemikleri beyaz bir kâğıtta düzgünce sarılıydı. İhtiyar Rakun kâğıdı açarak kemik tozlarına dokundu.

"Kıl Yumağı güzelce öğütmüş ha." İhtiyar Rakun'un gözlelerinden memnuniyet okunuyordu.

Kâğıdı katlayıp akçağağaçtan kutuya kapattıktan sonra beyaz bohçayı sıkıca bağladı. Ardından urneyi kendi çalışma masasına götürüp koydu. "Bir müddet ortalarda görünme! Hiçbir iş de alma!" dedi İhtiyar Rakun. Bu artık git, demek oluyordu.

"Hanca çok öfkeliydi ama."

Reseng'in sözüne karşılık İhtiyar Rakun hafifçe güldü.

“Hanca niye öfkeli olsun ki. Her şey kendi istediği gibi oldu zaten.”

Reseng başını yana eğdi.

“Milyarlık planı berbat ettin, diye bana demediğini bırakmadı.”

“Bu kadarcık bir şey yüzünden aksayacak bir iş olsaydı ilk başta bize verir miydi sanıyorsun. Şimdi ipleri ellerinde tutan moruklara giderek kütüphane komployu değiştirdiği için işi berbat etti, diye etrafta dolaşacak bahanesi de var, yani bu işten sadece Hanca kârlı çıktı. Ha ha ha, tam bir pislik işte! O kadar kurnaz ki kesinlikle tilkilikte üstüne yok.”

İhtiyar Rakun bu durumu çok eğlenceli bulmuş gibiydi. Aman Tanrım, bu durum mu eğlenceli?

“Kütüphane kapanıyor mu?” diye sordu Reseng.

İhtiyar Rakun neden bahsettiğini anlamamışçasına başını kaldırıp Reseng’e baktı.

“Hanca, kütüphane yakında kapanacak diye gözdağı verdi de.”

İhtiyar Rakun bir süre düşündü ve yüzünde garip bir gülümseme belirdi.

“Kapatırsak kapanır canım. Korkacak ne var? Hem bu kütüphanenin onur duyulacak nesi kaldı ki!” dedi İhtiyar Rakun duygusuz bir şekilde.

Nasıl böyle bir şey olabilir? Geçen altmış yıl boyunca bütün her şeyi kendisinin idare ettiği bu kütüphaneyi nasıl kapatabilir? İhtiyar Rakun’un sesi sanki uzun zamandır buna hazırlanıyormuş gibi sakin ve duygusuzdu. Bu yüzden nedense kederli bir his bile uyandırmıştı.

Herkes İhtiyar Rakun’un bu kütüphanede doğup büyüdüğünü, ömrünü hep bu kütüphanede geçirdiğini söyler. Bu bir benzetme ya da abartma değil. Gerçekten de o bu kütüphanede dünyaya geldi. Kütüphanenin yanındaki küçücük evde yaşayıp çatı, elektrik tesisatı, boru döşeme gibi işleri idare

eden bir tamircinin oğluydu. Çocuk felci yüzünden topal olan İhtiyar Rakun bu kütüphanede daha altı yaşındayken temizliğe başladı. On beş yaşında kütüphaneciliğe geçti ve daha yirmi yedi yaşında baş kütüphaneci oluverdi. Topal olduğu gibi ilkokulu da bitirmemiş olan İhtiyar Rakun'un, Seul'deki Keijo İmparatorluk Üniversitesi'nden mezun olan yetenekli kişilerle Japonya'ya eğitim görmeye gidip gelen sömürgeci bürokratların önüne geçerek nasıl baş kütüphaneci olduğunu ve hatta nasıl müdürlüğe kadar yükseldiği bilinmiyor. Muhtemelen bu kütüphane zeki kişilerin bir ömür adayıp yönetmesi için çok sıkıcı ve sessiz bir yer olduğu içindi. Belki de bu kütüphane zeki kişilerin göze alamayacakları kadar tehlikeli bir yer olduğu içindi.

İhtiyar Rakun urneye dikkatle bakıyordu. O sırada Reseng'in bakışlarını fark edip başını hemen ansiklopediye çevirdi. Tabii ki kitap okumak için değil. Gerçekten kitap okumak isteseydi okuma gözlüklerini takardı. Boş gözlerle ansiklopediye gözlerini diken İhtiyar Rakun aniden yaşlı göründü.

"Gidiyorum" dedi Reseng.

İhtiyar Rakun bir süre ona baktı ve başını salladı.

Çalışma odasının kapısını açıp çıktığında şaşı kütüphaneci öğle yemeği yemeye gitmiş olsa gerek, yerinde yoktu. Reseng kadının yerine oturdu. Masanın bir tarafında kırmızı ip yumağı ile şişler duruyordu. Dışarıdan görünmeyecek şekilde yapılan bölmenin ön tarafında on renkli manikür seti ve sevimli bir mini makyaj seti, film setlerinde uzmanların taşıdığına benzer bir makyaj çantası vardı. Onun yanında ofis eşyalarının toparlandığı plastik bir çekmece seti vardı. Her bir çekmecenin üstüne raptiye, zımba, bıçak, makas, mezura vs. yazan etiketler yapıştırılmıştı. Reseng ataç etiketli çekmeceyi açtı ve şaka gibi, içinde ataç olduğunu gördü. Kadının masasında yer yer Mickey Mouse, Ayıcık Pooh, Panda, Japon uğur kedisi Maneki Neko gibi her türlü oyuncak ya asılmıştı

ya da uslu uslu oturuyordu. Fakat bu oyuncaklar kafa bulan-
dırıcı şekilde dağınık durmuyordu, sanki baştan beri orada-
larmış, tam kendi yerlerini bulmuş gibilerdi. Reseng, sadece
kırmızı bir tişört giyip külot bile giymeyen, göbeği meydanda
Ayıcık Pooh oyuncağına parmağıyla pat pat vurdu. Sonra deli
gibi kendi kendine hafifçe güldü.

Artık Köpek Kütüphanesi'ne daha fazla kitap gelmiyordu.
İki yıldır, yani Çu'nun ölümünden sonra İhtiyar Rakun ne ki-
tap satın alıyor ne de düzenli olarak gönderilen kitapları ka-
bul ediyordu. Bu yüzden açıkçası artık bu kütüphanenin bir
kütüphaneciye ihtiyacı kalmamıştı. Bu kütüphaneye gere-
ken ya bir sekreter ya da bir temizlikçiydi. Telefonlara bakıp,
çöpleri ayrıştırıp, kitapların olduğu raflara sessizce inen toz-
ları ara sıra silmesi yeterdi.

Reseng kütüphanecinin yerinden kalkıp yıllanmış rafların
arasında yavaşça yürüdü. Geçen onlarca yıl boyunca bir ke-
re bile açılmamış, tek bir kibrit çakılsa barut gibi patlayacak
kadar kurumuş kitaplar, sıra sıra dizilmiş Reseng'e bakıyor-
du. Reseng elini kitaplara uzattı. Parmaklarının ucu kitapla-
ra her değdiğinde çocukluk günlerinde koşarak oynadığı so-
kağa geri dönmüş hissine kapıldı.

Durup raftan bir kitap çekti. *Her Şeyin Kökeni*. Reseng ki-
tabın ön ve arka kapağını inceleyip sayfaları çevirdi. Eline
bunu almasının sebebi önceki tüm okumalarında olduğu gibi
ne bu kitaba ilgi duyduğundan ne de kitapta bir şeyler ara-
dığındandı. Bu, tamamen alışkanlıkla yaptığı bir hareketti.
Kitap, "İnsanoğlunun yediği ilk sebze soğandır" cümlesiyle
başlıyordu. Ne bir içebakış ne bir öğüt ne de bir felsefe içe-
riyordu. Bu cümle sadece "İnsanoğlunun ilk yediği sebze ısı-
panak ya da havuç değil soğandı" anlamındaydı. Rahat bir
okuma için koltuğu bulan kişi siyasetçi Benjamin Franklin
idi ya da insanoğlunun ilk kullandığı alet çekiçti, gibi cüm-
lelerin anlamsızca tekrarlandığı bir kitap. "Ee n'apalım ya-

ni?" sorusuna "Hiç. işte öyle yani" diye cevap vermek dışında bir şey yapılamayacak bir kitap. Reseng hafifçe gülerek, "Tam da İhtiyar Rakun'un seveceği bir kitapmış ha" diye mıldandı.

Reseng kitabı raftaki yerine koyup kütüphaneye bakındı. İkinci kattaki havalandırma penceresinden sızan gün ışığı eski raflara vuruyordu. Gözden düşen kütüphane. Güzel zamanların hepsi geçip gitti. Hanca'nın söylediği gibi belki de artık kütüphane kapanmalıydı. Suikast piyasasındaki değişikliklere ayak uydurmaya kütüphanenin mecali kalmamıştı. Genç ve pervasız zamanlar. Tehlikeli ve zor işlerin bile eksiksiz ve tertemiz halledilebildiği zamanlar. Ülkenin her yerinden yüklenici işletmelerin İhtiyar Rakun'u arayıp bulduğu, büyük meblağlı işlerin sürekli geldiği, ceplerinin parayla dolup taşıdığı zamanlar. Devlet yetkililerinin bile İhtiyar Rakun'un gözünün içine baktığı, onun tek bir sözüyle Mezbaha'daki herkesin mükemmel hareket ettiği zamanlar artık geçip gitmişti. Yeni kitaplar gibi artık büyük işler de kütüphaneye gelmiyordu.

İhtiyar Rakun yaşlanıp çaptan düşeceği zamanlar için en başından tedbir almalıydı. Ya güçlü bir şirketle el sıkışmalı ya da içine sinmiyorsa kütüphanenin eski müşteri listesini Hanca'ya verip onunla iş yapmalıydı. Topallayarak karanlık bir sokakta yürürken it kopuk tarafından bıçaklanıp bir çukurda cesedinin bulunacağı trajik bir son istemiyorsa en azından para biriktirmeliydi. Başkaları gibi İsviçre ya da Alaska benzeri bir yerde güvenli bir ev alması ondan beklenmese de en azından bir çabası olmalıydı. Fakat İhtiyar Rakun gözden düşen kütüphanede sürekli ansiklopedi okudu ve hiçbir şey yapmadı. Ona kala kala toptan satış yapan sahafçıların bile burun kıvracağı eski mi eski kitaplar kaldı.

Artık İhtiyar Rakun'un hayatı Hanca'nın aritmetiğine

bağlıydı. Şimdiye kadar hayatta kalabilmesi Hanca'nın hâlâ ondan koparabileceği bir şeylerin olduğunu düşünmesi sayesindeydi. İhtiyar Rakun, Hanca'nın aritmetiğinde işe yaramaz görüldüğü an, doğrudan ölecekti. Reseng raftaki diğerlerinden biraz öne çıkmış bir kitabı yerine ittikten sonra birden Hanca'nın aritmetiğine göre kendisiyle nasıl hesaplaşacağını merak etti.

“Kütüphane kapandığında benim defterim de mi dürülecek ki?” Reseng hafifçe gülüp başını yana yatırdı.

Reseng ikinci kata çıkıp havalandırma penceresinin yanından batı yönündeki duvarın köşesine baktı. Çocukluk günlerinde oturup kitap okuduğu küçük çalışma masası ve sandalye hâlâ orada duruyordu. Okula gitmediği için Köpek Kütüphanesi onun için yegâne okuldu. Ayrıca bu kütüphane çevrede hiç akranı olmayan Reseng için tek oyun alanı olmuştu. Çocukluğunun çoğunu rafların arasında koşup oynayarak ya da bu küçük çalışma masasına oturup kitap okuyarak geçirmişti.

Geriye dönüp bakıldığında Reseng'in çocukluğu ilgisizlik ve can sıkıntısıyla doluydu. Büyüklerin çoğu çocuğa hediye gibi lütfettiği incelik ona zerre kadar gösterilmedi. Reseng'in çocukluğunu dolduran hatıralarının çoğu eski rafların meydana getirdiği labirentler, kitaplar ve tozlar bir de tüm gün ifadesiz suratla sadece kitap okuyan İhtiyar Rakun'dan ibaretti. Zar zor samimiyet kurduğu kütüphaneciler çok geçmeden başka bir yere gider ve arada sırada uğrayan suikastçılar, kurbanını arayan hafiyeler, kurnaz bilgi tüccarları ise kalas gibi donuk bir ifadeyle gelir gider, Reseng'le iki çift laf etmezlerdi. Onlardan kimi hâlâ yaşıyordu, kimi ise kesinlikle çoktan ölmüştü ama o kadar donuklardı ki o zaman bile kimin hayatta, kimin ise tahtalıköyü boylamış olduğunu bilmek mümkün değildi.

İhtiyar Rakun, Reseng'i dokuzuncu yaş gününde tokatla-

dikten sonra bir daha kitap okumasıyla ilgili tek bir atma-
mıştı. Al şunu oku da, şunu asla okuma da dememişti. Ka-
dı hayatını kayıtlar kalması gibi Reseng'e kurşu da kayıtlar-
dı. Kütüphane her zaman bombardı, Rafların üzerinde bula-
nan kaktüs ya da şekilli taş gibi anılarından pek de farkı olma-
yan kitaplarla birlikte, kimse için ilgi göstermediği Reseng'in
çocukluğu da bu boş kütüphanenin bir köşesinde tek başına
durmaktaydı.

Reseng sırf sıkıldığı için kitap okudu. Kitap okumayı
sevdiği için değil fazlasıyla sıkılıp fazlasıyla yalnızlık his-
settği için mecburen kitap okudu. Dokuz yaşındayken tek
başına harfleri söktükten sonra on yedi yaşına kadar bu
kütüphanede yaşadı. Burada yaşamını gerektirdiği için mec-
buren kitap okudu. On yedi yaşındayken ilk cinayetini işle-
yip kazandığı parayla küçük bir oda kiraladı. Adam öldüre-
rek kazandığı parayla pilav makinesi, yemek masası, kâse,
kaşık ve çubuk aldı. Aldığı makineyle ilk defa tek başına
pilav pişirip yedi.

Öğlen güneşinin vurduğu ikinci kat havalandırma pencere-
resinin altında Reseng, aşağı kata baktı. Öğle yemeğine gi-
den şaşı kütüphaneci hâlâ dönmemişti. İhtiyar Rakun'un
odası da hâlâ kapalıydı. Reseng, sırayla önce doğu ve kuzey,
ardından güney ve batı yönündeki raflara baktı. Kitapla do-
lu raflar gece yarısı sisle kaplanmış kara bir deniz gibi dur-
gun ve sakindi. O an, bu sakin kütüphanenin geçen doksan
yıl boyunca suikastçıların karargâhı oluşu ona inanılmaz
geldi. O sayısız ölümün, suikastların, şüpheli kayıpların, ka-
za süsü verilen cinayetlerin, hapsedilmelerin ve adam kaçı-
maların bu kütüphanede planlanıp kararların burada alın-
dığı gerçeği hayret vericiydi. Kim böyle bir kütüphane ku-
rup o korkunç planları bu yerde başlatma kararını vermiş-
ti ki. Anlamak mümkün değildi. Ulusal Kuru Temizlemeci-
ler Derneği yazıhanesi ya da Kümes Hayvancılığını Yeniden

Canlandırma Teşkilatı yazıhanesi gibi bir yerde bu işi yapmak bile daha mantıklı olurdu. Fakat neden illa burası seçilmişti ki. Kütüphane bu denli sessiz, yığınla kitap bu denli sorumsuzken.

Teneke kutuda bira içmek

Reseng kutu birasını açtı.

Saat sabah yedi buçuktu. Kırmızı tuğlalı, dört katlı apartmanların yan yana sıralandığı ara sokak işe giden insanlarla kaynıyordu. Reseng pencereyi aralayıp sigarasını yaktı. Garip bir hava... Bir tarafa zayıf bir güneş ışığı vururken diğer tarafa ince yağmur damlaları düşüyordu. Aslında düşmekten daha çok uçuşuyor demek daha yerinde olurdu. Jilet gibi ütülü takımlarla işe giden insanlar şemsiye açmakla açmamak arasında kalmış, kaşlarını çatarak gökyüzüne bakıyordu. Reseng, böyle garip havada bile işe gitmek zorunda olan insanları avutmak için kutu birasından bir yudum aldı.

Sabah sabah kutu bira uygunsuz gelebilir ama tam aksine bira sabah saatleriyle çok uyumludur. Yoğun bir çalışma temposunun ardından akşam içilen bira rahatlık, ödüllendirme ve dinlenme hissi veriyorsa, sabah içilen bira can sıkıntısı, uyuşukluk, uygunsuzluk hissi verir. Üstelik sabah birasında derin bir gecenin sonunda bitmesi istenmeyen sorumsuzluğa dair bir tutku vardır. Reseng sabah bira içerkenki o sorumsuzluk hissi-
ni severdi. Pencereden izlediği, koşturarak işe giden kalabalığa bakarak Herkes hayatını dolu dolu yaşıyor. Ya ben, benimkisi kulavuzsuz gemi gibi diye kendi kendiyile alay edebilmesini sağ-
layan işte o sorumsuzluğuydu.

Reseng birasından bir yudum daha aldı. Herkesin koşturarak işe gidişini izleyerek yudum yudum teneke kutuda-

ki birasını içerken zihninde gerçeküstü düşünceler belirdi. Örneğin ölen Reseng tabutun içinde akşam yemeğinde ne yiyeceği konusunda kararsızlık yaşıyor. Reseng öldüğü için tabutta yatıyor ama hâlâ karnı aç. *Bu nasıl olabilir? Cesedin karnı hiç aç olur mu Tanrı aşkına?* diye düşününce bun alıyor Reseng. Ama hiç kimse ölü Reseng için yemek getirmiyor. Cenaze törenine gelenler bir paravanın önünde onun arkasından konuşuyorlar. “Gerçekten lanet herifin tekiydi, demi?”, “Ya, tam bir götlekti” diye atıp tutuyorlar. “Ölünün arkasından böyle konuşmak olmaz gerçi ama gerçekten sinir bozucu bir herifti. Yaşına başına bakmadan saygı nedir bilmez, büyükleriyle senli benli konuşurdu. O kadar işini hallettiğim halde bir kez teşekkür bile etmedi.” Bu sesin sahibi Kıl Yumağı. Reseng çok öfkeleniyor ve arkasından atıp tutan Kıl Yumağı’nın ensesine okkalı bir tokat atmak istiyor ama bu mümkün değil. Çünkü Reseng bir ceset.

Reseng içtiği sigarayı söndürdükten sonra, bir sigara daha yakıp bir ağrıkesici içti. Sonra birasından bir yudum aldı. Ağrıkesici, sigara, teneke kutuda bira, kafasının içi sanki yoğun bir sisle kaplanmış gibi her zaman ağır ve bulanık. Bir zamanlar, sebepsiz yere aniden bir huzursuzluk hücum eder ve keyfi dibe vururdu. Öyle zamanlarda sabahtan bira içmeye başladı. Evde tıklılı kalarak müzik açar ve bir salyangoz gibi kıvrılarak pencerenin kenarına oturup sürekli teneke kutuda bira içerdi.

Reseng kalan birayı içip kutuyu ezdi. Ezilmiş tenekeyi masanın üzerine bıraktı. Masanın üzerinde çoktan bitirdiği iki ezilmiş kutu daha vardı. Ayrıca onların yanında bir süre önce klozetin içinde bulduğu bomba da duruyordu. Reseng bombayı eline aldı. Kibrit kutusundan daha küçük bir şeydi. Sevimli denecek kadar ufak tefek olduğundan *bu kadarlık bir şey patlasa ne zarar verebilir ki?* diye bir güven hissi veren bomba demek belki daha doğru olur. Fakat Mezbaha’da hır-

davatçılık yapan adamın bombayı dikkatle inceledikten sonraki düşüncesi farklıydı.

“Bomba neredeydi?”

“Klozetin içinde.”

“Bir kıcı havaya uçurmaya yeter.”

“Bu kadarlık bir bombayla kık uçar mı ya?”

“Klozetin içinde basınç yükselir. Havai fişegi elde tutmakla aynı şey. Üstüne bir de sıçtığını düşünürsek kıcın klozeti kapatınca tek kelimeyle bombanın patlaması için mükemmel bir durum oluşur.”

“Beni öldürebileceğini mi söylüyorsunuz?”

“Kıcı olmadan yaşayan birini gördün mü?”

“Uyarı ya da tehdit amaçlı değil demek ha.”

“Patlarsa değil tabii. Ama gerçekten patlar mı bilmem. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Hem su geçirmez, hem de sen sıçarken tepki verecek şekilde özel bir kimyasal kullanılmış. Bir de patlayıcının miktarı tam kıcını uçuracak kadar iyi hesaplanmış. Fakat gerçekten patlar mıydı, bunu söylemek zor. Çünkü bir amatörün elinden çıkmış. Profesyoneller bombayı böyle karmaşık yapmaz. Çünkü karmaşık yapmak için hiçbir nedenleri olmaz.”

Hırdavatçı adam bombayı incelemek için ışığa tuttu ve şaşkınlığını gizleyemeden devam etti.

“Yine de kesinlikle yaratıcı. Kim böyle sevimli bir bomba yapmış olabilir? En azından benim tanıdığım herifler içinde böyle yaratıcı biri yok. Bunu yapan herifi tanımak isterdim.”

Moralî bozulan Reseng hırdavatçı adama ters ters baktı. Reseng on iki yaşından beri bu adamın ayak işlerini yapardı. Yani bu adamı yirmi yıldır tanıyor sayılırdı. Buna rağmen adam hem kıcı havaya uçmuş halde ölümün kıyısından dönen Reseng’i hem de Reseng’in belki de komplocuların listesine girmiş olabileceği trajik gerçeğini hiç önemsemediymiş gi-

bi davranıyordu. Onun için Reseng'in bu hırdavatçıya gidip gelirken ölen sayısız suikastçıdan hiçbir farkı yoktu.

Reseng "Her neyse, o zaman hükümetin işi değil demek" dedi.

"Bilmem. Son zamanlarda paralı asker de, şirket de, komplocu da çoğaldığından kim, nerede, ne yapıyor kimse bilmez. Peki, sen ne yanlış yaptın?"

"Ölmemi gerektirecek sebepler saymakla bitmez ki. Bu baktakta tam on beş yıldır çalıştığım için."

Reseng, artık hayret etmeyi bırak ve bombayı ver, dercesine elini uzattı. Hırdavatçı amca devre dışı bıraktığı bombayı Reseng'e uzatarak konuştu.

"Her neyse, şanslıymışsın ki bu sefer hayatta kalmışsın."

"Kabızlık çekiyordum çünkü."

Klozetin içindeki bombayı bir hafta önce bulmuştu. Eve girdiğinde farklı bir koku hissetmişti. Normalde kapıyı açar açmaz önüne bile bakmadan hurra koşan kediler durgundu. Kesin biri eve girmişti. Reseng havadaki o yabancı kokuyu hatırlayabilmek için bir süre olduğu yerde hareketsiz durdu. Parfüm? Makyaj ürünü? Ya da vücut kokusu? Ancak havadaki koku çok belirsiz olduğundan ne kokusu olduğunu çıkarmak mümkün değildi. Her halükârda ardında böyle bir koku bırakan davetsiz misafirin amatör olma olasılığı yüksekti. Profesyoneller asla geride koku bırakmaz.

Reseng dikkatle ayakkabılığı açarak parmak izi spreyini çıkarıp zemine sıktı. Yabancı bir ayakkabının izi vardı. Otuz dokuz ya da kırk numara bir spor ayakkabı izi. Ya kısa boy-lu bir adama ya da bir kadına ait. Salonun zemininde ayak izi yoktu. Davetsiz misafir görgülü davranarak ayakkabılarını girişte çıkarıp içeri girmişti.

Reseng, "Pek de düşünceli biriymiş" diye mırıldandı.

Reseng salonda ilerleyip ağır hareketlerle evin içini kola-çan etti. Eve biri girince yerinde olması gereken bir şeyin or-

tada olmaması ya da orda olmaması gereken bir şeyin orada olması doğaldır. İlk bakışta bir farklılık görünmüyordu. Ama dikkatle kontrol edince birkaç eşya yerinde değildi. Reseng'in okurken masanın üzerinde düzenle koyduğu kitapların sırası tam tersine dönmüştü. Sürekli kitaplığın üçüncü rafına koyduğu Çu'nun Henckel bıçağı bir alt rafa inmiş, kanguru cebi gibi olan zarflıktaki oyuncak kedi oltası da masanın üzerine konmuştu. Mutfak tezgâhının üzerinde henüz kurumamış bir kahve kupası vardı ve bulaşık bezi biraz ıslaktı. Reseng kahve fincanını eline alıp kokladı ve ışığa tutup baktı. Sonra ne saçma der gibi güldü. Neci bu herif?

Davetsiz misafir Reseng'in okuduğu kitapları üstten itibaren tek tek incelemişti. Boş zamanı o kadar çok muydu ki? Buraya kadar gizlice gelip Reseng'in okuduğu kitapları neden merak etmişti? Anlamak mümkün değildi. Yalnız kitapla kalmamış birçok eşyaya anlamsızca dokunmuştu. Oyuncak oltayı aldığına bakılırsa kedilerle de oynamaya çalışmışa benziyor. Ayrıca mutfığa gidip bizzat su kaynatıp kahve içmiş, kendi içtiği kahvenin kupasını bile yıkayıp gitmişti. Deli miydi bu?

Reseng evden hepi topu iki saatliğine ayrılmıştı. Pazartesi, çarşamba ve cuma öğleden sonraları saat ikide hep yüzme havuzuna giderdi. Birkaç kez aksatsa da genelde böyleydi. Muhtemelen Reseng'in havuzda olduğundan emin olduktan sonra eve ayak basmıştı. Davetsiz misafir Reseng'in her hareketini harfiyen biliyordu. Bir komplocusu olmalı. Çünkü komplocuların yaptığı ilk iş hedefin tüm hareketlerini kavramaktır. Reseng'in evde olmadığı iki saat boyunca evde rahatça dolaşmıştı. Bir amatör değil, aksine iz bırakmamak için çaba sarfetmemiş gibi görünüyor. Sanki "Ben neden buraya geldim iyice bir düşün bakalım" diye sorarmış gibi.

Reseng kısa bir süre salonun ortasında durdu. Sonra büyük bir kararlılıkla bütün ışıkları yakıp evi aramaya başla-

dı. Bıçak izi olan ya da yırtılan duvar kâğıdı var mı, diye bütün duvarları tek tek inceleyip aynı şekilde tavan ve parke döşemeyi de gözden geçirdi. Ocağın içini, doğalgaz vanasını kontrol edip tezgâhın altını, buzdolabını açarak içini ve derin dondurucu kısmını kurcaladı. Evdeki tüm çekmeceleri çıkararak boşalttı, sahip olduğu bütün kutuları açtı, kitaplıkların arasını, abajurun içini, duvar saatinin arkasını kontrol etti; gardrobu, vitrini, ayakkabılığı altüst etti. Ardından yatak, çamaşır makinesi, pencere çerçeveleri, perdelerin içine varıncaya kadar her yere baktı. Ama hiçbir şey bulamadı.

Reseng pencereden dışarı baktı. Güneş batıyordu. Kimbilir belki de komplocuların listesine alınmıştı. Ancak aklına hiçbir şey gelmiyordu. Bir şeyler düşünmeliydi ama... Düşünmeliydi... Ama beyninin içine devasa bir sis bulutu çökmüş gibi sersemledi. Tıpkı şimdiye kadar düşünmeyi durdurup yaşamışçasına öncelikle neyi düşünmesi gerektiğini bile bilmiyordu. Bu eve biri girdi. Normal bir vatandaşın değil bir suikastçının evine yani. Eğlence olsun diye girmiş olamaz. Muhtemelen ya bomba koymuştu ya da dinleme cihazı yerleştirmişti.

Reseng ne aradığını bile bilmediği halde evi tekrar aramaya başladı. Bu seferki daha kapsamlı bir denetimdi. Kahve kutusunu açıp içini boca ettikten sonra kutunun dibine baktı, Zassenhaus marka kahve değirmenini söktü, baharatlıkları çöpe boşalttıktan sonra kavanozları kontrol etti, çöp kutusunu devirip çöplerin hepsini didik didik etti. Bilgisayarın gövdesini açıp tüm parçaları çıkardıktan sonra teker teker inceledi ve televizyon ile radyoyu açıp içlerine baktı. Dondurucudaki tüm yiyecekleri çıkarıp paketlerini yırttıktan sonra donmuş balıkların içine baktı, hatta büyük mantıları bile teker teker kesip kontrol etti. Ayakkabılıktaki bütün ayakkabıları çıkardı ve gardroptaki bütün kıyafetlerin⁹ ceplerini dışına çıkardı. Ayrıca salondaki kitaplıktan bütün kitapları çıkarıp

tek tek baktı. Dahası belki de içinde bir şeyler vardır düşüncesiyle tüm fatura ya da mektup zarflarını açtı.

Gece bitip gün doğduğu halde Reseng bir şeyleri söküp parçalamaya devam etti. Aralıksız yirmi bir saat boyunca yemek yemeden, uyku uyumadan, durup dinlenmeden eşyaları açıp içine baktı. Her şey sökölüp, parçalanıp yırtıldığı için ev, bombalanmış bir şehir gibi savaş alanına döndüğünde bile Reseng durmadı. Ara ara, davetsiz misafir belki de hiçbir şey bırakmadan gitmiştir diye düşündü. Ama ister bırakmış olsun ister olmasın Reseng durmadan eşyaları didik didik etmeye devam etti. Öfkeden deliye dönmüş bir halde eşyaları parçaladı, eğip büktü, açıp kapadı, alık alık bakarak fırlattı.

Reseng artık sökülecek bir yeri kalmayan tamamen hurdaya dönmüş duvar saatini bir tarafa fırlatıp şilteyi bıçakla yırtmaya başladı. Bıçak şiltenin yaylarına çarptıkça çıkan tiz, tebeşirin tahtada çıkardığı sese benzer sürtünme sesi sinirine dokundu. Şiltenin içinden süngeri çıkardı. Süngerin içinde bir şey görünmeyince yanını tekrar bıçakla yırtarak aynı şekilde sünger çıkardı. Aptalca bir şey yaptığını kendi de biliyordu. Buna rağmen bıçağı şilteye saplamaya devam etti. Deli gibi bıçağı şilteye saplıyor, çıkardığı süngeri parçalıyor, başını eğerek içini kontrol ediyordu...

Gün ışığı balkondan girerek Reseng'in yüzünü aydınlattı. Reseng ağlıyordu. Gözyaşıyla dolu gözlerle pencereden güneşe baktı. Bir utanma duygusu, oldukça rahat ve sıcak bir hisle Reseng'in yüzüne vuruyordu. Reseng ellerine baktı. Eşyaları tüm gücüyle parçalarken bir tırnağı kırılmıştı ve bıçakla kestiği parmağı kanıyordu. Aniden açlık hissetti. Yirmi bir saat boyunca dinlenmeden tüm evi didik didik aramıştı. Ama artık yemek yiyecek gücü bile kalmamıştı. Bıçakla tornavidayı bir kenara fırlatıp bıçak darbeleriyle delik deşik olmuş koltuğa yaslanmış halde uyuyakaldı.

Reseng öğleden sonra uyandı. Güneş daha batmamıştı.

Yırtılmış, sökülmüş, parçalanmış eşyalar yüzünden evin içinde adım atacak yer kalmamıştı. Mahmur gözlerle yaptığı şeylere baktı. Tanrı aşkına, n'apıyorum ben, diye kendine sordu. Ama beynindeki sayısız sestten biri bile ona cevap vermedi.

Reseng çöp torbaları getirerek yırtıp söküp parçaladığı eşyaları doldurmaya başladı. İçlerinde çok eski olan da, yeni aldığı da vardı. Hatırası olan da, bunun bu evde ne işi var, diye düşündüğü eşya da vardı. Reseng hiçbir şeye aldırış etmeksizin her şeyi çöp torbalarına tıktırdı.

Ancak yirmi tane yirmi litrelik çöp torbası doldurduğunda evin içi temizlendi. Reseng çöp torbalarını apartmanın bitişiğindeki çöp bidonlarının oraya koydu. Tamamen yırtılıp yarıları fırlayan şilte ile koltuğu da götürüp attı. Eğer bir hedef haline geldiyse komplocunun görevlendirdiği gölge kesin onu izliyor olmalıydı. O herif çöp torbalarını alıp da gidebilirdi. Ama artık Reseng'in umrunda bile değildi.

Artık bunlara ihtiyacım yok. Benim çöplerime ihtiyacın varsa al, istediğin yerine sok.

Komplocular boş yere hareket etmez. Hedef haline geldiği aşikâr. Hayatta kalabilir mi? Kalamaz. Geçen on beş yıl boyunca kaçarak komplocuların elinden kurtulup hayatta kalan görmedi. Hemen ölen de, olsa olsa biraz daha uzun süre direnmeyi başaran da var ama nihayetinde ölüm kaçınılmaz. Reseng hafifçe gülerek *İyi de, neden ben hedef oldum ki* diye sorguladı. Düşününce, bu oldukça gülünç bir soruydu. Reseng'in asıl sorgulaması gereken *neden ölmeliyim* değil *şimdiye kadar nasıl hayatta kalabildim* olmalıydı.

Komplocuların düzenli olarak başlattıkları işleri temizlediği bu bataкта tamı tamına on beş yıldır suikastçi olarak yaşıyordu. Hal böyle olunca, Reseng'in hedef olması için sayısız sebep bulunurdu. Köpek Kütüphanesi olmasaydı, İhtiyar Rakun olmasaydı Reseng çoktan ölmüş olurdu. Otuz iki yaş... Ortalama yaşam süresine bakılınca, ölmek için genç bir yaş

ama suikastçı olarak da uzun bir süre dayandı sayılır. On beş yıl. Ölümü geç bile kaldı. Artık Japon filmi *Naramaya Türküsü*'ndeki büyükanne Orin gibi dişlerini değirmen taşında kırıp dağa çıkmanın zamanı.

Eve dönen Reseng'in ilk yaptığı marketten on koli kutu bira sipariş etmek oldu. Huzursuzlukla siniri tepesine çıktığında, bir nehrin dibi gibi sakin bir korku içine çöreklenildiğinde, sürekli sonu görünmeyen bir melankolinin derin bataklığına battığında birini öldürüp eve döndüğünde ve ne yapacağını bilmediği bir durumla yüz yüze geldiğinde sorumsuzca eve tıklır ve kutu bira içerdi.

Kutu Bira Haftası. Sürekli soğuk bira içmek için hazırlanmak gerekir. Öncelikle olabildiğince fazla birayı koymak için buzdolabındaki tüm yemekleri atarsın. Marketten kendi içebileceğine yetecek kadar bira sipariş edersin. Ardından buzdolabını kutu biralarla tamamen doldurursun. Buzluktan karnını doyurmayacak kadar ve yine aç kalmayacak kadar yerfistığı ile kurutulmuş hamsi çıkarırsın. Böylelikle bütün hazırlık bitmiş olur. Artık tek yapman gereken buzdolabını açmak, bira çıkarmak, kutuyu açmak, yudumlamak ve boş kutuyu ezmektir.

Hedef olmuştu. Her ne olursa olsun bir şeyler yapması gerekmez miydi? Kutu birayı yudum yudum içen Reseng bir kez düşündü ama hiçbir şey yapmadan sadece bira içti. Mütemadiyen buzdolabını açtı, bira çıkardı, içti ve boş kutuyu ezdi. Arada bir ağzına birkaç fıstık atıp çiğnedi, tuvalete girerek işerken aynaya yansıyan yüzünü inceledi. Sonra sifonu çekti ve tekrar buzdolabını açarak kutu bira çıkardı. Buzdolabını açarken *iyi ki buzdolabını söküp parçalamamışım* diye içinden geçirip kendi sezgilerini takdir etti.

İçmeye başladıktan iki gün sonra bombayı buldu. O sırada klozete kafasını gömerek kusmaktaydı. Bu üçüncü kusuydu ki üç, dört kez kusmak, Bira Haftası'nı doğru düzgün

geçirmek adına bir çeşit geçiş ayinine benzer. Kusar, tekrar bira içer, kusar, yine bira içer. Böyle böyle kusması durur ve bünyesi sürekli bira içebilir hale dönüşür. Zaten hiçbir şey yemediğinden midesinden çıkan da ancak sarı safrayla karışık bira ve birkaç hamsi kafasından ibaretti. Reseng artık midesi boşalmış öğürürken klozet deliğinin dibine doğru yapıştırılmış bir şey fark etti. Bir süre boş boş klozet deliğinin dibine baktıktan sonra elini soktu ve yapıştırılmış şeyi çıkardı.

Seramikten yapılmış küçük bir kutuydu. Klozetin rengi gibi beyaz ve aynı hammaddeden olduğu için tek bakışta ayırt etmek öyle kolay değildi. Reseng otellerdeki küçük sabunlara benzeyen seramik kutuyu epey bir süre evire çevire inceledi. Bir bombaydı bu. Nedendir bilinmez, Reseng'in o an hissettiği ne şaşkınlık ne korkuydu, rahatlıktı. Hani ister şans ister şanssızlık olsun fark etmeksizin doğal olarak yerinde olması gereken şeyin yerinde olmasının verdiği rahatlık.

Telefon çaldı. Reseng telefona baktı. Arayan hafiye Conğan'dı.

"Sordum soruşturdum, yaklaşık yedi, sekiz yıl önce Belçika'da böyle bir mal çok popülermiş."

"Tuvalet bombası mı?"

"Aptal mısın? Tuvalet bombası ne de popüler olur ha!"

"Peki ne?"

"Tuvaleti uçuracak kadar değil, kapsül şeklinde hazırlandıktan sonra bedenin içinde çok küçük bir patlama meydana getiriyor ve tıbbi kaza süsü veriliyor. KGB ajanları, vücudunda kalp pili veya insülin pompası gibi şeyleri taşıyan şişman Rus siyasetçileri ortadan kaldırmak için kullanmışlar."

"Anlattığının bu bombayla ne alakası var?"

"Bombanın temel yapısı benziyor. Malzemesi de Belçika malı. Fünyesi, sensörü hepsi Belçika'dan. Sadece patlayıcı Amerikan malı ama bu çok yaygın olduğu için, arayan Gang-

tonğ Çarşısı'nda bile bulabilir. Ne ise de burada monte edilmiş gibi. Kutu ise Çin yapımı. Bir bomba bu kadar karmaşık olur mu ya. Ordan burdan sipariş ederek hazırlanmış herhalde. Karaborsada böyle mallar satılmadığından internetten sipariş etmişlerdir. Ya da direkt Belçika'ya gidip getirmişlerdir.

Reseng bunalmışçasına "Eee?" diye sordu.

"Yani tek bununla failini bulmak mümkün değil."

"Parçalarının üzerinde ürün numarası var ya."

"Ya oğlum, ebleh misin! Her zımba telinde ürün numarası olsa nereye saplandığını bilebilir misin? Tıbbi malzemedен yapılmış işte."

"O zaman kimin monte ettiğini bul" dedi Reseng.

"Böyle bir bombayı bir iki kişi mi yapıyor sanıyorsun? Ayrıca aynasızlardan kaçtıkları için hepsi bir deliğe saklanmış. O heriflerle görüşeyim dersen güle oynaya seninle pek de görüşürler. Bu arada, bu bombayı neden merak ediyorsun? Bu, senin evin klozetinden mi çıktı sanki."

"Tam üstüne bastın. Klozete yerleştirilmişti. Bu yüzden araştırmaya devam et."

Reseng telefonu kapatınca kutu biradan bir yudum içti. Conğan artık yatıp uyuyacaktı. O geceleri çalışır, sabah uyurdu. Geceleri çalışmaktan hoşlandığından değil. Onun görüştüklerinin çoğu geceleri çalıştığı için. Bu şehrin insanların işe gidiş vaktinde Conğan artık mesaiyi bitirmiş sayılır. Neden böyleydi ki? Böyle olmasının özel bir sebebi olmadığı halde bu bataktaki herkes sözleşmiş gibi gece hareket ederdi. Gece çalışmanın yorucu olması doğaldır. Yorgunluk gittikçe artar, gittikçe daha da artar.

Reseng parçalarının hepsini Conğan götürdüğü için artık yalnızca dışı kalan bombayı elinde evirip çevirdi. Bombaya bakarak başını yana eğdi. Kim böyle komik ve gürültülü bir bomba kullanır ki. Gerçekten patlatmayı düşünmüşler miydi? Gerçekten pantolon ve külotu aşağı inmiş, klozetin

önünde kıcı çıplak halde ölmüş bir adamın cesedini mi görmek istemişlerdi? Beyaz seramikten yapılmış şirin bir bomba. Hanca'nın cebinde taşıdığı gümüş kutuya benziyordu.

Fakat Hanca olamazdı. Reseng'i ortadan kaldırmak isteyen o olsaydı Berber'i kullanırdı. Hanca son birkaç yıldır bir suikastçı ortadan kaldıracığı zaman hep Berber'i kullanıyordu. Berber suikastçıyı ortadan kaldırır, Kıl Yumağı cesedi yakar. Bu en temiz yöntemdir. İnsanlar ancak çok uzun zaman geçtikten sonra o suikastçı belki de ölmüştür diye düşünür.

Kurbağa son zamanlarda ne yapıyor? İşini iyi yapardı. Son zamanlarda çalışmıyor mu?

Haklısın, son birkaç yıldır hiç görmedim. Ölmüş müdür acaba?

Suikastçılar ara sıra saklanmak için uzun bir süreliğine kaybolur ve sonra geri dönerler. Bu yüzden bazen ölü sanılan birinin sapasağlam geri döndüğü ya da yaşadığına inanılan birinin sonsuza kadar dönmediği de olur. Fakat ister ölsün ister yaşasın hiç kimse onun hakkında derinlemesine düşünmez, yas tutmaz, üzülmaz, dahası merak dahi etmez.

Her şeyden önemlisi Hanca böyle bir şaka yapmayacak kadar meşguldü. Hem böyle şirin bir bomba kullanacak kadar duygusal ve sevimli bir tip de değildi. Dahası mizah anlayışı da berbattı. Elbette devlet ajanlarının işi de değildi. Onlar asla böyle komik bir saçmalığa imza atmazlardı. Esnekliğin e'si olmayan, makineleşmiş eski kafalı insanlar. O zaman kim? Kim, klozet deliği dibine böyle bir bomba bırakmıştı? Anlamak mümkün değildi.

Reseng birasından bir yudum daha aldı. Düşünmesi gerekiyordu ancak kafası çok karışıktı. Bomba bulunduğu halde Bira Haftası devam ediyordu. Hâlâ elinden kutu birayı bırakmıyordu. *Senin derdin ne? Şimdi hayatının bir uçurumun kıyısında durduğunun farkında değil misin?*

Eskiden de tehlikeli anlar yaşamıştı. Hata yaptığı da, olay

yerinde iz bıraktığı da oldu. Bir gölgenin peşine takılıp uzun bir süre Reseng'i gözetlediği de oldu. Verilen emri ihlal ettiği için komploculardan ikaz mektubu aldığı bile oldu. Fakat asla bir hedef olmamıştı. Hem böyle evine hiç girilmemişti. İhtiyar Rakun bunu biliyor muydu acaba? Sadece birkaç yıl öncesinde bile bir komplocu Reseng'i öldürmeye kalksa İhtiyar Rakun'un onayını almak zorundaydı. Artık bu dünyada iktidarını kaybeden İhtiyar Rakun'un onayı falan gerekmiyor muydu yani? Yahut Reseng ile İhtiyar Rakun'u da mı ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı? İyi de böyle saçma bir bombayla olacak iş miydi? Hangi komplocu böyle komik ve gürültülü bir yöntemle hedefi ortadan kaldırırdı ki?

Bu âlemde cinayetler sessiz ve basittir. Ne filmlerdeki gibi dev bir patlama olur ne de curcunalı bir araba kazası ya da mermi yağmuru vardır. Komplo âleminde cinayetler gece yağın kar gibi sessiz, kedi adımları gibi gizli saklı işlenir. Cinayet neredeyse dışarıya hiç sızmaz. Cinayet ortada olmayınca suç da, şüphe de, soruşturma da olmaz. Doğal olarak gürültülü patırtılı gazete haberleri de, muhabir de, emniyet teşkilatı da, savcılık da yoktur. Yalnız sebebini bilmeyen ailelerin nefeslerini tutarak gözyaşı döktükleri sessiz ve hüzünlü cenaze törenleri vardır ya da cenaze töreni dahi olamayan, hiç kimsenin hatırlamayacağı ölümler vardır.

Aniden büyüyen yağmur damlaları pencereye vurmaya başladı. Reseng sandalyesinden kalkıp pencereyi kapattı. Yağmur damlaları büyüse de gökyüzünün bir tarafından gün ışığı hâlâ vuruyordu. Garip bir hava... Reseng kalan birasını bitirip kutuyu ezerek masaya koydu. Ardından çekmeceyi açıp çok eskiden bir spor salonundaki Antrenör Amca'nın hediye ettiği hintkenevirini çıkarıp dik dik baktı. Antrenör Amca kutuyu uzatarak "Öyle kaliteli bir şey değil. Hintli hamalların beden yorgunluklarını unutmak için ara sıra içtiği ucuz bir kenevir" demişti. Reseng bir esrarlı sigara sarıp

yaktı. Ancak epey bir süre içmedi. Keneviri içince pek çok hatıra zihninde canlandı. Kâh kötü hatıralar, kâh üzgün hatıralar aklına geliyordu. Beyninin derinliklerine iyice gömdüğü hatıralar, kötü bir koku gibi yayılıp iliklerine kadar işledi. Bu yüzden o zamanlar pişman olmadığı şeyler için şimdi pişmanlık duydu.

* * *

Yıllar önce, Reseng'in fabrikada çalışmaya karar verdiği gün de hava bugünkü gibi garipti. Hem güneş vardı hem de bir yerlerde yağmur çiseliyordu. Reseng güneş ışığı ve çiseleyen yağmura aynı anda maruz kalan çamaşırlara bakıyordu. Yağmur ve güneş ışığını aynı anda alarak rüzgârda uçuşan çamaşırlar palyaço gibi hem gülünç hem de acınası görünüyordu. Neden fabrikada çalışmak istediğinden şu an kendisi de emin değildi. Bir taraftan güneş ışığının vurduğu, bir taraftan yağmurun çiselediği öğle vakti sokağa çıkan kadın işçiler, hava çıldırmış galiba diye kıkırdayarak dondurma yiyorlardı.

O sıralar Reseng, İhtiyar Rakun'un emrine uyarak küçük bir şehirde saklanıyordu. Fabrika denemeyecek kadar küçük atölyelerin yan yana sıralandığı, bacaların tüttüğü küçük bir sanayi şehriydi. Reseng, o kasvetli sanayi şehrinde eski bir binanın ikinci katında bir oda kiralamıştı.

O şehirde yaşayanların hepsi fabrikalarda çalıştığından olsa gerek öğleden sonraları sokakta bir kişiyle bile karşılaşılmayan sessiz bir yerdi. Fakat sabah olunca Çin sokaklarından farksız hale geliyor, o küçük ve sessiz şehrin sokaklarına bisiklet ya da scooter'a binen insanlar akın ediyor, öğlen olunca da yemek yemek için çıkan sayısız işçi yüzünden iğne atsan yere düşmüyordu. Ancak bu, günde yalnızca bir iki saat görülebilen bir manzaraydı. Bunun haricindeki zamanlarda şehir, halk sanki aniden Mars'a göç etmiş gibi ıssız olurdu.

Reseng pencere kenarına oturup kalpazan Mun'un hazırladığı sahte kimliğine bakarak yeni adıyla yaşamak için gereken bilgileri ezberliyordu. "Canğ İmun" adında yirmi dört yaşında bir adam. Ezberlemesi gereken çok bir şey yoktu. Aslında yabancı bir şehirde başka birinin adıyla kısa bir süre yaşamak için çok da bilgi gerekmez.

Reseng kimlik numarasını mırıldandığı sırada bir grup işçi kız kıkırdayarak pencerenin altından geçti. Gülen kızların yüzleri aydınlık ve mutlu görünüyordu. Ortadaki kısa boylu kız Reseng'in ilgisini çekti. Tombul, tatlı bir yüzü vardı ve o dört kız içinde en abartılı hareketlerle gülmekteydi. Kız tüm bedeniyle kıvırtıyor, dahası gözlerinden yaşlar gelerek "Ayol, ne komik, gerçekten çok komik, de mi" dedikten sonra yanındaki arkadaşının omzuna vuruyordu. Kızın kahkahaları tüm sokakta cıvı cıvı yankılanıyordu. Reseng pencereden eğilerek işçi kızların sürekli kıkırdayarak sokağın sonundaki fabrikaya girişlerini izledi. İç açıcı ifadeleri yüzünden öğle yemeği yiyip geri döndükleri fabrika Reseng'e tıpkı Çarli'nin Çikolata Fabrikası⁵ gibi mükemmel görünmüştü.

Ertesi gün Reseng, kızların girdiği o fabrikaya gitti. İdari Birim Şefi dedikleri adam gerçekten fabrikada idarecilik yapmak için doğmuş gibi, karmaşık bir bilançoya benzeyen bir izlenim veriyordu. İdari Birim Şefi Reseng'in uzattığı özgeçmişi dikkatle okuyarak, "Gımsong Lisesi, beşeri bilimler lisesi mi?" diye sordu. Reseng başını salladı.

"Beşeri bilimler lisesinde okuduysan neden bir üniversiteye gitmedin? Çapulcu falan değildin, değil mi?"

Reseng çapulcu lafına hafifçe güldü. Üniversite şöyle dursun ilkokula bile gidemediğini söylemek istedi ama çekingen bir ifade ile başını kaşıyarak, derslere kafam basmıyordu, dedi.

"Ne kadar basmıyordu?" diye sordu İdari Şef.

"Neredeyse son sıralardaydım. Ama en sonuncu değil."

5. İngiliz yazar Roald Dahl'ın 1964 tarihli ünlü çocuk kitabı. (yay.n.)

“Ha neredeyse sonuncu, ha en sonuncu... Fabrikada çalışmak için bile kafanın çalışması gerekir. Bu devirde kafası çalışmayan hiçbir şey yapamaz. Hım, 24 yaşındasın... Peki, askerliğini yaptın mı?”

“Muafım.”

“Bak sen şuna! Hem kafan çalışmıyor hem de bedeninin sağlıklı değil. Öyleyse şimdiye kadar nerede, ne yaptın?”

Onun sorusu karşısında biraz afallayan Reseng kekeleyerek liseden mezun olduktan sonra farklı farklı şantiyelerde çalıştığını söyledi. Şef şüpheli gözlerle Reseng’e baktı. Reseng devam etti. “O zamanlar fabrikada çalışmak istemediğim için şantiyelere gittim ama düşündüğüm kadar para da biriktirilmiyormuş. Hem göçebe gibi ordan oraya dolanıp durmaktan da yoruldum. Bu yüzden artık en azından teknik öğrenerek daha düzenli bir hayat yaşamayı planlıyorum” diye saçma sapan konuştu. Kendini ele vermiş gibi hissetti ve hafiften soğuk terler dökmeye başladı. Fakat Şef Reseng’in anlattıklarına başını sallayıp güldü.

“Olur şey değil! Şantiyedekiler var ya. Yevmiyeler çok yüksek diye gençleri kandırıp götürüyorlar ama söyledikleri safi palavra. Hemen para birikecekmiş gibi görünür ama güvencesi olmadığından para da biriktirilemiyor. Buranın maaşı şantiyeden daha az ama hem maaşın gecikmez, hem emekliliği var hem de fazla mesai ücreti düzenli olarak verildiği için burada işini doğru düzgün yaparsan para biriktirebilirsin. Ayrıca pazar günü de tatil. Daha iyisi var mı!”

Şef Reseng’e zaten olması gerekenleri böbürlenerek anlattı.

“Sıkı çalış.”

Şef 70’li yıllarda Dehan haber bültenlerinde görülecek türden sanayi sektörünün temel direğiymiş gibi bir ifadeyle Reseng’in omzuna vurdu.

Reseng ise, aniden sektörün temel direği olmuşçasına gür bir sesle, “Evet efendim, gayretle çalışacağım” dedi.

Reseng dosdoğru 3. Çalışma Ekibi'ne alınarak krom kaplama işine başladı. İş herhangi özel bir teknik gerektirmiyordu. Tek yapması gereken, döküm metal bir çerçeveyi on saniye boyunca sıvı kroma batırmak, çıkardıktan sonra iyice silkeleyip kurummasını sağlamaktı. Şefin söylediğinin aksine kafayı kullanacak bir iş hiç değildi ki, maymun bile on dakikalık bir eğitimden sonra ustalaşabilirdi. Fakat sıvı krom berbat kokuyordu. Cildi tahriş ettiğinden ileride hayat boyu sıkıntı çekileceğine ya da yavaş yavaş sperm sayısının azalıp sonunda insanı kısır ettiğine dair dedikodular yüzünden herkesin kaçındığı bir işti.

Reseng yeni bir çalışan gelene kadar aralıksız iki ay boyunca krom kaplama işini yaptı. Lastik eldiven takıp iki eliyle çerçevenin uçlarından tutup çamaşır sıkarak gibi acayip bir pozisyonda dikkatlice sıvı kroma batırıp tam on saniye sonra çıkarıyordu. İşin en sevmediği yönü ise o acayip pozisyondu. Bacaklarını ayırıp kalçasını dışarı çıkarmak zorunda kaldığı için, krom kaplamanın kralı gelse, yine böyle acayip ve aptal bir pozda durması kaçınılmazdı.

Reseng sıvı krom sıçramasını diye dikkatlice çıkardığı çerçeveyi silkelerken, burada işe girmesine sebep olan tombul ve sevimli yüzlü kız yaklaştı. Kız iki elini arkaya bağlayıp Reseng'in yaptığı iş eğlenceliymiş gibi bakarak, "Ne diye böyle şevkle çalışıyorsun? Öğle yemeği vakti oldu, yemek de mi yemeyeceksin?" diye sorguladı.

Reseng ona şaşkın bir ifadeyle baktı. Kız duvardaki saati işaret etti. Saat 12.20'yi gösteriyordu. Kız devam etti.

"Öğlen vakti çalışsan da mesai ücreti vermiyorlar."

Sesi, sokağı dolduran kahkahalar atarak Reseng'in evinin önünden geçtiği günkü gibi neşeliydi. Reseng eldivenlerini çıkardı.

"Yemek yediniz mi?" diye sordu Reseng.

"Hayır. Amir bir iş için beni göndermişti de, demin geldim."

“Öyleyse, sormamda bir mahsur yoksa öğlen benimle yemek ister misiniz?” diye saygıyla tekrar sordu Reseng.

Kız ona şaşkın şaşkın bakakaldı.

“Neden böyle konuşuyorsun? Din adamı gibi.”

Fabrika küçük olduğu için yemekhane tarzı bir şey yoktu. İşçiler küçük fabrikalarla apartmanların bir arada olduğu sokaktan yaklaşık üç yüz metre uzaklıktaki lokantalarda yemek yiyordu. Kız, o zaman beraber gidelim dercesine eliyle yol gösterdi. Reseng kıza doğru başını sallayarak lastik eldiveni mandalla elektrik teline, naylon önlüğünü de askıya astı. Ardından sabunu iyice köpürttükten sonra elini yaklaşık bir dakika boyunca titizlikle yıkadı. Reseng’in hareketlerini izleyen kız sıkılmışçasına havaya doğru derin bir of çekti.

Fabrikanın kapısından tam çıkarlarken kız “Fabrikaya gireli henüz bir ay bile olmadı değil mi?” diye sordu.

“Üç hafta kadar oldu.”

“O zaman hâlâ krom kaplama mı?”

Reseng başını sallayarak onayladı.

“Krom kaplama işini uzun süre yapınca sperm sayısı azalır diyorlar. Kroma her batınısta yüzlercesi ölüyormuş. İyi de tüm gün boyunca yapınca kaç sperm ölür ki? Hesaplamak mümkün değil, hesaplamak! O kadar çoksa bir katliam değil mi, katliam? Bu işi insanlara nasıl yaptırdıklarını anlamıyorum.”

Kızın yüzünde sanki gerçekten büyük bir soykırıma tanıklık etmiş bir ifade vardı. Gerçi bu söylediklerinin Reseng’in testislerindeki sperm sayısı konusunda endişelendiğinden olmadığı belliydi.

“Sorun yok. Nasıl olsa tonla sperm var. Erkekler ömür boyu tam dört yüz milyardan fazla sperm üretir. Her boşalmanda en az yüz elli milyonu akıp gider. Bu yüzden yeterli. İnsan ne kadar çabalasa da üç bin kez seks yapamaz ya. Ama kadınlar için sorun olabilir. Kadınlar ömür boyu ortalama sadece dört yüz yumurta üretir çünkü.”

Kız durdu ve ne saçmalıyor bu dercesine Reseng'e baktı.

"Ne yani? Bir kızın önünde seksmiş, boşalmakmış, bu nasıl bir muhabbet böyle?"

Kız Reseng'e bakıp kaşlarını çatmıştı. Mahcup olan Reseng utana sıkıla elini kaldırdı.

"Yemin ederim... O anlamda değil katiyen."

"Yemin mi?"

Kız bir an durup kahkahayı patlattı.

"Gencecik adamsın, nasıl kelimeler kullanıyorsun öyle?"

Kız tekrar yürümeye başladı ve Reseng de peşinden yürüdü.

"İyi de gerçekten kadınlar ortalama sadece dört yüz yumurta mı üretiyor?"

"Kitapta okudum."

"Kitap falan da mı okuyorsun?" diye sordu inanmayan bir ifadeyle kız.

Reseng başını hafifçe yana eğdi. O an "Kitap falan da mı okuyorsun?" lafını anlayamamıştı.

"Hani terminallerde satılan şu açık saçık magazinlerde mi okudun?" diye gülerek sordu kız.

"Kadın doğum doktoru Richard Cardison'un yazdığı *Kısırlığın Fethi* adlı kitapta detaylıca yer alıyor. O kitaba göre bir kadının doğumundan itibaren sahip olduğu yumurta sayısı gen bilgisine göre belirleniyormuş. Bazı kadınlarda 423 tane, bazılarında 500 tane, bazılarında 350 falan. Bu şekilde işte..."

Kız tekrar durup bu sefer biraz bön bir ifadeyle Reseng'e baktı. Sonra kendi kendine mırıldanır gibi, "O halde ben çoktan kaç yumurta israf ettim kim bilir?" dedi.

Ardından epey bir süre sessiz kaldı. Bu yüzden Reseng ile kız tek kelime etmeden yol boyunca yürüdüler. Reseng rahatsız ve garip hissetti, muhtemelen kız da öyle hissetmişti. Gözlerinden Reseng'in bir şey söylemesini beklediği okunuyordu ama onun söyleyecek özel bir şeyi yoktu. Kızı ilk gör-

düğü pencerenin altından geçerken Reseng parmağıyla dairesini işaret etti.

“Ben şu dairede kalıyorum.”

Kız başını kaldırıp pencereye baktı.

“Burası pahalı değil mi?”

“Pek değil. Depozitosuz üçyüz elli bin *won*.”

Kız nutku tutulmuş gibi Reseng’e baktı.

“Onu bunu bırak da maaşı bir milyon *won* olan birinin üç yüz elli bin *won* kira vermesi mantıklı mı? Bir de elektrik, su, doğalgaz faturası... Hepsini yatırıyorsundur herhalde. Yemeğini kendin mi yapıyorsun?”

“Henüz yeni taşındığım için...”

“Dışarıdan mı yiyorsun?”

Reseng kafasını salladı.

“Sabah, akşam iki öğün, de mi?”

“Bazen hazır *ramyon*’la geçiştirdiğim de oluyor.”

“O halde bu bankada tek kuruşun bile olmadığı anlamına mı geliyor? Erkekler neden böyle çocuk akıllı? Ne zorlukla çalışarak kazandığınızı parayı idareli harcamayı bilmelisiniz. Sigaraya veriyorsunuz duman olup uçuyor, içkiye veriyorsunuz ishal olup tuvalete gidiyor. Neden kendi hayatınızı başkasının hayatı gibi yaşıyorsunuz? Böyle devam edersen sen de ölene kadar ev sahibi olamazsın.”

Kız o sinirle verdi veriştirdi. Reseng kendini azar işiten bir çocuk gibi hissetti. Kendinin ne hata işlediğini, neden böyle bir duruma düştüğünü bilmiyordu fakat kızın söyledikleri her halükârda doğrudu.

Kız çenesiyle Reseng’in dairesini işaret ederek, “Girebilir miyim?” diye sordu.

Reseng, “Nereye? Odama mı?” diye şaşkınlıkla konuştu.

“Evet” diye hiçbir şey olmamış gibi cevap verdi kız.

“Odama, neden?”

“Nasıl yaşadığını merak ettiğim için.”

Daha Reseng'in bahaneler sıralamasına kalmadan kız ikinci katın merdivenlerini çıkmaya başlamıştı bile. Reseng de gayriihtiyari kızın peşinden çıktı. Kız kapının önünde dikilip Reseng'e baktı. Reseng de kapının önünde dikildi ve tereddütle, "Bugün değil de, bir dahaki sefere ben resmen davet etsem de öyle gelseniz, olmaz mı?" dedi.

"Bana baksana sen! Bir şeyleri yanlış anladın galiba. Aramızda resmi davet etme ya da etmeme gibi bir ilişki falan yok. Fabrikada kıdemlin olarak, sadece senin fabrika hayatını yürütüp yürütemeyeceğinden emin olmak için odanı göreyim dedim. Fabrika hayatı dışarıdan kolay görünür ama öyle herkes yürütemez. Düzenli bir hayatın yoksa fabrikada da asla başarılı olamazsın."

Gerçekten kızın yüz ifadesinde kıdemli bir işçinin kararlılığı görünüyordu. Savaş hazırlığı için birlikleri denetleyen bir subay ya da temizlik teftişi yapan titiz bir yurt müdürünün ifadesi gibiydi. Reseng yine de zor durumdayım dercesine kıza baksa da o "laftan anlıyorsan eğer derhal kapıyı aç!" der gibi Reseng'e baktı. Reseng ister istemez kapıyı açtı.

Eşya olarak pek bir şey olmadığı için oda dağınık da görünmüyordu. Pazardan aldığı yorgan, döşek ve yastık, taşındığında odada olan alçak bir masa, *ramyon* kaynatmak ve kahve için aldığı su ısıtıcısı, bu şehre gelirken getirdiği bir valiz tüm eşyasıydı. Mutfak tezgâhının altında dışarıya çıkmaya üşendiği zamanlarda yediği hazır *ramyon* kapları üst üste dizilmiş, yastığın yanı ve masanın üstünde ise Seul'den getirdiği ya da şehirdeki kitapçıdan aldığı kitaplar yığılmıştı. Albert Camus'nün *Düğün*, *Yaz ve Veba*, Italo Calvino'nun *Ağaca Tüneyen Baron*, Martin Monestier'nin *İntiharlar*, Andrew Solomon'un *Gündüz İblisi* gibi kitaplardı.

Kız etrafa şöyle bir bakınarak, "Ne? Gerçekten hiçbir şey yokmuş" dedi.

“Daha taşınalı çok olmadığından...” Reseng yere düşmüş havluyu alıp duvara asarken açıkladı.

Kız yarı azarlar yarı nasihat verir gibi, “Yine de insanın yaşaması için temelde gereken şeyler vardır. Bunlar olmasa ufak tefek şeyleri bile para verip alman gerekir. Haksız mıyım?” dedi.

Reseng gerçekten haklısın anlamında kafasını salladı.

Kız alçak masanın üstündeki kitaplara bakarak, “Televizyon izlemiyor musun?” diye sordu.

Reseng kısaca, “İzlemiyorum” dedi.

Kız sanki kendi taşınacağı evi geziyormuş gibi odayı, banyoyu ve mutfakı hızla dolaştı. Hem banyoda sular akıyor mu diye musluğu açtı hem de tezgâhın çekmecelerini tek tek açıp baktı. Sağa sola bakınarak “Cidden nasıl bir tane bile tabak olmaz?” diye söylendiği de “Kesinlikle burası zengin semti! Baksana doğalgaz bile var” gibi sözlerle kendi kendine konuştuğu da oldu. O her şeyi didik didik ederken, Reseng odasına bakarak, kızın bu ani ziyaretine rağmen odanın o kadar da pis olmadığını düşünüp içinden bir oh çekti. O sırada yük-lükten kızın çığlıkları duyuldu.

“Bunlar ne?”

Kız kirli iç çamaşırı, çorap, gömlek gibi çamaşırlarla dolu kutuyu açmış bir külotu parmaklarının ucuyla havaya kaldırmıştı. Reseng hızla koşup kızın elinden külotu kaptı ve kutuya tikiştirdi. Reseng apar topar kutuyu kapatırken kız rafın üstündeki bir yığın paketi açılmamış iç çamaşırı ve çoraba baktı.

“İç çamaşırı ticareti yaparken iflas mı ettin? Niye bu kadar çok iç çamaşırı var?”

“Çamaşır makinesi olmadığı için...”

“Çamaşır makinesi yok madem, elinle yıkasan olmaz mıydı? Öyleyse bunları bir kere giyip çöpe attığını mı söylüyorsun? Tanrı aşkına bu neyin kafası böyle?”

Kızın sesinde kızgınlık vardı. Tabii ki çöpe atmayı aklından geçirmemişti. Öyle diye banyoda çömelip elinde yıkamayı da düşünmemişi. Doğruyu söylemek gerekirse yorgunluk ve kafa karışıklığı yüzünden kirli iç çamaşırlarını ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Kız dehşet dolu gözlerle onun yüzüne dik dik bakıyordu. Reseng yüzü kızarmış halde tavana baktı.

“İç çamaşırlarını senin için yıkayıverecek bir kız var mı?”

Reseng onun lafı nereye çekeceğini bilemedi ve başını yana eğdi.

“Sana ilgim olduğundan falan değil... Böyle haddini bilmeden su gibi para harcadığını görünce birden sinirlerim tepeme çıktı. Fakat sevgilin varsa boşu boşuna yanlış anlaşılacak istemem.”

Reseng hâlâ ne dediğini anlamamış bir ifadeyle, “Bir kız yok ama...” dedi.

Oldu o zaman dermiş gibi kız kirli çamaşır kutusunu açtı. Ardından rafın altındaki siyah naylon poşete çamaşırları tıkmaya başladı. Reseng şaşkınlıkla kızın elini yakaladı. Kız Reseng’in elinin üstüne sertçe vurdu. Eli ağırdı. Reseng kızın elini bıraktı. Kız nihayet siyah poşete kirli çamaşırları koyup olduğu yerden kalktı ve işaretparmağını Reseng’in yüzüne uzatarak, “Kendine ikişer kat yeni iç çamaşırı ve çorap ayır, gerisini de iade et. Anladın mı?” dedi.

Reseng haksızlığa uğramış bir yüz ifadesiyle “İç çamaşırı her koşulda gerekli zaten” dedi.

Kız kirli çamaşırlarla dolu siyah poşeti Reseng’in suratına pat diye çarptı.

“Burada doğru düzgün yıkayıp giyersen bir yıl yetecek kadar iç çamaşırı var!”

Reseng ile kız odadan tekrar sokağa çıktıklarında öğle yemeği için sadece on beş dakikaları kalmıştı. Kız fabrikanın ayak işlerini yapmaya çıktığı için yemek yiyip de dönebilirdi

ama Reseng için artık fabrikaya dönme vaktiydi. Kız sokağın ortasında saate bakıp telaşlı bir yüz ifadesine büründü.

Ona “Açsın, değil mi?” diye sordu.

“Önemli değil. Bir öğün yemesem de olur” diye cevap verdi Reseng.

Kız sokaktaki süpermarketten iki muzlu süt ile sünger kek castella alıp çıktı. Reseng’e sütün birini ve keki uzattı. Çok pahalı olmayan muzlu süt ile keke bakarken Reseng birden kıza çok büyük yük olmuş gibi hissetti. Ona teşekkür ederek uzattıklarını aldı. Süpermarketin önündeki banka oturup muzlu süt içerek kek yediler.

Kız gökyüzüne bakarak “Hava gerçekten çok güzel” dedi.

Reseng de aynı şekilde gökyüzüne bakarak “Evet, gerçekten güzel” dedi.

Kız iç çamaşırıyla dolu siyah poşeti sıkıca tutarak “Böyle günlerde çamaşırlar gerçekten çok iyi kurur” dedi.

Ertesi gün fabrikada kız Reseng’i görünce selam bile vermedi. O hafifçe elini kaldırıp selam verdi ama kız yüzü hafif kızararak iş arkadaşlarıyla kendi yerine doğru yürüdü. Reseng, onun yanında iş arkadaşları olduğu için böyle yaptığını düşündü. Ama kimsenin olmadığı koridorda karşılaştıklarında da kız Reseng’e başıyla hafifçe selam verip tek kelime bile etmedi. Kız montaj hattında, Reseng ise fabrika avlusunda kaplama ve boyama için yapılmış basit bir prefabrik bölmede çalışıyordu. Fakat küçük bir fabrika olduğu için birbirleriyle karşılaşma fırsatı bolca oluyordu. Her karşılaşmalarında kız telaşlı bir yüz ifadesiyle Reseng’den ya kaçıyor ya da süklüm püklüm yürüyüp geçiyordu.

Sonraki gün de bir sonraki gün de kızın tepkisi aynıydı. Reseng’in çıkış saatinde önden çıkıp kapıda kızı beklediği de oldu ama kız birkaç iş arkadaşıyla birlikte çıktığı için yanına gidip konuşamadı. Aslında böyle giderse, kız tek başına işten çıkarsa bile özellikle söyleyeceği bir şey muhtemelen olmaya-

ekti. Ne diyerekti ki? "Lütfen, artık çamaşırlarımı geri ver" mi diyerekti?

Çama geceni Reseng yerde uzanırken kız kapıyı çaldı. Reseng açtı. Kız iki eliyle alışveriş poşetini sıkıca tutmuş, başı önde kapının yanında dikiliyordu. Reseng selam verir vermez kız onun yüzüne bakmadan poşeti uzattı. Reseng şaşkınlıkla poşeti aldı.

Kız hâlâ kafası önünde küçük ve titreyen bir sesle "lyice düğundüm de ben biraz abarttım galiba. Keyfini kaçırdıysam özür dilerim" dedi.

"İçeri girip hari bir bardak çay için. Buraya kadar gelmişsiniz."

Reseng kapıyı biraz daha açtı. Kız başını iki yana salladı. Reseng kapıdan dışarıya çıkmaya çalışınca kız telaşla elini uzatarak onu engellledi.

"Dışarı çıkmayın. Yolu biliyorum."

Kız lafını bitirince hızlı adımlarla koridorda yürüdü. Reseng küçük ve yuvarlak omuzlarını büzerek aceleyle yürüyen kızın arkasından sersemce bakakaldı. Siyah poşete erkek külotlarını hiç çekinmeden sıkıştıran o nöşeli ve cesur kız birden nereye kaybolmuştu? Kızın merdivenden aşağıya hızlıca inen ayak sesleri kesilince Reseng kapıyı kapatıp odasına döndü. Ardından kızın getirdiği alışveriş poşetini açtı. Alışveriş poşetindeki çamaşırlar güzelce katlanmıştı. İç çamaşırlarından birini çıkarıp kokladı. İç çamaşırından, öğleden sonra gün boyu güneş ışığında güzel kurumuş çocuk bezi kokusu geliyordu. İşte o an Reseng, kızın kendisine gösterdiği iyi niyetin sadece saf bir şefkat olduğunu anladı. Maaşının yarısı kira ve çeşitli faturalarla uçup giden, geri kalan yarısını sigara, içki, hazır erişte ve iç çamaşırına harcayan içler acısı ve olgunlaşmamış bir delikanlıya duyulan şefkat yani. Reseng hafifçe güldü. "Demek bana asılmıyormuş." Yine de kızın kendisine duyduğu şefkate minnet duydu. İster acıma, is-

ter merhamet olsun bu, daha önce bir yabancının Reseng'e hiç hissettirmedığı bir şefkatti.

Reseng yerinden kalkıp evden dışarı çıktı. Ardından kızın gittiği sokağa doğru koştu. Beş yüz metre kadar koştuktan sonra kızı gördü. Onu omzundan tuttu.

Nefes nefese, "Hafta sonu film izlemeye gidelim mi?" diye sordu.

Bir ay sonra kız ve Reseng birlikte yaşamaya başladılar. Reseng onun evine taşındı. Eşya olarak tek bir çantası olduğu için buna taşınma bile denemezdi. İşe girerken "Yirmi dört yaşındayım" diye yalan söylemişti ama gerçekte Reseng yirmi iki, kız ise yirmi bir yaşındaydı. Yirmi iki yaşında bir erkekle yirmi bir yaşındaki bir kızın birlikte yaşamalarının sebebi basitçe düşünülse bile üç milyonu geçer. Yara bandı yapıştırırken göz göze gelinebilir, balık şeklindeki bungobbang çöreği paylaşırken elektrik alınabilir ya da zıplama sırtıklarıyla zıplarken âşık olunabilir. Reseng yine de iyice araştırılırsa dünya denilen bu güzel gezegenin bir yerlerinde iç çamaşır yıkarırken âşık olup birlikte yaşamaya başlayan çiftler de çoktur diye düşündü.

Kız, yirmi bir yaşında bir kızıdan beklenmeyecek derecede evi pek güzel çekip çeviriyordu. Yemek, temizlik, çamaşır, ütü, dikiş gibi ne iş olursa olsun hızla kotarıyor ve özensiz yapıyor gibi görünse de işi bittiğinde şahane görünüyordu. Reseng'in tamı tamına bir saat aheste aheste katlayıp koyduğu giysileri kız beğenmez, Reseng kısa süreliğine evden çıktığında çabucak tekrar katlayıp gardroba koyardı. Geç uyu-duk-ları için saçlarını yıkayıp hazırlanmaya bile az vakitleri varken soya ezmesi çorbası, fasulye filizi salatası ve balık ızgarasıyla muhteşem bir kahvaltı hazırlardı.

"Burada azar azar para biriktirip öncelikle daha geniş bir apartman dairesi kiralayalım. Sonra da evleniriz. İlk başta kirada otururuz ama ikimiz de çalıştığımız için eğer düzen-

li biriktirirsek yirmi yıl sonra 100 metrekarelik şahane bir apartman dairesi alabiliriz.”

Reseng birden şaşırarak “Yirmi yıl mı?” diye bağırdı.

Birden yirmi yıl sözü çok belirsiz gelmişti. Yani bu, kiralık apartman dairesinden kaçarak kendilerine ait el kadar bir daire satın almak için yirmi yıl boyunca lanet olası krom kaplama işini yaparak yaşaması gerektiği anlamına geliyordu. O zamana kadar testislerinde bir tane bile sperm kalmaz gibi geldi.

“Bir baksana, daha sen yirmi bir, ben yirmi iki yaşındayız! Öyle acımasız ve sıkıcı bir hayatı düşünmek için daha çok genç değil miyiz?”

“Fabrikadayken tek düşündüğüm evlenmek. Evlilik hayatı üzerine hayal kurarak vidaları çeviririm. Güzel bir çocuk doğurup sağlıklı büyüyeceğini hayal ederim. Cidden hayali bile yüreğimi neşe ve heyecanla dolduruyor. Aksi takdirde, böyle çektiğim sıkıntının ne anlamı olur? Her şey anlamsız olur.”

Ashında kız her zaman evlilik hayatı hakkında konuşurdu. Her fırsatta çocuğu hakkında, yaşayacağı ev hakkında, bahçesi hakkında, mutfak eşyaları hakkında hayallerini sıralardı. Reseng’de, evlilik denilen şey, çizgi sinemalardaki gelecek nesil toplumlar gibi belirsiz bir his uyandırırdu ancak kız hem mutlu hem de ciddi bir ifadeyle anlattığı için her dediğini kabul eder, “öyle yaparız” diye cevap verirdi.

Kahvaltı yapınca Reseng ile kız bisiklete atlayıp işe giderlerdi. Kız Reseng’e bir bisiklet alıp getirmişti. Bisikleti ona hediye ederken büyük bir iyilik yapıyormuş havasında, “Bisikleti çok severim. Hem spor yapmış oluyor, hem yol masrafindan tasarruf edilebiliyorsun. Bu sayede artıracığın parayı cep harçlığı yaparsın” demişti. Vitesi olmayan, önünde en az on iki yavru kedinin sığabileceği kadar kocaman bir sepet asılı olan bir bisikletti. Ayrıca sepetin rengi pembeydi.

Reseng ön tekerleğe ayağıyla vurarak homurdanmıştı.

“Hiçbir erkek böyle bir şeye binmez. Bu resmen teyzelerin bindiği bisikletlerden! Fabrikadaki işçiler kesin benle dalga geçecek.”

Gerçekten de iyi spor oluyordu. Kızın evi, anayoldan yüz metre kadar içeride, dar bir yokuşun sonundaydı. Pazara gittikleri bir gün kız, on iki kedi yavrusunun sığabileceği sepeti tofu, yeşil soğan, turp, soğan, havuç, paketlenmiş pirinç ve gimçi güveçlik yağlı domuz eti ile içi temizlenerek dilimlenmiş balıkla doldurdu. Tüm bunları sepete o kadar düzenli yerleştirdi ki, ona kalsa bir boşluk bulup oraya da bir yavru ayı konabilecekmiş gibi görünüyordu. Reseng boncuk boncuk terleyerek bisikletle yokuşu çıkarken, kız dondurma yiyerek her zamanki neşeli ifadesini takındı.

Reseng homurdanarak “Keşke bisiklet değil de bir el arabası hediye etseydin” deyince kız kocaman bir gülüşle, “Hep bunu yapmak istemiştin” dedi.

Fabrika çalışanlarının pembe sepetli bisiklete olan tepkisi, tahminlerinin ötesinde daha sıcaktı. Herkes fabrika avlusunda duran bisikletin etrafına toplandı ve sırayla dalga geçti. İdari Birim Şefi, Reseng’in bisikletine bakıp gülerek, “Senin böyle dikkat çeken bir tarzın olduğunu tahmin bile etmezdim ya” dedi.

3. Çalışma Ekibi’nin şefi parmağıyla pembe sepete tık tık vurarak “Şimdiden söyleyeyim, bu böyle olmaz. Sen bununla işe gelip gidersen annen neye binip pazara gidecek?” diye alay etti.

Bir seferinde fabrikada iki ayı aşkındır beraber çalıştıkları halde nedense tek kelime laf etmişliği olmayan bir işçi, Reseng çalışırken yanına yakınlaştı. Birkaç defa konuşsam mı konuşmasam mı diye tereddüt ettikten sonra artık meraktan çatlayacakmış gibi bir yüzle Reseng’e, “Yanlış anlamayın lütfen. Sadece merak ettiğim için soracağım” dedi. Adamın ifadesi son derece ciddiydi.

Reseng adama bakarak, "Nedir?" diye sordu.

"Cinsiyet değiştirme ameliyatı yaptırmak için para biriktirdiğiniz dedikodusu, doğru mu acaba?"

Aniden tuhaf bir dedikodu dolanmaya başlamıştı ve insanlar kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Dedikodu dizginlenemeyecek kadar yayıldığından civardaki fabrikaların işçileri bile fısıldaşmaya başlamıştı. Durum böyle olunca İdari Birim şefi Reseng'e yarı şaka yarı ciddi, "Bu konuda bir şeyler yapman gerekmez mi?" diye sordu. çaresiz Reseng, *Dedikodu asılsızdır! Ameliyat planım yok. çoktan sünnet de oldum!* diye bir kâğıda yazarak bisikletin pembe sepetine yapıştırdı ve üç gün öyle dolaştı.

O bisiklet olayı sayesinde fabrikadakilerle daha bir yakınladığını hissediyordu. Fabrika işleri bir nebze daha kolaylaştı ve zevkli hale geldi. Ekip şefi krom kaplamak yerine sadece maliyeti 200 bin won olan bakır levhaya matkapla delik açma gibi incelik isteyen bir işi Reseng'e emanet edip fırsat buldukça tornayla demir kesme işini de öğretti. Mesaiyi bitirip eline bulaşan yağı tırnaklarıyla kazıdığında, önlüğüne sıçrayan demir tozlarını silkeleyip çamaşır ipine astığında, molalarda kâğıt bardak sektirmece oynayan işçileri gülümseyerek izlediğinde Reseng, nihayet fabrika denilen dünyanın gerçek bir üyesi olduğunu hissetti. Tek seferde kocaman bir aileye sahip olma hissiydi bu.

Arada sırada fabrikanın içinde karşılaştıklarında Reseng ile kız gizlice birbirlerine mahcup birer tebessüm gönderirdi. Mesai bitince ikisi, fabrika işçilerinin fark etmemeleri için ayrı ayrı bisikletlerine binip farklı yollardan eve dönerdi. Kız kestirme yoldan, Reseng ise uzun yoldan giderdi ama her seferinde Reseng daha önce varırdı. Reseng kapıyı açık bırakıp kızın gelmesini beklerdi. Kız terler içinde yokuşu çıkınca Reseng bisikleti avluya koyup kilitlerdi. Sonrasında hemen sevişirlerdi.

Sevişmeleri bittikten sonra akşam yemeği yerken televizyon izlerlerdi. Kız, komedi programlarını çok seviyordu. Komedyenlerin her dediğine yerlere yatarak gülerdi. “Ay, şu adam ne komik! Cidden çok komik!” Kız karnını tutup odada yuvarlanarak gözünden yaşlar gelinceye kadar gülerken Reseng ciddiyetle komedi programını izler, o diyalogun gerçekten de nesinin gülünç olduğunu enikonu düşünür, “Neden bana hiç komik gelmiyor ki? Ben aptal mıyım?” deyince kız, gülmeye devam ederek “Aptal mı diyorsun? Evet, orası doğru” derdi. Reseng ise belki de öyledir diye içinden geçirirdi.

Saat dokuz olunca kız, alçak masayı getirip dışarıdan lise bitirme sınavına çalışıyordu.

“Ortaokul sınavını geçen sene geçtim. Artık dışarıdan lise bitirme sınavına hazırlanmam gerek. Sen kaç kade okudun? Ben ortaokul birinci sınıftan sonra okula gidemedim. Babam okula göndermediği için.”

“Özgeçmişime lise mezunu diye yazdım ama aslında ilkökula bile gitmedim.”

Kız Reseng’e göz ucuyla bakarak, “Yalan söyleme!” dedi.

Kız sınava çalışırken Reseng uzanıp Dostoyevski’nin *Ecinniler* adlı eserini okuyordu. Son derece uzun, son derece sıkıcı bir kitaptı.

Kız, “Kitap güzel mi?” diye sordu.

“İsimleri muhteşem olan karakterlerin yer aldığı bir kitap. Başkarakterin annesi Varvara Petrovna Stavrogina, başkarakterin hocası Stepan Trofimoviç Verhovenski gibi isimler. Kısacası böyle karakterler çıkınca sadece bir isimle bir satırı hızla bitirmiş oluyorum. Öyle olunca, böyle uzun isimli karakterlerle dolu olan bir kitap temelde zevkli olamaz tabii.”

“O zaman zevkli olmayan kitabı niye okuyorsun? Benim etrafımda öyle kalın kitaplar okuyan bir kişi bile yok.”

Reseng kafasını yana yatırarak bir anlığına düşüncelere daldı.

“Hiçbir anlamı yok. Bu senin komedi programı izlemenle benzer bir durum. Sırf boş vakitlerimde ne yapacağımı bilemediğim için okuyorum.”

Saat 11 olunca kız masanın başında uyuklamaya başladı. Öne düşen başının tekrar tekrar eğilişi ve masaya alnını tak diye çarpışı çok tatlıydı. Reseng kızın omzuna vurarak artık uyuklamayı kesip gidip yatmasını söyledi. Kız şaşkın bir ifadeyle “Ne uyuması canım, biraz önce okuduğum şeyi aklıma kazı-maktaydım!” diyerek kendini savundu. Kız sınava çok bir zaman kalmadığından kafasını sert bir şekilde salladıktan sonra gözlerini yeniden ders kitabına dikip okumaya başladı. Ardından üç saniye kadar sonra tekrar uyuklamaya başladı. Kızın yüzü eski ülke siyaseti ders kitabına büsbütün gömüldüğü zaman Reseng okumakta olduğu kitabı kapatıp kızı yatağa yatırdı. Sonrasında alçak masayı bir tarafa itip ışığı söndür-dükten sonra yorganın içine girip yanına uzandığı kıza arkadan sarıldı. Kız bedenini geri iterek Reseng’in karnının altına doğru kalçasını uzattı ve Reseng’in elini iki eliyle tutup kendi yanağına koyduktan sonra artık oldu der gibi başını salladı. En sevdiği uyku pozisyonu buydu. En mutlu olduğunu anın, sevdiği adamın arkasında durarak kendisini koruyup, eli kendi yanağında olduğu an olduğunu söylemişti.

“Daha önce ne yapıyordun?” Uyku arasında sordu kız.

“Birkaç yıl orada burada dolanarak inşaatlarda çalıştım.”

“Hıh, bu da yalan. Ellerin inşaat alanlarında dolaşmış bir el değil.” Kız sayıklar gibi devam etti. “Sen çok karanlık bir tipsin. Cidden çok karanlık.”

Bazı geceler kızın yanağından süzülen gözyaşları Reseng’in eline düşüyordu. Bir gece o gözyaşları çok uzun bir süre aktı. Reseng uykudaymış gibi derin nefes alıp verirken pencereden odanın karanlığına sızan ay ışığının usul usul yer değiştirmesini izledi. Daha sonra kızın ağlaması kesilince Reseng de uykuya daldı.

Ama ertesi sabah olduğunda kız gece hiç ağlamamış gibi neşeli, normal zamanlardaki gibi enerji doluydu. Gürültülü sesler çıkararak dişini fırçaladı, saçını yıkadı, şarkı mırıldanarak kahvaltı hazırladı. Sonra Reseng'e "Bugün A istikametinden gideceğim. Geçen seferki gibi aynı yönden peşimden gelersen olmaz" dedi ve bisiklete binip fabrikaya gitti.

Güzel günlerdi. Fabrika işlerine de gitgide eli alışmıştı. 3. Çalışma Ekibi şefi Reseng'e torna ustalığı sertifikasına hazırlanman nasıl olur, diye sordu. "Erkek adamın bir zanaatı olmalı. Bir zanaatı varsa eğer, nereye giderse gitsin karnını doyurur. Sadece yazılıdan geçsen, teoriyi de ben öğretirsem olur."

Cuma akşamları fabrikadakiler takımlara ayrılp bahsine bilardo oynardı. Kaybeden takımın hem bilardo parasını ödemesi hem de içki ısmarlaması kuraldı ve bu kurala sıkı sıkıya bağlıydılar. Bu sebeple cuma akşamlarının bahisli bilardo oyunu daima ciddi ve coşkulu olurdu. Bilardo salonundan çıktıktan sonra kömür ateşinde domuz derisi pişirip *socu* içerlerdi. İdari Birim Şefi varken patrona küfür ederek içerler ve o yokken de İdari Birim Şefi'ne küfür ederek içerlerdi. Bunu bildiğinden midir nedir Şef, mümkün olduğunca bu bilardo yarışından da içki sofrasından da eksik olmazdı.

Bu arada gazetelerde Reseng'in yanlış yaptığı olaya dair hiçbir haber çıkmamıştı. İşlerini olması gerekenden daha karmaşık hale getirmek istemeyen bazı kamu görevlileri sayesinde olay örtbas edilmiş görünüyordu. Reseng, olay asla dışarı sızmadığı ve her şey sessizce normale döndüğü sürece, komplocu ve müşterilerinin çok da şikâyet etmeyeceklerini düşünüyordu. Fakat bu tamamen Reseng'in iyimserliği de olabilirdi. Şayet komplocu kendi kariyerine zarar veren bu seferki iş karşısında "İşi böyle berbat eden birinin hayatta kalması mümkün değil" diye düşünürse Reseng'in ipi çekilmiş olurdu. Fakat altı ay geçtiği halde İhtiyar Rakun'dan hiç haber yoktu.

Fabrikaya girdikten sekiz ay kadar sonra İhtiyar Rakun'dan haber geldi. Bisikletle eve gittiğinde kapıya bir zarf sıkıştırıldığını gördü. Postaneden gönderilmemiş, biri gelip bizzat bırakmıştı. Reseng titreyen ellerle zarfı açıp mektubu çıkardı.

終結歸家

İhtiyar Rakun'un el yazısıydı. Mektup sadece şu dört kelimeden ibaretti; "Sona erdi, eve dön." Birden tam olarak neyin sona erdiğini, nereye dönmesi gerektiğini anlayamadı. O an, şimdi yaşadığı yerin dışında bir evinin olduğu gerçeği ona uzak bir hayal gibi geldi.

Ertesi gün öğleden sonra, Reseng, İhtiyar Rakun'a telefon etti.

"Burada, biraz daha kalmak istiyorum."

Telefonun diğer ucundaki İhtiyar Rakun bir süre hiçbir şey demedi. Sonra, "O işçi kız, iyi biri mi?" diye sordu.

Bir süre duraksadıktan sonra Reseng cevap verdi. "Evet."

"O zaman, sıkıntı yok. Bu batağa tekrar dönmeme cesaretin varsa orada yaşa."

Sesinde ne alay, ne kızgınlık ne de bir sitem vardı. Sesi Reseng'in ilk kez duyduğu sıcaklıktaydı. Reseng elinde ahize öylece kalakaldı. *Orada yaşa.* İhtiyar Rakun'un bu sözünün ne anlama geldiğini hemen anlamamıştı. Öğle yemeği için fabrikadakiler sokağa akın ediyordu. İçlerinde kız da vardı. Kız Reseng'e gizlice göz kırptı. Reseng'in yanından geçen bir adam yemek vakti burada ne yapıyorsun dercesine omzuna hafifçe vurdu. Reseng ahizeyi eliyle kapayıp "Hemen geliyorum" dedi. Fabrikadakilerle birlikte yürüyen kız epey ilerledikten sonra hafifçe başını çevirip Reseng'e baktı. Reseng önden gidip yemek yesin anlamında gülerek elini salladı. Kız da gülerek başını çevirdi. Reseng tekrar ahizeyi kulağına götürdü.

“Gerçekten sürekli burada yaşasam da olur mu?” Reseng teyit edercesine sordu.

“Orada kullandığın isim Cang İmun muydu?”

“Evet.”

İhtiyar Rakun, “Ben buradaki ismini silerim ve artık o isimle yaşarsın. O zaman hiç sorun olmaz” diyerek telefonu kapattı.

Reseng telefon kulübesinden çıkıp fabrikadakilerin yürüdüğü sokağa boş boş baktı. *Buradaki ismini silerim... O zaman hiç sorun olmaz.* Hiç sorun olmayacak ne ki? Nisan ayıydı. Sokak boyunca kiraz ağaçları çiçek açmıştı. Kiraz çiçekleri açmadan önce bu sokaktaki ağaçların kiraz ağacı olduğunu bilmiyordu. Gerçi buradaki ağaçların ismini bilmesede hiç sorun olmazdı. *Sakura, hemen açıp hemen solan çiçek.* Enteser bir şekilde okuduğu bir şiirin mısrası zihninde dolandı. *Sakura, hemen açıp hemen solan çiçek.* Reseng sekiz ay boyunca fabrikada çalışırken epey nasır tutan ellerine baktı. Bir eliyle diğer elindeki nasıra dokunarak müthiş bir keşif yapmış gibi “Demek benim adım Cang İmun!” diye mırıldandı. Kiraz çiçeklerinin birbiri ardına açtığı sokağı seyrederrek uzun bir süre “sonraki hayat” anlamına gelen kendi ismi Reseng’i (來生) düşündü. Uzun süre onun olmuştu ama artık birisi tarafından silinmek üzereydi. Ayrıca bir ismin silinmesinin ne anlama geldiğini merak etti. *Sakura, hemen açıp hemen solan çiçek. Sakura.*

Reseng tekrar fabrikaya döndü. Öğle yemeği yememişti. Çalışma tezgâhında öğleden önce bitirmediği iş olduğundan freze makinesini çalıştırdı ve bakır levhaya dört delik açarak işine devam etti. Yaklaşık yirmi dakika geçtiğinde tezgâhın üstüne istiflenen bakır levhaların hepsi bitmişti. Delik açtığı bakır levhaları üfleyerek tozları silkeleyip floresan ışığına tutup baktı. Ayrıca memnun olmuş gibi kafasını salladı. Bakır levhaları tezgâhın bir köşesine düzgün bir şekilde istif-

leyip süpürgeyle tezgâhın üstüne dağılmış bakır parçalarını süpürerek geri dönüşüm kutusuna attı.

Reseng ellerini yıkayıp çantasına fabrikadaki özel eşyalarının hepsini koydu. Unuttuğu bir şey var mı diye fabrika-ya şöyle bir baktıktan sonra ofise girip İdari Birim Şefi'nin dolabını açarak kendi dosyasını çıkarttı. Dosyanın akıbeti hiç önemli değildi. Nasıl olsa ismi ve kimlik numarası ma-aş bordrosunda ya da çalışma çizelgelerinde yazıyordu. Ancak Reseng kararlılıkla kendi teslim ettiği özgeçmişini çıkarttı. Sonra özgeçmişini kıvrıp cebine sıkıştırdı ve fabrikadan çıktı. Kapıdan çıkarken kendinin olmadığı fabrikayı hayal etti. Kendinin eksildiği bir dünyada neler olurdu acaba? Hiçbir şey olmazdı. Reseng olsa da olmasa da fabrikadaki makineler bugünkü gibi yarın da sapasağlam çalışacaktı.

Reseng, bisiklete binip eve döndü. Sonra evin kapısını açıp tam altı aydır kaldığı bu odaya bir süre öylece baktı. Bu dar odada olan sayısız hareketleri çok uzun zaman önce olan uzak şeylermiş gibi geldi. Seul'den beri yanında taşıdığı tekerlekli valizini çıkartıp eşyalarını doldurmaya başladı. Eşyası bu odaya ilk geldiğinden bu yana artmıştı. Valize sığmayacak kadar gereksiz yere fazlaydı. Reseng, kızın evine geçtikten sonra aldığı tüm eşyalarını çöp torbasına doldurup bir sonraki ara so-kağa attı. Ayrıca kızın yıkamış olduğu gömlek, yedek iş kıyafeti ve iç çamaşırlarını siyah naylon poşete doldurduktan sonra sokaktaki eski kıyafet toplama kutusuna bıraktı. Odaya geri dönerek odanın her köşesini inceledi. Nedense atması gereken bir şeyler daha var gibi geliyordu. Huzursuz bakışlarla odanın içini tararken havluyla kendisinin dokunduğu tüm eşyaları silmeye başladı. Eşyaları silerken ne sebeple parmak izlerini siliyorsun, diye kendine sordu. Ancak Reseng'in içindeki sayısız yüzden biri bile cevap vermedi.

Reseng, o odadan çıkarken kıza hiçbir şey söylemedi. Mektup bile bırakmadı. Sadece eşyalarını toplayıp kızın küçük

evinden çıktı. Ters yöndeki tepeye doğru çıkıp gizlenerek altı ay kaldığı yokuştaki küçük evi uzun süre seyretti. Gün batıyordu ve kızın bisiklet sepetine fasulye filizi, tofu ve soğan koyup güçlkle yokuşu çıktığını gördü. Eve varan kız, her zamanki gibi Reseng'in bisikletinin yanına kendi bisikletini bırakıp içeri girdi. Ardından yaklaşık beş dakika sonra telaşla evin dışına çıktı. Yüzünde şaşkın ve sersem bir ifade vardı. Kız, güneş batıp sokaktaki lambalar yanıncaya kadar orada öylece dikilip yerinden kıınıldamadı. Reseng karanlığın içinde yavru bir fare misali kendini gizlemiş halde, buz gibi katılaşp hareket etmeyen kızı uzun süre izledi. Bitkin düşen kız eve girip kapıyı kapatınca Reseng, tekerlekli valizini sürükleyip tepeden indi. Sonra Seul'e döndü ve Cang İmun adındaki adamın kimliğini yaktı.

* * *

Yağmur güçlenmişti. Bulutların arasından hafifçe süzülen güneş hangi ara bilinmez, kaybolmuştu. Reseng kalan birasını bitirip kutuyu ezerek yere fırlattı. Oda çoktan yüzü aşkın ezilmiş bira kutusuyla dolmuştu. Reseng, çeşitli biçimlerde ezilmiş bira kutularına boş boş bakarken buzdolabından bir kutu bira daha çıkardı. Reseng'in içindeki sayısız yüzden nispeten ayık olanı sordu; *Senin niyetin ne, ölüm kıcının tam dibine yaklaşıyor ve tek yaptığın bira içerek sarhoş olmak mı?* Ancak Reseng bir kutu daha açtı. Kutunun kapağından çıkan ses birden iç çekiş gibi geldi. Sırıttı. Kutu bira kapağı da pişmanlık duyar mı? Şu kıytırık kutu bira kapağı. Biradan bir yudum daha içti. Neden geri döndüm ki diye mırıldandı. Geri dönmüş olmasaydı klozete yerleştirilmiş bomba gibi şeyler yüzünden tir tir titrediğı bir hayat yaşamayabilirdi belki de. Sürekli birilerini öldürmek zorunda olduğu bir hayatı yaşamasa da olurdu.

Seul'e döndükten sonra yine birini öldürüp geldiği bir gece Reseng, İhtiyar Rakun'a sormuştu.

“Gittikçe daha fazla insanı öldürür hale mi gelirim?”

“Hayır. Gittikçe daha az insanı öldürür hale geleceksin. Ancak gittikçe daha fazla para kazanacaksın.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Profesyonelleştikçe daha değerli insanları öldüreceğin için.”

Ancak İhtiyar Rakun'un tahmini tutmadı. Suikastçıların ücreti sürekli düşüyordu. Suikastçıların ücretinin düşmesiyle değerli ve güzel insanların fiyatı da düşüyordu. Bunun anlamı, daha elit insanlar önceki dönemlerden daha da çok, daha da kolay ölüyordu. Bir kahraman Aşil yaratmak için sayısız efsane gerekir ama onun ölmesi için bir tek ahmak Prens Paris yeterlidir. Öyleyse ahmak Prens Paris'i öldürmek için ne gerekir?

Reseng, masanın üstüne koyduğu bombaya baktı. Mezhabadaki Hırdavatçı Amca “Eğer hükümet ajanlarının işiyse bombayı tekrar klozete koyup ölmen daha iyi! Çünkü onlar çok katıdır ve etraflarında karışıklık istemez” diye tavsiyede bulunmuştu. Espri yaparmış gibi konuşmuştu ama bu işin hiç şakası olmazdı. Birisi listeye yazılırsa, herkes onun sessizce ölmesini isterdi. Yaşayacağım diye boşu boşuna debelenirse herkes yorulurdu. Dedektifler kokuyu alarak etrafta dolanmaya başlar ve bu da komplocuları gererdi. O yüzden Reseng'in ismi eğer devletin listesine yazılmışsa kimse ona yardım etmezdi. Reseng kendine *Nasıl ölmeyi istersin?* diye sordu. İçindeki başka bir yüz dalga geçer gibi mırıldandı. *Yine de en temizi Kıl Yumağı'nın orası.* Reseng kalan birasını bitirip sinirle ezdiği kutuyu yere fırlattı.

Endişelenme. İnsan kolay kolay ölmez. Kafasından vurulup beyninde kurşunla otuz yıl hayatta kalan da var. Zıpkınla karnı delindiği halde ıssız bir adada bir haftadan daha fazla dayanıp kurtarılan da var. Çürümüş ağacın kovu-

ğundaki suyu içerek, kaktüsün içini yiyerek, kendi idrarını içerek, ölen hayvanların içkembesini kemirerek çölü aşan da var. Kaza yapmış bir hotta kendi sevgilisinin böbreğini, kalbini, karaciğerini ve kalın bağırsağını yiyerek bir ay sürüklenip kurtarılan bir kadın da var. Dahası, doktorun ölüm raporunu verdiği, cenazecinin kefenleyerek tabutun kapağına çivi çakarken dirilip kapağa deliler gibi vuran da var. Yaşamak denilen, böyle şaşırtıcı, zalim ve iğrenç bir şey!

“Böyle iğrenç bir şey!” diye mırıldandı Reseng. Sonra buzdolabını açıp kalan son birayı çıkardı. Ayrıca kapağını açıp tek dikişte içtikten sonra kutuyu ezerek yere attı. Artık dışarı çıkacaktı. Bira Haftası bitmişti.

Ertesi sabah Reseng, Köpek Kütüphanesi'ne girdiğinde kütüphaneci şaşı kadın ortada görünmüyordu. Kadının masasının üstüne “Tatilde” yazılı bir kâğıt yapıştırılmıştı. Şaşı kütüphanecinin oyuncakları ile kırtasiye malzemelerinin olduğu gibi durduğuna bakılırsa gerçekten de tatile çıkmış gibiydi. Köpek Kütüphanesi, daha önce hiçbir kütüphaneciye izin vermiş miydi? Reseng başını yana eğdi. Belki de bir izin sistemi vardı ama önceki kütüphaneciler çok çabuk işten ayrıldıkları için doğru düzgün izinlerini kullanamamışlardı. Reseng dosdoğru İhtiyar Rakun'un çalışma odasına yürüdü.

İhtiyar Rakun, masada oturuyordu. Her zaman olduğu gibi orada oturmuş kitap okuyordu. Reseng, bomba kutusunu İhtiyar Rakun'un masasının üzerine koydu.

“Klozetimin içinden çıktı. El yapımı ve parçaları da Belçika'danmış.”

İhtiyar Rakun, gözünde okuma gözlüğüyle bombayı dikkatle inceledi ve “Sence bu kimin işi?” diye sordu.

“En ufak bir fikrim yok. Sizin tahmin ettiğiniz biri var mı?”

“Elbette ki çok var. Nasıl yaşadığını düşününce aksine birilerinin seni öldürmek istememiş olması garip olurdu.”

İhtiyar Rakun, sanki başkasından bahsediyormuş gibiydi.

Sakinmiş numarası yaparkenki bu ses tonu Reseng'e mide bulandırıcı geliyordu. Ne ölmesini gerektiren bir sebebin kesinlikle olmadığını söylüyor ne de ölürsem bu haksızlık olur, korkudan çıldıracağım, lütfen beni kurtarın diye yalvarıyordu. Reseng, yalnızca kimin işi olduğunu soruyordu.

Reseng, hafif öfkeli bir sesle, "Bu tarz bombalar kullanan komplocular tanıyor musunuz?" sordu.

O an, İhtiyar Rakun'un surat ifadesi ilginç bir şekilde değişti. Bu, kesinlikle bir şeyler bildiğini gösteren bir ifadeydi ve bu durumdan keyif alıyor gibiydi.

"Klozete bomba bırakan komplocu yoktur. Komplocuların hiçbirisi böyle şakalar yapmaz."

"Öyleyse bu yalnızca bir ikaz mı?"

"Senin gibi birine ne gibi bir ikazda bulunacaklar ki?" İhtiyar Rakun, Reseng'e dik dik bakarak sordu.

Reseng, onun sorusuna karşılık hiçbir şey söylemedi. Açıkçası söyleyecek bir sözü de yoktu. İhtiyar Rakun, sigarasını çıkarıp yaktı ve dumanı boşluğa doğru uzun uzun üfledi. Ardından tüm vurdumduymazlığıyla başını ansiklopediye çevirip mırıldanarak kitap okumaya başladı. Reseng, İhtiyar Rakun'un mırıldanarak ansiklopedi okuyuşuna öylece bakakaldı.

Bu sorumsuz okuma biçimi de neydi? Reseng, geçen yirmi yedi yıl boyunca her zaman bunu merak etmişti. İhtiyar Rakun'un dünyadaki hiçbir şeye en ufak ilgisi yoktu. Ne siyasete, ne iktidara, ne paraya ne de kadınlar ya da evlilik ve çocuklara ilgisi olmuştu. Bu gibi şeyler, kitaplıklar arasında oluşan küf kadar onun ilgisini çekmeyi becerememişti. Ona göre dünya kurmacadan ibaretti. İhtiyar Rakun, yalnızca kitapların sorunlarına, yani yalnızca kitapların dışında ve içinde meydana gelen sorunlara içtenlikle kafa yorardı. Kitabın içinde anakarakter amansız Sibirya bozkırlarında yürüyor, kitabın dışında ise ilkyaz yağmurlarının sıcak ve nem

dolu rüzgârları yüzünden cildinin yapışkanı kalkıyordu. İhtiyar Rakun'un tek endişesi kitaplardı. Peki, neden geçen kırk yıl boyunca suikast çetesinin lideri olarak yaşamıştı ki? Şöyle bir düşününce onun gibi birinin böyle yaşamasını gerektirecek hiçbir sebep yoktu. Bir sahaf dükkânı işleterek yaşasa da hiç fark etmezdi.

Reseng, İhtiyar Rakun'un masanın üzerindeki bomba kutusunu aldı ve çalışma odasından çıkmak için arkasını döndü.

İhtiyar Rakun, Reseng'in arkasından seslendi. "Hanca'ya git. O zaman hayatta kalabilirsin."

Reseng, başını çevirerek "Bu, Hanca'nın işi değilse peki?" sordu.

"Kim talimat vermiş olursa olsun, Hanca'ya gidersen yaşayabilirsin."

"Bu kadar basit bir yolu varmış demek."

"Elbette bu kadar basit bir yolu vardı."

Konuşmasını bitirip yeniden ansiklopediyi okumaya başladı. Reseng, eskiye kıyasla bedeni daha küçük görünen İhtiyar Rakun'a kısa bir an şöyle bir bakıp odadan çıktı.

Mezbaha

Pis, kokuşmuş, zavallı ve iğrenç bir yer. Mezbaha, işte böyle bir yerdir.

Faydasız bir şefkat ile keder, sınırsız çoğalan rehavet ile gidecek yeri olmayan öfkenin sonbaharın sonlarındaki gazel gibi belirli bir yönü olmadan savrulurken mahvolduğu yer. Kayıp giden hayatların son durağı. Sahtecilik ustaları, para aklayanlar, kiralık katiller, diplomasız doktorlar, tefeciler, kaçakçılar, temizlikçiler, pezevenkler, sigorta dolandırıcıları, torbacılar, organ tacirleri, silah satıcıları, ceset yok ediciler, suikastçılar, kelle avcıları, paralı askerler, hafiyeleler, iş bitiriciler, hırsızlar, çalıntı mal satanlar, ruhsatsız kumarhaneciler, suçlularla gizli anlaşma yapmış dedektifler, muhbirler ve hainlerin hepsinin her türden simsarla birbirine karışarak yaz günleri azgın bir erkek köpek gibi soluk soluğa para edecek şeylerin kokusunun peşinde koşturduğu yer. "Hey, böyle yaşayacağına intihar etsen fena olmaz sanki?" diye dolaylı yoldan öğüt vermek isteyeceğiniz, dibe çökmüş üçüncü sınıf hayatların yine de yaşayıp göreyim diye son kartlarını oynama niyetiyle geldiği mahalle. İşte burası; Mezbaha.

Mezbaha, en kapitalist pazar olduğundan cüzdanın kalınsa ne olursa olsun satın alabilirsin. Burada yasayla, adaletle ve ahlakla sınırlandırılan hiçbir şey yoktur. Sağlam malların gidecek yerinin olmaması kesinlikle kapitalizmle uyumsuz.

Bu yüzden Mezbaha; yasalar, adalet, erdem ve ahlak sebebiyle yolunu kaybeden malların kendine bir delik bulup girdiği yerdir.

Burada göz yuvarı, böbrek, akciğer, karaciğer gibi organlardan başlayarak el yapımı bombalar, zehir, güneydoğu Asyalı ve doğu Avrupalı kadınlar, Myanmar ile Afganistan'dan ithal edilen ucuz uyuşturucular, Amerikan üssünden kaçırılan silahlara kadar her şey satın alınabilir. Eğer şanslıysanız eski KGB ajanlarının Rus mafyasına yok pahasına sattığı pahalı teçhizat ile silah da alabilirsiniz. Mezbaha'da intikam da, haz da, yıkım da, yeniden doğuş ve dirilişle yeni bir hayat da satın alabilirsiniz. Beş yüz dolarla insan öldürebilen Vietnamlı kaçak göçmenleri; boktan hayatını sizin için feda ederek yerinize tertemiz ölebilecek birini ya da bir cesedi de satın alabilirsiniz. Para aklayıcılara gizli servetinizi aklatabilir, hatta şaşırtıcı olsa da kendi kirli geçmişinizi bile temizletebilirsiniz. Hapishanede 15 yıl çürümek zorunda olan azılı bir suçlu, sahte bir doktora yüzünü değiştirip sahtecilerden sahte bir isim ile sahte bir geçmiş satın aldıktan sonra böyle bir hakkı varmış gibi Seul merkezine gidip caka satarak yeni bir hayata başlayabilir. Bu nedenle doğal olarak, kocasını kaza süsü vererek öldürtüp sigortadan para alarak hayatının geri kalanını gönlünce yaşamayı düşünen kadınlar Mezbaha'da konuşulmaya bile değmez. Satabileceği tüm organlarını satarak kumarda her şeyini kaybeden bir adamın daha on bir yaşındaki kızını sürükleyerek getirdiği ve bu çocuğun da organlarını satabilir miyim diye sorduğu bir yer. İşte böyle bir yerdir Mezbaha...

Mezbaha'da alışverişi yapılmayan, şefkat, acıma, bastırılmış öfke gibi kimsenin kulak bile kabartmayacağı ucuz duygular ile inanç, aşk, güven, dostluk, doğruluk gibi mahzun, melankolik ve güçsüz kelimelerden ibaretti. Mezbaha, sadakat olsun güvenilirlik olsun, bu tarz erdemleri teminat ola-

rak görmez. Teminat görmek şöyle dursun, dibe vurmuş birinin ruhunun derinliklerinde bu tarz güzel duyguların yer etmiş olacağına bile inanmaz Mezbaha.

İtilip kakılarak sömürülmüş hayatlar sayesinde Mezbaha'da çöken hayatların sesini kolayca duyabilirsiniz. Düşünüldüğünde Mezbaha kadar bol gözyaşının olduğu mahalle nadir görülür. Ancak kimse Mezbaha'daki gözyaşlarına kulak vermez. Hiç kimse faydasız acıma duygusuyla enerjisini israf etmez.

Dünyadan bihaber bazı kimseler saf saf neden oradaki-lerin hepsi hapse tıkmıyor diye sorarlar. Ama bu gülünecek bir sorudur. Mezbaha'da hiç kimse asla hapishaneye tıkmaz. Çünkü Mezbaha hapishaneden daha büyük bir dünyadır ve aslında hapishane de bir başka mezhabadır. Mezbaha, çölde yağmur yağınca aniden oluşup yok olan bir vadi gibi aniden kabarıp taşan bir dünyadır. Yok olmak yerine daha hızlı yayılan kanserli bir kitle gibi bir dünya. Bu nedenle akıllı savcı ve dedektifler Mezbaha'yı kullanırlar. Onlar kendi işlerine gelenin altın yumurta olduğunu, altın yumurtlayan tavuk olmadığı gerçeğini gayet net bilirler. Tavuğu kesip yerlerse altın yumurtaya ulaşamayacakları gibi Mezbaha'yı yok ederlerse de avuçlarını yalamaları gerekecektir. Hem işin doğrusu Mezbaha devasa boyutta olduğundan yakalamak mümkün de olmaz.

* * *

“O adam ölmeyi hak ediyor, değil mi?”

Elli yaşlarındaki perma saçlı kadın hevesle onay bekleyen bir ifadeyle Minari Bak'a baktı. Kadının gözünün çevresindeki ve elmacıkkemiklerindeki morluklar hâlâ geçmemişti. Minari Bak, bezgin bir ifadeyle permalı kadına baktı.

“Tabii ki ölmeyi hak ediyor. Hem de on bin kez! Diyorum

ki ilk fırsatta temizinden ortadan kaldıralım ve siz de kötü kaderinizi değiştirin." Minari Bak üstüne basa basa konuşmuştu.

"Abla bak, bu beyin sözünü dinle. Bir kere cesaretini toplarsan her şey bitecek" dedi yanında oturup gaz veren kadın.

"O herif hayatımı kökünden çaldı."

Ellili yaşlardaki kadın aniden televizyon dizilerinde duyulacak türden bir cümleyle feryat etti. Aynı anda ağlamaya başladı. Elinde sıkıca tuttuğu mendilinin üstüne gözyaşları pıt pıt aktı. Nedense haksızlığa uğramış bir yüz ifadesi vardı. Çok fazla çalıştığı için kalınlaşmış kolları, güneşte yanmış bir teni, otuz yıl öncesinin modası olan su damlası desenli döpiyesi ile kocasını öldürmek için kiralık katil aramaya gelen biri için çok tuhaf görünüyordu. Permalı kadının sürekli hıçkırarak ağlamasından sinirleri bozulan Minari Bak, kendisi için çalışan gaz veren kadına kafayı yiyeceğim ya dercesine dik dik baktı. Gaz veren kadın Minari Bak'a pişmiş aşı su katmayalım der gibi bir bakış attıktan sonra kadının sırtını hafifçe pıspışladı.

"Rahat ol abla, rahat ol! Doya doya ağla! Bu beye güvenip önünde ağlayabilirsin!" Gaz veren kadın da artık saçma sapan sözlerle kafa ütülemeye başlamıştı.

Bu konuşmalar gerçekleşirken Minari Bak'ın masasında gazete okuyan Reseng hafifçe güldü. *Tanrı aşkına, kime güvenecekmiş?* Ancak permalı kadın gerçekten de "bu beye" güvendiğinden midir nedir daha yüksek sesle feryat figan ağlamaya başladı. Kadın yüksek sesle ağlayınca Minari Bak, Tanrım ne hallere düştük dercesine keyifsiz bir ifadeyle bir sigara çıkarıp ağzına aldı.

Reseng gazetesini indirip masasının önündeki sehpanın çevresinde oturan üçüne baktı. Sürekli ağlayan permalı kadının önünde ne yapacağını şaşırmış halde duran Minari Bak ile gaz veren kadının hali oldukça gülünçtü. Minari

Bak, sigara dumanını uzunca üfleyip permalı kadının dizinin altında duran alışveriş çantasına dikkatle bakıyordu. Alışveriş çantasının içinde permalı kadının peşinat olarak getirdiği para destesi olmalıydı. Minari Bak'ın işletmesinin ölçeği göz önüne alındığında oldukça yağlı bir müşteri idi. Hem iş o kadar da zor değildi. Gaz veren kadın, permalı kadını bu kiralık katil ofisine getirmek için birkaç ay boyunca emek harcamıştı. Amacını belirleyip, bilgi toplayıp, dikkatlice yaklaşmış, doğal biçimde yakınlaştı. Ardından vakti gelince de, kadına "Neden ona katlanıyorsun? Başka seçenekler de var" diye ufaktan ufaktan gaz vermeye başladı.

Muhtemelen gaz veren kadın ağzına pelesenk ettiği, "Herkesin hayatını değiştirmek için bir atış hakkı vardır derler" zırvahğını satmıştı. Ancak bu çok komikti. Hayat özünde karmaşık bir düğümdür. Bu nedenle tek atışta çözülemez.

Minari Bak işi bir an önce sonuca bağlamak için sabırsızlanırken permalı kadın sanki her şeyi unutmuş gibi sürekli ağlıyordu. Neden ağlıyordu ki? Onu öldürteceği için kocasına acıyor muydu? Yoksa hayatı boyunca kemikleri kırılırcasına çalışıp da para götürdüğü adam için adadığı ömründen dolayı üzülüp hayıflanıyor muydu? Ya da son anda hissettiği vicdan azabından mıydı? Oysa permalı kadın şimdi alışveriş çantasındaki paraları yanına alıp cinayet işletmek üzereydi. Beyaz bir çiçek demeti gibi, rüzgârda dökülen papatya yaprakları gibi, kadın gözyaşı döküyor; öfkesini haklı çıkararak kendinin süttten çıkma ak kaşık olduğunu Minari Bak'a ispat etmeye çalışıyordu. İnatla yaşadıklarını anlatıyordu. Ancak Minari Bak için ispat tarzı şeylere gerek yoktu. Hayat hikâyesini anlatmasına da... Minari Bak alçak bir sırtlandı ve para verildiği takdirde ne iş olursa olsun hallederdi. Hikâyesi ne kadar acıklı olursa olsun, kocası ne kadar çok eziyet etmiş olursa olsun Minari Bak'ın iş yapma tarzı hiç fark etmezdi. Elbette kadının gözyaşları da etki etmezdi.

Ertesi gün kadının kocası alışveriş çantasının içinde şimdi-
kinden daha fazla bir meblağ getirse Minari Bak, “Hay hay”
deyip permalı kadının işini bitirirdi.

Permalı kadın, mendiliyle gözyaşlarını silip kafasını
kaldırdı.

“Sadece konuşarak uyarılsa olmaz mı? Yine de öldürmek
birazcık...”

Minari Bak, çekiçle kafasına vurulmuş gibi bir ifadeyle ka-
dına baktı. Öfkesinden sehpayı devirecekti. Ancak pişmiş aşı
su katarak her şeyi mahvedemezdi. Derin bir nefes alıp öfke-
sine hâkim oldu.

“Konuşarak uyarmak mı? Ciddi olamazsınız! Bu da söyle-
necek laf mı yani? Daha ne kadar dayak gerekiyor ki aklını-
zı başınıza alasınız. Kadını dövmeye başlayan erkek ıslah ol-
maz. Kanser iyileşir mi hiç? Araştırdığımız kadarıyla, at ya-
rışı oynayan, içki içip çapkınlık yapan o adam, beş yüz kez
daha dünyaya gelse yine adam olmaz. Şimdi genç olduğunuz
için kemikleriniz güçlü de ondan dayanıyorsunuz ama yaşla-
nıp da... Neydi adı?.. Ha evet... Osteoporoz. Osteoporoz olun-
ca dayığa nasıl dayanacaksınız? Kemiklerde çatlaklar oluş-
tuğunda dayak yerseniz o zaman yakı falan yapıştırırsanız da
faydası olur mu sanıyorsunuz? Olmaz, kesinlikle olmaz.”

Gaz veren kadın, Minari Bak’a dik dik bakıyordu. Mina-
ri Bak iyice saçmaladığını fark edip duraksadı. Gaz veren ka-
dın, permalı kadının elini tuttu.

“Abla, sorun o değil ki. Şu an ikna edip etmeme mesele-
si değil. O adamın elinde birikmiş para mı var, emeklilik ik-
ramiyesi mi var? İkna ettin diye eline para geçecek, hayatın
değişecek de değil ki... Kendi hayatını düşünmelisin. Şimdi-
ye kadar çektiğin eziyeti düşün. Hem bedenem hem ruhen
tükendin. Abla sen çok yoruldu. Böyle giderse ölene ka-
dar da bu devam edecek. Bu sefer gözümüzü karartalım. İki
tane sigorta yaptırdığın için hayatının geri kalanını doğru

düzgün yaşa. Senin hiçbir şey yapmana gerek yok. Tüm işi bu bey halledecek.”

“Kardeşinizin sözünü dinleyin. Artık tüm eziyetten kurtulup rahatça yaşamalısınız. İş tek seferde tertemiz bitirip yeni hayata başlayın.” Minari Bak, gaz veren kadına arka çıktı.

Permalı kadın başını eğip tekrar gözyaşlarına boğuldu. Gaz veren kadın, permalı sırtını sıvazladı. Sessizce ağlayan kadının hıçkırıkları yükselerek gittikçe ağıta dönüştü. Kadın bıkıp usanmış gibi göğsünü yumrukladı ve bununla yetinmeyip üstünü başını çekiştirmeye başladı. Minari Bak uzun uzun esnedikten sonra kadının önünde oturmaktan son derece yorulmuş ve hatta utanıyormuş gibi elleriyle yüzünü kapadı. Gaz veren kadın Minari Bak’a göz işareti yaptı. Minari Bak koltuktan kalkıp Reseng’e doğru yaklaştı. Sadece dudaklarını kıpırdatıp fısıltıyla Reseng’e, “Sikeyim böyle işi” dedi.

Tam o anda permalı kadın aniden yerinden kalktı. Sonra ağlamayla karışık bir tonla, “Kardeş, yapamayacak gibiyim. Yapamam. Her şeye rağmen bir insanı...” dedi. Kadın alışveriş çantasını alıp Minari Bak’ın karşısında sürekli eğilerek, “Özür dilerim. Kusura bakmayın. Gerçekten özür dilerim” diye devam etti. Sonrasında apar topar ofisten çıktı. Gaz veren kadın afallamış bir ifadeyle yerinden kalkıp permalı kadının peşinden koştu.

Minari Bak keyifsiz bir ifadeyle iki kadının çıktığı kapıya bakakaldı.

“İnanamıyorum. İnatçı, salak kaltak, hakikaten gitti ya.”

Minari Bak anlam veremeyen bir yüz ifadesiyle gözlerini belertip Reseng’e baktı. Reseng hafifçe gülerek kafasını gazeteye çevirdi.

“Hayır yani, öyle çekip gidecekse kocasının işlediği haltları niye iki saat bana anlatıp beynimi sikiyor ki? Burayı aile içi şiddet danışma merkezi mi sanıyor? Gerçekten nutkum tu-

tuldu. O da bir insanmış da, yapamayacakmış da! Hem sen nereye gelip de öyle insan zırvalığı yapıyorsun? Burada hayatında onun kadar dik yokuş olmayan insan nerede? Hay, lanet olasıca! Artık kimseye güvenilmiyor.”

Minari Bak öfkesine hâkim olamayıp çöp kutusunu tekmeledi. Sonrasında da koltuğa oturup bir sigara çıkararak yak-tı. Minari Bak sigarasını tamamen bitireceği sıralarda telefon geldi. Akıl Veren Kadın’dan geliyordu telefon.

“Hey, seni kaltak! Hani bir tek imza atması yeter diydun. İşi niye batırıyorsun? Biraz sistemli çalış?.. Daha ne düşünecekmiş? O ne demek oluyor? Biraz daha mı zaman istiyormuş?.. Ne yani? Pahalı diye tereddüt mü ediyormuş? Deli mi bu karı! Az önce şöyle de, böyle de, diye gevezelik ediyordu... Yani indirim yaparsak kabul ediyor muymuş?.. Ne, ne kadar? Vay orospu, bu işi çocuk oynacağı mı sanıyor acaba? Adam öldürmeyi şaka mı sanıyor?.. Her neyse, ağzını sıkı tutmasını söyle. Eğer ağzından laf çıkarsa herkes ölür diye gözdağı ver!”

Minari Bak telefonu kapatınca ortam sessizleşti. Minari Bak bir sigara daha içerek neden geldiğini merak ettiği Reseng’i inceden süzdü. Reseng okuduğu gazeteyi katlayıp ona baktı. Minari Bak sigarasını küllüğe bastırıp söndürerek yerinden kalktı.

“İşte dostum, bir işi geri çevirmek bile zor. İyi de bizim soylu Reseng Beyimizin bizim bu fakirhanemizi teşrif etmelerinin sebebi nedir acaba?” Minari Bak abartılı bir ses tonuyla sormuştu.

Reseng gülerek cevap verdi. “Sade kütüphaneye çakılıp kalınca gerçek dünyanın neye benzediğini unutuyorum. Bu yüzden de hem dünyada olup biteni anlamak hem de nasıl yaşamam gerektiği hakkında senden tavsiye almak istedim.”

Birden Minari Bak’ın yüzü düştü.

“Hadi canım, benim gibi birinin beyimize verecek ne tav-

siyesi olur ki? Her gün karnımı doyurmak bile zorken. İyi de n'apsak ki, bugün biraz meşgulüm. Acil bir sözüm de var.”

Minari Bak acelesi varmış gibi yaparak saate baktı.

“Meşgulsünüz demek. O zaman basit birkaç şey soracağım.”

“Tabii bildiğim bir şey olursa” diye tereddütle cevap verdi Minari Bak.

“Toplantınız mı vardı?”

“Ne toplantısı? Mahalle toplantısı gibi bir şey mi diyorsun?”

Minari Bak anlamazdan gelerek espri yapmaya çalıştı. Fakat ne kadar afalladığı halinden okunuyordu. Reseng soğuk bir ifadeyle ona baktı.

“Hani son zamanlarda işletme sahipleri kendi aralarında sık sık toplantı yapıyormuş ya. Mesela İhtiyar Rakun’un olmadığı, Hanca’nın olduğu toplantılar falan. Orada önemli bir şeylerin konuşulup konuşulmadığını soruyorum.”

“Toplantı yoktu. Hem toplantı olsa elbette kütüphanede yapılır” diye cevap verdi Minari Bak.

“Gerçekten yok muydu?” Reseng kaşlarını çatarak sordu.

“Olsa da benim gibiler bilmez. Yaşlı teyzelerin sırtından geçinen benim gibi bir herifi Hanca niye çağırırsın ki? Hanca beni insan yerine bile koymuyor? Biz olsa olsa...”

Reseng bıçağını çıkarıp masanın üzerine koydu. Minari Bak konuşurken sustu.

“Çu’nun bıçağı, önceden Çu’nun neden böyle mutfak bıçağı kullandığını anlamazdım. Ama kullanınca kesinlikle iyi olduğunu gördüm.”

Minari Bak masanın üstündeki bıçağa bakıp irkildi. Bıçağın sapında Çu’nun bağladığı mendil öylece duruyordu. Minari Bak’ın gözbebekleri fıldır fıldır dönmeye başladı. Blöf mü, yoksa gerçekten de bıçaklamayı mı düşünüyor? Kafasının içindeki hesap makinesinin tıkır tıkır işleyen sesi duyuluyor gibiydi.

Minari Bak zoraki bir tebessümle, "Hadi canım, sen böyle bir karakter değilsin ki!" dedi.

"Nasıl bir karakterim ki?"

Reseng, Minari Bak'ın gözlerine dik dik baktı. Öteki, bakışlarını kaçırdı.

"Hanca'nın İhtiyar Rakun'la ilgili planı bir iki günlük bir şey değil sonuçta."

"Onu sormadım. Daha net konuş!"

"Söylediğin gibi Hanca, niye benim gibi bir herife öyle şeyleri söylesin ki? Saçma."

"Hanca, seni sever. Sen çürümüş eti bile afiyetle tıkınırsın çünkü."

Minari Bak bütün gücüyle dişlerini sıktı. Gururu incinmiş gibiydi. Tekrar bir sigara çıkarıp dişlerinin arasına aldı. Sigarayı ısırarak Minari Bak'ın parmak uçları hafifçe titriyordu.

"Seni İhtiyar Rakun mu gönderdi? İşletmelerden Minari Bak Hanca'nın köpeği olduğundan gidip bıçakla mı dedi?"

Minari Bak sigarayı yakacakken vazgeçip haksızlığa uğramış bir ifadeyle Reseng'e bakarak sormuştu. Reseng hiçbir cevap vermeden ifadesiz bir suratla Minari Bak'a baktı.

"Alınıyorum bak, gerçekten kırıyorsun beni. İhtiyar Rakun'a iletirsin. Bu Minari Bak'ın gerçekten gücendiğini. Gerçekten çok ileriye gidiyor. Beni yanlış tanımış. Ben Minari Bak, öyle bir herif değilim! Ben öyle sinsice iş yapacak biri miyim?"

Minari Bak Reseng'in gözlerinin içine baktı. Onun ifadesinde bir değişiklik olmayınca tekrar kendi kendine zırvalamaya başladı.

"Açıkçası pek çok kişi şikâyet ediyor. Kaç senedir kütüphaneden iş çıkmıyor. İhtiyar Rakun bir aziz taklidi yaparak afiyetle taze ot yiyip çiy damlası içerek mi yaşar bilmem ama durum biz işletmeciler için hiç de öyle değil. İş çıkmasa da her ay çocukların cebine en azından bir şeyler koymalı, ayna-

sızları cilalayıp parlatmalıyız. Üstüne bir de komisyonu, haracı, aracı parası derken bir paket *ramyon* parası bile kalmıyor. Çürümüş eti bırak, dışkı bile olsa yemek zorunda kalacağım. Ama yine de İhtiyar Rakun müşteri defterini elinde tutup kimseyle paylaşmıyor. Öyle değil mi?”

Minari Bak, Reseng'e karşı anlayacağını uman bir ifade takındı. Fakat Reseng, önceki gibi ifadesiz bir suratla ona bakıyordu.

“Böyle zamanlarda İhtiyar Rakun defterdeki birkaç yağlı müşteriyi bizimle paylaşırsa ortam ne kadar güzelleşir. Fakat adam inatla direniyor. Hayatı idame ettirmenin ne kadar zor olduğu şu durumda işletmeler nasıl şikâyet etmesin. Tabii ki şikâyetlenir. Ne zaman bir araya gelseler herkes İhtiyar Rakun'a küfür etme yarışına giriyor. Ama o zamanlarda bile şu beğenmediğin Minari Bak, hep onun tarafını tutmuştur. Onlara ‘Şimdi zor durumdasınız diye İhtiyar Rakun'a karşı kin tutmanız doğru olmaz. Eskiden onun sayesinde iyi bir dönem geçirmemiş miydik? İnsan yaşadıkça her yokuşun bir çıkışı olduğuna göre her çıkışın bir de inişi vardır. Bu yüzden biraz bekleyelim’ dedim hep. Ciddiyim. İstersen sor herkese. Açıkçası buradaki işletmecilerden İhtiyar Rakun'un tarafında durup konuşan bu Minari Bak'tan başka kimse yok. Elini vicdanına koy ve düşün. Geçenki bayramda hediye alıp ihtiyarı ziyarete giden işletmeci benden başka var mı? Yok, değil mi? İşte bu Minari Bak ziyaret etti. Üstelik öyle ucuz bir hediye de değil, büyük alışveriş merkezinden değerli mi değerli Cukbang hamsisi alıp gittim. Güney Denizi'nin bir numaralı Cukbang hamsisi.”

Konuştuktan sonra Minari Bak'ın içi rahatladığından olsa gerek geç de olsa elindeki sigarayı yaktı. Sonra sigaranın dumanını havaya doğru uzun uzun üflledi.

“Tekrar soruyorum. Hanca tarihi ayarladı mı?” Reseng sakin bir ifadeyle sordu.

Minari Bak, sigara dumanı boğazında kalmış halde, bu ne saçmalık diyen bir ifadeyle ona baktı.

“Bak şimdi kafayı yiyicem ha! O kadar konuştuğum halde hâlâ mı anlamıyorsun beni? Her ne kadar ben teyzelerin sırtından geçinsem de büyüklerimize ihanet falan etmem, cidden!”

Minari Bak bir türlü laf anlatamadığından delirecekmiş gibi kafasını salladı. Reseng belli belirsiz gülerek parmağının ucuyla Henckel’e tık tık vurdu. Minari Bak onun bıçağa vuran parmaklarına baktı.

“Bugün Kıl Yumağı’nın fırınına mı gitmek istiyorsun?” diye sordu Reseng.

“Ben Minari Bak, Mezbaha’da otuz yıldır ayakta durmuş bir herifim” diye başladı ve sesini yükselterek devam etti. “Feleğin çemberinden defalarca geçmiş bir herifim! Bana böyle bir yemek bıçağıyla gelersen bir tarafımla gülerim. Bana bak Reseng kardeş! Ben Minari Bak’ım!”

Minari Bak titreyen elini kaldırıp sigarayı ağzına götürdü. O anda, Reseng masanın üstündeki bıçağı aldı. Soğukkanlı ve hızlı bir hareketle sigara içmekte olan Minari Bak’ın iki parmağını kesti. Sigarayı tutan işaret ve ortaparmakları havaya fırlayıp pat diye masanın üstüne düştü. Minari Bak şaşkın gözbebekleriyle önce iki parmağı kaybolan sağ eline sonra da masaya baktı. Kanayan iki parmak ile hâlâ dumanı tüten sigara garip bir his uyandırmıştı. Reseng kafasını yana eğince Minari Bak korkarak geriye bir adım attı. Reseng bıçağı masanın üstüne tekrar sakince koydu.

“Son kez soruyorum. Hanca tarihi ayarladı mı?”

Minari Bak’ın elinden akan kan gömleğini ıslatıyordu. Minari Bak aklının yarısını yitirmiş gibi devamlı kanayan eline bakarken yüzünü Reseng’e çevirdi. Reseng kesilen parmakların yanında hâlâ yanan sigarayı alıp kül tablasına bastı, sonra onun cevabını bekliyormuş gibi kafasını yaklaşık 15 derece sola çevirdi.

“Ulan şerefsiz, böyle bir şey için parmak mı kesilir, şeref-

siz! Adam gibi sorsana, parmaklarımı niye kestini?" Minari Bak ağlamaklı halde sordu.

Reseng ifadesiz yüzüyle masanın üstüne koyduğu bıçağı tekrar aldı.

Minari Bak aceleyle, "Hanca büyük bir iş planlıyor. Tek bildiğim bu, yemin ederim" dedi.

Reseng masanın üstüne bıçağı geri koyup parmaklarının ucuyla birkaç kez sapına tık tık vurdu. Gözlerini dikerek, "Nasıl bir plan?" diye sordu.

"Emin değilim. Sanırım hükümetle falan ilgili. Biliyorsun devlet başkanlığı seçimi yaklaşıyor."

Reseng bu söylediklerin yetmez dercesine hafiften yüzünü buruşturdu.

"Ben sadece Hanca'nın verdiği birkaç ufak tefek işi hallettim. Bir tek ben de değilim. Diğer işletmelerin de hepsi yaptı. Bu planın kütüphaneye ne alakası var, İhtiyar Rakun'un sırtından vurmayı mı düşünüyor, biz bilmeyiz. Yemin ederim. Biz zaten ölüme yaklaşmış birkaç yaşlının icabına baktık sadece."

Minari Bak hızlıca sözlerini söyledikten sonra sol eliyle sağ elini tutup acı çeken bir ifade takındı.

"Ben de listede miyim?"

"Bunu benim gibi biri nasıl bilsin?" Minari Bak bunalmış bir ifadeyle çığlık atarcasına sordu ve devam etti. "Reseng kardeş, düşün bir! Hanca böyle bir bilgiyi benim gibi bir pislikle neden paylaşsın ki, haksız mıyım?" Minari Bak, artık lütfen beni rahat bırak, der gibi Reseng'e ağlamaklı bir ifadeyle baktı.

Reseng bir an düşünüp bıçağı eline aldı. Ödö patlayan Minari Bak duvara doğru geri adım attı. Reseng masanın üstündeki kutu mendilden birkaç tane çıkarıp bıçağın üstündeki kanı sildi. Ardından bıçağı deri kılıfıyla deri ceketinin iç cebine koydu. Minari Bak, Reseng'e çekinerek bakarken askıdaki havluyla elini sardı. Daha sonra masanın üstündeki parmak-

larına doğru tam elini uzatacakken Reseng'le göz göze geldi ve duraksadı. Reseng onun yüzüne bakarak bir şeyler daha söyleyecekken vazgeçti ve kafasını çevirip ofisten odadan dışarı çıkmak için ilerledi. Reseng ofisin kapısında dururken arkasından Minari Bak'ın telaşlı hareketlerle bağırdığını duydu.

“Sikeyim böyle işi. Tanrı aşkına, neydi o öyle. Gözü dönmüş bu pisliğin!”

Reseng ikinci katın ahşap merdivenlerinden inerken az önce dışarıya fırlayan elli yaşlarındaki permalı kadın ile gaz veren kadın merdivenden yukarı çıkıyordu. Permalı kadın Reseng'i görünce hemen yüzünü kapatıp çıktığı merdivenleri geri inerek yana çekildi. Gaz veren kadın merdivenden geri inen kadına sinirle baktı. Gaz veren kadın öbürüne bakarak, “Bak bak, şu karı nasıl da numara yapıyor? Yapacağını yapıp masum havalarını sevsinler” dedikten sonra başını Reseng'e çevirdi.

“Hemen gidiyor musunuz? Biraz daha oturup gitseydiniz ya... Sohbet ederdik.”

“Yeterince oturup sohbet ettim” dedi Reseng gülerek.

“Reseng Bey, bir ara sizinle havalı bir iş yapmalıyız.” Gaz veren kadın gözleriyle gülerek konuştu.

Kadının lafına Reseng sadece başını salladı. Gaz veren kadının merdivenin girişine bir bakış atıp devam etti.

“Bu arada bu karı neden çıkmıyor yukarı?”

Reseng dışarı çıktığında permalı kadının yüzü duvara dönüktü. Elmacıkkemiklerinin üzerindeki morluklar ve boynu sıkılmış halde sarsılarak hırpalandığı için boynunun etrafındaki çizikler belirgindi. Reseng bir sigara çıkarıp yaktı. Çakmağın sesinden olsa gerek permalı kadın göz ucuyla Reseng'e baktı. Reseng de ona bakarak hafifçe güldü. Ardından dumanı uzun uzun boşluğa üflerken kadına, “Teyze, ne yaparsan yap o adam artık iflah olmaz. Hayatını iyi düşün” dedi.

Reseng kütüphaneye geri döndüğünde şaşı kütüphaneci kadının masası bomboştur. İzinli olduğuna dair herhangi bir yazı da görünmüyordu. Her zaman masasının sol tarafını dolduran örgü sepeti de paravanın önünde duran on renkli oje seti de şirin makyaj çantası da yoktu. Kadının masasının üstünde yer yer asılı Mickey Mouse, Ayıcık Pooh, Panda, Japon Şans Kedisi Maneki Neko gibi oyuncakların hepsi ortadan kaldırılmıştı. Yalnızca şaşı kütüphaneci kadının kırtasiye malzemelerini düzenlemek için zımba, bıçak, makas, mezura gibi isim etiketleri yapıştırılmış plastik çekmece masanın üzerinde tek başına duruyordu. Reseng, şaşı kütüphaneci kadının masasını hiçbir neden olmaksızın avuç içiyle bir kez sildi.

İkinci kattaki kitaplardan yere düşen kitap sesi duyuldu. Reseng oraya çıktı. İhtiyar Rakun ayaklı merdivenin üzerinde rafların tozunu siliyor, atılacak kitapları yere fırlatıyordu. Onu kütüphaneyi bizzat temizlerken görmeyeli uzun zaman olmuştu. Reseng küçükken ara sıra onun kitaplıkları yerleştirdiğini görürdü. İhtiyar Rakun kovayla toz bezi elinde, aksayarak kitaplıklar arasında dolanırdı. Ayaklı merdivene çıkarak bezle en yüksek rafa kadar dip köşe siler, kitapların üzerinde biriken tozları alır, bazen hepsini indirip yeniden sınıflandırır. Temizlik yaparken normalde yüz ifadesinde hiçbir değişim olmayan İhtiyar Rakun'un yüzünde çok ince, neşe benzeri bir şey hissedilebilirdi. Sanki altmış yıl önce ilk kütüphaneciliğe başladığı gençlik zamanlarına geri dönmüş gibi.

Reseng yerdeki kitapları alıp el arabasına koydu. İhtiyar Rakun merdivenin üzerinden göz ucuyla Reseng'i izledi.

"Hepsi atılacak kitaplar mı?" diye sordu Reseng.

"Zamana yenik düşmüş kitaplar" diyerek tahta merdivenin üzerinden cevap verdi İhtiyar Rakun.

Reseng rafların oluşturduğu koridora baktı. Yer yer atılan kitaplar birer yığın oluşturmuştu. Atılan kitap sayısı her za-

mankinden fazlaydı. Bu yüzden midir bilinmez, hep aralıksız kitapla dolu olan raflar tamamlanmamış bir yapboz gibi seyrekli.

Reseng yere atılan kitapların hepsini el arabasına yerleştirince İhtiyar Rakun merdivenden indi. Gömleğini dirseğine kadar sıvamış, elinde su kovası ve toz bezi olan adamın o hali her zamankinden daha çevik ve sağlıklı görünüyordu. Fakat sol eliyle pis su dolu kovayı taşıırken zaten hep bir yöne eğik yürüyen İhtiyar Rakun'un bedeni düştü düşecek bir hal almıştı. Reseng elini uzatınca İhtiyar Rakun taşıdığı su kovasını ona uzattı.

"Hanca tarih ayarlamış galiba" dedi Reseng.

"Ne tarihi? Düğün falan mı?" İhtiyar Rakun alakasız ve komik olmayan bir espri yapmıştı. Reseng sert bir ifadeyle, "Önce biz Hanca'yı yakalayalım" dedi.

İhtiyar Rakun başını ona doğru çevirdi ve tek kelime bile etmeden epey bir süre yüzüne baktı.

"Biz?"

İhtiyar Rakun hafifçe güldü. Bu gülüş bir an durum içler acısı der gibi görünmüştü ama aslında üzüntü ve yalnızlık hissine daha yakındı.

İhtiyar Rakun dudaklarında ince bir tebessümle, "Hanca'yı öldürürsen kötü adam koltuğuna kim oturacak? Sen mi?" diye sordu.

İhtiyar Rakun kitapların arasındaki yuvarlak masaya giderek bezle masanın üstünü ve iki sandalyeyi sildi. Sonra eliyle Reseng'i çağırdı. Reseng masaya giderek su kovasını yere koydu ve sandalyeye oturdu. İhtiyar Rakun cebinden sigara çıkararak ona ikram etti. Reseng elini kaldırıp kibarcıca reddetti. İhtiyar Rakun bir kez daha sigara uzattı. Reseng tereddüt ederek sigarayı aldı. İhtiyar Rakun önce onun sigarasını sonra kendininkini yaktı. Sonra yavaşça sigarasını içerek bir süre hiçbir laf etmeden kütüphanenin batısındaki pencereye baktı.

İkinci kattaki pencereden giren güneş ışığında süzülen tozlar, köhne raflar arasında usul usul uçuşuyordu. Küçük bir çocukken Reseng kütüphanenin batı köşesine oturup pencereden süzülen ışık demeti altında uçuşan tozları boş boş izlerdi. En alçak seste bile uçuşan tozlar. İhtiyar Rakun'un "Sigara içilmez" yazılı uyarının altında kendi içtiği sigara dumanının, koyun sürülerine benzer bulut kümesi gibi tavana yükselirken tozlarla karışmasını seyrederdi. Okuduğu kitabı hemen kapatır, toz ve sigara dumanıyla çarpışan ışık huzmelerinin oluşturduğu çeşitli şekilleri saatlerce seyrederken, "İşte asıl bu tozlar, kütüphanenin gerçek sahibi" diye mırıldanırdı.

İhtiyar Rakun, gözleri hâlâ batı penceresindeyken konuşmaya başladı.

"İnsanoğlunun bulunan en eski kafatasında mızrak izi vardır. Fahişelik ve pezevenklik, çiftçilikten çok daha eski bir meslek. İnci'e göre ilk erkek evlat da bir cinayet işledi. Sonrasında binlerce yıl boyunca insanoğlu sadece savaşarak bir şeyleri gerçekleştirebildi. Medeniyet olsun, sanat olsun, din olsun, daha-sı barış bile savaşarak mümkün oldu yani. Ne demek istediğimi anladın değil mi? Bu, insan denen ırk var ya. İnsan ırkı en başından beri durmaksızın birbirini öldürerek yaşayacak şekilde tasarlanmıştır. Ya öldüren tarafa asalak gibi yapışır ya da karşı tarafı öldürür. İnsan bu yolla hayatta kalır. İnsanoğlu böyle bir apoptoza, programlanmış hücre ölümüne şimdiye kadar dayan-
dı. Dünyanın gerçek yüzü bu. İnsanlık başta böyle başlamış ve şimdiye kadar da böyle var olmuştur. Muhtemelen böyle de yaşamaya devam edecek. Çünkü bunu durdurmanın yolu henüz bulunamadı. Böylece sonuçta kimi pezevenklik, kimi fahişelik kimi de kiralık katil rolünü üstlenir. Komik gelebilir ama ancak bu şekilde dünya denen çark sürekli döner."

İhtiyar Rakun cümlesini bitirip içtiği sigarayı kovaya fırlattı.

Reseng, "Bununla Hanca'yı öldürmenin nasıl bir bağlantısı var? Koltuk boşalırsa her halükârda birisi oturacaktır" diye sorguladı.

“Kötü adam koltuğu da olsa da hak edecek birinin oturması yakışık alır. Hem Hanca hiç şüphesiz benden daha akıllı bir kötü adam.”

Reseng gözlerini belerterek, “Kılını bile kıpırdatmadan ölümü mü bekleyeceksin?” diye sordu.

“Sadece şansı tükenen topal bir moruk ölecek. Hanca’dan kurtulmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

Son noktayı koyan İhtiyar Rakun masanın üzerindeki bezi aldı. Reseng’in önündeki su kovasını almak için eğildi. Reseng hemen su kovasının onun yakaladı. İhtiyar Rakun ben taşıyım dercesine hafifçe onun elini itti. Reseng tuttuğu kovayı bıraktı. İhtiyar Rakun elinde su kovası, topallayarak tuvalete doğru yavaş yavaş yürüdü. Su kovasını taşıyan adam arkadan ip üstünde yürüyormuş gibi baş döndürücü görünüyordu.

Mito

Kadın 24 saat açık bir markette çalışıyordu. Müşterilere içten ve yüksek bir ses tonuyla “Hoş geldiniz” dedikten sonra “Aradığınız bir şey var mı?” diye canlı bir şekilde sorup “Aa, fıstıklı kraker maddongsan almışsınız. Ben de maddongsanı çok severim” gibi sözlerle haddini aşarak müdahale ederdi. Çoğu müşteri, kadının sözlerine kayıtsız kalırdı. Fakat müşteri kayıtsız kalsın kalmasın, o şen şakrak gülümseyerek ve abartılı hareketlerle kasa üzerindeki hesap makinesini tuşlardı. Müşteri olmadığı zaman market telefonuyla sürekli birileriyle sohbet eder ya da zaten düzenli olan ürünleri tekrar indirip düzenler ve temizlik yapardı. Ya sohbet eder ya da temizlik yapardı. Sürekli aynı şeyleri yapardı. Tıpkı hiperaktivite bozukluğu olan çocuklar gibi.

“Bombayı bu kadının yaptığına emin misin?” diye inanmamışçasına sordu Reseng.

“Üç parça da ona gönderilmiş, eminim. Sence bu yeterli değil mi? Havai fişek gösterisi yapmak için patlayıcı madde almış olamayacağına göre. Hem de karaborsadan?” dedi Conğan.

“Böyle bir kadından her şey beklenir. Fişek gösterisi az bile kalır.”

“Haklısın, bu kadın için az bile” dedi Conğan tekrar.

Reseng cebinden ilaç kutusunu çıkarıp ağzına bir ağrıkesici attı. Ne zaman sokağa çıksa başı ağrırdı. Yeşil ışık yandıkça motosikletli pizzacı kurallara aykırı bir şekilde U dö-

nüşü yaptı. Yaya geçidinin önünde ışığı beklerken gazetesine bakan takım elbiseli adamın sol ayakkabısının bağı çözülmüştü. Çözölmüş ayakkabı bağcığı insanı huzursuz eder. Tekrar ışık değışince arabalar kurallı bir şekilde sola döndü. Pizzacı, insanlarla dolu kaldırımın ortasında akrobasi yapar gibi tehlikeli sürdüğü motosikleti durdurdu. Yayalar için ışık yeşile dönünce gazetesine göz atan adam ayakkabısının bağının çözüldüğünü fark etmeden karşıya geçti. "Bu tür şeyler deli eder beni." Dışarıda sürekli başını ağrıtan şeylerin bu tür gereksiz bilgiler olduğunu fark etti Reseng. Kesin bu yüzdendi! Bu dünyada hayatta kalmak için kişinin uzun ve hassas dokungaçlara ihtiyacı vardı ve bunlar gerekli ya da gereksiz bilgileri kesin olarak ayıramazdı. Her daim uza-yan dokungaçlar ve uçlarında salınan huzursuzluk, bizi yiyip bitirecek.

"Bu kadının asıl işi ne acaba? Düzenek hazırlayan biri mi ki?" diye sordu Reseng.

"Orası muamma. Asıl işi düzenek hazırlamak değil gibi. Tipine ve hareketlerine bakılırsa suikastçı da değil. Böyle bir kadın komplocu bile olamaz. Her neyse, ne idüğü belirsiz."

"Peki, Tanrı aşkına, sen ne öğrendin?" Reseng sinirlenerek sordu.

"Kim olduğunu bulmak için sıfır uykuyla mahalleyi sorup soruşturdum. Bana atar yapma... Açıkçası bu bilgileri ben olduğum için buldum. Başka bir herif olsaydı hiç bulamazdı bile."

Conğan homurdanarak oldukça kalın bir zarf uzattı.

"Sinir bozan muamma bir kadın. Ne olduğunu ben çözemedim, belki sen çözersin" dedi.

Reseng Conğan'dan aldığı zarfı açtı. Zarfın içindekiler, sayısız fotoğraf ve kadının profilinin olduğu belgelerdi. Reseng, Conğan'ın kadını izlerken çektiği fotoğrafları aldı. Evin önünde, sokakta, otobüste, kütüphanede, gece kulübünde, havuzda, pastanede, alışveriş merkezinde, kafede, balıkçı-

da... Fotoğraflarda kadının bir hafta boyunca dolaştığı tüm kareler vardı. Birini çekip Conğan'a uzattı.

"Bu ne?"

Kadının bir meydanda elinde pankartla bağırırken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Conğan, Reseng'in uzattığı fotoğrafa bakıp pis pis güldü.

"Aaa! Bu, Koala'yı kurtaralım!"

"Ne?"

"Pankartta yazan yazı 'Koalayı Kurtaralım'dı. Bir süre önce Yoido Meydanı'nda meclis binası önünde Uluslararası Koala Kurtarma Mitingi düzenlenmişti."

"Yani?"

"Bu kadının protesto ettiği sahne. Atmosferde karbondioksit miktarı çoğalırsa eğer koalaların iştahla yediği okaliptus yaprakları besin değerini kaybedermiş ve hayatta kalmasını mı tehdit edermiş neymiş. 'Ey lanet olası insanlar, karbondioksit salımını azaltın!' diye bağıra çağıra yaygara koparıyorlardı. Kadın yüzü kızarana dek o kadar bağırdı ki, koalalardan önce kendisi ölecek diye endişelenmiştim."

"Amma da saçmaladın ha. Elin kışına bomba sokmaya çalışan bir sürtük ne koalası kurtarıyor. Bir koala kadar değerim yok mu?" Reseng saçmalığı kes dercesine Conğan'a baktı.

Conğan "Ne yani, sen kendini koaladan daha mı değerli sanıyordun?" diye olağan bir şeymiş gibi karşılık verdi ve "Eeee, şimdi ne yapacaksın? Kaçırarak mısın?" diye sordu.

Reseng cebinden Henckel bıçağının deri kılıfını çıkardı. Daha sonra kılıftan çıkardığı bıçağa dikkatle bakıp ardından tekrar yerine koydu. İzlemekte olan Conğan aniden şaşkın bir ifadeye büründü.

"Onunla mı? Hem de güpegündüz? Her ne kadar acelen de olsa böyle olmaz" diye söylendi Conğan.

"Ben haydut muyum?"

“O zaman bıçak neden?”

“Şöyle bir laf var ya; güzel bir sözle alabileceğinizden daha fazlasını, güzel bir söz ve bir silahla alabilirsiniz.”

“Kim söylemiş?”

“Al Capone.”

Conğan alaycı bir tonla “Bir elinde mutfak bıçağıyla sohbet edersen ne de dostane olur ha” dedi.

“Benim klozetine bomba koyarak sohbeti ilk o kadın başlattı, ben de ona uygun sohbet etmeliyim.”

Reseng bir sigara çıkarıp yaktı. Kadın hâlâ elinde telefon hiç durmaksızın sohbet ediyordu. Müşteri gelince aniden telefonu kapatıyor, müşteri gittiği an tekrar telefon ediyordu. Kiminle böyle sık konuşuyordu acaba? Reseng aniden sohbetini uzun süre dinlemeye istekli bir kimsesi olduğu için kadına imrendi.

“Bu kadın saat kaçta çıkıyor?” diye sordu Reseng.

“3’te. Bir saati kaldı” dedi Conğan.

Reseng saate baktı. Ayrıca cebinden kırmızı renkli bir tükenmezkalem çıkarıp kadının profilinin olduğu belgeyi okumaya başladı. Conğan sıkılmış olmalı ki masadaki kahve fincanına kaşıkla tık tık vuruyordu. Reseng kaşlarını çatarak dik dik kaşığa baktı.

“Şunu kesecek misin?” dedi Reseng sinirle.

“Hıh, hassasmış gibi yapmanı sevsinler... Bu kadarcık bir şey sana gürültülü geliyorsa bu acımasız dünyada nasıl yaşayacaksın? Dostum, bu dünya gürültüyle dönüyor.”

Conğan homurdanarak kaşığı masanın üzerine attı. Kaşık kahve tabağına çarptı ve yüksek bir ses çıkardı. Reseng Conğan’a baktı. O sırada kafede çalışan garson kız kapıyı açıp ikisinin olduğu terasa çıkarak yaklaştı.

“Efendim, bana mı seslendiniz?”

Conğan çok eğlenceliymiş gibi “Ben seslenmedim” diye gülererek söyledi.

Garson kızın zayıf yüzü kızarmıştı. Kız, siyah barmen ye-
leğinin içindeki beyaz bluzu ve siyah eteğiyle çok şık görünü-
yordu.

“Biraz daha kahve ister misiniz?” diye mahcup ifadesini
gizleyerek sordu. Conğan anlamsızca sırtarak “Evet, teşek-
kür ederim, ha ha...” dedi.

Garson kız, boş fincanlarını götürürken arkasından dik-
katle bakan Conğan başını çevirdi.

“Şu kız çok hoş değil mi?”

“Yine bir tezgâh peşinde gibisin? Son sevgiline ne oldu?”

“Kim?”

“O sürekli burnunu çeken kız.”

Conğan gözlerini havaya dikerek kimden bahsediyor diye
bir süre düşündükten sonra aklına gelmiş gibi haykırdı.

“Aaa! Ben de kim diyorum. O ta ne zamanın hikâyesi. Sen
eski taş devrinden kalma hikâyeyi mi söylüyorsun?”

“Üç ay öncesi eski taş devri ise şu an yeni taş devri mi? Se-
nin ilişkilerin neden bir ay bile sürmüyor?”

“Bu benim hatam değil. O kızın öpüşürken bile burnu akı-
yordu.”

Conğan gerçekten mağdur olmuş gibi bir ifade takındı. Re-
seng, ona acırmış gibi bakarken başını tekrar kadının profi-
linin olduğu belgeye çevirdi. “İyi kızlara böyle davranmaya
devam edersen sonrasında yalnız kalır, pişman olursun. Gi-
derek yaşın da ilerliyor. Orda burada dolaşma da sadece bir
kuyunun derinliklerine in” dedi.

“Suyun çıkması yeterli, kuyunun derinliklerine in de ne
demek? Petrol mü çıkacak ha? Petrol?” diye homurdandı
Conğan.

Reseng kırmızı tükenmezkalemle belgelerdeki birkaç ola-
ğandışı maddenin altını çizdi. Belgeleri okudukça bazıları-
nı anlamamış gibi kafasını yana yatırıp başını market tara-
fına çevirerek kasadaki kadına bakıyordu. O sessizce belge-

leri okuyup önemli maddeleri kontrol ederken Conğan nasıl mağdur olduğunu Reseng ister dinlesin ister dinlemesin hiç umursamadan kendi kendine anlatıyordu.

“Bir ilişki kısa sürerse hiçbir ciddiyeti yoktur diye düşün-men tamamen bir önyargı. Ben çıktığım kızların hepsini tüm kalbimle sevdim. Ciddiyim. Ama hayatın kader dediği, ayrı-ca aşkın yolu denilen şey öyle acımasız ki, düşününce aşk yo-lum da gerçekten inişli çıkışlıydı. Gerçi aşkın derin bataklı-ğına hiç düşmemiş senin gibi biri benim yüreğimdaki hisleri nasıl anlar ki? Usturayla kalbi yerinden söken ayrılık acısı-nı deneyimlemelisin ki benim üzüntümü bilebilesin. Aşk acı-sını unutmak için başka aşklara yelken açan adamın aç kal-bini, kendini içkiye verse de, yüreği parçalansa da dinmeyen aşk acısının o hatıraları ve yine...”

Reseng “Bu kadın doktor mu?” diye Conğan’ın konuşması-nı keserek sordu.

“Ne? Off, kaç kez söyledim. Şimdiki sevgilim hemşire diye.”

Reseng, bir süre Conğan’a kalkıp dövecekmiş gibi baktık-tan sonra çenesiyle marketi işaret etti. O an Conğan başını çevirip içerdeki kadına baktı.

“Hee, doktor.”

“Hiç de öyle görünmüyor ama. Hem doktorsa hastanede değil de markette ne yapıyor?”

“Zaten hiç hastanede çalışmamış. Araştırma merkezi gibi bir yerde çalışıyormuş. Oradan da kısa bir süre önce ayrılmış.”

“Neden?”

“Ben de bilmiyorum. Bu sinir bozucu kadının içini nasıl bi-lebilirim?”

“Komplocular arasında doktorların çok olduğunu duydum, bu kadın da komplocu olmasın?”

“Benim bildiğim kadarıyla böyle genç komplocu yok. Çoğu yaşlı. En genci de ellisine merdiven dayamış kişiler. Üstelik kadın komplocu diye bir şey ne gördüm ne de duydum.”

“Bildigin kadariyla ha? Sen bunları nerden biliyorsun ki?”

“Ya, sen nasıl kendini benimle aynı kefeye koyarsın? Açıkçası mesleki açıdan seviyelerimiz farklı. Ben verilere dayanarak klas bir iş yapıyorum. Sen saşimi bıçağıyla adam kesen basit iş yapıyorsun. Coson dönemindeki gibi olsaydı hiçbir cüretle senin gibi sıradan biri başını kaldırıp yüzüme bakamazdı. Böyle durumda cenazen bile kaldırılmaz, hasıra sarılıp kurda kuşa yem olurdun. Senin gibi biriyle arkadaşlık yaptığım için şeref duyup bana şükretmelisin. Ama sen her zaman sataşıyorsun.” Conğan böbürlenerek konuştu.

Reseng hınzırca gülerek “Arkadaşım olduğun için pek bir şeref duyduğum ya” dedi.

Conğan, yüzünde mağrur bir gülümsemeyle bir sigara çıkardı ve yaktı.

Conğan'ın babası bir hafiyeeydi. Hafiye olmadan önce profesyonel bir askerdi. Vietnam Savaşı'nda birkaç madalya alıp ordudan ayrılmıştı ama hafiye olarak çok yetenekli değildi. Belki gülünçtü ama babası, kaçan karısını bulmak için bütün dünyayı dolaşırken hafiye olmuştu. Conğan'ın annesi Vietnam Savaşı'ndan dönen kocasının içtiği biranın içine uyku hapi atarak kocasını hareketsiz hale getirip hayatını güvence altına almak için de Vietnam Savaşı'nda kazandığı paraların hepsini alarak kaçmıştı.

“Annem harika, değil mi? Gerçek aşk için kocasını da oğlunu da terk etmiş. Aşk için gerektiğinde o dereceye kadar gellersin yani. O ‘Aşktan başka bir şey bilmem’ genini belki de ben devralmışımdır.”

Babası, yakaladığında karısını da, adamı da lime lime doğrayıp kendisinin de intihar edeceğine yemin etmişti. Adam göğsünde bir paket siyanür ile bıçağını saklayarak dedikoduların peşinden bütün ülkeyi karış karış dolaştı ve yurtdışında bile iz sürdü. Nihayet beş yıl sonra kaçan karısını bulmuştu. Kaçtığı adamla birlikte Filipinler'de büyük bir kuru

temizleme dükkânı işletiyordu. Ama Conğan'ın babasının kadına öylece uzaktan bakıp geri döndüğü söylenir. Karısını da yeni kocasını da lime lime doğrayamamıştı. Beş yıl boyunca göğsünde sakladığı bıçağı çekmemişti bile. Siyanürü içip intihar da etmedi. Daha da kötüsü yıllarca aradığı karısına "Nasıl böyle bir şey yapabildin?" diye de söyleyemedi. Conğan'ın babası uzaktan karısının ve adamın yatak çarşafını asarkenki hallerini öylece seyredip geri dönmüştü.

"Bir gün bizim moruk zil zurna sarhoş oldu ve dedi ki: 'Annemi ilk kez o kadar mutlu gördüm.'"

Elbette farklı bir sebebi de olabilirdi. Evrendeki her şey gibi en aşırı nefretin, intikam alma arzusunun ve öfkenin bile zamanla biraz daha bitap düşüp, yıkılıp işe yaramaz hale gelmesi de olabilirdi. Bir kez Conğan bir iş için Filipinler'e gidip geri döndüğünde Reseng, "Annemi gördün mü?" diye sormuştu. O zaman Conğan sert bir bakış atarak şöyle dedi:

"Ne için? Mutlu olmak için o kadar tehlikeyi göze alarak kocasını, oğlunu terk eden kadının hayatına neden tekrar gireyim ki? Herkes kendi hayat mücadelesini vererek kendi yerinde mutlu olsun yeter."

Conğan'ın babası üçüncü sınıf bir hafiye idi ama Conğan birinci sınıftı. Her kim olursa olsun Mars'ta değil de Dünya'da yaşıyorsa eğer, Conğan genellikle iki hafta içinde hedefi bulmuş olurdu. Ama Conğan insanları bulmaktan ziyade takip etmede daha yetenekliydi. Komplo dünyasında böyle işler yapan insanlara "gölge" deniyordu. İşleri hedeflerine fark ettirmeden çevresinde sürekli dolaşarak fotoğraf çekip hedefin hareketlerini ve hareket alanlarını tek tek öğrendikten sonra komploculara verileri teslim etmekte. Conğan tam anlamıyla bir gölge gibi hedefin çevresinde sürekli dolaşsa da hiç yakalanmamıştı. Bir seferinde Reseng, "Sırrın ne ki?" diye Conğan'a sordu. Conğan da, "Sıradanlık. İnsanlar sıradan şeyleri hatırlamaz çünkü" diye basitçe cevap verdi.

Congan'a göre mükemmel bir gölge olmak için gerekli olan şeyler çok hızlı olmak, kamuflaj ve saklanma becerisi, gösterişli kılık değiştirme teknikleri gibi şeyler değildi. Önemli olan insanların gözüne çarpmamak değil, başından itibaren insanların hatırlamasını gerektirmeyecek bir varlık olmak ya da insanlar hatırlamaya çalışsa bile dikkat çekecek kadar özelliği olmayan bir varlık olmaktı.

"Böyle olmak istiyorsan önce sıradanlığı anlamalısın. Ayrıca sıradanlığın kendisi olmalısın. Çünkü insanlar sıradan şeylere dikkatli bakmazlar, baksalar bile kolayca unuturlar. Ama sıradanlığı anlamak çok zordur. Akılda kalmayacak bir varlık olmak. Varlığını bulanıklaştırmak, gaz gibi hafif ve belirsizce havada süzülürken giderek kaybolacak şekilde olmak. Tıpkı hava gibi, orada ben yokmuşum gibi insanların bedenimi teğet geçmelerini sağlamak. Böyle bir bedene sahip olmak çok zor bir şey..."

"Hım, gerçekten de çok zor bir işe benziyor" diyerek başını salladı Reseng.

"Düşününce sıradan olmak, özel olmak kadar zordur. Sürekli düşünürüm. Sıradanlık ne tür bir şey? Ortalama bir boya sahip olmak mı? Ortalama bir yüze sahip olmak mı? Ortalama davranışlarda bulunmak mı? Ortalama bir kişiliğe ve işe sahip olmak mı? Fakat sıradanlık dediğimiz şey o kadar da basit bir şey değil. Çünkü ortalama hayat diye bir şey yoktur. İster kötü isterse mükemmel olsun, herkesin kendine has bir hayatı vardır. Onun için sıradan bir şekilde sevmek, sıradan bir şekilde nazikçe davranmak, sıradan bir şekilde insanlarla tanışıp ayrılmak anlaşılması çok zor bir şey. Üstelik öyle bir hayatta aşk da, nefret de, ihanet de, hatıralar da olmaz. Tatsız ve renksiz... Ama ben öyle bir hayatı seviyorum. Çok ağır şeylere dayanamam çünkü. Bu yüzden insanların beni hatırlayamamasını sağlayan yöntemi öğrenme aşamasındayım. Bu da yine zor bir iştir. Ne kitaplarda var ne de kimse öğretiyor. Çünkü

insanlar kendilerini özel kılan ve kendilerinin hatırlanmasını dilediği bir hayatı yaşamak istiyor. Benim istediğimse sıradan kimsenin aklında kalmayan bir hayata sahip olmak. Ben kimsenin hatırlamadığı bir hayatı seviyorum. Ayrıca o tarz bir hayatı yaşamaya çalışıyorum.”

Bu sözler Reseng'in hoşuna gitmişti. Sıradanlığı öğrenip kimsenin hatırlamadığı bir hayatı yaşayacağını söyleyen Conğan'ın sakın hareketlerini sevmiştir. Bu yüzden de Conğan'la arkadaş oldu. Conğan babasının peşinden oraya buraya gitse de fırsat buldukça ders çalışıp sınavı geçerek üniversiteye girdi. Jeoloji bölümünde okudu. İşletme ya da hukuk isteyip de puanı yeterli olmadığı için burayı seçtiğinden değil gerçekten ilk tercihi jeolojeydi. Babasının peşinden dolaşırken her canı sıkıldığında taşları azar azar ağzına koyup şeker gibi ağzında yuvarlayarak tatlarını ayırt etme hobisi, jeolojiyi istemesinin tek sebebiydi.

“Taşın tadı mı? Taşın da mı tadı var?”

“Ne yani, taş diye hepsinin tadı aynı mı olacak? Erik ve limon gibi gnays ile granitin tadı da farklıdır.”

“Bu yüzden taşların tatları hakkında daha çok öğrenmek için mi jeoloji bölümüne gittiğini söylüyorsun?”

“Öyle de diyebiliriz ama aslında jeoloji, taşların tatlarıyla pek alakası olmayan bir bölüm. Daha ziyade aşçılık bölümüne gitmeliydim galiba.”

Niçin kendi hayatı konusunda böyle karar verdiğini anlamak mümkün değildi. Ama iyimser mizacı sayesinde Conğan böyle bir şeyi pek kafaya takmıyor gibiydi. Olması gerektiği gibi üniversiteye gidip hiç devamsızlık yapmadı ve diplomasını aldı. Tabii ki özelliği sayesinde okul arkadaşlarından hiçbiri onu hatırlamıyor.

Conğan'ın her zaman bir sevgilisi vardı. Ayrıca normalden daha sık sevgili değiştirirdi. O kadar sevgiliyi idare etmek için hayatının tamamını aşka ayırmak gerekirdi herhalde.

Bir gün Reseng sormuştu, "Nasıl oluyor da bütün kızlar seni seviyor?"

"Hayır. Kızlar beni içtenlikle sevmiyor. Varlık hissi olmayan bir erkeği seven bir kız olamaz çünkü."

"Hadi canım, o kadar çok sevgilin oldu ama?"

"Kızlar sadece yalnızlık hissediyorlar. Sadece kısa bir süre kendilerini yalnız hissediyorlar. Bu yüzden yanlarında olacak bir erkeğe ihtiyaç duyuyorlar. Ağaç gibi, saksı bitkisi gibi bir şey yani... Bildiğin gibi saksı bitkisi gibi yanlarında sessiz sedasız durmak benim uzmanlık alanım" diyerek gevrek bir gülüşle cevap verdi.

Reseng, Conğan'la her buluştuğunda onun hedeflediği sıradanlık hakkında ara sıra düşünürdü. Diğer bir deyişle bu sıra dışı bir sıradanlıktı. Bir yerlerde gördüğünü sandığın ya da hiç görmediğini düşündüğün bir hali vardı demek daha mı doğru olur? Conğan'ın yüzüne baktığında peşinde olduğu sıradanlığa yaklaştığını da hissediyordu. Bir yerlerde bir anlığına görüldüğü düşünülen bir yüzü, bir yerlerde karşılaşıldığı sanılan kibarlığı, bir yerlerde hissedilen alışmışlık ve rahatlığı vardı ama nedense Conğan'ı niteleyecek uygun bir söz olmadığından sıradanlık demek daha mı doğru olurdu? Reseng, kızların Conğan'a karşı hissettiği rahatlık ve huzurun da belki de aynı türden olduğunu düşündü. Muhtemelen bu yüzden Conğan ya da kız arkadaşları öyle kolayca tanışıp ayrılabilirdi.

Reseng saate baktı. İkiyi kırk geçiyordu. Kadın hâlâ markette, telefonda sohbet ediyordu. Reseng kafasını çevirip Conğan'ın verdiği fotoğraflar ile belgelere bir kez daha dikkatlice baktı.

"Mito asıl adı mı?" diye sordu Reseng.

"Belki de. Kardeşinin adı Misa çünkü."

"Mito'nun 'to' hecesi toprak, Misa'nın 'sa' hecesi kum demek olduğuna göre babalarının enteresan bir mizah anlayı-

şı varmış. Birinin adını 'güzel toprak' diğzerinin adını 'güzel kum' koymuş."

Reseng fotokopisi çekilmiş gazete sayfasını alıp bir süre okuduktan sonra Conğan'a uzattı. Bir ailenin yaptığı araba kazasıyla ilgiliydi.

"Bu ne tür bir olay ki fotokopisini çektin?" diye sordu Reseng.

Conğan, onun uzattığı kâğıdı aldı.

"Yirmi yıl önce olan bir trafik kazası. Bu kazada kadının önde oturan anne babası olay yerinde ölmüş ve sadece arka koltukta oturan iki kız hayatta kalmış ama küçük kardeşin bel kemiği ağır yaralandığından belden aşağısı felç olmuş. Arabayı babaları kullanıyormuş, kaza nedeni alkollü araç kullanma ve aşırı hızmış. Lastik izlerine bakıldığında 150 kilometreyi aşıyormuş hızı."

"Sevgili iki kızını ve eşini bindirip alkollü araç mı kullanmış? Hem de 150 kilometreyi aşan hızla mı?"

"Nedense kötü bir komplo kokusu geliyor değil mi?"

Reseng tekrar gazete kupürüne göz gezdirdi. Sekiz metrelilik uçurumdan düşen araç yanmış ve çok kötü ezilmişti. "Tenha bir banliyö ve mayıs ayının güneşli bir tatil günü" diye yazıyordu gazete haberinde. Bütün ailenin uzun bir aradan sonra çıktığı eğlenceli bir geziydi. Nerden bakarsanız bakın sarhoş olup saatte 150 kilometreyi aşan bir hızla gitmesinin bir sebebi yoktu. Kötü kokular geliyordu. Çok basmakalıp tarzda bir araba kazası planı. Üstelik vahşette eşi benzeri olmayan bir plan. Aileyi öldürmeye gerek yoktu. Hedef kızın babasıysa eğer, sadece o temizce halledilse yeterli olurdu.

"Baba ne iş yapıyormuş ki?"

"Üst düzey bir bürokratmış. Kötü kokular gelmesine geliyor ama kızın peşinde dolaşacağım diye babası hakkında pek araştırma yapamadım."

"Diyelim ki kazanın arkasında bir komplocu var, bunun

benimle ne alakası olabilir? Bu kadın on bir yaşındayken ben daha on iki yaşında bile değildim.” Reseng birden sinirlendi.

“Neden bana atarlanıyorsun ki? Sikeyim atarını. O zaman kadına gidip sakın sakın ‘Ben o zaman henüz on iki yaşındaydım’ desen ya. Bir eline bıçak al ve dostane bir havayla yaklaş.”

Reseng saate baktı. Üçe beş vardı. Saati üç olunca kadın marketten çıkacaktı. Reseng fotoğraf ve belgeleri zarfın içine tıkarak yerinden kalktı. Üstünü başını düzeltti. Deri ceketinin cebindeki Çu’nun bıçağı oldukça ağırdı. Reseng, kadın çıkınca aralıksız takip edebilmek için ayakkabılarının bağcıklarını sıkıca bağladı. Marketin içinde gülen kadının yüzünü gördü. Saat üç olmasına rağmen hâlâ çıkmamıştı. Saat üçü on geçti ve hâlâ çıkmıyordu. İşten çıkmanın aksine kadın elindeki telefonu tutarak aralıksız kahkaha atıyordu. Yarı zamanlı eleman gibi görünen yirmilerin başında bir genç kız içeri girdi. Ancak saat üç buçuğa gelse de kadın işten çıkmak için hiçbir şey yapmıyor gibiydi. Reseng Conğan’a baktı.

“Saat üçte çıkacağını söylemiştin?”

“Çalışma saatlerini değiştirmiş olmalı” dedi Conğan kafasını kaşıyarak. “Geçen hafta her gün saat tam üçte işten çıkarken bugün n’olduysa. Uf ya, Kahretsın. Sen, Bak Conğan’ın karizmasını mı çizdirmeye çalışıyorsun be kadın?”

Hedef günlük hareketlerinden birini ihlal etse suikastçısı huzursuz olur. Siniri bozulur, huysuzlaşır. Suikastçıların hata yapmalarının sebebi günlük rutinlerin aksaması yüzündendir. İster hedef günlük düzenini korumasın ister suikastçı komployu ihlal etsin, ikisi de aynı kapıya çıkar. Düzen bir kez bozulmaya başladı mı birden her şey berbat olur. Hata yapıp ölümcül delil bırakılırsa komplo bozulabilir. Komplo bozulursa suikatçılar ölür. Bu ölümün nedeni nedir ki? Geri dönüp bir bakıldığında bunun yapılan ya da yapılmayan çok ufak bir hareketten kaynaklandığı görülür. Cüzdanı unutup

çıkma ya da saçlarını yıkarken birden şampuanının bitmesi yahut sokaktan birden üç tekerlekli bir bisikletin fırlaması.

Reseng beklerken kafasında bir senaryo yazmaya başladı.

Kadın hâlâ markette. Reseng için fark etmez. Nasıl olsa bugün kimseyi öldürmeyecek. Ama her zamanki gibi kalp atışı hızlanıyor. Sinir uçlarından huzursuzluk akıyor gibi. Saat üç olunca kadın sokağa çıkıp yürümeye başlıyor. Reseng yürüyerek Conğan da arabayla kadını takip ediyor. Biraz ilerleyince güvenlik kamerası olmayan sokağa girip iki yüz metre boyunca yürüyorlar. Kadın hep bu yolda yürür. Takip ettikten sonra Reseng kadının omzuna hafifçe dokunup "Sessiz bir yere gidip biraz konuşalım mı?" diyor. Kadın sakın davranırsa iş kolayca halloluyor. Bıçağa bile gerek kalmıyor.

Reseng Conğan ile hiç konuşmadan yarım saat daha bekledi. Saat dört olunca Reseng siyah güneş gözlüğü takıp sandalyeden kalktı. Ardından markete doğru kabadayı gibi yürüdü.

"Hey, dur. Biraz daha bekle. Bıçakla markete girersen gerçekten olmaz. Orda güvenlik kamerası vardır." Conğan Reseng'in arkasından bağırdı.

"Hoş geldiniz."

Marketin kapısını açar açmaz kadın bir eliyle telefon ahizesini kapatıp Reseng'i yüksek sesle selamladı. Canlı ve hoş bir sestti. Reseng kapının önünde durup bön bön kadının yüzüne baktı. Ancak kadın Reseng'in kim olduğunu anlamayarak telefon konuşmasına devam etti. Markette olan herkesin duyabileceği yüksek bir ses tonuyla.

"Hani öyle bir şarkı var ya? *Sen arkadaşımın aşkısın*. Falan filan.... İşte o şarkı. Bu çocuk bu şarkıyı o kadar içten söylüyor ki... O slow şarkıyı söylerken bi de elinde tef çalıyor. Gülmekten öleceğim sandım... Delirdin mi? Neden birlikte söyleyeyim? Ama arkadaşının sevgilisi kafasına çekiçle vurduğundan herhalde, şarkının ikinci yarısında hıçkırı hıçkırı ağlamaya başlamasın mı? Hem de o cüsseyle... Ciddi-

yim tabii... Ne yababilirdim ki? Sarılıp omzuna hafifçe vurarak avuttum. Kafasını göğsüme yaslayıp ağhyormuş numarası yaparken mini eteğimi dikizlemesin mi. Olayı usul usul erotizme bağlıyordu... Ben tabii şokta... Ay yine de öpüştüm. Ama o pislik tatmin olmayıp daha ileri gitmesin mi? Hayır, istemediğimden değil sadece hakkımda yanlış düşünmesini istemedim. Çıkmaya başlayalı çok olmadı ki. Hadi otele gidilse neyse de karaoke ne ya? Karaoke... Çocukta romantizmin R'si yok. Hayır hayır... O kadar kötü biri değil. Tatlı bir tarafı da var hani. Fena sayılmaz... Ama düzgün başlamak önemli. Yanlış fikir edinirse geri dönüşü olmaz.”

Reseng hâlâ girişte durmuş kadının yüzüne bakıyordu. Kadın telefonla konuşurken Reseng'in yüzünü göz ucuyla inceledi. Reseng güneş gözlüğünü çıkardı.

Kadın karşıdakine “Bir saniye, kapatma, biraz bekle” dedi. Sonra tekrar ahizeyi eliyle kapatıp Reseng'e doğru başını uzatarak “Buyurun, neye bakmıştınız?” diye tatlı ses tonuyla sordu.

“Beni tanımıyor” diye mırıldandı Reseng.

Kadının ifadesinde ne bir kuşku ne de bir korku vardı. Hedefin yüzünü bilmeyen komplocu yoktur. Hedefin yüzünü bilmeyen, onu tanımayan komplocu da suikastçi da yoktur. Emir geldiğinde istemese de sürekli hedefin resmine bakar. Huzursuzluktan dolayı. Hedefin yüzü zihinden kolayca silinmez. Bu yüzden öldürdükten sonra bile hedefin yüzü bir müddet zihinde dolaşmaya devam eder. Sokakta hedefe benzeyen birini gördüğünde şaşırır, bazen hedefin yüzü kâbuslarına girer. Bu kadın komplocu değil. Bir suikastçi da değil. Bir hiç. Tanrı aşkına öyleyse kim bu kadın? Congan bir hata mı yaptı acaba?

“Efendim, ne aramıştınız?” diye tekrar sordu kadın.

“A şey, çikolata! Çikolata alacaktım?”

Reseng'in ağzından kelimeler rastgele çıkmıştı.

Kadın gülerek, "Çikolata mı? Çikolatalar şu sol tarafta, üstten ikinci rafta tüm çeşitler var" dedi.

Neden çikolata demişti ki. Çikolatayı o kadar da sevmediği halde. Reseng ikinci rafa yönelip rastgele iki çikolata aldı. Boğazı kurduğundan buzdolabından enerji içeceği de aldı. "Tamam, yine ararım. Detayları görüşünce anlatırım." Reseng buzdolabını kapatırken kadın uzun mu uzun telefon konuşmasını bitirmişti. Reseng onu izlediği birkaç saat boyunca sürekli telefonda konuştuğu halde detayları görüşünce anlatırım, demesine hayret etti. Deli mi ne... Kadınlar anlaşılması güç varlıklar. Reseng iki paket çikolata ve bir şişe enerji içeceğini kasanın üzerine koydu.

"Çikolata seviyorsunuz herhalde" dedi kadın.

Reseng cevap vermeye üşenerek başını salladı.

"Ben de çikolata severim, ama iki tane Snickers almışsınız. Hot Break denediniz mi hiç?"

"Efendim?" Reseng kadının yüzüne baktı.

"Hot Break dedim. Snickers Amerikalıların damak tadına uygun ama Hot Break bizim damak tadımız. Hem dişlere de yapışmıyor. Ayrıca fiyatı da uygun! Snickers'ın yarı fiyatı bile değil. Elbette on yıldır aynı fiyatı korumak için gramajı sürekli küçülüyor. Acı bir gerçek. Ancak her şeyin fiyatı yükseldiğinden bu kadarı normal değil mi? Ne dersiniz, bir Snickers'ı Hot Break'le değiştireyim mi?"

Kadın çok hızlı konuştuğu için ne demeye çalıştığını Reseng hiç mi hiç anlamadı. Reseng herhalde kadın Hot Break'i daha çok seviyor diye düşündü. İyi de neden? İster Hot Break'i daha çok sev, ister Snickers'ın yarı fiyatı olsun neyse ne. Sadece çeneni kapatıp hesabı söyle.

"Bu ne kadar?" Reseng Snickers'ı parmağıyla işaret ederek sordu.

"O, bin won. Hot Break onun yarı fiyatına beş yüz won." Kadın beş parmağını açarak gösterdi.

Kadın ne yapacaksın dercesine muzipçe gülüyordu. Reseng tekrar çikolata reyonuna dönerek bir tane Snickers'ı bırakıp yerine bir tane Hot Break aldı. Sonra hemen ödeyeyim de çıkayım düşüncesiyle Hot Break'i kasaya koyarak cüzdanından parasını çıkarttı.

"Pişman olmayacaksınız." Kadın sıktağı yumruğunu kaldırıp "Hot Break!" dedi.

"Teşekkür ederim." Reseng öylesine cevap verdi.

"Ha ha ha! Ne teşekkürü. Değerli bilgileri tüm vatandaşlarımızla paylaşarak yaşamalıyız."

Kadın yürekten gülümseyerek konuşmuştu. Sanki Sibirya'nın vahşi bozkırlarında kendi milletinden biriyle karşılaşmış edasıyla.

Marketin dışına çıktığında Conğan, kafenin önüne park ettikleri arabaya binmiş, motoru çalıştırmış, endişeli bir ifadeyle oturuyordu. Reseng kapıyı açıp bindi.

Conğan telaşla sordu. "Ne oldu?"

Reseng, Conğan'ın yüzüne bir Hot Break fırlattı. Alnına çarpıp dizlerinin üstüne düşen çikolatayı eline alan Conğan bir an afallamış bir ifadeyle, "Bu da ne?" diye sordu.

"Ne olacak, çikolata. Vatandaşlık sevgisini tümüyle hissedebileceğin bir çikolata" diye cevap verdi Reseng.

Conğan kıkırdayarak çikolatanın ambalajını açtı.

"Mutfak bıçağıyla boğa kesecekmiş gibi pek havalı bir edayla gittin ama sadece bir tane çikolata mı aldın?"

Reseng enerji içeceğinin kapağını açarak bir yudum içti.

"Kadın beni tanımıyor. Ayrıca komplocu da suikastçi de değil."

"Seni tanımıyor mu?" Conğan kuşkulananarak sordu.

Reseng kafasını salladı. Conğan çantasındaki bombanın olduğu seramik kutuyu açıp inceledi.

"Gaori dedi ki, bu bir amatörün işi. Eğer öyleyse profesyonel bir bomba üreticisi değil de tam olarak kimin nesi bu kadın ya?"

"Bu kadın olduğundan emin misin?" Reseng şüpheyile Conğan'a sordu.

"Hah! Ben çaylak mıyım? Üç parçanın da bu kadın tarafından sipariş edildiğine eminim diyorum."

Reseng marketin içine baktı. Kadın vardiya değişimi için gelen yirmili yaşlardaki genç kızla sohbet ediyordu. Bir süre sonra genç kız saatine bakıp kadına birkaç kez selam vererek marketin dışına çıktı.

"Bugün kızın yerine çalışacak gibi görünüyor. Gerçekten her şeyi alt üst etti." Reseng dalga geçer gibi konuştu.

"Öyle görünüyor değil mi? Bak, insanlar neden uymaları gereken zamana uymayıp başkalarına zorluk çıkartır ki? Bu yüzden ülkemiz gelişemiyor. Otoyollar, büyük binalar inşa edince gelişmiş ülke mi oluyor? Önce zihniyet gelişmeli, zihniyet." Conğan coşkulu bir şekilde konuştu.

"Ne? Bunun gelişmiş ülkeyle ne alakası var?"

Reseng paketi açıp çikolatadan bir ısırık aldı. Conğan da bir ısırık aldı.

"İyi de sen niye farklı bir şey yiyorsun?" Conğan gözlerini belerterek sordu.

"Benimki Amerikan malı, seninki yerli. Benimki bin *won*, seninki yarı fiyatına beş yüz *won*."

"Ha siktir ya! Sanki bir çikolata ne kadar ki utanmadan ayırım yapıyorsun? Benim zaten Amerikan tarzı olduğumu bildiğin halde!" Conğan dudaklarını büzerek homurdandı.

Reseng bir ısırık aldığı çikolatayı Conğan'a uzattı. Conğan küçük bir çocuk gibi sırtarak çikolatayı alıp kendininkini Reseng'e verdi.

"Şu kadını biraz daha kurcala bakalım. İşi, ailesi, kardeşi, önceden çalıştığı araştırma merkezi, banka hesap işlemleri, araştırabileceğin her şeyi."

"Ne saçmalıyorsun ya, şimdi bir çikolata verdin diye böyle ciddi bir iş mi bekliyorsun benden? O halde bütçen ne? Bu

gördüğün Bak Conğan'ın son zamanlarda fiyatı yükseldi. Düşüş olmaksızın sürekli yükseliyor diyorum. Piyasa değeri denilen bir şey var bilmiyor musun? Piyasa değeri..."

"Arkadaşın tehlike altındayken ne türküsü çağırıyorsun sen... Piyasa değeriymiş..."

"Tamam. O halde bana abi dersin yaparım. Bak Conğan tehlikede olan kardeşini terk edecek kadar insafsız değildir. Üstelik açıkçası ben senden iki yaş daha büyüğüm ya?"

Reseng ciddi bir ifadeyle Conğan'a ters ters baktı. Reseng sürekli bakarken Conğan şakaydı ya, neden bu kadar ciddiye aldın dermişçesine onun omzuna vurdu.

Reseng fütursuz bir ifadeyle "Abi" dedi.

Conğan iğrenç bir şey görmüş gibi ona baktı.

"Seni lanet olası! Gururun da mı yok senin, gururun? Nasıl hayatı bu kadar kolay görürsün? Adam ol biraz."

* * *

Evcil hayvan dükkânından kedi maması ve atıştırmalık alıp daairesine dönerken karanlık çökmüştü. Reseng apartmanın girişindeki posta kutusundan zarfları çıkardı. Çoğunluğu fatura ve reklamdı. Merdivenleri çıkacakken bir adamın merdivene oturmuş uyukladığını gördü. Adamın bir eli sargılıydı, diğer elinde ise alışveriş poşeti vardı. Reseng eğilip yüzüne baktı. Minari Bak'tı. Kafası yana yatmış adamı dürterek uyandırdı. Minari Bak gözlerini açıp şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı. Ardından uzun uzun esneyip homurdanarak yerinden kalktı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Reseng.

"Şey, seni görmeye geldim."

"Telefon etmeniz yeterdi."

"Bilmem, telefon etmek biraz tuhaf kaçır diye."

"İçeri geçip konuşalım."

“Hayır, hayır. İçeri girmeye gerek yok.”

Minari Bak gerek yok derken sargılı elini salladı. Çok sert salladığı için eli acıdığından mıdır nedir, yüzü buruştu biraz.

“Parmaklarınız nasıl?” Reseng, Minari Bak’ın sargılı eline bakarak sordu.

“İyi, iyi. Sağlam dikildi. Son zamanlarda tıp çok gelişti yani. Elimde parmaklarla hastaneye koştuğumda bile dikilmeceğini sanmıştım ama inanılmaz iyi diktiler. Yeniden çıkan kertenkele kuyruğu gibi yani... Öyle. Cidden kertenkele kuyruğu gibi.”

Herhalde kertenkele kuyruğu benzetmesini kendi de beğenmiş olmalı ki Minari Bak, nakarat gibi kertenkele kuyruğunu mırıldandı. İyi olduğunu ispatlamak istercesine sargılı elini Reseng’e uzatarak gösterdi. Sonra birden sanki önemli bir şey unutmuş gibi, “Ah! Az kalsın unutuyordum, bu sana!” diyerek poşeti Reseng’e uzattı. Reseng boş bulunup poşeti aldı.

“Bu nedir?”

“Cugbang hamsisi. Bira sevdiğini söylemiştin ya. Biranın yanına meze olarak bu balık gibisi yoktur. Alışveriş merkezinden aldım. Çok pahalıdır. Güney Denizi’nin bir numarası!”

Minari Bak mahcup bir ifadeyle konuşmuştu. Reseng başını yana eğdi. Evine kadar hediye alıp da gelen adamın niyetini tahmin bile etmedi.

“Size bıçak çektim ama siz elinizde hediyeyle geliyorsunuz. Malum hastane ziyaretinize de geledim. Böyle yaparsanız çok mahcup olurum” dedi Reseng.

“Hayır, hayır. Öyle hissetme. Doğrusunu söylemek gerekirse biz işletmecilerin İhtiyar Rakun’u üzdüğümüz doğru. İnsan dediğin böyle yaşamamalı yani. Açıkçası şimdi burada böyle yaşıyor olmamız da onun sayesinde değil mi? Ben bize yapılan bu iyiliği bilmiyorum değilim. Ama bizim gibi sıradan insanların hayatta kalması çok da kolay değil hani. Şimdi-

lerde kemerini sonuna kadar sıksan da geçinmek cidden zor. Ben de haddimi bilirim ama hayat insanın elini ayağını bağ-hyor işte.”

Minari Bak cebinden bir sigara çıkardı ve ağzına koydu. Sol eliyle çakmağı yakarkenki hali tuhaftı. Reseng çakmağı-nı çıkararak sigarayı yaktı. Minari Bak ise sigarasının du-manını iç çeker gibi uzun uzun üfledi ve göz ucuyla onun tep-kisini yokladı.

“İhtiyar Rakun bir şey dedi mi?”

“Hangi konuda? Parmaklarınızı kesmem konusunda mı?”

“Hayır, o konuda değil. İşletmecilerin Hanca’nın emri al-tına girmesi konusunda. İş bu raddeye gelince o da mevzuu apaçık anlamıştır. Tabii hepimiz kendi başına iş yapan işlet-meciler olduğumuzdan tam Hanca’nın emri altına girdiğimiz söylenemez gerçi. Ama yine de insan İhtiyar Rakun’a karşı suçluluk hissediyor sonuçta.”

Reseng, “Buraya bunu mu söylemeye geldiniz?” diye sordu.

“Hayır, tam olarak değil” dedi Minari Bak titreyerek. “Hem ziyaret hem...”

Epey bir süre sokak lambasına bakarak bir sigara daha yaktı. Bir süre sonra dudağını hafifçe ısırarak bir şey diye-cek gibi olmuştu ki çok geçmeden vazgeçti. Uzun süre durak-sayan Minari Bak, sigarasını yere attı ve ayakkabısıyla sön-dürdü. Düzgünce ütülenmiş beyaz kumaş pantolonu, ıslıl ıslıl parlayan göz alıcı kırmızı ayakkabılarıyla nedense gülünç bir izlenim uyandırıyordu. Reseng’e kısa bir bakış attıktan sonra zavallı bir hale büründü.

“Bu aralar işletmeciler kendi aralarında Kütüphane ve Hanca arasındaki savaş hakkında çok sık konuşuyorlar. Cid-den çok karışık! Eskisi gibi ya savaş çıkarsa. Savcısı gelir, po-lisi gelir. Yoğun denetim yapacağız diye ortalığı ayağa kaldı-rırlar. Komplocular da kendilerini düşünerek geçmiş olayların hepsini temizlemeye başlamaz mı? Köşeye sıkışan katiller ça-

resizlikten kudurmuş itler gibi oraya buraya girip çıkarsa elimizdeki müşterilerin hepsini kaçırmız. İşler batar. Olan yine biz zavallı küçük işletmecilere olur. Reseng kardeş, ben gerçekten bu yaşta bu savaşa dahil olmak istemiyorum. Ha İhtiyar Rakun, ha Hanca, ikisi de hırslı insanlar, onurlarını zedeleyecek bir şeye izin vermezler. Ama arada kalan biz. Hanca'ya tutunsak İhtiyar Rakun'dan çekiniyoruz, Kütüphane'ye bir selam vermeye kalsak Hanca'nın tepkisinden korkuyoruz. Ciddeden geberecek durumdayız. Dürüst olmak gerekirse benim yaşı fazla, korkuyorum da. Bilirsin ya. Bizim hırsımız falan da yok. Biz sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz."

"Yani?"

"Hanca seni görmek istiyor. Bir görüş."

Reseng gözlerini kısarak Minari Bak'ın yüzüne baktı.

"Görüşürsem?"

"Aynı ipte iki cambaz oynamaz. Açıkçası şu an Kütüphane, Hanca ile kavga edecek durumda değil. Bunların hepsi eskidendi. Şimdi bir savaş çıksa hepimiz ölürüz. Bir İhtiyar Rakun değil sen de ben de kim vurduya gideriz. Ayrıca Hanca'dan kazanacağımız bir şey de yok. Seçim öncesi dişimizi tırnağımıza katarak kazandığımız paralar, işler, hepsi havaya uçar."

Reseng, balık paketini alıp Minari Bak'ın ayağına fırlattı.

"Sen kalkıp bana İhtiyar Rakun'un arkasından iş çevir mi diyorsun? Birkaç küçücük balık getirerek hem de!"

Minari Bak çok şaşkın bir ifadeyle yerdeki hediye paketini hemen kaldırarak, "Şuna bak be, bunlar ne kadar değerli!" diyerek kendi kendine söylendi. Minari Bak ağzını ağaçkan gibi uzatarak paketi salladı ve çok değerli bir vazoya dokunmuşçasına eliyle hafifçe okşadı. Ardından tekrar az önceki yalvaran ifadesini takındı.

"Sana, İhtiyar Rakun'a ihanet et demiyorum ama koşullar bunu gerektiriyor. Kütüphane millete iş vermeyeli çok uzun

zaman oldu ya. O yüzden işletmeciler onu bırakıyor. Biliyor-sun ya. Bu bataкта sadakat diye bir şey yoktur. Eski hatı-ralarımız, önceden yapılan iyiliklerimiz, bunlar uzun sürmez. Onun yerine herkes para veren kişinin peşinden gider. İhti-yar Rakun artık yaşlandı, kütüphaneden dışarı da çıkmıyor, son zamanlarda dünya nasıl dönüyor onu bile bilmiyor. Bir savaş çıkacak olsa işletmecilerin hepsi Hanca'nın tarafını tu-tar. Dünyanın kanunu bu! Kütüphane direnemez. O yüzden Reseng kardeş, sen İhtiyar Rakun'un sağ kolu olduğun için Hanca'yla bir kez görüş. İkiniz konuşup anlaşırsanız savaşa falan gerek kalmaz. İhtiyar Rakun'u sessiz sakın köy gibi bir yere götürürsen geri kalan hayatını huzurla geçirir. Böylece biz de güvenli bir şekilde işlerimizi büyütürüz. Böylesi her-kesin iyiliğine olmaz mı?"

Birden Reseng'in aklına yaşlı köpek Santa ve köyde yaşa-yan ihtiyar gelmişti. O ihtiyarın gücü azaldığında da birisi gelip muhtemelen böyle söylemiş olmalıydı. Sessiz sakın bir köyde geri kalan hayatını huzurla geçir diyerek. Bu herke-sin iyiliğine olmaz mı diye sorarak. Hayatının kalan zamanı ne demek acaba? Çiçek yetiştirmek, patates yetiştirmek, kö-pek beslemek, öldükten sonra yatacağın yeri izlemek. Öğle-den sonra güzel gün ışığının altında, hasta ve yaşlı bir fil gi-bi sürekli gözlerini kapatarak vakit geçirmek... Ya da bir hu-zurevine yerleşip fikirlerinin uyuşmadığı yaşlılarla beraber o sıkıcı dedikoduları dinleyerek kart oyunları oynamak, baduk oynarken hiçbir işe yaramayacak baduk taşlarını toplamak. Böyle sürekli tekrar ederken bir gün ölüm onu bir suikastçı gibi bulacaktı.

Minari Bak tekrar balık paketini uzattı. Reseng, onun elinde tuhafça sallanan hediye paketine baktı.

"Yine de bunu al. Bir numara üründür" dedi Minari Bak.

"Eve götürüp hanımınıza verin. Ya da Hanca'ya götürüp verin. Ben bunu yersem sindirebilir miyim ki?"

“Böyle inat edersen Hanca ister istemez seni ortadan kaldırır.”

“Tehdit mi ediyorsunuz?”

Reseng Minari Bak’a dik dik baktı.

“Lütfen, işleri zora sokma. Saçma bir kavga çıkmasın. Biz de ne yaptığımızı bilmeden yaşamıyoruz ya. Ben senden iki kat daha fazla yaşayan bir büyüğün olarak öğüt vereyim, üzerine biraz bok sıçradı diye bok olmazsın.”

Minari Bak, Reseng’in ayağının ucuna balık paketini bıraktı. Arkasını dönüp binanın dışına doğru yavaş yavaş yürüdü. Reseng onun bırakıp gittiği hediyeye boş gözlerle baktı. Birden İhtiyar Rakun çok yalnızlık hissediyor olmalı diye düşündü. Bayramlarda kütüphaneye hediye getiren işletmecilerin hepsi artık ona sırt çevirdi. Hanca’nın devri... Hanca’ya gidince ne kadar yaşayabilirler ki. Üç yıl? Beş yıl? Belki daha da uzun. Minari Bak gibi üzerine sıçrayan bokları umursamadan yaşayınca daha da uzun hayatta kalınabilir. Gerçi bu bataкта bok kimin umurunda? En başından şeref ve asaletten uzak bir hayatken.

İhtiyar Rakun, hiç ağzından düşürmeden Reseng’i yetimhane-
neden alıp eve getirmesinin tek sebebinin onu bir baston gibi kullanmak için olduğunu söylerdi. Bu, Reseng’i kızdırmak için İhtiyar Rakun tarzı bir şakaydı ama düşünüldüğünde yalan da değildi. On bir yaşından itibaren İhtiyar Rakun’un bastonu olarak yaşadı. Kütüphane’de her yeri dolanarak gerekli kitabı bulup getirir, Mezbaha’ya getir götür işlerini yapar, yüzünü göstermeyip sadece kapıdan elini uzatan komploculara mektupları iletirdi. Ayrıca uzun bir süre İhtiyar Rakun’un suikastçısı olan Antrenör Amca’nın ölümünden sonra İhtiyar Rakun’un suikastçısı vazifesini üstlendi. Reseng sırt çevirecek olsa İhtiyar Rakun artık bastonsuz topallayarak yaşamak zorunda kalacaktı.

Reseng, “Bu bataкта bu kadar da üzücü bir şey değil bu” diye mırıldandı.

On yıl önce Antrenör Amca öldüğünde İhtiyar Rakun hiçbir şey yapmadı. Bunun kesin Hanca'nın yediği halt olduğuna dair söylentilere rağmen İhtiyar Rakun sessizliğini korudu. O zamanlar ne Hanca şimdiki gibi güçlü ne de İhtiyar Rakun güçsüzdü. Fakat ne ceza verilmiş, ne öç alınmış ne de soruşturma yapılmıştı. Otuz yıl boyunca İhtiyar Rakun'un yanında onu koruyan suikastçısı olmasına rağmen kin bile beslememişti. Şiddetli bir kavga başlatıp çeşitli yerlerinden bıçaklanan Antrenör'ün cesedini İhtiyar Rakun sadece iyice temizlemiş, sonra da Kıl Yumağı'nın fırınında sessizce yak-tırmıştı. Reseng dışında kimsenin yas bile tutmadığı yalnız, sessiz bir cenaze töreniydi. İhtiyar Rakun rüzgârlı bir tepeden kemik tozlarını savururken tek kelime etmemişti.

Reseng, "Bir şeyler yapmayacak mısın?" diye sormuştu.

"Suikastçıların hayatı zaten böyle değil mi? Piyonlardan bir tanesi öldü diye satranç tahtasını deviremezsin ya."

Suikastçıların hayatı zaten böyle değil mi? Otuz yıl boyunca yanında çalışan adamı uğurlarken İhtiyar Rakun'un söylediği son sözdü.

Reseng, her şeyi Antrenör Amca'dan öğrenmişti. Silahlarla nasıl baş edilir, bıçak nasıl kullanılır, bomba nasıl yapılır ve etkisizleştirilir, bubi tuzakı nasıl kurulur? Kızılderililer gibi iz sürme ve avlanmayı, ayrıca bumerang fırlatmayı da öğrenmişti. Antrenör Amca, Vietnam Savaşı'ndan sonra ücretli asker çalıştıran yabancı bir şirkete girip dünyanın her yerinde büyük, küçük çatışma yerlerini dolaşmıştı. Çatışma bölgelerinde yüzlerce insanı öldürdüğüne inanılmayacak kadar uysal ve huzur veren bir yüze sahipti. Ev işlerini severdi. İri cüssesine rağmen el becerisi iyi olduğundan ne olursa olsun ihtiyacı olduğunda kendisi yapar ve üstelik büyük titizlikle her şeyi hallederdi. Çok güzel yemek yapar, özellikle çamaşır yıkamaktan zevk alırdı. Güneşli günlerde muhakkak yatak çarşaflarını ya da perdeleri elde yıkar avludaki çamaşır

ipine asardı. Ardından ağzında sigara, memnun bir ifadeyle rüzgârda salınan çarşafı bakıp “Keşke hayatımı da böyle yıkayabilseydim...” derdi.

Keşke tertemiz yıkayabilseydi. İyi bir kadınla evlenip, çocuk büyütüp o sevdiği yemek, çamaşır ve her türlü ev işi ni yaptığı huzurlu bir aile kurabilirdi belki de. Ama ne yazık ki hayat yatak çarşafı değil. Geçmiş olsun, anılar olsun, yanlışlar olsun, pişmanlıklar olsun hiçbirisi tertemiz yıkamaz. Tertemiz yıkanamadığından insan böyle ölür. İhtiyar Rakun’un dediği gibi suikatçıların hayatı zaten böyledir.

Reseng yerdeki cugbang hamsisi paketini aldı. Dairesine çıktı. Kapıyı açarken Siyam kedileri Rahle ve Abajur koşarak Reseng’in bacaklarına sürtündü. Reseng evcil hayvan dükkânından aldığı hazır tavuk çorbasını çıkarp kâseye koydu. Kediler hırlayarak çorbaya dillerini daldırdılar. Reseng, Rahle ile Abajur’un başlarını okşadı.

“Şu dışarıdaki sokak kedisi ablalarınızın ne kadar zorluklarla yaşadığını biliyor musunuz? Sokağa atıldığınızda sizin gibi korkak kediler bir hafta bile dayanamaz. Orası korkunç bir yer!”

* * *

Kedi kafenin adı “LIKE CATS”ti.

Reseng kafenin kapısını açtı. Koltuğa oturunca kafesteki Rahle ile Abajur miyavladı. Reseng kafesin kapağını açtı. Fakat Rahle ile Abajur, kafenin içinde başı boş dolaşan düzinelerce kediden korktukları için dışarıya çıkamadılar. Sadece miyavladılar. Kafe sahibi bir kahve getirdi.

Kafe sahibesi pek memnun bir halde “Ay ay! Kimleri görüyorum? Rahle ile Abajur mu gelmiş?” dedi.

Kafe sahibesi kafesin içine elini soktu. Rahle ile Abajur’un keyfi yerine gelmişti. Daha sonra hemen etraflarına bakınarak kafesten dışarıya usulca çıktılar. Tüm kediler kafe sahi-

bini anında seviyorlardı. Sırrı neydi? Kadın evlendikten sonra bile yirmiden fazla kediyi apartman dairesinde büyütmüş. Gün geçtikçe kediler artmış ve tahammül edemeyen kocası; “Ya ben ya bu kediler” diye resti çekmiş ve “Bir seçim yap!” demiş. O da net bir şekilde boşanmak istediğini söyleyerek evden çıkmış. Kadın her seferinde, “Ya kendisi ya da kediler, seçim senin de laf mı yani” diyerek kafede toplanan üyelere kahkalar atarak anlatırdı.

Kadın, “Şöyle bir göreyim dediğimde getirmiyordun, hayırdır ne iş?” diye parmağıyla kedilere oyun yaparak sordu.

Reseng iç cebindeki zarflardan birini çıkarıp kadına uzattı. Zarfın içinde bir milyon *won*’luk iki çek vardı. Kadın zarfı açtı, çeki çıkardı ve başını yana eğdi.

“Onlara benim için bakarsanız çok minnettar olurum. Kısa bir süre de çok uzun bir süre de olabilir. Belki de asla geri dönemeyebilirim” dedi Reseng.

“Bu uzun yolculuğun nereye? Yurtdışı mı?”

“Çok uzak bir yer değil ama seyahatin nerede biteceğinden emin değilim.”

Kadın Reseng’in sözlerini dikkatle dinleyip sanki anlıyormuş gibi kafasını salladı.

“Yaşarken herkesin böyle sıkıntılı olduğu durumlar vardır.”

Kadın zarfı Reseng’in önüne doğru geri uzattı.

“Neler hissettiğini anlıyorum ve buna hiç gerek yok. Kedilerine iyi bakarım” dedi.

“Neler hissettiğimi bildiğiniz için bunu kabul edin lütfen.”

Reseng rica eder gibi başını eğip tekrar zarfı uzattı. Masanın ortasında kadınla Reseng arasında gelip giden bir zarf vardı. Kafe sahibi zarfa baktı. Bir müddet sonra başını salladı.

“Ben de gençken çok uzaklara gitmiştim. Geri dönmek için çok uzaklardayım diyecek kadar çok uzağa gitmişim. An-

cak nihayetinde geri döndüğümde aslında korktuğum kadar uzak olmadığını fark ettim.”

Reseng Rahle ve Abajur'un boynunu ve başını okşadı. Kediler bu kafeye biraz alıştığından mıdır nedir elini ısırıp oyun oynadılar. Reseng yerinden kalkıp kadını selamladı.

Kafe sahibesi, “Şansın bol olsun” dedi.

Reseng, “O zaman çok müteşekkir olurum” dedi.

Reseng bir kez daha Rahle ile Abajur'un boynunu okşadıktan sonra kedi kafe LIKE CATS'i usulca terk etti.

Taksiye binip Gangnam'daki L Hayat Sigortası Binası'nın önünde indi. Hanca, L Hayat Sigortası Binası'nın yedinci katından dokuzuncu katına kadar kiralamıştı ve burayı ofis olarak kullanıyordu. Söylentiye göre bu yer yaklaşık on yedi işyerinin adresi olarak kullanılıyordu. Hanca'nın şirketine kayıtlı olarak Koruma Şirketi, Güvenlik Şirketi, Güvenlik Görevlisi Kiralama Şirketi, Hizmet Desteği Şirketi ve Bilişim şirketi ve daha başkaları vardı. Ülkenin en iyi suikast işletmecisinin, uluslararası bir hayat sigortası şirketi binasında böyle yüzsüzlükle şirket yönetmesi de oldukça ironikti ama bir suikast taşeronunun koruma şirketi ve güvenlik şirketini aynı anda işletmesi daha da komikti. Fakat köşeye sıkışmış bir aşı şirketinin sonuçta yapması gereken en iyi aşığı yapmak yerine en kötü virüsü yapmak zorunda kalması gibi bu koruma ve güvenlik şirketleri de gelişip büyüyebilmek için iyi bir güvenlik uzmanı değil de en azılı teröristlere ihtiyaç duyar. İşte bu kapitalizmdir. Hanca bu dünyanın mitolojik Ouroboros Yılanı gibi nasıl kıvrılıp da kendi kuyruğunu yiyeceğini biliyordu. Ayrıca krizden fırsat yaratmayı da iyi biliyordu. Hem aşığı hem de virüse sahip olmaktan daha iyi bir iş yoktur. Bir tarafta korku ve rahatsızlık verip diğer taraftan güven ve gönül rahatlığı garanti etmek. Hiç batmayacak bir iş.

Reseng asansöre binip L Binası'nın yedinci katında indi. Aslında Hanca'nın ofisi dokuzuncu kattaydı ama sekizinci ve do-

kuzuncu katlar bloke olduğu için ofise gidenlerin yedinci katta inip havaalanındaki gibi bir metal dedektöründen geçmesi gerekiyordu. Reseng aramadan geçerken gürültülü bir şekilde alarm sesi yükseldi. Siyah takım elbiseli kadın çalışan portatif metal dedektörle birlikte Reseng'e yaklaştı. Kadın onu nazikçe selamladıktan sonra kollarını kaldırmasını rica etti. Reseng usulca kollarını kaldırdı. Kadın dedektörü vücuduna yaklaştırdığında tekrar alarm çaldı. Reseng iç cebine elini atıp deri tabanca kılıfının içindeki Çu'nun Henckel bıçağını çıkarıp sepete koydu. Kadın çalışan şaşırmış bir ifadeyle ona baktı.

Reseng gülerek, "Yemek yaparken unutmuşum. Buraya kadar getirdim demek ki. Ah, benim bu unutkanlığım..." dedi.

Afallayan kadın arkasına bakınca beline şok tabancasıyla birlikte gaz silahı takmış iriyarı güvenlik görevlilerinden biri yerinden kalkıp geldi.

"Bir sorun mu var?"

Tombul bir sosise benzeyen şişman adam keskin gözlerle Reseng'i baştan aşağı süzdü. Tam da gece kulübü korumalığına uygun görünen bir cüsseydi. Endişeli olduğunu saklamak için tamamen omuzlarına güç vermiş hali acınası seviyedeydi. Reseng, Tombul Sosis'e Hanca'nın altın kabartmalı kartvizitini verdi.

"Randevunuz var mıydı?" diye altın kabartmalı kartvizite bakarak sordu Tombul Sosis.

"Hayır."

"Kim diye iletelim?"

"Kütüphane'den geldiğimi söyleyin."

Bir süre sonra Hanca'nın sekreteri olduğunu söyleyen kadınla ofisin içinde sadece üç kata hizmet veren asansörle aşağı indi. Temiz bir izlenimle entelektüel bir koku yayan bir kadındı. Sekreter Reseng'e dokuzuncu katta bulunan, kapısında "VIP Salonu" yazan odaya kadar eşlik etti.

"İçecek bir şey ister miydiniz? Çay, kahve, su ayrıca birkaç

çeşit içki de var.” Reseng yerine otururken sekreter resmi bir ses tonuyla sordu.

“Sağ olun, gerek yok. Az önce bir şeyler içip geldim. Acaba burası sigara içilmeyen bir oda mı?”

Reseng odanın içine göz gezdirdi. Masanın üstünde kül tablası yoktu.

“Prensip olarak öyle. Bu binanın tamamı sigara içilmeyen alandır.”

Sekreter yine resmi tonda karşılık vermişti. Reseng’in yüzü hafifçe asıldı. Sekreter Reseng’in yüz ifadesini görüp resmi havadan çıkarak çaktırmadan güldü.

“Fakat nereye kadar prensip olarak devam eder bilemem.”

Reseng görüldüğünden farklı, daha rahat bir kadınmış diye düşündü.

“O halde bir kül tablası rica edebilir miyim?”

“Patronun gelmesi yarım saat kadar sürer, beklemeniz gerekecek ama sorun olur mu?”

“Hayır, sorun değil.” Reseng başıyla onayladı.

Sekreter kül tablası getirip odadan çıkınca Reseng sigarasını yaktı. Odaya göz gezdirdi. Geniş bir odaydı. Temizliği ve düzeni seven Hanca’nın kişiliği gibi duvarda asılı bir resim dışında süse dair bir şey yoktu. Reseng kül tablasını eline alıp yerinden kalktı ve camdan dışarı baktı. Tahran Bulvarı’nın çift yönlü on şeridinin tümü arabalarla adeta tıkanmış haldeydi. Ansızın ona Güney Kore ekonomisinin merkezinde bulunan suikast şirketinin bu lüks ve gösterişli ofisi tuhaf geldi. Yüksek kira verilen bu bulvarda Hanca’nın ofisinin olması bu ülke ekonomisinin merkezinin de suikastçıları hevesle istediği anlamına geliyordu.

Reseng üçüncü sigarasını içerken Hanca kapıyı açıp odaya girdi.

“Beklettiğim için üzgünüm. Önceden aramalıydın. Arasaydın seni bekletmezdim.”

Hanca'nın yüz ifadesinden, gerçekten üzgün olduğu anlaşılıyordu. İçten üzgün olduğunu söylerken oynadığı rol, garip olmaktan çok korkunç gelmişti. Hanca koltuğa oturduğunda sekreteri tekrar geldi.

"Bir tek atmaz mısın? Ben atmayı düşünüyorum da. Ne de olsa bugün özel bir konuğum gelmiş."

Hanca normalden daha cana yakın bir ses tonuyla konuşmuştu. Sekreter, Reseng'in yüzüne bakıyordu. Reseng bir an tereddüt etti. Bu garip misafirperverlikten rahatsız olmuştu.

"Jack Daniel's var mı?" Reseng sekretere bakarak sordu.

Sekreter başıyla var dedi.

Hanca, "Bana da ondan ver, buzlu olsun" dedi.

Sekreter odadan çıktıktan sonra Hanca durup dururken odanın içine bakındı. Keyfi yerinde olduğu için havalı gözükmeye çalıştı ama aslında Hanca birileri tarafından takip ediliyor gibi rahatsızdı. Her şeyin onun istediği gibi olduğu bu alanda onu kim takip edebilirdi ki? Aniden onu takip edenin kim olduğunu merak etti. İkisi bir süre konuşmadan garip bir şekilde oturdular. Sekreter buz koyduğu Jack Daniel's dolu viski bardaklarını getirdi.

"Buraya gelmene cidden çok memnun oldum. Gelmezsin diye nasıl endişelenmiştim."

Hanca bardağı alıp Reseng'e doğru havaya kaldırdı. Reseng kaldırmayıp Hanca'nın ona doğru kaldırdığı bardağa boş gözlerle baktı. Hanca mahcup olmuş halde tuttuğu içkiyi ağzına götürüp bir yudum içti.

Reseng "İstedigin ne? Kütüphane mi? İhtiyar Rakun'un canı mı?" diye lafı uzatmadan sordu. Onun sorusundan sonra Hanca koltuğa yaslanıp kafasını tavana dikerek sırttı.

"Neden benim küf kokan eski kitaplarla dolu kütüphane ile İhtiyar Rakun'un hayatına göz diktiğimi düşünüyorsun ki?"

"Söylentiler yüzünden."

"Kahrolası o söylentiler."

Hanca bardağı kaldırıp biraz içti.

“Adil bir ödeme almadığım sürece hiç kimseyi öldürmememi öğreten İhtiyar Rakun’dur. Tüm işletmecilerin yüreğinde yer etmesi gereken erdemli bir söz. Şeref, inanç, dostluk, sadakat, intikam, aşk, onur... Sebep ne olursa olsun makul bir işletmeci kâr etmedikçe birini öldürmez. Dolayısıyla İhtiyar Rakun’u öldürmek bana ne kazandıracak ki? Tabii ki birkaç iyi yönü de vardır, zahmetli işler azalır en azından. Ama genel olarak ölçüp tartarsak kesin benim zarar göreceğim bir iş olur. İhtiyar Rakun benden öyle bir kötülük bekleyebilir ama ben o kadar geri zekâlı değilim.”

“Senin hesapların umurumda değil.”

“O hesaplar biraz umurunda olmalı. Çünkü seni öldürmek benim için epey kârlı bir iş. Arkadaşın Congan da öyle.”

Hanca bardağı kaldırıp kalan içkisini bitirdi.

“Böyle değerli biri olduğumu hiç bilmiyordum” dedi Reseng iğneleyici bir şekilde.

Reseng içkisinden bir yudum daha aldı. Jack Daniel’s’ın kendine has aroması ağzında dolanıp sinüslerine kadar yayıldı. Hanca küçümseyen bir ifadeyle gülerek ona bakıyordu.

“Yanlış anlama. Sen pek değerli biri değilsin. Sadece senin olduğun konum acayip...”

“Benim konumum nasılmış ki?”

“Büyük para sonuçta siyasetten geliyor. Ama hâlâ ipleri elinde tutan moruklar İhtiyar Rakun’dan başkasına güvenmek istemiyor. Kütüphaneye alakalı mı desem? Bir yüzyıl süren bir geleneğin güven duygusu mu desem? Tek kelimeyle gülünç! Gelenek ne zamandan beri işletmeciler için önemli? Zaten yaşlılar hep böyle. Çok şüpheliler ve hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorlar. Sinir bozucu ama ne yapabilirsin? Bu gerçek. Yani benim ihtiyacım olan ölü bir Zhuge Liang. Örneğin Wuzhang Ovası Savaşı’nda General Zhuge öldükten sonra ordusu tıpkı ona benzeyen bir tahta heykel yapmış ve Sima

Yi'nin ordusunu korkutmak için hâlâ yaşıyormuş havası vermişler. Fakat yaşayan bir Zhuge Liang tehlikeli. Çünkü ne yapacağı belli olmaz. İhtiyar Rakun kütüphanede sessizce dursa benim hiç şikâyetim olmaz. Biz de kütüphane çıkışlı olduğumuz için hem morukların gönlünü alır hem de kârlı bir iş yapmış oluruz. Ama sorun şu ki, sen zaten öldürdüğün İhtiyar Rakun'un yattığı yerden kımıldamasına sebep oluyorsun."

Reseng "Kımıl... damak" diyerek Hanca'nın sözünü tekrarladı.

"Sen İhtiyar Rakun'un eli ve ayağısın. O tipsiz arkadaşın Conğan da ihtiyarın gözü ve kulağı. Conğan, yavrusunu solucanla besleyen anne kırlangıç gibi sürekli İhtiyar Rakun'a bilgi veriyor, sen de temizleme işlerini sorunsuzca hallediyorsun. Dürüst olmak gerekirse bu sefer General Guon'un cesedini toz haline getirmene çok sinirlendim!"

"Yani?"

Reseng Hanca'ya ters ters baktı.

Hanca yüzünde gizli bir alayla gülümsedi. "İhtiyar Rakun'u öldürmek bana bir şey kazandırmaz ama yine de başladığım işi artık bitirmem gerek, başka ne yapabilirim ki. Bu gerçekten üzücü ama başka bir şeyleri kesmeliyiz. Kestiğinde öldürmeyecek şekilde. Tıpkı el, bacak, kulak gibi..."

"Bu yüzden mi Antrenör Amca'yı öldürdün?"

Hanca'nın yüzü kızardı. Kısa bir an konuşmayı kesip eliyle çenesine dokundu.

"Sen söylenmesi gereken ya da söylenmemesi gerekenleri daha ayırt edemiyorsun anlaşılan."

Hanca bir şeyler daha söyleyecekken sustu. Telefonla sekreterinden bir içki daha istedi. Sekreter içeri girip yenisini getirdi ve boş bardağı tepsiye koyup çıktı. Hanca bardağı alıp biraz içti.

"O olay yüzünden bana kırgın olduğumu biliyorum. Senin için bir baba benim için de bir abi gibiydi. Ben de bildiklerimi

Antrenör Amca'dan öğrendim çünkü... Ama bu dünya senin düşündüğünden daha karmaşık. Biz bu anlaşılmaz dünyada hayatta kalmak için elimizden geleni yapmalıyız."

"Ne tür bir dünya olduğu umurumda değil, aileden birini öldürünce yanına ne kâr kaldı? Bu görkemli ofis mi?"

Hanca Reseng'in sözüne hafifçe güldü.

"Bana gerçekten aile olduğumuzu düşündüğünü söyleme? Aile nedir ki? Sen ve İhtiyar Rakun mu? Ya da onunla ben mi? Bu gerçekten gülünç ve boktan bir şey! İhtiyar Rakun için biz sadece bir bastonuz. Kullanırken aşındığında ya da kırıldığında bir yerlere atılan bir baston yani... Bir yerde yanılığa düşüyor gibisin. Sen şu an bıçaklanıp Kıl Yumağı'nın fırınına götürülse bile İhtiyar Rakun gözünü dahi kırpmayacak bir zattır. Kendi ne hemen yeni bir baston bulur. Ben bunu yirmi sene önce çoktan fark ettim. Siki bile kalkmayan sen nerden bileceksin?"

Hanca tekrar içkisinden bir yudum aldı. Reseng, Hanca'nın yüzüne onu yiyecekmiş gibi bakıyordu. Hanca düşündüğü gibi diyalog kuramamasının siniriyle başını pencereye çevirdi. O sırada telefon çaldı ve Hanca cevap verdi.

"A, peki. Tamam. On dakika beklemesini söyle" diyerek kapadı.

Reseng masanın üstündeki sigarasını alıp yaktı ve dumanını uzun uzun boşluğa üfledi. Hanca saatine baktı.

"Milletvekili B. var ya. Salak oğlu sürekli başını belaya sokar ama bu kez sert bir kayaya çarpmış. Kızın birini otele kaçırdığı gibi ağzına zorla cinsel organını sokmuş ve kız da aletini kuvvetle ısırıvermiş. Dişiyle nasıl kuvvetli ısırırsa artık, alet paçavraya dönmüş. Ne müthiş bir kız ama. Fakat dikilse bile bir parmak kadar iyi tutmuyor anlaşılan."

Hanca parmak kelimesini vurgulayıp alaycı bir ifadeyle Reseng'e baktı.

"Birkaç gün önce milletvekili B. buraya gelip, gözünden sakındığı tek oğlu, sülalesinin tek varisinin siki koptuğun-

dan. kendi soyunun da kesildiğinden bahsederek, ne yapacağım şimdi diye hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Bir de elimi tutup öfkeli ve üzgün yüreğimi teselli edebilecek tek kişi Patron Han, başka biri yok demesin mi. Ben yerin dibine girdim. Senin dediğin gibi bu şaşaalı ofisi Gangnam'ın tam göbeğinde açtım ve gayet iyi durumda sayılırım. Ama gerçek şu ki, geçinebilmek için onu avutmali, kıcını yalamalıyım. Kore Cumhuriyeti'nin milletvekilli olan bu zat bu kadar kirli çamaşırlarını gösterdi diye bir işletmeci olarak bundan ben mi utanacağım. Böyle yapabilir miyim? Korkudan reddedemiyor insan. Ben de işte böyle yaşıyorum. Bu yüzden sen de gururunu falan bir kenara bırakıp bu tarafa gel. Sen de, arkadaşın Conğan da hayatta kalırsınız, hem ben de sayenizde biraz rahat yaşarım. Öyle zor bir iş de değil. Sadece şu anki gibi kütüphanede kal ve bir şey olursa en azından bir telefon ediver."

Hanca, Reseng'e dik dik bakıyordu. O hiçbir cevap vermeden sadece sigarasını içti. Hanca'nın yüzündeki gülümseme usulca kaybolurken yüz ifadesi sertleşti. Sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Başkanlık seçimi yakında. Tehlikeli ve hassas bir zaman değil mi? Herkes pastadan bir dilim kapma yarışına girecek çünkü. Böylelikle ölümcül hata yapacaklar. Sadece bağlantılı şirketleri yirmi taneyi aşan Z Grubu'nun, hükümet ve emniyet teşkilatınca çökertilmesinin altı aydan fazla sürmediğini biliyor musun? Sırf başkanlık seçimi döneminde maddi yardımda bulunmadı diye gözden düşüp dışlanmasından bahsediyorum. Bu yüzden bizim gibiler yanlış yaptıklarında yere çakılmadan parçalanmış olur. Düşüncesi bile beynimi patlatacak gibi. İş karışık hale getirmenin âlemi yok. Çünkü cidden öyle olmasını istemiyorum ama direnmeye devam edersen seni öldürmekten başka çarem yok."

Reseng güçsüzce "Henüz bıçağın kimin karnına saplanacağını bilmiyoruz değil mi?" dedi.

"Aynen, henüz bilmiyoruz ancak bıçaklanmaya hazır değilsen bu işi yapamazsın. Peki sen hazır mısın?"

O sırada telefon tekrar çaldı. Hanca yanıtladı ve "Hemen geliyorum" diyerek kısaca konuşup kapattı.

"Gitmek zorundayım. İyi düşün taşın ve arkadaşın Congan'a da söylediklerimi ilet."

"Benim klozetime sen mi bomba koydun?"

Reseng, Hanca'nın arkasından seslenmişti. Hanca başını Reseng'e doğru çevirerek ne diyorsun sen dermişçesine başını yana doğru eğdi. Kısa bir süre sonra, ne demek istediğini anlayan Hanca bir hayli gururu incinmiş bir ifade takındı.

"Senin pis klozetime elimi sokacak kadar zamanım var gibi mi görünüyor?"

Hanca kapıyı kapatıp çıkarken Reseng yerine oturup bir sigara daha yaktı. Karmakarışık düşünceler kafasında dönüp duruyordu. Sigarasını küllüğe basarak söndürdükten sonra asansöre binip yedinci katın girişine indi. Siyah takım elbiseli kadın çalışan, deri kılıf içindeki Çu'nun Henckel bıçağını emanet dolabından çıkarıp ona verdi. Tombul Sosis, gözlerinde alaycı bir ifadeyle Reseng'e bakıyordu. İmrenerek Çu'nun bıçağını baştan aşağı incelediği belliydi. Reseng bıçağı alıp iç cebine yerleştirdi. Ardından asansöre binip kaçarmışçasına L Binası'ndan dışarı çıktı.

* * *

Reseng evine döndü. Kapıyı açar açmaz istisnasız her gün koşarak bacaklarına sürtünen Rahle ve Abajur artık yoktu. Holde kısa bir süre sersem bir ifadeyle içerilere bakındı. Sa-dece iki kedi gitmişti ama ev bomboş gibiydi. Ayakkabısını çıkarıp salona girdi. Boş kedi maması kabı yemek masasının altında duruyordu. Boş boş mama kabına bakarken çekmeceyi açıp kedi maması çıkararak kabı ağzına kadar doldurdu.

Banyoya girip küvete sıcak su doldurdu. Pek yaptığı iş de yoktu ama nedense epey yorulmuş, tüm vücudu çekiçle dövülmüş gibi sızlıyordu. Reseng küvetteki sıcak su buharının yükselişini izlerken acizlik hissetti. Hiçbir işe yaramayan bir varlığa dönüşme duygusu. Bir düzeneğin bir kısmı olarak çalışan dişlinin, saatin zembereğinden fırlamış olsa da mıkna-tıs olmadan hâlâ tıkır tıkır çalıştığı, devasa ve karmaşık bir saatin içini izliyormuş duygusuydu.

Reseng, hedefini öldürüp geri döndüğünde her zaman bir acizlik hissederdi. Neden öylesine bir ruh haline girdiğini bilmiyordu. Ne vicdan azabı, ne hoşnutsuzluk ne de kendinden nefret etme, sadece kendini aciz hissederdi. Hiçbir şey yapamayacakmış gibi gelen bir şey, bir tek başkalarının değil, kendisinin bile sorumluluk üstlenemeyeceği bir varlığa dönüştüğünü hissederdi. İnsanlar arasında neşeyle gülüp onlarla sohbet etmek olsun, bir kadınla tanışıp sevgili olmak olsun, bir hobi edinmek olsun, model bir yelkenli gemi inşa etmek olsun, yemek hazırlayıp bizzat akşam yemeği sofrası hazırlamanın bile kendisi için çok zor görüldüğü bir his. Reseng, yaşayabileceği hayatın, sarhoş olana kadar devamlı kutu bira içmek, odaksız şaşkın gözlerle pencereden boş boş bakmak, tüm gün tavan-daki duvar kâğıdının kareli desenlerine bakıp uzanmak ya da karnı çok acıkırsa buzdolabından rastgele bir şeyler çıkarıp çabucak açlığını yatıştırıp tekrar uykuya dalmak olduğunu düşündü. Ki gerçekten de öyle bir hayat sürüyordu. “Öyle küçümsenmek doğal.” Reseng güçsüzce mırıldandı. Birilerini öldürerek devam ettirilen bir hayatın yaz mevsimindeki yemyeşil dağlar gibi taptaze ve canlı olması aksine tuhaf olurdu diye düşündü.

Reseng sıcak küvete uzanıp banyo tavanından düşen damlalara bakarak Hanca, İhtiyar Rakun ve Minari Bak'ın aritmetiğini düşündü. Kim ne derse desin herkesin hesaplarını

tutmak için kendine özgü bir yolu vardır. Mezbaha'nın küçük işletmecileri de, bir kez kullanılıp bir kenara atılan günlükçüler de, gözden düşmüş suikastçılar da kendi hesaplarını yaparlar. O hesaplar ister doğru olsun ister yanlış, fark etmeksizin sonunda kendi hesaplarına dayandırıp açgözlülükle hareket edip birini öldürürler. Reseng küvetteki suyun üzerinde dolaşan sabun köpüğüyle oynarken birden İhtiyar Rakun'un aritmetiği ne olabilir diye düşündü. Onun aritmetiğini bir türlü anlayamıyordu.

Reseng küvete kafasını soktu ve saymaya başladı. Şimdiye kadar öldürdüğü insanların sayısı... Sayınca kötü bir koku gibi tüm berbat şeyler bedenine sızmaya başladı.

Conğan gece yarısı geldi. İnsanı sinir edencesine art arda kapı zilini çaldı. Reseng uykusundan uyandı ve yarı uykulu kapıyı açtı. Conğan, kapıda sinirli bir ifadeyle duruyordu.

"Uyuyor muydun? Oh beyimiz ne rahat. Bu arkadaşın uzun gecelerde bile kurbağa gibi dört bir yana bilinçsizce zıplayıp duruyorken."

Conğan salona girerek eve bakındı.

"Rahle, Abajur, nerdesiniz? Saçma isimliler, çıkın bakalım, özleminden yanıp tutuştuğunuz abiniz geldi."

Conğan, kedi kulesi ve kanepenin altına dikkatle bakıp her yeri karıştırarak telaşla arandı.

"Ama bu genç hanımlar birdenbire neden bugün böyle utanıyorlar?"

Conğan kediler nerede dermişçesine Reseng'e baktı.

"Bir yere gönderdim" dedi Reseng.

"Nereye?"

"Burdan daha iyi olan bir yere."

"Dünyada kedisini seven sahibinin kucağından daha iyi bir yer neresi olabilir?"

"Yolda bıçaklanırsam kediler burada çaresizce açlıktan ölür diye."

Conğan şaşkın ifadeyle Reseng'e alık alık bakarken hınzırca güldü.

"Ah bu herifin kuruntusu... Merak etme. Çünkü bu abin soruşturmanın sonuna geldi.

Conğan çantasını açıp oldukça kalın bir zarf çıkararak masanın üzerine koydu.

"Dr. Gang Cigyong'u tanıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Adli Tıpçı mı?"

"Evet, uzun süre Ulusal Adli Servis'te de çalıştı. Anlaşılan komplocuymuş. Eskiden beri onu ne zaman gazetede görsem işkillenirdim."

"Eee, anlat, n'olmuş o doktora?"

"O mahalle rahatsız edici bir geçmişe sahip. Eskiden cahil askerlerin iktidarı ellerinde tuttuğu dönemde komploya falan değil, mühre ihtiyaç duyulurdu."

"Mühür mü?"

"Mühür basan adli tıpçılar ayartılırsa öyle cafcacılı plana ihtiyaçları olmazdı yani. İstihbarat Teşkilatı insanları eşek sudan gelinceye kadar dövüp darp ederek öldürse de adli tıpçılar ölüm raporuna intihar vakası olduğunu yazıp mührü bastığı an dava kapanırdı çünkü. Arkada ufacık bir kanıt bırakmaktan korkan komplocuların aksine bu işi güzelce hallediyor, iyi de para kazanıyorlardı. Her neyse, adli tıpçılar da bu işe böyle girdiler. Hem düşünmek zorunda oldukları eşleri ve çocukları vardı hem de ordu oldukça güçlüydü ve bu sebeple kâğıda mühür basmaktan başka seçenekleri yoktu. Fakat sonrasında bu batağın daha da derinlerine battılar. İşletmeciler onları hiç rahat bırakır mı sanıyorsun? Nasıl olduklarını bilirsin."

"İyi de Dr. Gang'ın ne ilgisi var?"

"Mito denen kadın, onun laboratuvar asistanıymış."

Reseng bir süre düşündükten sonra başını salladı.

"O zaman taşlar yerine oturmaya başlar işte."

“Sadece taşlar mı? Tüm cevaplar ortada. Dr. Gang bu kadar nüfuzlu biriye kiminle çalışmış olabilir? Minari Bak gibi biriyle değildir herhalde. Ya Hanca ya da İhtiyar Rakun’dur. Fakat İhtiyar Rakun artık çalışmadığı için adamın Hanca’nın komplocusu olma ihtimali yüksek.”

Reseng bir sigara yaktı. Hanca ve İhtiyar Rakun konusunda ikna olmamıştı. Ayrıca Dr. Gang’ın Reseng ile bir ilgisi de yoktu. Reseng’in bilmediği bir ilgisi olsa bile Dr. Gang gibi nüfuzlu bir komplocu genç bir suikastçının klozetine bomba koymak gibi bir oyun oynar mıydı?

“Dr. Gang bu günlerde ne yapıyor?” Reseng sordu.

“Bir süre önce öldü.”

“Öldü mü?”

“Fakat intihar diyorlar. Hayatı boyunca haksız yere öldürülen kişilere intihar diye rapor yazıp mühür basan bir adamın kendisi intihar ediyor. Hakikaten şüpheli, de mi?”

“Nasıl ölmüş?”

“Çatıdan atlamış. Başka bir deyişle birisi onu çatıdan itmiş. Yüz kilodan fazla olduğu için güçlü biri yapmış olmalı.”

Conğan, Reseng’e kazanın fotoğrafını uzattı. Yüz kilodan fazla adam, çamur gibi yere yapışmıştı. Kemikleri birbirine girmiş; sağ omzu ve boynu, kafası tamamen ters dönerek feci şekilde kırılmıştı. Çalışırken giydiği beyaz önlüğü kan revan olmuştu. Kurumuş kanın üzerinde alakasızca bir terlik duruyordu.

“Sadece beş katlı binanın çatısından düştüğü halde şu haline bak. Çok kilolu olduğundan. Her gün cesetlere otopsi yapan adam yemek yerken midesi nasıl alıyordu ki? Nasıl tıkinarak o boyla yüz kilo olduysa artık? İnsan azar azar tıkinır” dedi Conğan.

“Fotoğrafı nereden buldun?”

“Nereden olacak? Tabii ki adliyeden. Biliyorsun, son zamanlarda polisler vatandaşa karşı pek bir kibar.”

“Terlik giyip intihar etmiş.” Reseng başını yana eğdi. “Resmi ölüm nedeni intihar mı?”

“Bilirsin, polisler işlerini hafifletmek için her şeyi yapar. Ayrıca adam bir mektup bırakmış. Ardında cinayete dair kanıt da yok.”

“Ne yazmış?”

Conğan kâğıtları karıştırıp bir tanesini aldı. Kâğıtta, “Mahvettiğim bütün hayatlar için üzgünüm. Utanç duyuyorum” yazıyordu.

“Vicdan azabı mı?” dedi Reseng.

“Ne vicdanından bahsediyorsun? Bu adamda vicdan yoktu. Cenazesine katılanlar bile sanki düğün salonunda kutlama yapıyor gibiymiş.”

Reseng sigarasının dumanını ciğerlerinin dibine kadar çekti. Komplocu vicdan azabı çekti ve intihar etti. Kime faydası var? Hiç kimseye faydası yok. İhtiyar Rakun’a da Hanca’ya da başka birilerine de faydası yok. Komplocular da bazen hedef olur. Çünkü onlar da suikastçılar gibi hata yapar, yerleri açığa çıkar ve ipucu bırakırlar. Fakat hiç kimse bir komplocuyu gürültülü bir şekilde ortadan kaldırmaya kalkmaz. Çünkü ne kadar eşelense de hiçbir şeyin elde edilemeyeceği suikastçıların aksine, komplocular su yüzüne çıktıklarında toprağın altına gömülmüş tüm geçmiş tek seferde ortaya çıkar. Komplocu öldürürken hedeflere göre daha gizli, daha dikkatli ve daha sessiz olunur. Bu, komplo âleminin yazılmamış kuralıdır.

Reseng sordu. “Peki, kim öldürdü?”

“Bence, o kadın.”

Conğan, Mito’nun fotoğrafını gösterdi. Reseng fotoğrafa bakıp hafifçe güldü.

“Tabii ya, o geveze ufak tefek kadın bu yüz kiloluk adamı ne de güzel öldürmüştür. Kafasına Hot Break ile vurduktan sonra gorilimsi erkek arkadaşını arayıp adamı çatıdan atmasını istemiştir, değil mi? Peki, diyelim ki o yaptı. Sebep neydi?”

“Ben de bilmiyorum. Ama bu kadından şüpheli kokular alıyorum. İkimiz de biliyoruz ki komplocular gerçek adlarını kullanmazlar. Posta adresleri, plan yaptıkları gizli odaları, araçlarla temas kurdukları yerler, işte böyle yerlerin hepsini ayrı tutarlar. Böylece tek seferde yakalanmazlar. Üstelik tüm bu yerlerde farklı isimlerle kayıt yaptırırlar. O kadar ödlekler yani. Fakat bu kadın bomba parçalarını kendi adına sipariş etti.”

“Belki de Mito, Dr. Gang’ın posta kutusu gibi bir şeydi.”

“Bu dünyada sahte isim ve kimlik numarasından bol ne var? Neden öyle yapsın ki?”

Reseng, Mito’nun fotoğrafına baktı. Gökyüzüne bakıp gülümseyen hali saflığın ötesinde aptal gibi görünüyordu. Bir hamamböceği bile görse korkudan ne yapacağını şaşırarak bir izlenim demek mi daha doğru olur. Tüm bu olayların arkasında olacağına inanmak imkânsızdı. Conğan haklı olsa bile anlaşılabilir gibi değildi. Dr. Gang hayatı boyunca yeterince düşman edinmiş olmalıydı. Mito da onlardan biri olabilirdi. Onu bu yüzden öldürmüş olabilirdi. Fakat bunun Reseng’le ne ilgisi vardı ki. “Kadın Reseng’in klozetine bomba koydu.” Kulağa saçma geliyordu.

“Conğan, sen yine meslek hastalığına tutulup bu kadına kafayı takmış gibisin. Fakat bana kalırsa boşa kürek sallıyorsun.”

Reseng fotoğrafı masanın üzerine pat diye fırlattı. Conğan bıkkın görünüyordu.

“Sen o kadını tanımıyorsun. Korkunç bir kadın. Mahalledeki pazarcıların dediklerine göre süt de satmış, gazete de satmış, balıkçıdan tut, manava kadar her yerde çalışıp para kazanarak hem tekerlekli sandalyedeki kız kardeşine bakmış hem de okumuş. Üstelik okul birinciliğini de hiç kaçırmamış. Konuştuğum herkes ona ‘Ay, güzel Mito, vay, melek Mito’ diye övgüler yağdırıyordu. Son derece akıllı, güzel, iyi yürekli, dü-

rüst olduğu için pazarcılar her ay azar azar para toplayıp burs vermişler. Sabahın erken saatlerinden itibaren pazarda çalışmış olmasına rağmen Güney Kore'nin en iyi tıp fakültesine birinci olarak girmiş. Korkunç bir kadın değil mi?"

Conğan, kadın gerçekten övülmeye değermiş gibi bir ifadeyle anlatıyordu.

"Okul birincisi olanlar korkunç mu olur?"

"Dalga geçme ya. Demek istediğim o değil. Böyle bir kadının neden gidip de komplocu asistanlığı yapıyor diyorum. Zor günleri geride bırakıp Kore'nin en iyi tıp fakültesine de girmiş ama..."

"Çünkü tıp fakültesinde okumak çok masraflı olur. Komplo ise büyük meblağlar kazanılan kolay bir iş."

"Mito denilen o kadın, öyle basit karakterde biri değil. Benim şimdiye kadar geçmişini kurcaladığım yüzlerce insan var. Onlarca da çıktığım kız. Bu Bak Conğan kadınlar üzerine uzman. Neden beni anlamıyorsun?"

"Madem öyle, bu kadar dürüst ve çalışkan bir kadın elâlemin klozetine neden bomba koysun ki? Hadi diyelim Dr. Gang'ı öldürdü, benimle alıp veremediği ne olabilir? Sana da saçma gelmiyor mu?"

"Henüz her şey yerli yerine oturmuş değil. Ama yavaş yavaş tablo ortaya çıkacak. Hissediyorum."

Conğan çantasını kurcalayarak bir harita çıkarıp Reseng'e uzattı. Haritada kırmızı kalemle birkaç yerde daire işareti vardı.

"Bu ne ki?"

"Komplocuların bir yerlerde gizli bir odası vardır. En muhtemel yerleri daire içine aldım. Dr. Gang'ın gizli odasıyla Mito'nun gizli odası."

"Sen ne yapacaksın?"

"Benim işim var. Bir hafta dönemeyeceğim."

"Ne işiymiş?"

“Sır.” Conğan pişkin pişkin güldü.

“Arkadaşının hayatı tehlikedeysen bir kızla seyahate mi çıkıyorsun? Bu seferki kim?”

“Kediler de olmadığından bu eve gelmek artık hiç de eğlenceli değil. Dişi oldukları için daha bir sevmiştim.”

Conğan kayıtsız davranarak çantasını alıp kapının önünde ayakkabılarını giydi. Yeni aldığı halde spor ayakkabısının topuğunun bir tarafı çok yıpranmıştı.

“Acaba İhtiyar Rakun’un işi mi?” diye Reseng sordu.

“İhtiyarın işiyse ne olmuş?”

“Bugün Hanca’yla görüştüm. Başkanlık seçiminden midir nedir kini aşırı derecede artmış. Devam edersek ikimizi de öldürmek zorunda kalacakmış. Benim İhtiyar Rakun’un eli ayağı, senin de gözü kulağı olduğundan falan bahsetti. Çok gülünç, de mi? Her neyse geçen seferki eski General Guon olayı da var. Şu an Hanca o kadar gergin ki seçim bitene kadar ölü gibi sessiz kalmamızı istiyor.”

“Aman da aman, bizim küçük Reseng’imiz nasıl da korkmuş? Böyle bir gözdağına papuç bırakırsan bu bataкта nasıl ayakta kalırsın?”

“Ama bu sefer fena gergin. Seçimler bitince sakinleşir. O zamana kadar bir şey yapma.”

“Gazetesini götürmediğimde İhtiyar Rakun’un ne kadar sıkıldığını sen de biliyorsun. Ayrıca Hanca gibi bir tilki şu zamanda başına iş açar mı? Başını kaşıyacak zamanı yoktur zaten. Blöf yapıyor. Sadece sana gözdağı vermeye çalışmış. Bu yüzden çok endişelenme ve bari kedileri eve geri getir. Küçük hanımlar olmayınca burası bomboş. Yüce Reseng’in klozetinden ufacık bir bomba çıktı diye kedileri gönderdiğine inanamıyorum. Aşırıya kaçtığını düşünmüyor musun?”

Conğan kapı kolunu tutup çevirirken aniden bir şey unutmuş gibi tekrar Reseng’e döndü. Sonra kemerini açıp kot pantolonunu indirdi.

“Hey, bu mükemmel değil mi? Scorpions marka cinsel güç donu. Tam 170 bin *won* bayıldım buna. Bak, görüyor musun? İçinde kristalize yeşim ve kızıl ışın yayan sarı kil var. Bu sarı kil ve yeşim taşı erkeklik gücünü maksimum seviyeye çıkarıyormuş. Ne desem, sanki Süpermen’in o üçgen donu gibi mi desem.”

Reseng Conğan’ın eliyle gösterdiği dona anlam verememiş gibi baktı. Sonra fütursuzca, “Bizim mahalledeki süpermarketçi adam da bu dondan giyiyor” dedi.

Conğan hemen neşeyle “Öyle mi? Çok etkiliymiş, de mi?” diye sordu.

“Bir süre önce adamın ağzı yüzü yamuldu.”

Conğan dudak bükerek kotunu yukarı çekti.

“Tabii ya, hayattaki tek amacı inzivaya çekilip Sarira yapmak olan bir herifle ben nasıl verimli bir sohbet edebilirim ki? Gittim ben.”

Conğan kapıyı açıp dışarı çıktı. Reseng ikide bir kafasını yana eğerek poposunu elleyen Conğan’ın gidişini gülerek seyretti.

Örgü örmek

Reseng bir saat boyunca örgü dükkânına bakındı. Dükkân tabelasındaki “Misa’nın Örgü Evi” yazısı bir ilkokul öğrencisinin yazısı gibi düzensizdi. Sessiz bir yerleşim alanının köşesindeki iki katlı bina köhne ve perişandı. Fakat iç tasarımı ahşap ve kumaşla yapılan Misa’nın birinci kattaki örgü dükkânı Disney çizgi filmlerindeki masal ülkesi gibi şirin ve hoş dekore edilmişti. Dükkân camında “Örgü, yorgan, doğal boyama, kanaviçe” gibi kelimelerle “Öğrenmek isteyen ev hanımlarını bekleriz” cümlesi yazılıydı.

Saat sabah 11.00’di. Misa tekerlekli sandalyeyle dükkâna geldi. Tekerlekli sandalyenin bir kulpunda sefertası diğer kulpunda ise kumaş ve yün paketiyle dolu bir çanta asılıydı. Dükkânın önüne varan Misa hafifçe elini silkeleyip cebinden el havlusunu çıkararak alnında beliren ter damlalarını sil-di. Mito ile Misa’nın evi örgü dükkânından hızlı adımlarla on dakika uzaklıktaydı. Ancak tekerlekli sandalyeyle epey uzun sürüyordu. Birkaç alçak yokuşun olduğu yolu Misa tek başına tekerlekli sandalyeyle gelecek olursa otuz dakikadan fazla sürüyordu. Alnının terlemesi doğaldı. Misa anahtarı çıkarıp kalın demir kapının kanadını açtı. Daha sonra girişe konulan zarflarla gazeteyi eğilerek alıp bir göz attı ve dizlerinin üstüne koydu. Başını yana çevirip kargocunun bıraktığı enlemesine ve boylamasına bir metre boyuttaki koliyi inceledi. Gözlerinden bu koliyi ne yapacağım şimdi diyen bir

tahammülsüzlük okunuyordu. Şüphesiz o koli, vücudunun alt kısmını hiç kullanamayan Misa için yardım gerektiren bir yükü. Misa koluyu öylece bırakıp dükkâna girdi.

Reseng komplocunun saklandığı yeri bulmak için son birkaç gündür Congan'ın haritada işaretlediği yerleri dolaşıyordu. Fakat hiçbir yerde saklanmaya uygun bir mekân yoktu. Dr. Gang'ın çalışma ofisi küflü eski kitap ve tezlerle dolup taşan diğer fakülte ofislerinden farklı değildi ve Congan'ın saklanma mekânı diye yazdığı yer bomboştı. Dr. Gang eğer Hanca'nın komplocusu olsaydı ölür ölmez profesyonel temizlik yapan herifler verileri tamamen ortadan kaldırmış olurdu. Bu doğal bir durumdu. Hanca o tehlikeli delil yığını asla öylece bırakmazdı.

Gizlice girdiği Mito'nun odasında da sıra dışı bir şey yoktu. İlla sıra dışı bir nokta sayacak olursak kardeşi Misa'nın odasının tek bir toz olmadan tertemiz düzenlenmiş olmasının aksine Mito'nun odası şempanze kafesi dense inanılacak kadar pisti. Pencere kenarında kuruması için askıya asılmış külot ve sutyen gururla dalgalanıyor, yatağın bir tarafında fil resimli pijama ve tabanı leş gibi olmuş çoraplar rastgele atılmış duruyordu. Yatağın altında, diplerde saçma bir şekilde amcaların giydiği türden bir boxer külot ve yırtık bir prezeratif vardı. Reseng saçlar ve tozla kaplanmış külotu parmak uçlarıyla tutup kaldırarak, *Hangi salak külotunu bile giymeden aceleyle çıkar ki?* diye düşündü. Masanın üzerinde birkaç tıp kitabı ve bir not defteri vardı. Reseng not defterini karıştırdı. Fakat defterin hiçbir yerinde Mito'nun komplocu olduğuna dair bir içerik yoktu.

Aslında en saçma olanı, Congan'ın "Mito, Dr. Gang'ın asistanı" demesiydi ki bu yalnızca bir tahminden ibaretti. Reseng'in üniversite ve araştırma merkezinde görüştüğü herkes düşünceli düşünceli kafasını sallayarak, "Mito mu? Mito, Profesör Gim Sonil'in asistanı değil miydi?" demişti.

Dr. Gang ile Mito'nun özel bir ilişkisi olduğuna inanmak için resmen hiçbir sebep yoktu. Sadece Mito lisans ve lisansüstü eğitim görürken Dr. Gang'ın orada hoca olduğu ve Mito ile Dr. Gang'ın sevgili olduklarına dair söylentiler vardı. Belki de Conğan, Mito'nun bombayı sipariş etmesi, Dr. Gang ile aynı araştırma merkezinde çalışması yüzünden bu ikisi arasında zorlamayla bir bağ kurmuştu.

Reseng cebinden bir sigara çıkarıp dişlerinin arasına aldı. Sigarayı yakmak üzereyken Misa tekrar dükkândan çıktı. Bedenine oranla büyük görünen koliye ciddi bir ifadeyle baktı ve eğilerek kaldırmaya çalıştı. Ama zayıf Misa'nın kaldırması için koli hem büyük hem ağır görünüyordu. Bir süre uğraşan Misa koliyi kaldırmaktan vazgeçip sürüklemeye çalıştı. Fakat bu da kolay olmuyordu. Kız koliyi her çektiğinde tekerlekler kafasına göre hareket ediyor, tekerlekli sandalye devrilecekmiş gibi tehlikeyle sallanıyordu. Bir süre koliyle mücadele eden Misa koliyi bırakıp elinin tersiyle alındaki teri sildi. Reseng dişlerinin arasına aldığı sigarayı paketine geri koydu. Ardından ona doğru yürüdü.

Reseng "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Misa başını kaldırıp Reseng'e baktı. Bebek gibi temiz bir cildi ve buzağıyı andıran büyük ve masum gözleri vardı. Misa, Reseng'in yüzüne şüpheyile baktı ve hemen ardından gülümsedi. Ağzının kenarlarını iyice yukarı çıkaran bu gülümseme kibarca bir teşekkürden çok, bu da ne, gülmekten öleceğim ifadesine daha yakındı. Ama bunun neresi bu kadar komikti ki?

Misa "Teşekkür ederim" dedi.

Reseng koliyi kaldırdı. Zayıf Misa'nın tekerlekli sandalyedeysen kesinlikle kaldıramayacağı kadar ağırdı. Reseng koliyi kaldırıp şimdi ne yapayım, der bir ifadeyle ona baktı. Fakat Misa, çok komik mi gelmişti yoksa ne yapacağını mı bilememişti, öylece Reseng'e bakıp duruyordu.

Reseng "Bunu... Sürekli tutmak zorunda mıyım?" diye te-reddütle sordu.

Misa sonunda kahkahayı patlattı. Tanrı aşkına komik olan neydi? Reseng kafası bulanmış bir ifadeyle bakakaldı. O öylece baktığı halde kız durmadan gülüyor, hatta gözünden yaş geliyordu.

"Özür dilerim, gerçekten özür dilerim. Bir kez gülmeye başlayınca kendime hâkim olamıyorum. Aman, bana ne oldu böyle. Girin lütfen."

Misa eliyle gözyaşlarını silip dükkânın kapısını açarak içeri girdi. Tekerlekli sandalyesini ustalıkla sürüp sandal-ye ve dikiş makinesinin arasından geçerek yuvarlak masa-yı eliyle işaret etti.

"Buraya bırakabilirsiniz."

Reseng koliyi masanın üzerine koydu.

Misa "Sen Reseng Abisin değil mi?" diye sordu. Hâlâ gülü-yordu.

Reseng bir an şaşırmış gibi Misa'ya baktı.

"Nasıl... İsmimi nerden?.."

"Aa, doğru, ablamın sevgilisisin, nasıl ismini bilmem. Çatı katındaki odasında her gün senden bahsediyor."

Sevgili, çatı katı, her gün sözleri kısa bir an Reseng'in kafa-sının içinde dolaştı. Tanrı aşkına, bu kız neyden bahsediyordu?

Reseng, "Ablan sevgilisi olduğumu mu söyledi?" diye ciddi bir ifadeyle sordu.

"Ne? Değil misin? Yoksa ablam platonik aşka mı düşmüş?"

Misa bir an ağlayacakmış gibi üzgün bir ifadeye bürüne-rek devam etti. "Tahmin etmeliydim. Bu kızın yine tek taraflı aşka düşeceğini biliyordum."

Misa masanın üzerine düşen ipliği tutup parmağının ucu-na sardı ve işe yaramazmış gibi yere attı. Yüzünde hayal kırıklığı olduğu için önünde duran Reseng neredeyse kendini suçlu hissedecekti.

“Hayır, şey... Aslında ben sandım ki, ablana olan sevgimin platonik olduğunu sanıyordum.”

“Gerçekten mi?” sorarken Misa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Öyle, tabii.”

Reseng Misa’ya bakarken gözlerini kıstı. Misa’nın yüzü çocuklar gibi birden kızardı.

“Ay bende de akıl kalmadı. Ayakta kaldın, şöyle otur lütfen.”

Misa yanında duran sandalyeyi ona gösterdi. Reseng sandalyeye oturdu.

“Bir fincan çay ya da kahve ister misin?”

“Zahmet olmazsa.”

“Ne zahmeti? Ne demek?”

Misa, neşeyle tebessüm ettikten sonra, dükkânın bir tarafında basit yemekler yapmak için kurulmuş küçük tezgâha doğru tekerlekli sandalyesini sürdü. Mutfak tezgâhı kızın kolayca kullanabilmesi için alçak yapılmıştı. Misa çayı hazırlarken Reseng hızla dükkânın içine göz attı.

İplik ve kumaşla çalışılan bir dükkân olduğu için doğal olarak karışık olabilecekken içerisi kızın kişiliğini gösterir gibi temiz ve derli topluydu. Bir duvarı tamamen kaplayan vitrinde çeşit çeşit kumaşlar, kapitone malzemeleri, şişlerle iplikler ve kumaş numuneleri muntazam yerleştirilmişti. Diğer duvarda masa örtüleri, mutfak önlükleri, oyuncak bebekler, çantalar ve kapitone ürünler sergileniyordu. Her bir ürünün üzerinde güzel bir elyazısıyla yazılmış “Teşhir Ürünü”, “Satışta” gibi ibarelerin olduğu etiketler vardı. “Şirin Hayvanlar Köşesi” yazısının olduğu orta rafta çizgi film karakterlerinin oyuncak bebekleri yan yana diziliyordu. Külotsuz ve şişkin göbekli Ayıcık Pooh ile başparmağı dik duran Cheetos panterinin ağzında balon gibi bir kabarcık vardı. Kabarcığın içinde “Sen göğün tanrısı Zeus, ben cipslerin tanrısı Cheetos” diye saçma bir cümle yazılıydı. Bunların dışında Tom

ve Jerry oyuncakları, Şirin Baba'nın da olduğu kalabalık Şirin bebekler ve halk sağlığı jimnastiği yapıyormuş gibi ellerini havaya uzatan Teletabi bebekleri Tinky Winky, Dipsy, Laa-laa boş boş Reseng'e bakıyordu. Reseng rafın üstündeki sevimli bebekleri görünce *Bunların hayvan rafında olması uygun mu?* diye gereksiz bir düşünceye kapıldı. Diğer taraftaki rafta "Bitkiler Köşesi" yazıyordu ve kaktüs, havuç, karpuz, kavun, çilek gibi kapitone ürünler sergileniyordu. Pencere tarafında yan yana iki dikiş makinesi vardı ve dükkânın bir köşesinde el örgüsü kazak ve yelek giydirilmiş iki manken birbirine bakmaktaydı. Ama dükkânın hiçbir yerinde çatı katına çıkan bir merdiven görünmüyordu.

"Merak ettim, bizim dükkâna sizi hangi rüzgâr attı? Burada ablamla mı buluşacaktınız?" Misa buzdolabından çıkardığı meyveyi musluğun altında yıkarken sordu.

"Evet." Reseng öylesine cevapladı.

"Ablam ne zaman gelecekmiş?"

"Birazdan gelir."

Tuvalet tabelasının olduğu giriş perdeyle örtülüydü. Reseng yerinden kalkarak etrafı dolaşıyormuş havasında girişi örten perdeyi açarak koridor tarafına geçti. Yaklaşık beş metre uzunluğundaki koridorun sonunda tuvalet vardı. Koridordan geçip tuvaletin kapısını açtı. Engellilerin kullandığı paslanmaz çelikten iki tutma kolunun sağlı sollu olduğu bir klozet ve son derece alçak lavabonun dışında özel bir şey yoktu. Tuvalet kapısını kapatıp döndü. Koridoru geçerken birden başını çevirip koridor duvarına baktı. Koridor duvarının bir tarafında yersiz görünen bir gömme dolap vardı. *Böyle bir koridora neden gömme dolap yapmışlar ki?* Reseng başını salladı. Gömme dolabın kapısını açınca bir sürü kıyafetin asılı olduğunu gördü. Kıyafetleri yana çekti. Arka duvarı eliyle tıklattı. Dolabın arkasından boş tahta sesi geldi. Reseng parmaklarıyla dolabın köşelerini yokladı. Eline en alt tarafta

sürgülü bir kapı tutamağı geldi. Sürgülü kapıyı kenara doğru açınca içeride dar ve dik ahşap bir merdivenin olduğunu gördü. Reseng perdenin dışına kafasını uzatıp dükkânı yokladı. Hâlâ mutfak tezgâhından su sesi geliyordu.

Reseng son derece yüksek sesle, "Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordu.

Misa neşeli bir tonda "Tabii ki" diye cevap verdi.

Reseng ayakkabılarını çıkarıp eline aldıktan sonra gömme dolabın kapısını içerden kapatıp dikkatle ahşap merdivenlerden yukarı çıktı. Çıktığı oda penceresiz olduğundan gündüz vakti olduğu halde karanlıktı. Reseng duvarı yoklayıp ışığı yaktı. Sıra dışı bir şey yoktu odada. Yer Japon tarzı tatami döşemeliydi ve odanın bir köşesinde alçak bir masa ile tek kişilik döşek vardı. Alçak masanın üstünde bir abajur ve dizüstü bilgisayar, döşegin üstünde ise bir yorgan ve yastık vardı. Hepsi bundan ibaretti.

Reseng başını çevirip karşı duvara baktı. Duvara bakar bakmaz sanki başına çekiçle vurulmuş gibi sersemledi. Çatı katındaki odanın bir duvarı Reseng'in yüzlerce fotoğrafıyla kaplıydı. Yalnız fotoğraflar değil, Reseng'in röntgen filmi, muayene kayıtları, internetten sipariş kayıtları, banka cüzdanı fotokopisi, kimlik kartı, sigorta sözleşmesi, ehliyeti, hatta faturalarının bile fotokopileri yapıştırılmıştı. Her bir fotoğrafa gazlı kalemle tarih, zaman ve yer yazılmıştı. Bunların tamamen Reseng denilen varlığı söküp parçalara ayıran veriler olduğunu söylemek abartı olmazdı.

Reseng fotoğraflardaki haline baktı. Bilmeyenler için o fotoğraflar günlük hayatını içeriyor gibi görünse de aslında hiç de öyle değildi. Birkaçı Reseng'in tam suikast işlemeyen önce çekilmiş, bazılarıysa suikasttan sonraki fotoğraflarıydı. Ayrıca Mito'nun yakınlaştırmak çektiği siyah Samsonite evrak çantası komplocuların verileri gönderirken kullandığı çantaydı. İçinde suikast için gerekli silah, ilaçlı su, eşya vs. olan

çantayı iş bitince komplocuya geri göndermek gerekiyordu. Tüm bu fotoğrafların arasında Reseng'in ortadan kaldırdığı hedeflerden birkaçının fotoğrafı da vardı.

"Mito komplocuymuş demek ki" diye mırıldandı.

Saate baktı. Misa'ya tuvalete gideceğini söyleyeli beş dakika geçmişti. Reseng çok amaçlı çakısını çıkarp dizüstü bilgisayarı söktü. İçinden bir tek harddiski çıkararak cebine tıktı ve bilgisayarı tekrar monte etti. Odanın içine şöyle bir göz gezdirdikten sonra ışığı kapatıp ses çıkarmadan ahşap merdivenlerden indi. Sessizce gömme dolabın kapısını kapatıp dükkânın içine gizlice baktığında Misa'nın meyve tabağıyla kahveyi masanın üstüne koyup beklediğini gördü. Dikkatlice tuvaletin kapısını açıp içeri girerek sifonu çektikten sonra lavaboda elini yıkadı. Kasten tuvaletin kapısını kuvvetle çarparak çıktı.

"Geçen gece fazla içmişim galiba. İlk kez geldiğim bir yerde tuvalete çıkmaktan utandım doğrusu."

Reseng karnını ovarak numara yaptı. Çok komik bulduğundan olsa gerek Misa eliyle ağzını kapatıp kahkahaya boğuldu. Reseng, etrafı aydınlatan ne içten bir gülüş, diye düşündü.

Misa, "Kahve soğudu. Soğuyunca bir tadı kalmaz" dedi.

"Sorun değil. Zaten hayatın kendisi ılık."

Reseng kahveden bir yudum aldı. Koyu, ağır tadından ve kokusundan filtre kahve olduğu anlaşılıyordu.

"Güzelmiş. Kenya kahvesi mi?"

"Etiyopya."

"Hadi ya, böyle zamanlarda tadına bakıp menşeyini doğru tahmin etmek çok havalı oluyordu ama tutturamadım."

Reseng'in sözlerine Misa yine neşeyle güldü. Reseng ciddi bir ifadeyle, "Ben ne söylesem gülüyorsun. Öyle komik mi görünüyorum?" diye sorguladı.

Misa şaşkınlıkla, "A, hayır. Ben zaten her şeye kolay güle-

rim. Senin komik olduğundan falan değil, normalde çok güldüğümünden” dedi.

Reseng kızın şaşkınlığını gidermek için şaka yapıyormuş gibi gülererek, “İnsan sarrafı gibisin. Doğruyu söylemek gerekirse bende biraz komiklik vardır. Herkes öyle der” dedi.

Misa bir süre anlam veremedi ve sonra “Yaa” diyerek Reseng’in omzuna pat diye vurdu.

“Ablamın en çok nesinden hoşlanıyorsun?”

Misa içten ve meraklı bir ifadeyle sormuştu. Reseng gözbeklerini yukarıya doğru kaldırdı. Onun nesinden mi hoşlanıyorum, bu da soru muydu yani.

“Hmm... Her şeyden önce Mito güzel ve zeki. Ayrıca beni iyi tanıyor. O yüzden bazen o derin anlayışına şaşıyorum mu desem? Bazen ben bile ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ve Mito bana güzelce söyler.”

Reseng’in cevabından memnun kaldığından olsa gerek kızın yüzü aydınlandı. Bu sırada biri coşkuyla bağırarak dükkânın kapısını hızla açıp içeri girdi.

“Canım Misa, bu ablan sonunda büyük beden kazağı bitirdi.”

Reseng başını çevirerek kadına baktı. Dükkâna gelen kadın beklenmedik şekilde kütüphaneci şaşı kadındı. Kadın Reseng’i görünce olduğu yerde donakaldı.

“Sumin Abla, bu bey Reseng Abi. Mito Ablamın sevgilisi. Bu seferki uydurma değil.” Misa bir şeylerle övünmek isteyip heyecandan yerinde duramayan bir çocuk gibi gururla konuştu.

Misa’nın sözlerine kütüphaneci şaşı kadın başını çok hafif salladı. Reseng yerinden yavaş yavaş kalkarak kafasını 15 derece yana çevirip kadına dik dik baktı. Kadın dehşete düşmüş gözlerle onu süzdü ve hemen bakışlarını kaçırdı. Tam o sırada kapı açıldı ve Mito içeri girdi. Mito, girişte donmuş halde duran kütüphaneci şaşı kadına, ağzı kulaklarına varmış Misa’ya ve ikisi arasında oldukça ciddi bir ifadeyle duran

Reseng'e hızla baktı. Biraz şaşırmıştı ama kütüphaneci şaşı kadın kadar dehşete kapılmamıştı.

"Oooo, Reseng Bey. O güzel kalçan hâlâ aynı ya" dedi Mito ufak bir gülümsemeyle Reseng'e bakıp.

Reseng anlam verememiş bir ifadeyle ona dik dik baktı.

"Seni deli sürtük."

Kendisi bile farkına varamadan kızgın bir sesle ağzından çıkmıştı. Tekerlekli sandalyede oturan Misa şaşırmış bir ifadeyle başını kaldırıp Reseng'e baktı.

Dördü bir süre hiçbir laf etmeden oldukları yerde kaldılar. Hiç kimse ne ağzını açıyor ne hareket ediyordu. Entere-san bir durumdu. Komplocu, kütüphaneci, örgü evi sahibi-si. Tanrı aşkına, bu uyumsuz üçlü böyle bir dükkânda topla-nıp ne yapıyor ki? Şirin Baba, Ayıcık Pooh ve Teletabi oyun-cakları olan aşırı tuhaf bir dükkândaydı kadınlar. Azar azar çözülen çile aniden daha karmaşık bir şekilde düğümlenmiş gibiydi. Aşırı gergin olan kütüphaneci şaşı kadın derin bir nefes alıp verdi. Hadi Mito neyse de Köpek Kütüphanesi'nde uslu uslu çalışan bu şaşı kadının aniden bu topluluğa girme-sini Reseng şüpheyile karşılamıştı. Kadın artık Mito ya da Hanca için mi çalışıyordu? Hayır. Geriye bakarsak şaşı ka-dın beş yıl önce kütüphaneye ilk geldiğinden beri gayretle örgü örüyordu. Bu demek oluyordu ki ta en başından beri Mito'yla birlikteydi.

"Dışarıya çıkıp konuşalım mı?"

İlk konuşmaya başlayan Mito oldu. Sinirli bir çocuğu avu-turmuşçasına rahatlatıcıydı sesi.

"Bence burası iyi. Hem Misa'yla sohbetimiz yarım kaldı hem de dükkân çok güzel, ayrıca bu örgü evinin bende özel bir yeri var."

Reseng iki parmağıyla örgü örüyormuş taklidi yapıp gözle-rini çatı katındaki odaya doğru dikti ve sonra Misa'ya bakıp gülerek devam etti.

“Hepsinden önemlisi, güzel Misa misafirperverliğiyle kahve ve meyve ikram etmişken öylece çıkıp gidersek üzülmez mi?”

Olayı bilmeyen Misa huzursuz şekilde Reseng’e baktı. Mito üst dişleriyle alt dudakını ısıırıyordu. Şaşı kadın korkuya kapılmış gözlerle bir Reseng’e bir Mito’ya baktı.

“Evet, ablalarım, sorun nedir bilmiyorum ama bir fincan kahve içip sinirleri gevşetelim.” Tekerlekli sandalyede oturan Misa sesine canlılık katmak için kendini zorladı.

Mito çaresizmişçesine masaya doğru yavaşça yürüdü. Kütüphaneci şaşı kadın hâlâ yerinde kımıldamadan duruyor, Mito’dan bir işaret bekliyordu. Mito, onu kolundan tutup çekti. Sonra Misa’ya bakıp gülümsedi.

“Misacım, ablalarına birer fincan kahve verir misin? Hazır yeni yapmışken.”

Misa kahveyi hazırlamak için tezgâha doğru gidince Mito Reseng’in yüzüne bakıp kulağına fısıldadı.

“Kardeşimin hiçbir alakası yok. Bu yüzden buradan çıkalm.”

“Hepimizin alakası var. Bu dünyada her şey nefes kesen tesadüflerle birbirine bağlı çünkü.”

Reseng kütüphaneci şaşı kadına bakıyordu. Kadın onun bakışlarından kaçmak için başını çevirdi. Mito, Reseng’in kulağına yaklaştı.

“Misa’ya dokunursan seni gerçekten öldürürüm.”

Reseng çok yakınında olan Mito’nun yüzüne göz ucuyla baktıktan sonra geriniyormuşçasına belini esnetti.

“Aman ne kadar da korktum. Ben sizi dans edip şarkı söyleyen ‘cici kızlar’ zannetmiştim ama kadın gansterlermişsiniz. O zaman ‘cici gansterler’ mi desem?”

Reseng alaylı bir gülüşle Mito ve kütüphaneci şaşı kadına baktı. O sırada çekmecedен kahve fincanını çıkaran Misa başını çevirip masaya doğru seslendi.

“Abla, kahvaltı yapmadıysan tost hazırlayayım mı?”

“Yok, biz birazdan çıkacağız.”

“Ben yerim. Senin hazırlayacağın lezzetli tosttan.” Reseng neşeli bir sesle Misa’ya seslendi.

Mito Reseng’in yüzüne dik dik baktı. Kütüphaneci şaşı kadın Mito’ya kaş göz etti. Mito önemli bir şey olmadığı için endişelenme der gibi gözünü kırptırdı. Bir süre sonra Misa iki fincan kahve ve tostı koyduğu tepsiyi bir eliyle tutup diğer eliyle tekerlekli sandalyesini iterek masaya yanaştı.

“Reseng abi, sen de kütüphanede çalışıyorsun değil mi? Sumin Abla da kütüphanede çalışıyor.” Misa tuhaf atmosferi değiştirmek için konuyu başka tarafa çekmişti.

“Evet, biliyorum. Sumin Hanım. Daha önce aynı kütüphanede çalışmıştık. O zamanlar yaptığımız işler birbirinden farklıydı ama şu sıralar aynı işi yapıyormuşuz. Her neyse memnuniyet verici değil mi? Aynı işi yapan insanların sohbet konusu da çok olur ya.” Reseng Sumin’e bakarak konuştu.

Şaşı kadın ne cevap vereceğini bilemez halde Misa’ya bakarak başını hafifçe salladı. Reseng tostundan kocaman bir ısırık aldı.

“Yaa, cidden enfes! Bu civarlara yolum düşerse tekrar yemeye gelebilir miyim?” Reseng tostı çiğnerken abartılı pozlar sergiledi.

“Tabii ki. Ne zaman istersen.” Misa gülümseyerek cevap verdi.

Mito Reseng’e ters ters baktı. Masadakilerin arasındaki sohbet tekrar kesildi. Dördünün oturduğu masaya tuhaf bir sessizlik çöktü. Misa etrafındakilerin yüz ifadelerini inceliyordu. Ayrıca yeni bir konu açmak içine sinmediğinden midir nedir sözcükler boğazında düğümlenmişti. Kütüphaneci şaşı kadının yüzündeki sert ifade başından beri yumuşamamıştı. Reseng’in karşısında oturan Mito ne düşünüyorduyorsa çenesini sımsıkı kapatmış parmaklarıyla masaya tık tık vuruyordu. Bir süre sonra konuşmaya başladı.

“Kadın ve erkek flört ederken yanlış anlaşılabilir. Erkeğin önemli olmadığını düşündüğü bir şey kadının kalbinde büyük yaralar açabilirken kadının önemsemeden söylediği bir çift söz erkeğin gururunu derinden incitebilir de. Her neyse benim geçen sefer öyle yapmam seninle ayrılalım anlamında değildi. Sadece ilişkimizi zamana bırakıp birbirimiz hakkında düşünelim ve yine geleceğimizle ilgili de düşünelim anlamındaydı. Fakat erkek bu süre zarfında dayanamayıp koşarak gelir mi? Üstelik kardeşimin evine? Bu ne utanç verici bir şey.”

Reseng şaşkın gözlerle Mito’ya dik dik baktı. Bu kadın ne saçmıyor?

“Ayy, abla onu sen mi terk ettin? Aman Tanrım, bunu da mı görecektim.” Misa aniden şaşkın bir yüzle Reseng’e baktı. Reseng hayır dercesine kafasını salladı. Ardından Mito konuşmaya devam etti.

“Her neyse hazır buraya kadar gelmişken gidip iki tek atalım. Böylece yanlış anlaşılma varsa çözüp, eteğimizdeki taşları dökelim ve bana merak ettiklerini sor.”

“Yanlış anlaşılma?” Reseng Mito’ya delici bakışlarla sordu.

“Doğru, Reseng Abi. Ablamla içki içip kızdığın bir şey varsa halledin.” Misa Reseng’in kolunu tutup konuştu.

Mito yerinden kalkarak çantasını aldı. Kütüphaneci şaşı kadın da peşinden kalktı.

“Sen burada kal. Başkasının ilişkisine neden burnunu sokuyorsun?”

“Evet. Sumin Abla, burada birlikte pikaçu bebeği dikelim.”

Onu bu kadar ne neşelendirdiyse Misa’nın sesinde bir coşku vardı. Kütüphaneci şaşı kadın kös kös tekrar yerine oturdu.

“Çıkalım mı?” dedi Mito Reseng’e bakarak.

Reseng kollarını bağlamış halde bir süre kafasını kaldırıp tavana baktı. Ardından derin bir iç çektikten sonra yerinden kalktı. Kütüphaneci kadın omuzlarını düşürmüştü, yere bakar

halde oturuyordu. Reseng kadına göz ucuyla baktıktan sonra Misa'ya yönelip hafifçe gülümsedi.

"Enfes kahve ve lezzetli tost için teşekkür ederim. Ayrıca meyve için de."

"Reseng Abi, daha sonra da mutlaka beklerim."

"Tamam, mutlaka tekrar gelirim. Bizim Sumin Hanım ile de konuşacaklarımız var çünkü."

Reseng cümlesini tamamlayınca Misa ona bakıp neşeyle güldü.

Mito Reseng'i pazarın tam ortasında domuz mumbarı sun-
de ve pirinç çorbası satan bir lokantaya götürdü. Bu lokantaya sık geliyor olmalıydı. Mutfaktaki kadın onu tanıyıp selam ver-
di. Köşedeki masaya oturunca Mito mutfığa doğru seslendi.

"Teyzecim, buraya iki porsiyon acılı bağırsak kavurması
gobçang, iki şişe *socu* ve iki bardak lütfen. Meze olarak da ci-
ğer, domuz mumbarı."

Lokantacı kadın tepsiye iki şişe *socu* ve iki bardak koydu,
sonra soya sosuna yatırdığı soğan ve biberi de ekleyip masa-
ya getirdi.

"Güpegündüz neyin içkisi bu?"

"Bu var ya bu, benden hoşlandığından epey peşimden koştı.
Ben de iyice bunaldığımdan bari iki tek atalım dedim."

Mito şımarıkça konuşuyordu. Lokanta sahibi kadın
Reseng'e göz ucuyla baktı.

"Bu yakışıklı çocuk ne de peşinden koşmuştur ha. Ona iyi
davran sürtük. Yine geçen seferki gibi pişman olup zırlama."

Kadın mutfığa gider gitmez Mito bardağa şişedeki
socu'nun üçte ikisini koyup tek seferde içti. Ardından eliyle
tuttuğu soğanı ısırarak katur kutur çiğnedi.

"Şimdi sen güçlüymüş gibi görünmek için önümde kasten
böyle yapıyorsun değil mi?" diye sordu Reseng.

"Ben her zaman böyle içerim. Senin gibi rahat biri olmadı-
ğımdan. Hem çalışmalı, hem okumalı hem de âşık olmalıyım.

Hayat acıklı olduğu için elbette içki de içmeliyim. Ama yoğunluktan sarhoş olacak vaktim bile yok.”

“Tabii ki meşgulsündür. Onca işin arasında cinayet de işlemelisin çünkü.”

Mito Reseng’in yüzüne bakıp hafifçe güldü.

“Her neyse, benim klozete neden bomba koydun? Ben sebebini bir türlü çözemedim de.”

“Kendi hayatın hakkında biraz düşün diye. Çok düşünmeden yaşıyorsun.”

Mito önemli bir şey söylemiyor gibi konuşup tekrar bir parça soğan alıp katur kutur çiğnedi. Ardından hem kendi bardağını hem Reseng’inkini yarıya kadar *socu*’yla doldurdu.

“Vefat eden anne babanın öcünü almak mı istiyorsun? Öfkeyle yanıp kavrulduğun için komplocularla alakası olan herkese acı çektirmeyi amaçlayan bir intikam mı?” diye sordu Reseng.

Mito Reseng’in yüzüne alık alık bakarken bir kahkaha patlattı.

“Bak gördün mü? Tahmin ettiğim gibi senin hiçbir düşüncen yok. Beyinsiz bir fare gibi dar kafalı olma ve ufkunu genişlet. Mesela ister dünya barışı olsun ister insanoğlunun geleceği, böyle geniş açıdan bak yani.”

Reseng Mito’nun yüzüne baktı. Bu kadın nasıl bu kadar kendine güvenebilir? Kurbanı onun planını yakaladı. Üstelik bir suikastçı. O yüzden mumbarcıdan çıktıktan sonra eve varmadan belki de ölebilir. Ama Mito örgü evinden çıktığından beri rahat görünüyordu. Boşuna yapmacık davranmıyordu, gerçekten rahat gibiydi. Boyu 160 cm kadardı, 50 kiloyu geçmeyecek kadar minyon tiptiydi. Reseng bu minik kadının saçma özgüvenine şüpheyile bakıyordu.

“Neyine bu kadar güveniyorsun? Benim gördüğüm kadarıyla senin şimdi biraz gergin olma vaktin gelmiş gibi?” diye sordu Reseng.

“Niye, bıçak falan mı çekeceksin?”

Mito yine pis pis güldü. Her cümlenin sonunda gülmek Mito ile Misa kardeşlerin taşıdığı kalıtımsal bir özellik gibiydi.

“Çekersem?”

“Sen, kadınları bıçakla öldürecek kadar yürekli değilsin.”

“Sadece duvarına benim birkaç fotoğrafımı astın diye benim hakkımda her şeyi bildiğini mi sanıyorsun?”

“Çu’nun serbest bıraktığı o kadın var ya. 38 kiloyu geçmeyen o güzel ve narin kadın. Biz kesinlikle boynunu kıracağız diye plan yaptığımız halde sen onu ilaç içirerek öldürdün. Müşteriler neden kendi komplocularından daha akıllı olduğunu düşünürler bilmem. Bir adli tıpçı ilaç içirmeyip boynunu kır dediyse bunun bir sebebi vardır.”

“Nasıl anladın?”

“Senin Samsonite evrak çantasına barbitürat şişesini koyan kişi bizzat benim ya işte. Şişeyi boşaltıp dönmüşsün.”

“O zaman gereksiz yere ilacı ne diye koydun ki?” diye Reseng yüzü kızarak sordu.

“Senin nasıl bir seçim yaptığını görmek istediğimden.” Mito Reseng’in suratına dik dik bakarak cevapladı.

Mito bardağı alıp biraz içki içti. Congan’ın söylediğine göre pazarda çok çalıştığından olsa gerek kadının eli kalın ve kabaydı. Reseng bardağı kaldırarak içkiyi tek dikişte içti. Mito ona bakarak hafifçe güldü.

“Bugün beni öldürmeyeceksin herhalde? Çünkü sen suikastın olduğu günlerde içki içmezsin.”

“Sen benim komplocum musun?”

“Hayır, tabii ki Dr. Gang senin komplocundu. Bense onun yardımcısıydım.”

“Dr. Gang’ı Hanca’nın komplocusu sanıyordum.”

“İhtiyar Rakun ya da Hanca sonuçta hepsi aynı. Karşılıklı kükrer gibi görünürler ama aslında birbirlerine çok ihtiyaç duyarlar. Bu ikisinininki timsah ve timsah kuşu misali. Bi-

ri büyük avı yiyince diğeri kalan artıkları halletmeli. Fakat seçim bitince Hanca, İhtiyar Rakun'un icabına bakacak. Ek olarak senin de ipin çekilecek."

O sırada lokanta sahibi kadın bağırsak kavurmasını getirerek masaya koydu. Lokantacı kadın bu sefer gerçekten de dik dik Reseng'e bakıyordu.

"Ayol, bu genç gerçekten de yağız ve yakışıklı bir delikanlıymış. Bol bol ye canım, afiyet olsun."

Kadın koltukaltına sıkıştırdığı gazozu da masaya koyarak tekrar Reseng'e baktı.

"Bu ikramımız. Bizim Mito görünüşte suratsız bir eşek gibidir ama tanıdıkça iyi bir kız olduğunu anlarsın. Küçük yaşta çokça sıkıntı çekti. Bu yüzden ona iyi bak."

Reseng mahcubiyetle kafasını salladı.

"Teyze, kimi kime emanet ediyorsun? Şimdi çocuk benden hoşlanıyor diye hiç çekinmeden peşimden koşturuyor" diyerek tersledi Mito.

"Kızım, senin şu çılgın halinle ne de peşinden koşar ha."

Kadın Mito'nun başına pat diye vurdu. Ardından bir kez daha sana emanet ediyorum dercesine Reseng'e doğru başını eğdi. Reseng de istem dışı sandalyeden hafifçe kalkarak kadına selam verdi. Kadın dönüp gidince Mito yemek çubuklarını eline alarak bir parça bağırsağı ağzına attı.

"Ye bak. Bir dene. Bu kadının ağzı bozuk olsa da eli lezzetlidir."

Mito Reseng'in önüne doğru kavrulmuş bağırsağı birazcık itti. Reseng onaylamayan bakışlarla tabağı süzdü. Bağırsak yemeği lastik hortumunun kesilip acılı biber sosu goçucang'la harmanlanmış hali gibiydi. Tabaktan domuz bağırsağının kendine has mide bulandırıcı kokusu yükseldi. Reseng kaşlarını çattı. Ama Mito –gerçekten lezzetli olsa gerek– tabaktaki bağırsak parçalarını çubukla alarak iştahla yedi.

"Ben bu lokantada her bağırsak kavurması gobçang yedi-

ğimde Tanrı'nın iç organlarını düşünüyorum. İnsanın ne görebildiği ne de hayal edebildiği Tanrı'nın iç organları. Yüksek, yüce, kutsal şeylerin içinde saklı olan, kirli, pis kokulu, çirkin şeyler yani. Zarif şeylerin arkasında saklı olan kaba şeyler, güzelliklerin arkasına saklanmış çirkinlikler. Bizim doğru olduğuna inandığımız şeylerin arkasındaki karmakarışık yalanlar. Ama insanlar, bütün canlı şeylerin kaçınılmaz olarak iç organlara sahip olduğunu tüm gücüyle inkâr etmeye çalışıyor" diyerek Mito sanki vaaz veriyormuş gibi konuştu.

Reseng, "Bana bak. Kendine gel. Bu gördüğün sadece domuz bağırsağı" diye kızgın bir şekilde söyledi.

"İnsanın organlarıyla en çok benzeyen organ domuz organlarıdır ve Tanrı kendi görünümüyle insanı yaratmıştır diye İncil'de yazdığı için bu bağırsak Tanrı'nın bağırsağına benziyordur."

Mito Tanrı'nın bağırsağına benzettiği domuz bağırsağını üfleyerek soğuttuktan sonra ağzına atıp çiğnedi.

Reseng "Dr. Gang'ı sen mi öldürdün?" diye sordu.

"Belki de." Mito önemli bir şey değilmişçesine üstünkörü cevap verdi.

"Tek başına mı?"

"Bir şişkoyu öte dünyaya göndermek için bir sürü insana ne gerek var. Sanki fevkalade bir işmiş gibi?"

Mito ağzında dolandırdığı bağırsağı yutarak bardağı alıp biraz içki içti.

"Yüz kiloyu aşan bir adamı tek başına ne de iyi taşımışsındır."

"İnsanoğlu zaten beş bin yıl önce kaldırıcı icat ettiği için. Altı bin yıl önce de el arabasını icat etmişti."

Reseng paketten bir sigara çıkarıp yaktı.

"İhtiyar Rakun'un kütüphanesine kütüphaneci şaşı kadını yerleştirip, Hanca'nın komplocusunu intihar süsü vererek

öldürüp evimdeki klozete bomba koydu...” diye Reseng kendi kendine mırıldandı. “Tanrı aşkına ne düşünüyorsun sen? Yeraltı dünyasına savaş mı ilan etmeyi düşünüyorsun?” diye Reseng alay eder gibi konuştu.

“Belki de öyle düşünüyorumdur.” Mito süttten çıkmış ak kaşık ifadesiyle başkasından bahsediyormuş gibi konuştu.

“Hanca’yla mı savaşıacaksın? Yoksa İhtiyar Rakun’la mı?”

“İki herifle de.”

Reseng anlam verememiş bir ifadeyle Mito’ya baktı. Kadın hâlâ süttten çıkmış ak kaşık ifadesiyle duruyordu. Reseng yapmacıktan güldü.

“Senin gibi bir kadın, İhtiyar Rakun ya da Hanca gibi bir canavarla mı kozları paylaşacak? Hadi canım, şaka mı yapıyorsun.”

Mito yemek çubuklarını bırakıp peçeteyle ağzını sildi.

“Senin gibi bir kadın derken ne demek istiyorsun ki?”

Mito delici bakışlarla Reseng’in gözlerinin içine baktı.

“Ne Hanca ne de İhtiyar Rakun çatıdan attığın Dr. Ganğ kadar gerzek değil. Birkaç kez komplocu çıraklığı yaptın diye bu ortamları iyi bildiğini sanıyorsun ama sen Hanca gibi birinin rakibi bile olamazsın. Daha başlamadan seni un ufak eder. Bu yüzden yol yakırken dön. Yol yakırken dönersen ben temiz kalpli ve güzel Misa’nın hatrına bu tatlı şakayla ilgili ağzımı mühürlerim. Üstelik klozetime yerleştirdiğin bombayı da affederim.” Reseng avuturmuşçasına konuştu.

“Çoktan başladı. Ayrıca ben de İhtiyar Rakun’u ve Hanca’yı senin kadar iyi tanıyorum.”

Reseng sigarasını ciğerlerine kadar çekip boşluğa doğru üfledi.

“Seni bulmam ne kadar sürdü biliyor musun? Bir hafta bile değil. Hanca daha hızlı bulacaktır. Bulunca da Mezhaba’nın azılı katilleri ellerinde bıçakla seni kovalayacaklar. Tabii ki

Misa'nın örgü evi de tehlikeye girer. Sana tavsiyem o heriflerle beni aynı kefeye koyma."

"Beni sen bulmadın. Ben seni çağırdım."

Reseng gözlerini belerterek Mito'ya baktı. Mito ise gözlerini kaçırmayıp ona karşılık verdi. Mito'nun yüzünden ciddiyet okunuyordu. Reseng kül tablasına sigarasını bastırıp söndürdü ve bardağının üçte birini *socu*'yla doldurup içti. Boş mideye içtiği *socu* yakıcı ve acıydı. Reseng yüzünü buruşturunca Mito işaretparmağıyla bağırsak kavurması tabağına tık tık vurdu. Reseng Mito'nun yüzüne bir süre baktıktan sonra yemek çubuklarıyla bir parça bağırsak alıp ağzına attı. Hayatında ilk kez bu yiyeceği yiyordu. Mito'nun dediği gibi göründüğünden daha lezzetliydi. Reseng bardağına biraz daha *socu* koydu.

"Sen çok komik bir kadınmışsın ya."

"Teşekkürler. İltifat olarak kabul edeceğim. Ayrıca sen de çok komik bir adamsın."

"Onca insan arasından neden ben? Mezbaha'da elini sallasan katile denk gelir."

"Sen sevimlisin ya."

Mito masum bir suratla espri patlattı. Reseng'in yüzünden canının sıkıldığı okunuyordu. Fakat Mito bunu pek umursamazcasına bardağına içki doldurdu, yemek çubuklarıyla bir parça bağırsak alıp yedi. Mito ağzında çiğnediği lokmayı yutup tekrar konuşmaya başladı.

"İhtiyar Rakun ile Hanca arasında gidip gelecek birine ihtiyacım var. Bu ikisi arasında gerginlik yaratıp, sarsıp, onları birbirine düşürüp kavgaya sürükleyecek biri. Sen biçilmiş kaftansın. İhtiyar Rakun'un oğlu ve Hanca'nın kardeşi-sin çünkü."

"Ben İhtiyar Rakun'un oğlu değilim, Hanca'nın kardeşi hiç değilim."

Reseng istemsizce heyecanlanarak bağırdı. Yeşil soğa-

nı ayıklamakta olan lokantacı kadın başını çevirip Reseng'e baktı. Utanan Reseng bir tane sigara yaktı. Mito ona doğru pişkin pişkin gülerek kafasını salladı. Ayrıca bardağı alıp biraz içtikten sonra bir parça bağırsak alarak yedi.

"Yemiyor musun? Bunu bitirince teyze bu sacda pilav kavuracak."

Reseng sersem gözlerle Mito'ya baktı. Böyle bir ortamda sacda pilav kavurması ne alaka. Tanrı aşkına damdan düşer gibi bu da nerden çıktı? Ağzında bağırsağı geveleyen kadının ağzına bir tokat atmak istedi.

"Neden benim sana yardım edeceğim gibi saçma bir düşünceye kapıldın?"

"Sen ancak benim sayemde hayatta kalabilirsin. Ben özellikle senin için harika bir plan hazırladım."

"Herkes yaygarayı koparıyor ya. Son zamanlarda etrafımda kendi sayesinde yaşadığımı söyleyen ne kadar çok herif var."

"Komplocuların yedek isim listesi var. Tarih belirlendiğinde çabucak halledilecek şekilde hedef olacak insanların bilgilerini önceden toplarlar. Sen de bu listedesin."

"Hanca mı?"

"Olabilir. Belki de başka birisidir."

Reseng sigarasını ciğerlerine kadar çekip dumanını hemen üfledi.

"Çok şükür. Hâlâ yedek listedeymişim. Şayet asıl listede olacak olsam bile bir kadının kanatlarına sığınarak hayatımı dilenmeyi düşünmem."

Mito alaylı bir ifadeyle Reseng'e baktı.

"Erkek dedikleri bu muymuş? Asıl sorun kahrolası Y kromozomu. Kadınların birbirini dengeleyen harika ve esnek bir çift X kromozomu var ama erkeklerin aptal Y kromozomunun sertleşmek ve azmaktan başka bir işlevi yok."

"Ben yaşamanın yolunu kendim bulacağım için sen kendi

yoluna bak. Bence sen fazla dayanamazsın. Tekerlekli sandalyedeki kardeşini dile getirmeye bile gerek yok. O haliyle doğru düzgün nereye kaçabilir ki?"

Mito alt dudakını sertçe ısırıldı.

"Sakın, benim kardeşimin adını dalga geçer gibi o pis ağzına alma."

Mito sanki Reseng'i parçalamak istercesine ona dik dik baktı. Birdenbire Reseng'in şakasına "Bu ne?" diyerek omzuna pat diye vuran Misa'nın ışıldayan gülüşü aklına geldi. Reseng özür anlamında elini hafifçe havaya kaldırdı. Mito bardağı alıp kalan içkinin hepsini içti.

"Neden İhtiyar Rakun ve Hanca'ya bu kadar takılıp kaldın ki? Ailenin öcü için mi? Yoksa Misa'nın bacakları..."

Reseng bilinçsizce konuşurken birden sustu. Mito bardağa tekrar içki doldurdu. "Ailemi kimin öldürdüğünü bilmiyorum. İlk başta bu işe elbette bu yüzden başladım. Fakat buraya kadar gelince kimin kim olduğuyla ilgilenmiyorum bile. Misa'nın bacaklarına bunu yapan itoğluitlelerden kişisel olarak intikam almayı düşünmüyorum. Sonuçta bizim gibi insanlar öldürmüştür. İnsan öldürdükleri halde doğal bir şekilde hapır hupur yemeklerini tıkınan, sıcak suyla banyo yapan, yorgani çekip rahatça uyuyan bizim gibi insanlar. Pis, iğrenç, çirkin bizim gibi insanlar. Öyle olduğu halde dünya bu halde ve yaşamak zor, benim gücüm olmadığı için çaresizim diyen aşağılık, son derece aciz, bizim gibi insanlar."

Mito bardağı doldurup içkisini içti.

"Yani yeraltı dünyasını temizleyip dünyayı değiştireceğim mi diyorsun?"

Mito cevap vermeyip sadece içki bardağına baktı. Reseng konuşmaya devam etti.

"Hanca ile İhtiyar Rakun'u öldürürsen dünya değişir mi? Bu sadece fır fır dönen boş bir kısırdöngü. Koltuk boşalınca

birisi hızla oturur. Onları öldürdün diye değişen hiçbir şey de olmaz.”

“Doğru söylüyorsun. Yeraltı dünyasından gereksiz birkaç kişiyi yok ettim diye hiçbir şey değişmez. O yüzden ben koltuğu ortadan kaldırmayı düşünüyorum, kimsenin oturması için.”

Reseng Mito’ya boş boş baktı. Mito’nun ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı.

“Seni akli başında sanmıştım ama tahtaların eksikmiş.”

“Öyleyse beni normal bir kadın mı zannediyordun? Delirmeden böyle bir işi nasıl yaparım?”

“Tek başına adaleti yerine getireceksin ha! Buna kargalar bile güler. Öyle şeyler günümüzde çizgi filmde bile yoktur.”

“Dünyanın neden bu halde olduğunu biliyor musun? İhtiyar Rakun’la Hanca gibi kötüler yüzünden mi? Onlara kiralık katil işini veren perde arkasındaki güçler yüzünden mi? Hayır. Bir avuç kötü adam şu koca dünyaya bir bok yapamaz. Dünyanın bu hali bizlerin uysallığı yüzünden. Ne yaparsa yapsın dünyayı değiştiremeyeceğine inanan senin gibi ezikler yüzünden. Fırıl fırıl dönen boş sandalye gibi zırvalıyorsun. Böyle zırvalamak havalı mı sence? İhtiyar Rakun ya da Hanca’nın emrinde ses bile çıkaramadan uslu uslu söyleneni yapıp sonunda karnını doyurmaktan başka bir şey düşünmeyen senin gibilerin, içki sofrasında bir şey biliyormuş gibi küfürler savurup yakınması yüzünden dünyanın hali işte böyle bok gibi. Sen Hanca’dan daha iğrençsin. Sen Hanca’nın adını kötüye çıkararak kendinin daha iyi bir insan olduğuna inanmak istiyorsun. Sonuçta her haltı yeyip sonra da başka çarem yoktu diye bahaneler uydurmak istiyorsun. Ama Hanca senden daha iyi. Çünkü en azından adam gibi küfür yemeye de suçlanmaya da razı.”

“Yani bizim parlak zekâlı Mito Hanım dünyayı kurtarmak için havalı bir plana sahip olduğu halde benim gibi bir mankafaya mı ihtiyaç duyuyor?”

Mito cevap vermeyip Reseng'in yüzüne dikkatle baktı. Reseng tekrar konuşmaya başladı.

"Şimdi benim cevabımı dinlemek istiyorsan benim cevabım NO! Senin ne düşündüğün, nasıl bir plan yaptığın cidden hiç umurumda değil. Dediğin gibi çirkin, alçak, iğrenççe yaşarken bir gün bıçakla öleceğim. Hiç de kendimi haksızlığa uğramış hissetmem. Ne de olsa benim gibi bir herifin haşarat gibi yaşadığı için haşarat gibi ölmesi doğal."

Reseng oturduğu yerden ayağa kalktı. Sonra Mito'nun kulağına eğilerek, "Sadece bir kere daha böyle bir şey yaparsan o zaman gerçekten ölürsün. Bu son uyarım" dedi.

Mito başını kaldırıp Reseng'e baktı. Hâlâ yüzünden özgüven taşıyordu.

"Spor yapıp güçlen. İlerde güç kullanacağın iş çok olacak da."

Mito *socu*'dan bir yudum aldı ve ağzına bir lokma daha attı. Lokantacı kadın ikisinin oturduğu masaya "Böyle olacağını tahmin etmiştim" diyen hayal kırıklığı dolu gözlerle bakmaktaydı. Reseng Mito'nun yüzüne üç saniye kadar bakarken kasaya doğru ilerledi.

"Ne kadar?" diye sordu.

"Bağırsak kavurma gobçang ve iki şişe *socu*, on sekiz bin *won*."

Reseng cüzdanından yirmi bin *won* çıkarıp uzattı.

"Kıza bir şans daha vereydin ya. Huy işte, değiştiremiyor-sun ki..."

Lokantacı kadın iki bin *won* uzatıp üzgün bir ifadeyle ona baktı.

"Elinize sağlık. Çok lezzetliydi."

Reseng kadına selam verip dışarı çıktı. Güpegündüz içtiği için pazarın ortasına vuran öğlen güneşinde başı döndü.

Kurbağa, kurbağayı yakalayıp yer

Conğan'ın cesedi kütüphaneye geldiğinde hafta sonuydu. Hanca'nın yerine avukatı arabadan indi. Siyah takım elbisesi iki adam bagaja rastgele konmuş Conğan'ın cesedini çıkarıp İhtiyar Rakun'un çalışma odasına taşıdı. Arkalarından Hanca'nın avukatı çalışma odasına girdi. Siyah takım elbisesi iki adam çalışma odasından çıkarken, avukat 90 derece eğilerek İhtiyar Rakun'a saygıyla selam verdi.

“Biz de en az sizin kadar üzgünüz. Conğan, aşmaması gereken çizgiyi aştı. Önce size danışmamız gerekirdi ama işler sarpa sardığı için...”

İhtiyar Rakun ceset torbasının fermuarını biraz açıp onu teşhis etti. Ölen Conğan'ın yüzü morarmıştı ve hâlâ korkutmuş gibi görünüyordu. İhtiyar Rakun küçük bir çocuğu uyarırmış gibi sakın ve alçak bir sesle konuşmaya başladı.

“Aşmaması gereken çizgi demek ha. Bana bak Savcı Bey. Son zamanlarda kafam allak bullak olduğundan mıdır nedir gençler lafı dolandırınca ne demek istediklerini anlamıyorum. Benim anlayacağım tarzda basitçe söyle bakalım. Hangi çizgiyi aşmış?”

İhtiyarın ona, “Savcı Bey” diye hitap etmesinin sebebi, onun Hanca'nın avukatı olmadan önce savcı olmasıydı. Artık adam savcı falan da değildi ama herkes ona hâlâ savcı diye hitap ediyordu.

“Conğan bizim komplocuların isim listesiyle konum bilgilerine sahipti. Hem de tam beş kişinin. Sanıyorum bu bilgi-

leri başka bir şirkete satmayı düşünüyordu. Bildiğiniz gibi o kadar hassas bir iş ki biz de...”

Avukat lafın sonunu getiremedi.

“Hangi şirkete?”

“Çinli adamlarmış. Üç milyara satmaya niyetlenmiş.”

İhtiyar Rakun kaşlarını çatı.

“Benim bile bilmediğim sizin komplocuların isim listesini Conğan nasıl ele geçirmiş olabilir ki? Böyle önemli sırları telefon defteri gibi bir yere yazmış olmayacağınıza göre. Buna benim inanmamı mı bekliyorsun?”

Avukat cevaplamadan önce bir süre duraksadı.

“Conğan’ın bunları nasıl ele geçirdiği konusu henüz aydınlatılamadı. Bağlantıları kesinleşir kesinleşmez Patron Han size rapor vermeye gelecek.”

İhtiyar Rakun torbanın fermuarını sonuna kadar açtı. Boğazında, göğsünde ve karnında yedi bıçak darbesi vardı.

“Hanca mı emir verdi?”

“Patron Han şu an yurtdışında.”

“O zaman emri kim verdi?”

“Ben güzellikle getirmeleri emrini verdim ama Conğan çetin ceviz olduğundan bizim çocuklar yakalayamayınca sonuçta hata işlemişler.”

“Demek hata ha...”

İhtiyar Rakun avukatın sözünü tekrarladı. Avukat onun yüzüne çekinerek göz ucuyla bakıp tepkisini yokladı.

“Bizim çocukların bu hatası tatlilikla cezalandırılacak.”

İhtiyar Rakun dalga geçer bir ifadeyle avukata baktı.

“Tatlilikla mı? Öyleyse sen mi öleceksin?”

Avukat ağzını yumruğuyla kapatıp öksürüyormuş gibi yaptı ve mahcup bir ifadeyle baktı. İhtiyar Rakun tekrar konuşmaya devam etti.

“Yoksa benim satranç tahtamdaki atımı yok edip yerine sizin piyonunuzu vermeyi mi düşünüyorsunuz?”

Reseng "satranç" kolimesini duyunca dişlerini sıktı. Avukat hâlâ yumruğu ağzında mahcup bir ifadeyle duruyordu. Sonra saygıda kusur etmemeye çalışarak konuştu.

"Son iki ay içinde bizim komploculardan üçü öldü. Congan'ın bu işle alakası olduğu henüz kesin değil ama bizim tarafın da çok hassas olduğu bir durum bu. Ayrıca, seçim dönemi olduğu için bizim durumumuzu da anlayacağınıza inanıyorum."

Üç komplocu öldü derken İhtiyar Rakun başını yana eğdi. Sonra gömleğinin kolunu dirseğine kadar sıvadı ve Congan'ın bıçak darbelerine dokunarak yaralı bölgelerini yokladı. Avcı, avını yavaşça aşağıya çekmiş, gövdenin dışından başlamış ve av gücünü kaybedince içeriye doğru ilerlemişti. Kesin Berber'in bıçak darbeleriydi. Antrenör Amca da Çu da bu yöntemi kullanırlardı.

İhtiyar Rakun "Berber mi?" diye sordu.

"Hayır. Genç bir kasap. Yakuza çıkışlı..."

Avukatın yalan söylediği yüzünden anlaşılıyordu. Onun bu sözü üzerine İhtiyar Rakun bıyık altından güldü. Congan'ın göğsünü delerek kalbine giren bıçak yarasını elledi. Muhtemelen bu darbeyeyle ölmüştü.

"Genç adam iyi bıçak kullanıyormuş ha. Bu kasabın adı ne?"

Avukat bir süre tereddüt etti. Sanki zihninden hangi ismi çıkarıp da söylesem diye düşünüyor gibiydi.

"Dalca adında bir genç."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi beş."

"Daha çok gençmiş. Öyleyse bu gencin bedenini getir ve biz de ödeşelim. Kütüphaneyi tehdit edip sonra da elini kolunu sallayarak dolanmasına izin vermemiz hiç hoş olmaz, değil mi?"

Reseng şaşkınlıkla kafasını kaldırıp İhtiyar Rakun'a dik dik baktı. Ama İhtiyar Rakun yüzünde herhangi bir ifade olmadan avukatın yüzüne bakıyordu. Avukat bir süre bir şey düşündükten sonra kafasını aşağı yukarı sallayarak, "Ta-

man. Ayte yaparım. İş hallolur olmaz bir durum raporu düzenler, size iletirim" dedi.

Ihtiyar Rakun aniden bağırdı. "Lanet olası rapora falan gerek yok! Burayı devlet kurumu mu sanıyorsun?"

"Özer dilerim." Avukat telaşla kafasını öne eğip af diledi.

"Congan'ın cesedini biz hallederiz, artık gidebilirsin."

Avukat, Ihtiyar Rakun'a tekrar doksan derece eğilerek saygıyla selam verdikten sonra kapıyı açıp çıktı.

O çıkınca Ihtiyar Rakun'un yüzünde kederli bir ifade belirdi. Dündük vücudu aniden yere yığılacak bir hal almıştı. Sehpaye ellerini dayadı. Bir süre ölünün yüzüne bakıp elini Congan'ın alnına koydu.

Sonra bakışlarını Congan'dan ayırmadan Reseng'e sordu. "Congan nasıl Hanca'nın komplocularının listesine sahip olur?"

"Bilemeyeceğim."

"En ufak bir tahminin de mi yok?"

"Yok."

Congan, Dr. Gang'in gizli odasını ararken tesadüfen bulmuş da olabilirdi. Ama komplocuların konumlarının bile olduğu isim listesinin tesadüfen bulunmasına kim izin verir ki. Dünyada görülmemiş. Mito gizlice Congan'ın önüne yem olarak hşeyi atmış olabilirdi. Congan da o yemi yutmuştu. Sallak gibi. Komplocuların isim listesini kimsenin ruhu duymadan nasıl satabileceğini düşündü acaba? Ne akılsızlık.

Ihtiyar Rakun, "Tanrı aşkına başımıza ne işler açılıyor?" diye sorguladı.

"Siz bilmiyorsanız ben hiç bilemem" diye cevap verdi Reseng.

"Congan'a ayrıca verdiği bir iş var mıydı?"

"Bomba parçalarını bulmasını istemiştım. Komplocularla alakası yok."

"Yani, üç komplocu ölüyor, Congan'ın cesedi kan revan içinde getiriliyor ve bir yerlerde savaş çıkacakmış gibi her-

kes kılıçlarını kuşanıyorken sen hiçbir şey bilmediğinden mi bahsediyorsun?”

Gözleri kanlanan İhtiyar Rakun öfkeyle bağırdı.

“Sizi öfkeliendiren bu mu yani?” Reseng soğuk bir ses tonuyla sordu.

“Ne?” İhtiyar Rakun Reseng’e ters ters baktı.

“Conğan’ın ölmesine değil de olup bitenlerden bihaber olmak gururunuzla dokunduğu için öfkeliendiniz değil mi? Conğan öldü. Bunu görmüyor musunuz?”

Reseng ceset torbasındaki Conğan’ın yüzünü iki eliyle tutarak İhtiyar Rakun’a gösterdi.

“Bu saatten sonra gurur kimin umurunda? Her şeyi bilseniz de Conğan tekrar hayata dönmeyecek. Sizin bilip bilmemeniz, bu kadar önemli mi? Berber’in işi olduğu belliyken başka birini öldürterek mi konuyu kapatıyorsunuz? Kahretsin, bu nasıl bir adalet? Gerçi bizim gibi herifler size göre satranç tahtanızda taşlar olduğu için at ölmüş, kale ölmüş ne fark eder? Sürekli satranç oynayınca bütün taşlar nalları dikecek zaten.”

İhtiyar Rakun, Reseng’in yüzüne baktı. Yaşlı adamın elleri tir tir titriyordu. Reseng’in gözlerinden yaşlar akıyordu.

İhtiyar Rakun yumuşamış ses tonuyla konuştu. “Bodruma indir, cesedin temizlenmesi için de gassalı çağır.”

* * *

“Cidden Conğan bu ya.” Kıl Yumağı şaşkın bir ifadeyle Reseng’e baktı.

Reseng hiçbir şey söylemedi.

“Zavallı Conğan, Zavallı çocuk. Gepegenç yaşta nasıl bu hale düştün? Babanı da ben yakmıştım, şimdi de seni mi yakacağım? Dünya ne hale geldi? Ne hale...”

Kıl Yumağı torbadaki Conğan’ın yanağını eliyle okşayarak söylendi. Reseng cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. İhti-

yar Rakun arabada hareketsiz oturuyordu. Kıl Yumağı yere çöküp ağlamaklı halde epey bir süre oturduktan sonra yerinden kalktı. Poposunu silkeleyip etrafa bakındı ve arabanın arka koltuğunda oturan İhtiyar Rakun'a yaklaşıarak pencereyi tıklattı. İhtiyar Rakun camı biraz açtı.

Kıl Yumağı elinin tersiyle gözyaşlarını silerek "Efendim, güneşin doğmasına az kaldı, hemen başlasam olur mu?" diye sordu.

İhtiyar Rakun başını salladı. Kıl Yumağı ambardan el arabasını getirip Reseng'e baktı. Reseng içtiği sigarayı yere atıp arabanın arkasına doğru gitti. Conğan'ın cesedini el arabasına koydular. Ölünün bedeni canlınınkinden daha ağırdır sözünü doğrularcasına Conğan'ın cesedi ağır geldi.

Kıl Yumağı fırının önüne el arabasını koyup hasırını serdi. Daha sonra hasırın üzerine küçük bir sofraya koydu ve şamdan, buhurdanlık, bir şişe içki ve içki bardağını yerleştirdi. Reseng olduğu yerde kımıldamadan durarak Kıl Yumağı'nın yaptığı küçük ayini izliyordu.

Kıl Yumağı tütsüyü yakıp eksik bir şey var mı diye sofrayı kontrol ettikten sonra İhtiyar Rakun'a doğru yürüdü.

"Efendim, hazırlıkları bitirdim."

İhtiyar Rakun tek bir söz etmeden boş gözlerle pencereden dışarıya bakıyordu. Kıl Yumağı on saniye kadar bekledikten sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Efendim, o zaman biz başlayalım."

İhtiyar Rakun başını hafif sallayarak onayladı. Kıl Yumağı selam verip fırının önüne geri döndü.

Bir tütsü daha yakıp bardağa içki koyduktan sonra iki kez secde etti ve Reseng'e baktı. Reseng yerinden kalkarak bir tütsü yakıp eline içki bardağını aldı. Kıl Yumağı içki şişesini alıp bardağı doldurdu. Reseng bardağı sofraya koyup iki kez secde etti. Selamlama bitip Reseng olduğu yerde sersemce dikilince Kıl Yumağı onun omzuna vurarak sofraya ve hasır

kaldırdı. Reseng oradan geri çekildi ama hâlâ sersem sersem dikilmeye devam edince Kıl Yumağı tek başına fırın rayının üzerindeki paslanmaz çelik sedyeye Conğan'ın cesedini koydu. Fırının kapağını kapatmadan önce Reseng'in yüzüne bir kez daha baktı. Hiçbir ifade yoktu. Kıl Yumağı Conğan'ı fırına itip kapağı kapattı.

Fırını yaktıktan sonra elinde bir şişe *socu*'yla Reseng'in yanına oturdu. Kıl Yumağı *socu*'dan bir yudum alıp Reseng'e uzattı. Reseng de şişeyi alıp bir yudum içtikten sonra ona geri uzattı. Kıl Yumağı elinde şişeyle hiç konuşmadan fırının içine baktı.

Gölge adam Conğan ölmüştü. Kimsenin hatırlayamadığı bir hayat yaşayacağım diyen Conğan ölmüştü. Buhar gibi hafif ve belirsiz yaşayacağım diyen; aşksız, nefretsiz, ihanetsiz, yarasız, anısız yaşayacağım diyen; hava misali olduğum yerde yokmuş gibi yaşayacağım diyen Conğan ölmüştü. Böyle bir herifi neden öldürmüşlerdi ki? Yaşamasına izin verilse de kimsenin fark etmeyeceği bir adamı. Reseng bir an güneşin kavurduğu çölde yüksek bir kum tepesinde gölgesiz diken bir adam hayal etti. Zihnini saçma bir soru doldurdu. *Ben artık gölgesiz mi yaşamak zorundayım?*

Conğan'ı çağırmamış olsaydı belki de ölüm sırası Reseng'indi. Conğan'ın başka bir işi olsaydı çağırmazdı. Onun bomba meselesiyle hiç mi hiç alakası yoktu. Reseng bu işi tek başına halletmeliydi. Ama çağırmıştı. İşte bu yüzden de Conğan ölmüştü. Babası gibi gölge misali yaşarken babası gibi Kıl Yumağı'nın fırınında yanıyordu. Reseng, Kıl Yumağı'nın kızgın fırınında onun toz ve duman olup rüzgârda savrulan kanını ve kemiklerini düşündü. Rüzgârda durmadan uçunca kendi dileği gibi artık kimsenin hatırlayamayacağı Conğan'ın ölümünü düşündü.

Güneş doğuyordu. Kıl Yumağı saatine bakarak dağın yamacından gelen birilerinin olup olmadığını kontrol etti. Fırının kapağını açtı ve daha soğumadığı halde rayın üstünden

paslanmaz sedyeyi uzun demir kancayla çekip çıkardı. Alevlerden yeni çıkan Conğan'ın beyaz kemikleri anında un ufak olacakmış gibi kırılğan gözüktü. Kıl Yumağı hırdavatçıda satılan ucuz bir maşayla Conğan'ın kemiklerini ayıkladı. Sonra tekrar saatine bakıp dağın yamacını kolağan etti. Ardından demir havana Conğan'ın kemik parçalarını koyup dövmeye başladı. İnsanların gelme vakti yaklaştı diye gerildiğinden olsa gerek kemikleri döverken eli titriyordu.

Daha beş dakika bile dövmemişti ki Kıl Yumağı durdu. Akçağağaçtan yapılmış urneye Conğan'ın kemik tozlarını aceleyle koyup kapağını kapatarak bohçaya sardı. Mahcup bir ifadeyle Reseng'e kemik tozlarının olduğu urneyi uzattı.

“Biraz erken geleydin ya. Daha iyi yapmak isterdim ama zaman yok.”

Reseng, urneyi aldı ve cebinden bir zarf çıkarıp uzattı.

“Sorun değil kemik tozu güzelce öğütüldü diye ölen herif geri gelecek değil ya” dedi Reseng sakince.

Kıl Yumağı Reseng'in verdiği zarfı aldı. Gözleri kızarmıştı. Ağlayacak gibi, “Conğan, iyi adamdı ya...” dedi.

“Yoruldu sen de, eline sağlık. Gideyim ben” dedi Reseng.

Reseng urneyi muavin koltuğuna koyup arabayı çalıştırdı. Kıl Yumağı arka koltukta oturan İhtiyar Rakun'a yaklaşarak selam verdi.

“Efendim, güle güle gidin, içiniz rahat olsun.”

İhtiyar Rakun, onun yüzüne bir süre bakıp başını salladı.

Seul'e dönerken Reseng bir tepenin başında arabayı durdurdu ve yan koltuktaki urneyi aldı. İhtiyar Rakun sessizce onu izlemekteydi.

Reseng ihtiyarın yüzüne bakmadan konuştu. “Conğan'ı rüzgâra savurup geleceğim.”

Tepede biraz yürüyünce karşısına bir uçurum çıktı. Rüzgâr çok estiği için Conğan'ın kemik tozunu savurmaya uygun bir yerdi. Reseng ellerine beyaz eldivenler takıp urne-

nin kapağını açtı. Kemik tozundan bir tutam aldı. Conğan'ın kemik tozlarının ısını avcunda hissetti. Elindekini savurunca uçuşunun aşağısından eser rüzgâr Conğan'ın kemik tozlarını havaya uçurdu. Bir an onun o saçma esprisi Reseng'in aklına geldi.

“Hatırlanmama özelliğimin kalıtımsal olduğunu düşünüyorum. Babamdan bana geçen belirsizlik geni. Yani belirsizlik bizim DNA'mıza işlemiş. Bu yüzden annem hiç üzülmeden babamı terk etmiş olabilir. Birini hiç hatırlamazsan onun için üzölmene de gerek olmaz. Sence de bu gen çok havalı değil mi?”

“Böyle saçma sapan bir DNA'nın nesi havalı?” diye Reseng sormuştu. Conğan gülererek devam etmişti konuşmaya:

“Bir kere kandırdığın bir herifi tekrar kandırman mümkün, ayrıldığın kıızla bir süre sonra tekrar çıkman da mümkün. Hem tekrar ayrılmak da üzücü değil. Nasıl olsa benim yüzümü hiç hatırlayamayacaklar.”

Conğan'ın kemik tozlarını savurduktan sonraki sabah, Reseng sıcak suyla doldurduğu küvete uzanıp uzun süre banyo yaptı. Banyodan çıktıktan sonra gardırobunu açıp asılı kıyafetlere bir süre göz gezdirerek beyaz bir gömlek, siyah deri bir ceket ve bir kot pantolon çıkardı. Yüzüne cilt kremi ve losyon sürüp saçını tararken uzun bir aradan sonra yaşadığı en sakın sabah diye düşündü. Migren gibi hayatını yöneten huzursuzluğun bir anlık da olsa yok olduğu bir sabah-tı. Reseng aynadaki yüzüne bakarak sırıttı.

“Seni piç, amma da yakışıklısın ha.” Kendi yüzüne bakarak boş boş zırvaladı.

Çekmeceyi açtı. Çu'nun Henckel bıçağı ve susturuculu Rus yapımı PB6P9 vardı. Parmağıyla tabancanın kabzasına tık tık vurdu. Başını çevirip bir süre pencereden dışarı baktıktan sonra tabancayı yerine bıraktı ve sadece bıçağı alarak deri ceketinin cebine koydu.

Evden çıkıp Reseng'in gittiği yer M. Dana Pazarı'ydı. Burada Hisu adında enteresan bir ihtiyar vardı. İnsanlar İhtiyar Hisu'ya Mezbaha'nın kralı derlerdi. Mezbaha'da iş yapan tüm işletmeler İhtiyar Hisu'ya ayda bir haraç vermek zorundaydı. Torbacılar, çeteciler, organ tacirleri, sahtekârlar, aracı simsarlar, çalıntı mal satanlar, pezevenkler... İstisnasız herkes. Hanca ve İhtiyar Rakun bile Mezbaha'da iş yapabilmek için Hisu'ya ayda bir haraç gönderirdi. Fakat Hisu'nun işletmelerden her ay aldığı haraç topu topu 50 bin *won*'du. Çok para kazanandan daha fazla haraç kesmediği gibi az kazananın haraç vermemesine de göz yummazdı. Ayrıca ödeme yaptıkları sürece kimsenin Mezbaha'da ne yaptığını hiç önemsemezdi. Sadece 50 bin *won* toplamasının amacı ne olabilirdi ki? Karanlık Mezbaha'daki patlamış sokak lambalarının ampulünü mü değiştirecekti? Anlamak mümkün değildi.

Reseng İhtiyar Hisu'nun dükkânının kapısını açtığında kırışık yüzlü altmışına merdiven dayamış bir adam ile yirmili yaşlarda ergen yüzlü bir genç, bir ineğin iç organlarını elden geçiriyordu. Genç olan, kırmızı kovadaki iç organları kaldırdı. Yaşlı adam küçük, ucu kavisli, keskin görünen bir bıçakla ineğin karaciğerini ve akciğerini kesti. Sonra kestiği organları ayrı ayrı kırmızı kovalara koydu. Reseng kırmızı kovanın önünde durunca yaşlı adam yaptığı işten başını kaldırıp ona baktı.

Reseng kibarca, "İhtiyarla görüşmeye gelmiştim" dedi.

"Nereden?" Kırışık yüzlü altmışına merdiven dayamış adam kısaca sordu.

"Kütüphaneden geliyorum."

Yaşlı adam Reseng'in yüzüne kısa bi an için dik dik bakarken başını genç olana çevirdi.

"Elindekini şuraya bırak ve ihtiyara misafirin geldiğini söyle. Kütüphaneden."

Genç adam, kırmızı kovaya organları koyup koşarak iç taraftaki yazıhaneye gitti. Yaşlı adam lastik eldivenini çıkarıp yandaki sedire oturdu. Sonra pirinç çorbasından bir kaşık alıp bir bardak *socu* içti. Yanındaki kovadan gelen kan kokusu çok ağırdı. Fakat o umursamıyor gibiydi. Aslında sadece kovadan değil oradaki her şeyden kan kokusu geliyordu. Adamın bıçağından, eldivenlerinden, vücudundan... Fakat yaşlı adam hiçbir şey umrunda değilmiş gibi şapur şupur pirinç çorbasını içti. Hemen sonra genç adam, Reseng'i çağırdı. "Sizi bekliyor."

İhtiyar Hisu oturmuş gazete okuyordu. Yanındaki sehpanın üzerinde bir fincan kahve, yarısı boş bir *socu* şişesi, sönmüş bir sigaranın diklemesine durduğu bir kül tablası, bir susam yağı kâsesi, yeni kesilmiş benzeyen çiğ bir dana ciğeri ile küçük bir bıçak vardı. Reseng selam verdi.

İhtiyar Hisu gazeteyi bırakıp konuştu. "Görüşmeyeli nasılsın? İhtiyar Rakun afiyette mi?"

Reseng, "Evet" dedi.

"Söylentilere göre İhtiyar Rakun son zamanlarda pek de afiyette değilmiş."

"Benim gördüğüm kadarıyla eskiden de şimdi de hep afiyette gibi? Ya da son zamanlarda afiyette olmakla pek ilgilenmiyor mu desem."

"Demek öyle. Gerçi Mezbaha'da dolaşan söylentilerin çoğu saçma, he he he."

İhtiyar Hisu masanın üstündeki kahve fincanını alıp bir yudum içti. Ardından kül tablasındaki sönmüş sigarayı yeniden yaktı.

"Peki... Seni bu kokuşmuş yere hangi rüzgâr attı?"

"Size soracağım bir şey vardı da."

"Sor bakalım."

"Berber'i arıyorum. Nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

İhtiyar Hisu gözlerini kısarak Reseng'e baktı.

“Böyle bir şeyi İhtiyar Rakun’a sorsan olurdu, neden bu kadar yolu teptin ki? O ihtiyar, kütüphane köşelerine tıklı kalmış olsa da bilmediği yoktur.”

“O bana söylemez gibi geldi.”

“Berber başka bir komplocunun listesinde mi?”

“Hayır, kişisel bir iş.”

O anda çok eğlenceli bir gösteri başlamış gibi İhtiyar Hisu’nun yüzünde alaycı bir ifade belirdi.

“Hadi canım, oraya kadar gidip saçını kestirmeyeceksin herhalde.”

Reseng şaka yapar gibi, “Aslında saçımı kestireceğim” dedi.

İhtiyar Hisu gülerek sigarasını titizlikle söndürüp kül tablasının kenarına dikti. Yarıdan çoğunu içtiği halde bir müddet sonra kalanını tekrar içecek gibiydi.

“Nasıl halledeceksin? Bizim gibilerin eli kalem tutan komplocularla karakteri hiç uyuşmaz. Senin silah falan kullanacağını da zannetmem, değil mi?”

“Bıçakla halledeceğim.”

İhtiyar Hisu koltuğa belini iyice yasladı. “Reseng, Berber’e karşı...” Bir gözünü yavaşça kapatarak mırıldandı, “Kim kazanır acaba?” O sırada yirmili yaşlardaki genç kasap telaşla yazıhanenin kapısını açtı.

“Büyükbaba, Guk Mangbong Abi bu sefer de bağırsak vermezseniz gitmem diye diretiyor.”

“Bağırsak yok de. Perşembe günü gelsin, mal o zaman geliyor çünkü.”

Genç adam, “Guk Mangbong Abi’nin huyunu biliyorsun ya, laftan anlamıyor işte” dedi.

Onun bu sözü İhtiyar Hisu’yu güldürdü.

“Mangbong’un huyu nasılmış?”

“Kendini leş gibi yerlere atıyor ve zırl zırl ağlıyor. Geçen sefer de tam iki saat ağlayıp zırlayarak yaygara kopardığı için hiçbir iş yapamadık. Bıktım ya. Tam bir baş belası.”

Genç adamın ifadesi bıkkındı. İhtiyar Hisu gülerek başını sağa sola salladı.

"Ah, Mangbong, o herif, gerçekten. Adam doğradığı zamanlar daha rahattık. O işi bırakıp lokanta açınca daha fazla kafa ağrıtır oldu. Oğlum, Gim'lerin dükkâna gidecek maldan biraz ona da verin. Persembeye kadar idare etsin, o sabah erkenden gelsin. O zaman iyi mal geleceğini de söyle."

"Tamamdır."

Genç adam üzerinden büyük bir yükün kalkmasının verdiği rahatlıkla dükkâna geri döndü. Mangbong denilen adamın yerlerdeki hali gözünün önüne geldiğinden midir, İhtiyar Hisu tekrar sırtarak bardağa *socu* koyup içti. Sonra ciğerden bir parça kesip susam yağına batırarak yedi.

"Yaş ilerleyince çekilmiyor... Eline bıçak alıp gelen heriflere karşı direnmek mümkün ama gözyaşıyla gelen herifleri engellemeye gücüm kalmadı. Açıkçası, gözyaşı kılıçtan keskin yani."

İhtiyar Hisu çiğ ciğerden bir parça daha kesip yağa batırdıktan sonra Reseng'e uzattı. Reseng önce bir duraksadı, sonra alıp yedi.

İhtiyar Hisu sordu. "Taze, değil mi?"

"Evet, lezzetliymiş. Görünüşü korkunç olsa da."

İhtiyar Hisu onun ciğeri çiğneyişini keyifle izlerken bardağa *socu* koyup uzattı. Reseng bardağı aldı.

İhtiyar Hisu uyarırmış gibi konuştu. "Hayat böyle bir şey. Bir özelliği de yok. İşte böyle kokuşmuş, çirkin ve pis şeylerle bir arada öylece yaşıyoruz. Ama bir kere tadına bakınca yine de yaşamaya değer. Hatta bazen tatlı da gelir. Sana vazgeç desem ne düşünürsün? İş sarpa sarmadan geri dönsen bence çok iyi olur. Ara sıra buraya gelirsin ve birlikte iki tek atarız."

Reseng kararlı bir şekilde, "Bıçak bir kez kılıftan çıktı" dedi.

“Aman, sen de. Onu tekrar kılıfına sokman zor olmaz. Hadi güzel güzel evine dön.”

“Önce Antrenör Amca, sonra Çu ve şimdi de Congan. Nendendir bilmiyorum ama hep o Berber benim hayatıma çelme takıyor.” Reseng imayla gülümsedi. “Hadi ilk ikisini kaybettikten sonra bir şekilde sabredip yaşarım derken üçüncü beni kahretti. Sanırım bir sonraki de benim. Söylentilerden biliyorsunuzdur gerçi ama son zamanlarda zaten durumum iç açıcı değil. Hem alnımda uzun bir ömür yazmadığına eminim.”

Reseng içkisini bitirdi. İhtiyar Hisu tekrar çiğ ciğerden kesip ona uzattı. Reseng alıp yedi ve içki şişesini kaldırarak onun bardağını doldurdu.

“Karşılığında ne vereceksin?”

“Basitçe paraya ne dersiniz? Bildiğim kadarıyla Mezba-ha’da paran varsa her şeyi yapabilirsin.”

Reseng cebinden cüzdanını çıkartırken İhtiyar Hisu elini salladı ve “Parayı sonra alırım. Sağ salım dönersen” dedi.

Reseng gülerek, “Peki ben ölürsem bu para bende kalabilir mi?” diye sordu.

“Öte dünyaya giderken yol parası yaparsın. Biz her zaman azıcık da olsa cömert olmalıyız ki bu hayat çekilir olsun.”

İhtiyar Hisu, Reseng’e bakıp acıyarak güldü ve bardağını bitirdi. Eline kâğıt kalem alarak Berber’in adresini yazdı ve ona gösterdi. Reseng bakışıyla onayınca İhtiyar Hisu kâğıdın ucunu yakarak kül tablasına koydu. Kâğıt, kül tablasında yanıp küle döndükten sonra Reseng oturduğu yerden kalktı. İhtiyar Hisu’ya saygıyla selam vererek dükkândan ayrıldı.

Bir taksiye atlayıp 24 saat açık marketin önünde indi. Fakat Mito ortada görünmüyordu. Onun yerine yirmili yaşların başında bir kız kasada duruyordu. Reseng markete girdi.

Kız “Hoş geldiniz” diye karşıladı müşteriye.

Reseng marketin içine bakındı. Mito işe hiç gelmemiş gibiydi. Buzdolabından bir teneke kutu kahve aldı. Raflara boş boş bakındı ve iki tane içi fıstıklı Hot Break aldı.

“Buradan daha önce çalışan kız işi bıraktı mı?” diye sordu Reseng.

“Aaa, Mito Abla mı? Evet, birkaç gün önce işten ayrıldı” dedi kız teneke kutu kahve ile çikolataların fiyat barkodlarını okuturken.

Reseng, “Anladım” diyerek başını salladı.

Marketin dışındaki şemsiyeli masaya oturdu, aldığı kahveyi açıp bir yudum aldı. Bir tane sigara içti. Kasım olduğu halde hava açıktı. Birkaç saat sonra belki de Berber’in bıçak darbeleriyle hayatı son bulacaktı ama ne bir huzursuzluk ne de bir korku duyuyordu. Yürüyüşe çıkmak için çok uygun, sakın bir sabahıtı. Cebindeki çikolatalardan birini çıkarıp şapur şapur yedi. Ne garip, insanın arkadaşı öldüğü halde tatlı şeyler hâlâ tatlı gelebiliyordu.

“Berber, Hanca, Mito...” Reseng çikolatasından bir ısırık alarak gökyüzüne doğru mırıldandı.

Reseng’in Mito’dan çaldığı harddisk teknik dosya, asansör, sensör, kapalı devre kamera, monitör, aydınlatma gibi sayısız cihazın verisini içeriyordu. Sanki bir bilgisayar mühendisinin not defterini çalmış gibi hissetmişti. Fakat daha derinden inceleyince bir komplo dosyasının, yüzlerce dosya arasına akıllıca saklanmış olduğu gördü. Dosyanın içinde asansörde ölmüş 45 yaşındaki bir mühendisin fotoğrafı vardı. Bu kel adam, muhtemelen Mito’nun öldürdüğü, Hanca’nın üç komplocusundan biriydi.

Adam asansör düğmesine basıyor. Gazete okuyarak asansör bekliyor. Adam her zaman asansörün önünde gazeteye göz atıyor. Çünkü adam hep yoğun. Asansör, adamın olduğu 17. kata çıkıyor. Fakat aslında asansör yukarı çıkmıyor, sadece dijital ekranda görünen numaralar değişiyor.

Asansör kapısı ting sesiyle açılıyor. Işık yanıyor, adamın gözleri hâlâ gazetesinde. Boşluğa doğru bir adım atıyor ve ekran kararıyor.

Basit bir komploydu. İnternette arama motoruna “asansör kazası” diye yazınca bir ay kadar önce bir adamın asansördeki sensör arızası nedeniyle öldüğü haberi çıkmıştı. Haberde asansör şirketi hiçbir teknik sorun olmadığını söylüyordu. Sitenin yönetim ofisi, kazanın olduğu asansörün düzenli olarak kontrol edildiğini, son periyodik muayenede de bir sorun olmadığını belirtmişti. Kamera kayıtlarında da olağandışı bir durum yok deniyordu. Ölen mühendisin aile fertlerinden biri hıçkıra hıçkıra ağlayarak “İyi de evinden sapasağlam çıkan bir adam, bir sabah ölüyor ama neden kimse sorumluluk kabul etmiyor?” diyordu.

Reseng kalan son çikolata parçasını da ağzına atarak yerinden kalktı. Kavşağa doğru yürüdükten sonra Misa’nın örgü evine mi yoksa Mito’nun evine mi gitsem diye tereddüt etti. Biraz sonra Misa’nın örgü evine yönelerek yavaş yavaş yürüdü.

Reseng, dükkânın kapısını açtığı anda Misa’nın olmadığını görüp iyi ki yok diye düşündü. Mito, dükkânın bir köşesindeki sallanan sandalyede örgü örüyordu. Tam anlamıyla, günlük işlerini bitirmiş ve o gün hiçbir şey olmamışçasına akşamı sakince geçiren bir çiftçi karısı gibi örgü örüyordu. Reseng’e göz ucuyla baktı ve birkaç ilmek daha attıktan sonra sandalyeden kalktı. Ona doğru yaklaştı ve neredeyse bıraktığı mavi kazağı omuzlarına koyarak boyunu ölçtü.

“Ayol, tam gelecek, sana örüyorum.”

Mito memnun bir ifadeyle sallanan sandalyeye oturup başını eğerek tekrar örgüsüne devam etti. Reseng bir sandalye çekerek önüne oturdu.

Mito başını kaldırmadan sordu.

“Duyduğuma göre Congan ölmüş ha?”

Reseng kaşlarını çattı.

“Sayende.”

“Öyleyse beni öldürmeye mi geldin?” Mito örgüye devam ederek sordu.

Reseng masanın üzerindeki yün yumağını alıp avcunun içinde top gibi yuvarladı.

“Daha sırasına karar vermedim. Önce seni, sonra Hanca’yı ve en son Berber’i mi öldürsem yoksa önce Berber, sonra Hanca ve en son da seni mi öldürsem?”

“O zaman beni en sona bırak. Çünkü yapmam gereken işler var. Kış gelmeden senin kazağını bitirmeliyim. Güvenli bir yerde Misa’ya ev ayarlamalıyım. Hanca ve İhtiyar Rakun gibi çöpleri de temizlemeliyim, daha...” Mito hem örmeye devam ediyor hem konuşuyordu.

“Komik olduğunu mu sanıyorsun?” Reseng soğuk bir ses tonu ile sordu.

Mito gözlerini şişlerden ayırıp ona baktı.

“Merak etme, her şeyi bitirdikten sonra sen öldürmesen de ben kendi icabıma bakacağım zaten.”

“Hepsi bittikten sonra intihar falan mı edeceksin?”

“Evet.”

Reseng boş gözlerle Mito’ya baktı. Mito’nun yüzünde hiçbir şeyi umursamaz gibi saf ve masum bir ifade vardı.

“Bu anlamsız cesaretinin sebebi buydu demek. Baştan beri kelle koltukta yola çıkmışsın sen.”

Mito pişkin pişkin güldü ve tekrar örgüye başladı. Alışılmış ve rahat görünen örgü örüşünde her nedense bir kararlılık vardı. Reseng konuşmaya devam etti.

“Neden?” diye sordu. “Sen o zekânla harika bir komplo kursana o zaman. Tüm komplocuları, üstüne bir de tüm suikastçıları öldürüp dünyayı istediğin gibi temizledikten sonra Misa ve o şaşı Sumin’le yurtdışına kaçarak mutlu bir hayat yaşarsınız. İşte sana mutlu son.”

“Çok isterdim ama ok yaydan çıktı ve bu Mito bir canavara dönüşüverdi.”

Mito'nun yüzü sert bir ifadeye büründü, kazak ile gışları dizinin üstündeki sepete koyup bir tarafa itti. Ardından ellerini birleştirerek arkaya doğru iyice gerindi. Konuşmaya başladı.

“Hani bir hikâye var ya. Canavarı yakalamaya giden kahramanın canavara dönüşüverdiği hüznünlü bir hikâye. O trajik kahraman işte benim. Elimden ne gelir ki. Bütün her şeyi halledince o zavallı ve korkunç canavarın icabına yine ben nazik Mito bakmak zorunda. Yok o zaman da öfkeni dinmezse sen gelip icabıma baksan da olur.”

“İnsanlar tasarladığın gibi ölürse mutlu mu oluyorsun?”

“Hayır. Hiç de bile.” Mito güçsüzce güldü. “Congan öldüğün için sen de acı çekiyorsun değil mi? Biz de öyle. Geçmişte çok acı çektik, hâlâ da çekiyoruz. Senin ve benim öldürdüğümüz de onların geride bıraktığı herkes de öyle acı çekiyor.”

Reseng, Mito'nun yüzüne ters ters baktı. Mito da gözlerini kaçırmadan ona dik dik bakıyordu. Reseng başını çevirdi. Ayakkabısının burnuna İhtiyar Hisu'nun dükkânında sıçramışa benzeyen kan kurumuştu. Reseng yerinden kalktı.

“Sıraya karar verdim. Berber, Hanca ve son olarak sen. Ölmeden önce güzelce örgünü ör.”

“Berber'e gidersen ölürsün” dedi Mito gözlerini belerterek. Reseng gülererek, “Ben şimdiye kadar beceriksiz bir suikastçi imajı çizdim galiba. Tanrı aşkına neden kimse benim üzerime bahis koymuyor ya” dedi.

Mito afallayarak, “Daha bir şey yapma. Bir planım var. Birazcık bekle. Çünkü Berber olsun, Hanca olsun, ya da bu Mito, hepsini senin istediğin gibi öldüreceğim” dedi.

Reseng Mito'ya bakıp hafifçe güldü.

“Daha önce de söylememiş miydim? Senin eteğinin altına saklanmam. Başka şeyler için girebilirim gerçi ama senin gibi sıksa ve vahşi bir kadın hiç de benim tipim değil.”

Reseng cebinden bir tane Hot Break çıkarıp masanın üstüne koydu.

“Bu da sana hediyeim.”

Mito sersemlemiş, Reseng’e bakıyordu. Reseng ona bir kez daha gülüp daha sonra dükkânın çıkışına doğru yavaşça yürüdü.

O çıkarken Mito yüksek ve keskin bir sesle arkasından bağırdı.

“Aptal herif, Berber’e gidersen yüzde yüz ölürsün!”

Berber ile karısı

“Sizin bir çekiciliğiniz var. Güzel ve asil yaşayan biri gibisiniz.” Berber makası kullanırken böyle dedi.

Kulağının kenarındaki kırt kırt makas sesi hoştu. Lavabosu beyaz fayanslı eski bir berber dükkânıydı. On iki-on üç yaşlarında İhtiyar Rakun’un ayak işlerini yaparken okulun önünden geçtiğinde ortaokula henüz kayıt olmuş, Reseng’in yaşındaki çocukların tuhaf kısa saçlarını düzelttirmeye geldikleri de böyle bir berber dükkânıydı. Akranı çocuklar okula gidiş saatinde boş berber dükkânına sebepsizce saçlarını kısa kestirmeye giderlerdi. Eski siyah beyaz fotoğraflardaki dükkânlara benziyordu.

Reseng, “Çekicilik Berber Bey’e daha yaraşır, değil mi?” dedi.

“Ah, olur mu hiç. Bizim gibiler nasıl asil olur ki? Her gün makasla ekmegimin peşine düşüyorum. Ama siz gerçekten asil biri gibisiniz. Ben otuz yıldır bu işi yapıyorum ve insanların sadece ensesine bakıp ah, bu böyle biri, diye hissedebiliyorum.”

“Öyle mi?”

Reseng inanmamış gibi kafasını hafifçe yana eğdi.

Berber gülerek, “Tabii ki. Sözlerime inanınız. İleride asil olacaksınız” dedi.

Berberin sıradan bir yüzü vardı. Herhangi bir yerde görülebilen, mahalle amcası gibi bildik bir görünüş. 170 cm ya var ya yoktu, bu boyla makas kullanmak için gerekli kaslar

dışında gücü olmayan, cılız bir beden. Bu bedenle nasıl Antrenör Amca ya da Çu gibi birinci dereceden bir katili öldürebilir? Reseng'e yanlış berber dükkânına gelmiş gibi geldi.

Berber iki orta parmağını Reseng'in kulaklarının altına koyup aynaya bakarak onun yüzünü inceledi. Ardından makası alıp saçının sağ tarafını birazcık kesti.

Berber "Alnınızı açarak kâkül kesersek tuhaf olur sanki..." dedi.

"O zaman bildiğiniz gibi kesin. Düzgünce."

"Düzgünce." Berber, Reseng'in sözünü tekrarladı.

"Güzel bir yere mi gidiyorsunuz? Karşıdaki yer gibi."

Onun bu sözüne Reseng pişkin pişkin güldü. "Güzel bir yerden ziyade biraz zor bir yere gidiyorum."

Berber başını salladı. Tarakla kâkülünü tarayıp işaret ve ortaparmağının arasına aldığı saçı birazcık kesti. Ardından tekrar tarayıp kâkülün eşit şekilde kesildiğini görünce memnun oldu.

"Nasıl oldu? İyi mi?" diye sordu Berber.

Reseng aynadaki yüzüne baştan aşağı baktı.

"Bayağı becerikliymişsin."

"Ay, böyle söylediğiniz için teşekkür ederim."

Berber hoş bir gülümseme takındı. Bir fırça getirip Reseng'in kafasındaki ve önlüğün üstündeki saçları temizledi. Kendi koluna yapışan saçları da temizledi. Ardından Reseng'in kulağındaki ve ensesindeki saçları jiletle kesti.

"Sonunda bitti."

Berber, önlüğü dikkatlice çıkarıp Reseng'i lavaboya götürdü. Duş başlığını plastik kovaya koyup kovayı kepçeyle sıcak suyla doldurdu. Yarısına gelince, çömlekteki soğuk sudan da birkaç kepçe ekleyip el degecek şekilde mi diye kontrol etti. Bir elini soktu bir soğuk su koydu, bir elini soktu bir soğuk koydu. Bunu birkaç kez tekrarladı.

Sıcaklığı ayarlayınca berber duş başlığı yerine Reseng'e

plastik bir su kabı uzattı. "Bazen duş başlığından aniden sıcak su çıkması müşteriler için korkunç bir durum olabiliyor. Rahatsız olsa bile duş başlığı yerine su kabı kullanmak iyidir" dedi.

Reseng başını öne eğip su kabıyla su alıp başına döktü. Berberin uğraşı sayesinde suyun sıcaklığı uygun olmuştu. Beyaz lavaboya düşen saç kırıkları nokta gibi görünüyordu. Onun köpüğü akıtıp saçlarını duruladığı süre boyunca berber iki kuru havluyu lavabonun yanına üst üste koyup mırıldanarak zemindeki kopmuş saçları süpürdü. Reseng su kabına doldurduğu soğuk suyla yüzünü yıkayıp havluyla başını kuruladı. Aynanın yanındaki çekmecenin içi açık mektup zarflarıyla doluydu. Reseng başını temizliyormuş gibi yaparak gizlice bir zarf aldı. Hastane masrafının ödenmesi istenen, tutarı yüksek bir faturaydı.

"Bugünlerde böyle bir berber dükkânı bulmak kolay değil, buranın işleri şöyle böyle, değil mi?" diye havluyla kulağının içindeki suyu silerek sordu Reseng.

"Öyle. Bu aralar gençler hep güzellik salonlarına gidip saçlarını uzmanlara emanet ettiği için, modası geçmiş yaşlılar nereye gidecekler? Burası metropolün dışında, bir de askeri birlik var, bu yüzden bazen emekli memurlar veya subaylar tıraş olmaya geliyor, bazen de kasabanın yaşlıları. Zar zor, kıt kanaat geçiniyorum işte."

Berber faraşa koyduğu saçları mavi plastik çöp kutusuna attı. Reseng sandalyeye oturdu, berber de saç kurutma makinesi getirip saçlarını kuruttu.

"Tıraş olmayacak mısın?"

Reseng aynaya bakıp çenesine dokundu. Rafın üstünde, berberin kişiliğiyle benzeşen muntazam ve keskin üç ustura duruyordu.

"Sabah tıraş olup çıktım" dedi Reseng.

Berber başını öne eğip ona bir tarak uzattı. Reseng saçları-

nı taradıktan sonra yüzü aynaya yansıdı. Gerçekten otuz yıllık bir berberin saç kesimiydi.

“Memleketin burası mı?” diye sordu Reseng.

“Evet, burada doğmuşum. Askerliğimi de burada yaptım” dedi Berber.

Reseng saçını düzelterek “Kuzey Koreli ajanların eğitim aldığı HID⁶ birimi de burada değil miydi?” diye sordu.

Berber tıraş önlüğünü katlarken bir an durdu.

“O çok eskidendi. Sıradan bir piyade askeriydim, tam olarak bilmiyorum.”

“Burada sürekli kalacak olursan sıkılırsın.”

Reseng avcuna döktüğü losyonu yüzüne pat pat diye vurdu. Tenindeki koku berberin yüzünden yayılan kokuyla aynıydı.

“Biraz sıkıldım ama sorun değil. Ayda bir kez karımla birlikte Gangvon adasındaki dağın derinliklerinde bulunan huzurevine yaşlıların saçlarını kesmeye gittiğimizde hava almış oluyorum.”

“Ek bir iş yapmıyor musun?”

“Şoförlük gibi bir şey mi demek istiyorsun?”

“Hayır, ek iş. Suikastçılık gibi.”

O an adamın yüzü dondu.

“Seni genç müşteri, şaka yapmakta çok başarılısın. Çelimsiz ve yaşlı biri olarak filmlerdeki berberler gibi öyle korkunç işi nasıl yapabilirim ki?”

Reseng onu baştan aşağı süzerek “Üzerinde bir dirhem et yok” dedi.

Berber yere bakarak “Ne, kassız olduğumdan zayıfım.”

“Öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Saç kesimi ne kadar?”

“Yedi bin *won*.”

6. İstihbarat birimi. (ç.n.)

“Ucuzmuş.”

“Burası köy olduğundan.”

Reseng askının karşısına geçip deri ceketinin cebine elini soktu. Cepteki Çu'nun Henckel bıçağı çok ağır geldi. Berber Reseng'in kullandığı havluyu kirli sepetine atıp lavaboda ellerini yıkadı.

Sırtı Reseng'e dönük halde “Sakin o bıçağı çıkarma. Çıkarsan seni öldürürüm” dedi.

Reseng cebinden bıçağı çıkarmak yerine askıdaki deri ceketini giydi. Berber havluyla ellerini kuruladı. Reseng bir müddet ona baktıktan sonra kapıya doğru gidip dükkânın kapısını kilitledi. Ayrıca ceketin cebinden Çu'nun ağır Henckel bıçağını yavaşça çıkardı. Bıçağın sapında Çu'nun bağladığı mendil öylece duruyordu. Berber havluyu sandalyeye koyup Reseng'e bakarak kafasını salladı.

“O bıçağın sahibiyle eskiden takışmıştım. Senin adın neydi?”

“Reseng.”

Berber havada bir noktaya bakıp güçsüz ses tonuyla “O zaman Kütüphane'den geliyorsun” dedi. Berber sol elini sandalyeye dayayıp bir süre Reseng'in yüzüne baktı. Bıçakla karşı karşıyaydı ama yüzünde korku yoktu.

“Ben Kütüphane listesinde miyim?” diye sordu berber.

“Hayır, liste yok. Bu tamamen şahsi bir iş.”

“Şahsi bir iş...”

Berber tekrar gözlerini havaya dikti. Bir noktaya sabitleyip bir süre hiçbir şey söylemedi. Geçmişteki olayları hatırlayınca dikkati dağıldı ve odak noktasını kaybetti. Bazı hatıraları anımsadıkça, soluklaşan yüzüne hüznünlü bir gölge yayıldı. Reseng, aralarındaki mesafeyi hesapladı. Dört metreydi. Birkaç adım atıp sonra hızlıca bir adım daha atarsa berberin boğazına bıçağı dayayabilirdi. Dükkânın duvarında asılı olan antika saatten tik tak tik tak sesler geliyordu. Berber sessizliğe bürünmüştü. Reseng deminden beri karın boş-

luğu hizasında tuttuğu bıçağın ağırlığını hissetti. Bıçağı biraz indirdi. Berber havadaki bir noktaya diktiğı gözlerini çevirip ona baktı.

“Birkaç gün önce ölen çocuk yüzünden mi?” diye sordu.

“Olabilir, belki de değıl.”

Reseng gözlerini ondan ayırıp bıçağı baktı. Çu’nun, mendili bağıladığı ipin düğümünden bir iplik çıkmıştı. Reseng parmaklarıyla ipliğı alıp havaya savurdu. Berber düğüme bakıyordu.

Reseng gülererek “Dürüst olmak gerekirse bunu neden yapıyorum, ben de bilmiyorum” dedi

“O zaman öylece dönebilirsin” dedi berber ciddi bir ifadeyle.

Reseng alayla berbere baktı.

“Bilmem, böylece çıkıp geldim ama tekrar dönebilir miyim ki?”

“Bıçağı kınına koyup gitmek bıçak çekmekten daha çok cesaret gerektirir.”

“Özür dilerim. Benim ödlekliğimden.”

Berber sandalyeye yasladığı elini kaldırarak bir çift söz söyleme niyetindeyken laflarını yuttu. Ardından havaya bakarak derin bir nefes verdi. Gücsüzce omuzlarını düşüren Berber parkta güneşlenen yaşlı bir ihtiyar gibi ufak tefek görünüyordu. Reseng’in, beyaz önlüğüne düşmüş saçları simsiyahtı.

“O bıçağın sahibi için üzgünüm. Bir süre önce ölen çocuk için de. Ama mecburiyetten yapılan bir şey. Sen de ben de suikastçı olduğumuzdan benim ne söylemek istediğimi anlamışsındır.”

“Evet, ne demek istediğini biliyorum.”

“Senin isim listende ben, benim isim listemde de sen yoksan bizim kavga etmek için sebebimiz yoktur. Bizler böyle iş yapan insanlar değiliz ki. Biz sadece ve sadece suikastçıyız.”

“Evet, biz sadece suikastçıyız.”

“O bıçağı alıp gidecek misin?”

Berber gözlerini Reseng'e dikmişti.

“Hayır” dedi Reseng.

“Ne sebeple?”

“Can sıkıntısı. Her şeyin sıkıntısı. Bıçağı içi ve dışından saran pas gibi bir sıkıntı. Sen de ben de suikastçı olduğumuzdan benim ne söylemek istediğimi anlamışsındır.” Reseng berberi taklit etmişti.

Berber'in yüzü hüznle doluydu. Rafın üstündeki usturalara baktı. Keskin üç ustura havlunun üstüne düz bir şekilde konmuştu. Fakat bu usturalar, Antrenör Amca ve Çu'yu haklarken kullandığı bıçak değildi.

“Birazcık bekler misin?” dedi Berber.

“Reseng başıyla onayladı. Berber önlüğünü çıkararak askıya astı. Ardından dükkânın bir köşesinde bulunan odaya girdi. Reseng sağ elindeki Henckel'i sol eline geçirip sağ avcundaki teri kot pantolonuna sürterek sildi. Biraz sonra birinin kanının bulaşacağı zemin döşemesinin çapraz deseninin baş döndürücü olduğunu düşündü. Duvar saatinden gelen tik-tak sesi bir an durdu ve saatin öğleden sonra üç olduğunu belirten gong sesi duyuldu. O sırada berber kapıyı açıp tekrar geldi. Siyah çantasını açıp rafın üstüne koydu ve çantanın içine gözünü dikerek bir bıçak seçti. Bu Mad Dog Seal A.T.A.K. marka bir bıçaktı. Antrenör Amca'nın kullandığı bıçakla aynıydı. Hem saplanabilen hem de doğrayabilen bir bıçak olarak, Antrenör Amca Reseng'e bıçak kullanmayı öğretirken de Mad Dog serisiyle çalışmıştı. Özel kuvvetler geçmiş olan paralı askerler genelde Mad Dog severdi. Basit tasarımı, şahane kesme gücü, karanlıkta bile elle kolayca kavranabilmesinin seçkin hissiyatı, keskin ve sert oluşu. Ama çok pahalı bir bıçaktı, üstelik bugünlerde bulunması da güçtü.

“Güzel bıçakmış” dedi Reseng.

“Senin kullandığın mutfak bıçağından daha iyidir.”

Berber aynadan Reseng’e bakıyordu. Yüz ifadesi terk edilmiş gibiydi. Berber ona ve aynada kendi yüzüne baktıktan sonra iç çeker gibi küçük bir nefes verdi. Ardından çantasını kapattı ve dükkânın ortasına yürüyüp Reseng’in önünde durdu.

“Şükür ki karım evde değil. Hâlâ beni sıradan bir berber olarak biliyor da.”

Berber çenesiyle duvar saatini işaret etti.

“Çok şükür. Şimdiye kadar haberi olmadan yaşadım.”

“Bu, şükredilecek bir şey mi?”

“Bilmiyormuş gibi davranarak yaşamaktansa bilmeden yaşamak daha iyidir. Hele ki bizim gibi insanları.”

“Cidden öyle. Bizim gibi herifleri bilmektense bilmeden yaşamak daha iyidir.”

Berber başını eğerek Reseng’in sözlerini onayladı. Sonra başını kaldırıp ona dik dik baktı. Artık ikisi arasında daha fazla konuşulacak bir şey kalmamış gibiydi. Reseng bıçağı baş aşağı tutuyordu. Berber ise hamle etmiyor, sadece bıçağı arkasına saklamış, sırtında tutar bir vaziyette ayakta duruyordu. Reseng aralarındaki mesafeyi kestirmeye çalışıyordu. İki metre mi? 1,8 metre mi? Bir adım öne atarak bıçağı uzatırsa ucu adamın boğazına ya da göğsüne yetişir gibiydi. Ama diğeri hâlâ hamle etmiyor, sadece ayakta duruyordu. Baş, boğaz, kolu, hiçbir yeri kıpırdamıyordu. Reseng o yaklaşsın diye bekliyordu. Görüntüsü vardı ama hareket etmiyordu.

Boşuna bekliyordu. Reseng sapındaki mendili gevşemiş bıçağı tuttu. Ardından yarım adım ileri sıçradı. Bıçağın ucu berberin boğazına yetişecek kadar ona yaklaşmıştı. Ama Reseng hamle yapmasına rağmen diğeri ilgisi yokmuş gibi öylece duruyordu. Duvar saatinin tik-tak sesleri yükselmişti. Berber gözünü yumduğu sırada Reseng onun boğazına doğru bıçağı savurdu. Berber başını biraz eğerek sıyrıldı ve arkası-

na sakladığı bıçakla Reseng'i kolunun ön kısmından yaraladı. Ardından onun sol tarafına doğru çarçabuk geçerek böğründen de yaraladı. Reseng ona doğru tamamen dönmeden önce Berber, onu baldırından bıçaklayıp bıçağı bir daha kıvrırdı ve sol koltukaltına da bir darbe vurdu.

Reseng ona doğru bıçağını kuvvetlice salladı. Berber yaklaşık üç adım kadar hafifçe geri çekildi. İkisi arasındaki mesafe 2,5 metre kadar açılmıştı. Berber havaya doğrulttuğu bıçaktaki kanı silkeledi. Ardından tekrar en baştaki gibi bıçağı sırtında tutma pozisyonunda Reseng'e baktı. Nefes alıp verişleri sanki hiç bozulmamış gibiydi.

Zemin döşemesinin çapraz desenlerine kan damlaları dökülmüştü. Reseng'in önkolundan akan kan elinin üstünden inerken Çu'nun mendilini ıslattı. Elinin üstünden dökülen kan sıcacıktı. Reseng yavaşça bakışlarını indirip kendi bedene baktı. Böğrü ve koltukaltından akan kan gömleğini ıslatarak kemerinin alt tarafına doğru yavaşça damlıyordu. Reseng sol elini deri ceketinin içine sokup yaraya dokundu. Neyse ki yara düşündüğünden derin değildi. Ceketini giymemiş olsaydı bıçak daha derine saplanacaktı.

Berber bıçağı belinin arkasında gizliyordu. Artık Reseng'in zayıf noktalarını bildiği için, lütfen bana sokul der gibi bir ifadeyle büyükleniyordu. Bu faydasızdı. Reseng ona sokulursa tekrar bıçaklanırdı. Adamın odak noktası farklı bir yerdeydi. Reseng bıçağı göremediğinden onu nereden çıkaracağını bilemiyordu. Yanına sokulmalıydı ki adam bıçağını çeksin. Berber'in ne yüz ifadesinden, ne bakışlarından ne de ayaklarından bir şey okunabiliyordu. Dahası Berber'in ayaklarının tam nerede durduğunu dahi bilemiyordu. Birden kazanamayacağı, burada ölüp gideceği düşüncesi Reseng'in içini sardı.

Reseng bıçağı sol eline aldı. Berber başını bir yanına eğdi. Reseng sol eline aldığı bıçağı onun boğazına doğrultarak

bir adım öne çıktı. Berber kıpırdamadı. Reseng tekrar yarım adım öne doğru çıktı. Berber yine kıpırdamadı. Bakışları çabucak yaklaşayım diyen Reseng'i beklemekteydi.

Reseng sol ayağıyla bir adım atarken aynı zamanda sol elinde tuttuğu bıçakla onun boğazını hedef aldı. Berber belinin arkasındaki bıçağı çıkarıp onu sol kolundan yaraladı. O esnada Reseng de sol koltuğunun altına gizlediği sağ elinin parmaklarıyla adamın boğazını güçlü bir şekilde kavradı. Berber şöyle bir geriledi. Reseng sağ elindeki bıçakla onun yüzüne hamle etti. Berber başını geriye çekip bıçaktan kaçındı. Fakat Reseng'in başından beri fırsat kolladığı şey, yüzü değil uyluğuydu. Reseng Henckel bıçağını, onun sol uyluğuna sapladı. Ardından bıçağı çıkarıp keskin yüzü yukarı gelecek şekilde havaya bir kez daha savurdu ve bu sefer adamın karnına hamle etti. Geriye çekilen Berber, elinin tersiyle hamleden kurtulup kendisine doğru gelen Reseng'in böğrüne bıçağını sapladı. Etinin derinlerine kadar soktu ve çıkardı. Reseng olduğu yerde dizlerinin üzerine yığıldı kaldı. Berber birkaç adım geriye çekilip nefes aldı. Reseng'in böğründen kan akıyordu. Baş döndü. Bıçağının ucunu yere saplayarak dengesini korudu. Berber ayakta durmuş ona tepeden bakıyordu.

Berber elinin üstüne akan kanı sıyrırken "Sol elimi yem olarak verdim, çabuk öğreniyorsun. O bıçağın sahibinden daha iyisin" dedi.

Berberin Mad Dog bıçağının ucundan kan damlaları düşüyordu. Uyluğundan akan kan pantolonunu ıslatıyordu. Ama Reseng hepsi bu kadar diye düşündü. Bıçağı onun kalbine saplayamazdı. Yere sapladığı Henckel bıçağı baston gibi kullanıp sendeleyerek yerden kalktı. Berber başını sağa sola salladı. Reseng tekrar Çu'nun bıçağını kavradı. Bıçağı tuttuğu sağ elinde güç kalmamıştı.

Berber, "Bu mesleğin iyi yanı, bıçağı dezenfekte etmek gerekli değil" dedi.

Reseng bitkin halde gülerek “Kötü şaka” dedi.

“Burada durmak zor değil mi?” diye sordu Berber.

Reseng, “Neredeyse hemen hemen sonuna geldik” dedi.

Reseng ona doğru bıçağı anlamsızca savurdu. Berber sol eliyle onun bıçaklı sağ bileğini büküp sol böğrünü Mad Dog bıçakla derince kesti. Reseng yere çöküp kaldı. Berber, onun önünde dizini kırıp oturduktan sonra böğründen bıçağı çıkardı. Daha sonra göğsüne elini dokundurdu. Nefesini toparlamak için olsa gerek, Berber bir müddet yere baktı.

“Üzgünüm. Bu ihtiyar utanç içinde” dedi.

Reseng dengesini kaybedip onun omzuna kafasını yasladı. Berber, o başını omzuna koyduğu sırada, parmak uçlarıyla kaburgaların arasını yoklayarak bıçağı sokacağı yeri ayarladı. Bıçağının ucu Reseng’in kalbini buldu.

O esnada bir yerlerden beyaz ve yumuşacık bir el berberin bıçağını yakaladı. Keskin Mad Dog bıçağı beyaz yumuşak ciltle buluştu. Elden kan sızdı. Berber olduğu yerde hareketsizce duruyordu.

“Hayatım, artık yeter. Böyle olmasını evladımız Soyon da istemez.”

Reseng, başını adamın omzundan kaldırdı. Yumuşak yüzlü elli yaşlarında bir kadın, Berber’in sırtına yapışmış ağlıyordu. Kadının gözyaşları sessizdi. Kadın tekrar “Artık Soyon’u gönderip biz de Soyon’un peşinden gidelim” dedi.

Bıçağı tutan Berber’in eli sert şekilde düştü. Kan çok aktığından mıdır nedir, Reseng’in başı döndü. Tekrar adamın omzuna başını yasladı. Kadının beyaz ve yumuşak elinden kan akıyordu. Ağlayışı, pencere aralığından giren kış rüzgârı kadar soğuktu. Reseng, başı adamın omzunda, bilincini kaybetti.

Sol kapı

Bir yerlerden bir kahkaha duyuldu.

Mayıs ayındaki çiçek bahçelerine benzeyen bir kahkaha. Alçaktan ve hızla uçan kuşların kanat çırpmalarına, çiçeklerin üstünde gayretle dolaşan bal arılarının vızırdamasına benzeyen bir kahkahaydı. Sonsuz gevezeliğin bitiminde havai fişek gibi patlayan kahkahalar. Bu kadar komik olan ne ki? Sebebini bile bilmeden atılan kahkahaların komikliği karşısında Reseng de rüyasında aynen kahkaha attı.

Neredeydi? Kulağına su sesi geldi. Yakınlarda bir dere mi var? Yoktur. Dere olamaz. Bu sadece su sesinden ibaret. Herhangi bir neden yokken kulağına gelen su sesi. Katil olduktan sonra ara sıra uykusunda su sesi duyuyordu. Her seferinde ölümün su sesi gelen bir yerlerde sessizce uzandığını düşünürdü. Şimdiki gibi su sesinin geldiği yerde, şimdiki gibi bedenin hiçbir uzvunun kıpırdamadığı bir durumda, soğuk çakıltaşları üstünde gökyüzüne doğru düz bir şekilde uzanmış halde sonsuzluk denilen zamana katlanmak. Ansızın ölümün çok yakında olduğunu hissetti. Reseng tekrar uykuya daldı.

Reseng sisle kaplı bir ormana doğru yavaşça yürüdü. Sırtında bir oğlan çocuk taşıyan boğanın ağır adımları gibi sisin derinliklerine dalan adımları belirsiz ve derindi. Soğuk çiy tanelerinin ağırlaştırdığı yapraklar yanağını yalayıp geçti. Ormanın derinlerinde Reseng'in doğduğu rahibe manastırının önündeki çöp kutusu vardı. Reseng çöp kutu-

sunu bakıp başını salladı. İçi bahar yıldızı çiçekleriyle ağzına kadar doluydu. *Beşigim düşündüğüm kadar kötü değilmiş.* Reseng gökyüzüne doğru kıkır kıkır güldü. Bin yıllık ginko ağacının yaprakları da onunla beraber güldü. Reseng başını kaldırıp dalları dört tarafa uzanan mabet ağacının sayısız yaprağına baktı. Rüzgâr esince yapraklar tek tarafa doğru savrularak hep birlikte kahkaha attı. *Bu kadar eğlenceli olan ne?* Reseng başını iki yana salladı. Sonra ellerini borazan biçiminde birleştirip yapraklara bağırdı. "Tanrı aşkına bu kadar eğlenceli olan ne? Söyleyin de birlikte gülelim." Fakat mabet ağacı yaprakları herhangi bir cevap vermeden gülmeye devam etti. *Ha ha ha, ha ha ha.* Yaprakların bu kahkahaları fabrika kızlarının kahkahalarına benziyordu. Öğle yemeği vakti fabrika sokağını cıvılcıvılcı dolduran fabrika kızlarının kahkahaları. Uzun ağaçların sırayla dizilip tünel oluşturduğu güzel patikada dört fabrika kızı kahkahalar atarak yaklaşıyordu. Tombul ve şirin yüzlü bir fabrika kızı, o kadar gülünç ki gülmekten öleceğim, der gibi göbeğini tutup bedenini kıvrırarak konuştu; "Ay, ciddi çok komik, çok komik ya." Reseng yolda giden fabrika kızlarını durdurdu. Onları gördüğüne memnun olan Reseng, "Birazdan mesai başlıyor, hayırdır, ormanın derinliklerinde ne işiniz var?" diye sordu.

Fabrika kızları başlarını iki yana salladılar. "Kimsiniz?"

"Beni tanımadınız mı? 3. Çalışma Ekibi'nde krom kaplıyordum ya. Hani pembe sepeti olan bisikletle dolaşan!"

Fabrika kızları çıkartamadık dercesine başlarını bir sağa bir sola salladılar. Tombul ve şirin yüzlü kız da onlarla beraber başını salladı. İşçi kızlar Reseng'in yol vermesini ve yürümeye devam etmeyi istediler. Reseng tekrar önlerini kesti. O an işçi kızlar ürkmüş bir ifadeyle omuz silktiler.

"Lütfen çekilin."

Tombul ve şirin yüzlü kız cesurca öne atıldı. Reseng kıza

gizlice gülümsedi. Reseng parmağıyla tombul ve şirin yüz-lü kızı işaret ederek, "Ben seni o kadar iyi tanıyorum ki" dedi.

Kız gözlerini belerterek sordu, "Beni nereden tanıyormuş-sun bakalım?"

"Senin sol kalçanda büyük bir ben var değil mi? Tavşan şeklinde miydi ne? Sağ meme ucunun yanında da iki ta-ne ben var. Biri büyük, biri küçük. Kardan adam gibi, ay ile dünya gibi. Ayrıca... Hmm... Ayrıca sen iç çamaşırını bir defa giyip çöpe atan erkeklerden nefret ediyorsun değil mi? Müs-riflik oluyor diye. Bu yüzden iç çamaşırlarını en az yüz kere yıkayıp giyiyorsun. Banyoda çömelerek eğlenceli şarkılar mı-rıldanıyor, rengi solup paramparça olana kadar iç çamaşırı yıkıyorsun ya. Bir de... Hmm... Sinirlenince en önce kulakla-rın kızarıyor değil mi?"

Sinirden küplere binen kızın kulakları gerçekten kızardı.

Reseng heyecanlanarak "He he, şuna bak. Kulakların şu an kıpkırmızı oluverdi" dedi.

Tam o anda kız Reseng'in yanağına sert bir tokat yapıştı-rdı. Gözleri dolu dolu olan Reseng kıza baktı. Siniri yatışma-yan kız tekrar elini kaldırdı. Korkudan irkilen Reseng eliyle yanağını kapattı.

"Beni ciddi tanımıyor musunuz? Beni hatırlamıyor mu-sunuz?" Reseng gözyaşlarına boğularak sordu.

Kız somurtkan bir ifadeyle konuştu. "Ay, bilmiyorum. Bil-miyorum dedim ya. Ne tuhaf insan bu, ciddi."

Dört işçi kız Reseng'i ormanda bırakıp güzel patikada yü-rümeye koyuldu. Uzaklardan kızların konuşmaları duyu-luyordu. "O da ne öyle? Deli mi ne?" "Nasıl bu kadar cesur-sun, ben korkudan ölüyorum zannettim." "Aynen, kötü biri-ne benzemiyordu ama kafayı sıyırmış gibi görünüyor." "Şöyle de böyle, böyle de şöyle..." Uzun mu uzun patikanın en ucun-dan sonu olmayan konuşmalar gelmeye devam etti. Ardından

tekrar köpük gibi yükselen kahkahalar. *Neden beni hatırlamıyor ki?* Reseng işçi kızların arkasından bakakaldı.

Tekrar su sesi geldi. Çakıltıları arasından akan soğuk ve serinletici su sesi. Reseng rüyasında sordu; *Ben öldüm mü?* Mabet ağacının yaprakları rüzgârla beraber savrularak karşılık verdi. "Sen öldün. Hem de uzun zaman önce, üstelik çok çok uzun zaman önce." Gerçekten öyleymiş gibi ormanın derinliklerindeki yaşlı ağaçlar başlarını salladı.

Reseng gözlerini açtığı anda ilk gördüğü şey sıska sarışın Barbie bebektir. Sıska sarışın Barbie bebek Reseng'in sağ göğsünde ayakta duruyordu. Misa bebeğin bacaklarını Reseng'in vücuduna pat pat vurarak oyun oynuyordu. Sol göğsünde Ayıcık Pooh oyuncakı duruyor, karnının üzerinde Dalmaçyalı köpek oyuncakı salak bir ifadeyle Reseng'e bakıyordu. Misa Dalmaçyalı köpeği tutup salladı. "Sıkıldım. Canım sıkılıyor. Of aman, çok sıkıcı." Dalmaçyalı köpek kuyruğunu sallayarak Reseng'in karnının üzerinde koşturdu. Misa tekrar sıska sarışın Barbie bebeği eline aldı.

"Bu abi oldukça kaslı değil mi?" diye sıska sarışın Barbie sordu.

Külotsuz Ayıcık Pooh konuştu. "Kas görünce elin ayağına dolaşmıyor değil mi? Ama burası bizim dikildiğimiz bir tepe. Tepede kas falan ne gezer?"

Sıska sarışın Barbie karşılık verdi. "Koca göbekli ayı amca, kapa çeneni. Sen kendine bak. Git de bir külot bul kendine."

Misa bebeği hareket ettirip Reseng'in göğsünden karnına doğru indirdi. Bebeğin ayakları karnına battıkça berberin bıçakladığı yer yeniden açılmış gibi acıdı.

Reseng tiz bir sesle, "Misa, orası acıyor" dedi.

Misa şaşkın bir ifadeyle Reseng'e baktı. Ona neşeyle gülümsedikten sonra başını salona çevirip seslendi.

"Mito Abla, Reseng Abi uyandı."

Mito ve kütüphaneci şaşı kadın alelacele koşarak geldiler

ve kuyunun dibine bakar gibi bir süre Reseng'e baktılar. Mito parmağını Reseng'in gözlerinin önüne uzatıp sağdan sola, sonra da soldan sağa doğru yavaşça hareket ettirdi. Reseng bu parmak hareketini takip etmeyip sinirli bir ifadeyle Mito'nun yüzüne baktı. Mito Reseng'in gözlerine delici bakışlar atarak hafifçe güldü.

Mito, "Merhaba, Frankeştayn Amca" dedi.

Reseng kafasını çevirip etrafa bakındı. Ahşap bir evdi. Pencerenin önünde yaprakları dökülmüş bir hurma ağacı, ağacın arkasında da yüksek bir dağ vardı.

Reseng "Burası neresi?" diye sordu.

Mito sanki üçüncü bir şahıstan bahseder gibi "Mito'nun doğduğu ev. Babamın, hafta sonu çiftliğe domates toplama ya gidelim diye saf annemin kanına girerek üzerine abandığı yer. Bu sayede Mito doğmuş oldu gerçi" dedi.

"Abla!.." Misa kaşlarını çatıp Mito'ya bağırdı.

"Ah, özür! Sevgili Misa ise annemle babamın aşklarının meyvesi. Ama bu ablası kesinlikle babamızın annemi-ze zorla sahip olmasıyla meydana gelen bir çocuk. Annem ne zaman babama kızsas hep, 'O gün bu herif üzerime abanarak beni kirletti ya. Hem de güzelce domates toplarken arkamdan yani. Bu yüzden hayatım bu hale geldi. Mito senin hayatın da aynı' derdi. Annem böyle konuştuğunda babamın yüzü kıpkırmızı kesilir, ne yapacağını bilemezdi. Ha ha ha." Mito gülmekten ölecekmiş gibi kahkahalarla anlatmıştı.

Şaşı kütüphaneci kadın ile Misa boş gözlerle Mito'ya baktılar. Tek başına bir süre gülen Mito bakışlar karşısında sustu.

Reseng, "Ne kadar zamandır bu haldeyim?" diye sordu.

Misa beş parmağının beşini de açtı. Reseng, Misa'nın parmaklarını görünce ciddileşti.

Misa, "Karnın aç mı?" diye sordu.

Karnım aç mı? Kendi vücuduydu ama hiçbir şey hissetmiyor gibiydi. Reseng başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ki" dedi.

"Karnın acıkmış olmalı. Beş gündür açsın sonuçta."

Kütüphaneci kadın ağzını büzerek, "Açlık mı, ne açlığı. O pahalı glikoz iğnelerinden kaç tane yedi" dedi.

"Aman, Sumin Abla sen de yani, hiç o yemekle bir olur mu? Hadi, o zaman kendi ellerimle enfes bir lapa yapayım."

Misa tekerlekli sandalyesini iterek mutfağa gitti. Reseng başını biraz kaldırıp vücudunu inceledi. Kolları, omuzları ve karnı sargı beziyle sarılmıştı.

Reseng, Mito'ya bakarak "Bunları sen mi sardın?" diye sordu.

Mito, "Bir arkadaşın veteriner kliniğinde. Çok kan kaybediyordun. Gerçekten ölümün eşiğindeydin" dedi.

Şaşı kütüphaneci kadın her zamanki gibi somurtarak Reseng'e bakıyordu. Gerçi gözleri şaşı olduğu için gerçekten ona bakıp bakmadığı kesin olarak anlaşılmıyordu. Ancak kadının Reseng'e acıdığı kesindi.

"Bir dahaki sefere silah kullan. Doğru düzgün bıçak kullanıyorsan boşuna elâleme saldırıp insanları yorma."

Kütüphaneci kadın Misa'nın duyamayacağı alçak bir tonla alaylı konuşmuştu. Reseng yüzünden gerçekten yorulduğu için midir nedir, kadının ses tonundan çok sinirlendiği anlaşıyordu.

"Sayende Berber artık kim olduğumu biliyor" dedi Mito. "Tabii yanımdaki Sumin'i de. Bir tek senin yüzünden biz üçümüz tehlikeye girdik. Hanca'yı yakalama planı da biraz sekteye uğradı. Yine de sorun yok, çoktan olan olduğu için yavaş yavaş işe başlamalıyız. Çünkü biz her zaman olumlu düşünüyoruz."

Mito, kütüphaneci şaşı kadına baktı. Kadın Mito'ya hafifçe gülümsedi. Reseng, *Tanrı aşkına bu çılgın kadınların kafasından neler geçiyor acaba* diye düşündü.

“Beni berberin elinden kurtardın demek. Acaba bıçağımı da getirdin mi?” Reseng azıcık çekinerek sordu.

Mito soğuk bir ifadeyle Reseng’e baktı. Neden birden Çu’nun bıçağı aklına gelmişti ki. Reseng’in kendisi bile sorduğu soruyu garip buldu.

“Berber’i ben halledeceğim, senin yapman gereken başka bir iş var.” Mito kararlı bir ses tonuyla konuştu.

Böyle söyledikten sonra başını hızla çevirip mutfağa gitti. Şaşı kadın da onu takip etti. Mutfaktan üç kadının çene çalışması ve şen şakrak gülüşleri duyuluyordu. Çoğunlukla lezzetli lapa tarifleri hakkında her biri bir şey söylüyordu. Bir süre sonra Misa lapa getirdi. Mito ile Sumin dışarıya çıkmak üzere paltolarını giyindiler. Sumin kapı girişinde ayakkabısını giyerken Mito, Reseng’in yattığı yatağa yaklaşıp fısıldadı:

“O teneke kafanla gereksiz şeyleri düşünme. İşler boşu boşuna zorlaşmasın. Sen lapa yiyip deliksiz uyu, seni çağırana kadar, mışıl mışıl.” Mito *mışıl mışıl* ifadesini iyice vurgulamıştı.

Mito ve Sumin kapıyı açıp dışarıya çıktılar. Misa bir kaşık lapayı üfledikten sonra Reseng’e uzattı. Reseng buharı tüten lapaya ve onun yüzüne boş boş baktı. Sorun yok der gibi Misa kaşığı biraz daha uzattı. Reseng ağzını açıp Misa’nın uzattığı lapayı yedi. Misa’nın pişirdiği lapa, beş günlük bir açlıktan uyandıktan sonra yediği bu sıcak yemek, inanılmaz lezzetliydi. Reseng bir tabak lapayı bitirip tekrar uykuya daldı.

Mito’nun dediği gibi Reseng sürekli uyudu. Uyudu, rüya gördü, uyanıp Misa’nın pişirdiği lapayı yedi ve tekrar uyudu. Ne kadar uyusa da uykusunu alamamış gibi gözlerini açamıyor, uykuya yenik düşüyordu. Belki de Misa’nın pişirdiği lapada uyku hapi var diye düşündü. Yahut içtiği suda, kaşıқта, ya da şu vazodaki çiçeklerde, belki de pencereden yatağına vuran sıcacık güneş ışığında uyku ilacı var diye dü-

şündü. Lapa yiyip uyudu, ilaç içip uyudu, dahası rüyasında bile uyudu.

Akşam olunca Mito eve geliyor, Reseng'in sargı bezlerini çözüp yaralarına pansuman yapıyordu. Sonra iğne vuruyordu. Mito'nun eve gelmediği günlerde onun nöbetini Sumin devralıyordu.

Bir gün Reseng, konuşmadan sargı bezini yenileyen Sumin'e "Sen neden bu işe dahil oldun?" diye sordu.

Kadın hiçbir karşılık vermedi.

Reseng ekledi, "Bu çocuk oynucağı değil, sen de ölebilirsin."

Şaşı kadın sargı bezini sertçe asılıp bağladı. Yaralı kısım patlayacakmış gibi acıdı. Reseng inledi.

Sumin eski sargı beziyle makası eline alarak, "Herkesin bir hikâyesi, kendine ait bir yaşanmışlığı vardır. Tek dertli senmişsin gibi, her şeyi biliyormuşsun gibi davranıp şımarıklık etme" dedi.

Kadın haklıydı. Herkesin bir hikâyesi vardı. İhtiyar Rakun'un, Çu'nun, Kıl Yumağı'nın, Mito'nun, Berber'in ve hatta Hanca'nın bile bir hikâyesi vardı. Bu hikâyeleri yüzünden öfkeyi büyütüyor, birbirlerine kin güdüyor ve yine birbirlerini öldürüyorlardı. Herkes kendi hikâyesinin yaptığı kötülükleri haklı çıkaracağını düşünüyordu. Herkes bir tek kendi yarasının önemli olduğunu sanıyordu. Peki ya haklılar mıydı? *Cık cık, ne gereksiz şeyler düşünüyorsun. Sen de onlardan farksız lanet herifin tekisin.* Reseng kendisiyle alay etti.

Uykudan uyandığında, bazen Misa eskimiş ayıcık Pooh oynucağını Reseng'in karnına koyup tek başına oyun oynuyor olurdu. Tıpkı Reseng'in baldırlarına ya da sırtına hafifçe kuyruğunu dayayarak uyuyan Abajur ve Rahle gibi.

"Bebeklerle oynamak için büyük değil misin? Başka bir şey yapmaya ne dersin?" diye sordu Reseng.

"Başka şey nedir?" Misa elindeki oyuncak ayıcığın gevşek dikişlerini kurcalayarak sordu.

“Mesela yavru bir kedi besleyebilirsin. Yavru kedi insanı mutlu eder çünkü.”

Misa gözlerini kısıp derin derin düşündü. Sonra hemen başını salladı.

“Kedi ya da köpek sevmiyorum. Misa’dan daha çabuk ölüyorlar. Misa’dan daha çabuk ölen şeylerle yakınlık kuramam. Fakat oyuncak ayıcığın söküklerini sürekli dikersem Misa’dan daha uzun yaşar.” Misa tekrar yıpranmış ayıcık Pooh’u salladı.

Reseng “Sen neden hiçbir şeyi sormuyorsun?” diye sorguladı. “Neyi?”

“Ne olursa olsun.”

Misa gülerek, “Bilsem de yapabileceğim pek bir şey olmadığından. Bu yüzden ben yapamayacağım şeyleri bilmezden gelirim. Ayrıca sürekli bilmiyormuş gibi yapınca gerçekten insan hiçbir şeyi bilmez oluyor” dedi.

Yıpranmış ayıcık Pooh, Reseng’in karnının üzerinde sürekli kafasını sallıyordu.

Reseng, “G. Y. Gumdory isimli yazarın *Şüpheci Kutup Ayısı* adlı romanını okudun mu?” diye sordu.

“Ünlü bir yazar mı?”

“Hiç değil. Roman kendisinin nasıl olup da bir kutup ayısı olduğundan şüphelenen bir kutup ayısının hikâyesi.”

“Kutup ayısı, neden kutup ayısı olduğundan şüphelensin ki?” Misa başını iki yana salladı.

“Yani bir kutup ayısının, neden ben normal ayı değil de kutup ayısıyım, sadece Kuzey Kutbu’nda doğduğum için mi, diye sorguladığı komik bir hikâye. Bu romanda şüpheci kutup ayısı sadece Kuzey Kutbu’nda doğduğundan dolayı kendisinin kutup ayısı olduğu gerçeğinden pek nefret ediyor. Kutup ayısı olmaktan başka çaresi olmadığından dolayı nefret ediyor. Yani Asya kara ayısı da, boz ayı da olabilirdi. Kutup ayısı, ‘Ben neden kutup ayısıyım?’ sorusunu uzun süre dert ediniyor.”

"Aptal bir ayıymış, değil mi?" diye sordu Misa.

"Hayır, o ayı haliyle böyle bir soru sorduğu için, kendine göre felsefesi olan bir ayı. Her neyse bu şüphelenen kutup ayısı kendinin ne tür bir ayı olduğunu gerçekten öğrenmek için Kuzey Kutbu'nu terk etmesi gerektiğini düşünüyor. Haritayı açıyor ve farklı yerlere bakarken Kaliforniya'ya gitmeye karar veriyor."

"Ayı mı?"

"Ayı."

Misa anlam verememişçesine başını salladı.

"Kuzey Kutbu'ndan Kaliforniya'ya gitmek için gemi gerekmez mi?"

"Tabii ki, ancak ne yazık ki kutup ayısının gemisi yok. Bu yüzden eline bir testere alıp buzulu kesiyor. Yani kendisinin bulunduğu yeri kesmiş oluyor. Sonra bu buzul parçasının üzerinde Kaliforniya'ya doğru şahane bir yolculuğa çıkıyor. Rüzgârlar esiyor ve kuşlar kutup ayısının üzerinde durduğu buzul parçasını gitgide genişleyen denize kadar götürüyor. Ama Kuzey Kutbu'ndan uzaklaştıkça buzul parçası devamlı eriyor. Buz erimeye devam ederken Kaliforniya'yı bırak, en ufak bir kara parçası dahi görünmüyor. Memleketinden kestiği devasa buzul parçası artık iyiden iyiye küçüldüğü halde kara görünmeyince nihayet şüpheci kutup ayısı düşünmeye başlıyor. 'Ah! Demek bu yüzden ben bir kutup ayısıyım. Ne yaparsam yapayım Kuzey Kutbu'ndan ayrılamayacağım için bir kutup ayısıyım.' Sonra buzulun hepsi eriyor ve denize düşen şüpheci kutup ayısı tekrar Kuzey Kutbu'na doğru durmadan yüzerken roman bitiyor."

"O halde bu kutup ayısı denize düşüp öldü mü?"

"Bilmem. Yüzerken roman bitti çünkü."

"Şüpheci kutup ayısı yüzerek kutba varmış mıdır ki?" Misa üzgün bir ifadeyle romandaki kutup ayısı için endişelendi.

“Bize benzemiyor mu?”

“O aptal kutup ayısı mı?”

“Hepimiz Kuzey Kutbu’nda doğduk ve Kuzey Kutbu’ndan nefret edip her türlü pislği yapsak da Kuzey Kutbu’ndan ayrılamıyoruz” dedi Reseng.

Misa, Reseng’in yüzüne dik dik baktı.

Sonra neşeyle gülerek konuştu.

“Bence Kuzey Kutbu da kötü değil. Hem Kaliforniya çok sıcak. Ayrıca Kaliforniya ayısı demek garip değil mi? Ben Kuzey Kutbu’nda doğmuş olsam öylece kutup ayısı olarak yaşardım.”

* * *

Aralık ayıyla birlikte şafak vaktinde ormana kırağı düştü. Çimenler bile yapışkan sürmüş gibi beyaza bürünüp dondu. Hepsi sıcak yerlere göçtüğünden midir, kuşların ötüşü azaldı. 2 Aralık’ta kütüphaneci şaşı kadın bir ağaç kesip getirdi ve Noel ağacı yaptı. Akşam olunca üç kadın gürültülü sohbetleriyle Noel ağacına rengârenk küçük ampuller, çeşit çeşit kürecikler, hediye kutuları, yıldız, çan, Noel Baba ve Rudolph, sihirli değnek, şeker gibi süsler astılar. Misa pamuk getirip ağacın üstüne kar tanesi gibi serpiştirdi. Noel ağacını süslerken üç kadının kahkahası kesilmiyordu. Yılbaşı gelene kadar bir ay boyunca bu eylem devam edecek gibi görünüyordu. Ama bu üç kadının kahkahası karanlığa doğru havlayan köpeklerin uluması gibi nedense huzursuzdu. Hüznün gelmesinden korkan, çaresiz olsalar da eğleniyor-muş gibi davranan, abartılı hareketler gibi.

Reseng’in yarası oldukça iyileşmişti. Artık vücudunu belli ölçüde hareket ettirebildiği için belini bükerek yürüyebiliyordu. Kıcını kaldırıp sallana sallana yürümesi komik geldiğinden olsa gerek Reseng ne zaman yürüyüş yapsa Misa sık

sık karnını tutarak gülüyordu. Mito yarasını kontrol edip “Mümkün olduğunca çok hareket etmelisin” dedi. Reseng kulübenin yakınındaki ormana gidip geliyordu. Kulübenin bahçesinde şeftali, çam, çağla ve kestane ağaçları muhteşem bir şekilde büyümüştü. Reseng hiç kimse yaralanmamış ya da ölmemiş olsaydı bu kulübede hafta sonları huzurlu ve güzel geçerdi diye düşündü. Hiç kimse yaralanmasaydı ya da ölmeseydi...

Kulübe dağın yamacındaydı. Kulübeye giden asfalt bir yol vardı. Kulübenin arka tarafında ise arabaların geçemeyeceği kadar dar ve dik bir yol daha vardı. Reseng arka taraftaki dar yolu dikkatle inceledi. Asfaltsızdı ve her yerden ağaç kökleri çıktığı için bu yolda Misa’nın tekerlekli sandalyesi gitmez gibi görünüyordu. Katiller bu evi bulursa muhtemelen bu üç kadının üçü de burada öleceklerdi. Reseng’in Berber’le kavga ettiği, bir kadının onu yanına alıp kaybolduğu söylentisi yayılmış olmalıydı. Kim bilir belki tüm bunlar Hanca’nın kulağına bile gitmişti. Hafiyeler belki de çoktan harekete geçmişti. Ne kadar zamanı vardı acaba?

Mito ile kütüphaneci şaşı kadın sık sık dışarı çıkıp dönüyordu. Misa uykuya dalınca ikisi çatı katında oturup uzun süre bir şeyler hakkında fikir alışverişi yapıyordu. Bazen tartışmaları uzadığı için güneş doğana kadar fısıltılarının duyulduğu da olurdu. Ama ne Mito ne de Sumin Reseng’e tek kelime etmiyordu. Hanca ile nasıl kavgayla mücadele edeceklerini, İhtiyar Rakun’u nasıl karşılarına alacaklarını ya da bu gözü kara üç kadının ileride nasıl yaşamayı planladıklarını, hiçbir şeyi anlatmıyorlardı.

Reseng kitap okuyarak, uyuyarak ya da pencerenin dışındaki karla kaplı dağı izleyerek vakit geçiriyordu. Ara sıra tavandaki kirişlere bakarken Berber’in hareketlerinin aklına geldiği oluyordu. Çekirge gibi bir orada bir bura-

da olan, hafif, esnek, yavaşken bir anda hızlanan Berber'in hareketleri. "Tekrar dövüşürsem ben kazanabilir miyim acaba?" Reseng kendi kendine sordu. Bu soru aklına geldiği an soğuk bir korku keskin bir bıçak gibi bedenini sardı. Bu çok zor olur. Berber ile tekrar dövüşse o zaman gerçekten ölür.

Gözlerini açtığı anda Mito yatağın yanında öylece dikilmiş, Reseng'e yukarıdan bakıyordu. Ne zamandır böyle durduğunu bilemiyordu. Mito'nun yüzü üzgün ve korkmuş görünüyordu.

Reseng sordu. "Saat kaç?"

"Gecenin 3'ü."

"Neden böyle dikiliyorsun?"

"Sana söyleyeceklerim var."

"Senin planından çok benim silah ve bıçağa ihtiyacım var."

"Saçma sapan şeyler düşünme. Şimdi haylaz bir çocuk gibi şımarıklık yapma zamanı değil."

"Şimdi katiller bu eve saldırırsa tencere tavayla mı dövüşeceğiz?"

"Başkanlık seçimine yirmi günden az kaldı. Hanca'nın bizi kafasına takacak vakti yok. Aslında henüz bunun için bir sebebi de yok. Ayrıca Hanca bizi ortadan kaldırmadan önce ilk biz onu ortadan kaldıracacağız."

"Tanrı aşkına planın ne öyleyse?"

"Yardım edecek misin?" Mito ciddiyetle sordu.

"Bilmem, garanti veremem."

Mito bir süre konuşmadan sadece Reseng'in yüzüne baktı. Biraz sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Bende Dr. Gang'in komplolarına dair belgeler var. Geçen yirmi yıl içinde sessizce ölen insanlarla ilgili kurulan kompoların belgeleri. Hanca'nın kasasında bir müşteri defteri var. Siyasetçiler, iş insanları, sözleşmeli aracılar, kütüphane ve kiralık katillerle yapılan her işin kayıt edildiği bir defter. Ayrıca bu seçimde Hanca büyük bir fırsat ele geçirdi. Bu iş ka-

yıtlarının olduğu defter de seçimde kullanılacak. Hem İhtiyar Rakun'un da bir kitabı var."

"Kitap mı?"

"Kore Cumhuriyeti tarihinde doksan yılda meydana gelen bütün önemli suikastlar hakkında detaylı bilgilerin olduğu bir kitap. İlk elli yılı daha önceki kütüphaneciler, kalan kırk yılı da İhtiyar Rakun yazdı."

"İhtiyar Rakun kitap mı yazdı? 27 yıl boyunca kütüphanede yaşayan benim bile bilmediğim bir kitabı sen kütüphanenin dışından nasıl bileceksin?"

Mito, kütüphaneci şaşı kadının uyumakta olduğu odaya hafifçe baktı.

"Eminim, kitap var. Nerede olduğunu da biliyorum."

"Kore'nin çağdaş tarihini alt üst edecek o müthiş kitabın kütüphanede bulunan yirmi bin cilt kitap arasında öylece durduğundan mı bahsediyorsun? Peki nerede? *Suç ve Ceza*'nın mı yoksa *Zarif ve Etkileyici Japon Beyzbolu*'nun yanında mı?" Reseng tiye alarak sordu.

Mito sakince cevapladı. "İhtiyar Rakun'un çalışma odasının altında."

"Bodrumda mı?"

Mito başını aşağı yukarı salladı.

"Kuzu derisiyle ciltlenmiş kalın bir kitap. İncil'e benziyor. Görürsen anlarsın."

"O kitabı nasıl buldun ki?"

"Çünkü İhtiyar Rakun gibi erkeklerin hepsi kadınların aptal olduğunu düşünüyor. Hele bir de bu kadın şaşıysa."

Reseng hafif bir kahkaha patlattı. O denli aptal görünen Sumin, İhtiyar Rakun'u adamakıllı kafalamış. Bu gerçeği öğrense o onuruna fazlasıyla düşkün adamın surat ifadesinin görülmeye değer olacağını düşündü Reseng. Mito konuşmaya devam etti.

"Hanca defteri şirkette değil daha güvenli bir evde muha-

faza ediyor. Defterin bulunduğu kasaya erişebilecek iki kişi var. Hanca ile avukatı. Hanca tehditlere boyun eğmez ama avukat için bu mümkün. Hem evli ve iki güzel kızı var hem de utanmaz, aşağılık ve güçsüz bir herif. Birkaç bıçak darbesiyle başlarsak ötmeye başlar. Sonra, kütüphanenin bodrumuna erişebilecek de iki kişi var. Biri İhtiyar Rakun, diğeri de tabii ki sen. Benim bu ikisine de ihtiyacım var. Bu yüzden İhtiyar Rakun'un kitabı ile Hanca'nın defterini alıp bana getirdiğinde senin görevin bitmiş olacak. Gerisini ben halledeceğim. Dr. Gang'in planları dahil bu üçü elimizde olduğunda olay bizim lehimize dönmüş olacak."

Reseng, Mito'nun suratına dik dik baktı.

"Bunun mümkün olacağını mı düşünüyorsun? Diyelim ki hepsini ele geçirdin, Güney Kore'nin bütün katilleri seni öldürmeye çalışmaz mı? Yok canım, sadece onlar olsa keşke. Hükümet, ordu, emniyet teşkilatı, savcılık, hepsi peşinde olacak. Bu ülkede biraz iktidarı olup da komplocularla bağlantısı olmayan tek bir herif yok çünkü."

"Seçimler oldukça eğlenceli birer şölen gibi, değil mi? Tutku, hırs ve gösteriş hepsinin baş gösterip bir araya geldiği bir ortam. Bu kurguları görmek istediklerinden insanların bakışları da tek bir yerde toplanıyor. Bir şeylerin patlak vermesi için mükemmel bir zamanlama. Hem herkes bir şeylerin patlak vermesini bekliyor. Bir planım var. Ne dersin, yardım edecek misin?"

Reseng bir an düşüncelere daldı.

"Sen başarılı olursan benim tanıdığım herkes ölecek demek. Onlarla birlikte ben de. Fakat sonrasında bizi kukla gibi kontrol eden perde arkasındaki komplocular hâlâ hayatta olacaklar. Bildiğim tarih böyle söylüyor."

Mito, Reseng'e bakıp güldü.

"Belki evet, belki hayır. Henüz mücadele edip görmedik sonuçta. Ama en azından ürkek bir kutup ayısı gibi ölmeyiz herhalde."

Ertesi gün ilk kar yağdı. Misa dalgın dalgın karın biriktiği ormanı seyrediyordu. Fakat Reseng için bu orman nedense her şeyden yalıtılmış hissi uyandırmıştı. Çok ileriye gittikleri hissi ve bu yüzden daha da tehlikeye düşme hissi. Reseng sobaya linyit kömürü koydu ve üstündeki çaydanlığa biraz daha su ekledi. Böğrü biraz ağrıyordu ağrımaya ama artık vücudunu yeterince hareket ettirebiliyordu. Sumin ile Mito evde yoktu. Reseng, şükürler olsun diye düşündü. Orada olsalardı ilk kar yağdı diye üçü tüm gün yaygarayı koparırdı.

“Dünya kar yağdığında çok güzel, değil mi?” Misa pencereden dışarı bakarak sordu.

“Güzel, değil mi...” Reseng, Misa’nın sorusunu mırıldandı. “Her türlü pislik beş santimetrelilik karla örtülüyorsa dünya güzel mi oluyor?” dedi.

Misa bir anlığına onun suratına dik dik baktı. Sonra gülererek, “Neden bu kadar olumsuzsun? Alt tarafı kar yağıyor” dedi.

Misa’nın lafına karşılık Reseng kafasını sola çevirip hafifçe güldü.

“Öyle ya alt tarafı kar yağıyor, değil mi?” Reseng tekrar mırıldanır gibi konuşmuştu.

Misa ellerini kenetleyip iyice gerinerek “Ah, dışarı çıkmak istiyorum” dedi.

Reseng şapkasını takıp dışarı çıktı. Bahçe ile orman yolu karla kaplanmıştı. Reseng yağan karı çalı süpürgesiyle süpürdü. Yüzüne yapışıp hemen eriyip süzülen kar tanelerinin verdiği soğuk his hoştu. Çocukken kütüphane avlusuna sonu yokmuşçasına düşen kiraz çiçeklerini süpürgeyle süpürdü. O zamanlar Reseng’in boyu süpürgeден çok daha kısaydı. Epey bir süre süpürdükten sonra arkasını dönüp bakınca yeniden yığınla birikmiş olurdu ölü kiraz çiçekleri. Anlamını bilmediği o boşluk hissinden çok korktuğu için sürekli düşen kiraz çiçeklerini tüm öğleden sonra süpürür ve yine

süpürürdü. Reseng bahçeden arabaların geçtiği yola kadar birikmiş karı süpürüp yolu açtıktan sonra tekrar eve döndü. Battaniyeyi alıp Misa'nın dizlerine örttü.

Reseng, "Şapkanı tak. Takmazsan dışarı çıkamazsın" dedi.

Misa uysalca şapkasını taktı. Reseng, onu tekerlekli sandalyesine bindirip evden dışarı çıkardı. Karlı yolda ilerleyen sandalyenin tekerleklerinden çıtır çıtır diye komik bir ses çıkıyordu.

Misa, "Zor değil mi?" diye sordu.

Reseng, "Zor değil" diye cevapladı.

Tekerlekli sandalye taş ya da yabancı ot köklerine takılıp her tıngırdadığında Misa kıkır kıkır gülüyordu. Elini uzatıp düşen kar tanelerini yakaladı. Sonra gözlerini yummuş halde yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı ve epey bir süre kar yüzüne yağdı.

Reseng, "Nasıl yaşamak isterdin Misa?" diye sordu.

Misa hâlâ gözleri kapalı ve yüzünü göğe dönmüş halde cevapladı. "Ben böyle iyiyim. Olduğu gibi bu şekilde iyiyim."

Mito gece yarısı eve döndü. Karlı yoldan gelen arabasının motor sesi boğuktu ve doğal değildi. Pencereye vuran farın ışığı söndükten sonra bile Mito kulübeye girmedi. Reseng yataktan kalkıp camdan dışarı baktı. Mito iki eliyle direksiyonu tutmuş ve kafasını eğmiş bir halde duruyor, omuzları titriyordu. Yaklaşık otuz dakika geçince arabadan çıkıp eve girdi. Reseng yatağına uzanıp uyuyormuş gibi yaptı. Mutfaktan buzdolabı kapısının açılıp kapanışı ile Mito'nun pat diye yere oturuşu duyuldu. Ardından uzun bir süre hiç ses çıkmadı. Reseng karanlıkta yirmi dakika kadar tavana baktıktan sonra yataktan kalkarak mutfığa gitti. Işığı açtığında, Mito buzdolabının yanında yere çömelmiş halde ağlıyordu. Reseng bir süre ona bakıp buzdolabını açarak su şişesini çıkardı. Bardağa su koyup içtikten sonra bir daha doldurarak kadına uzattı. Mito bardağı aldı.

Reseng, "Senin gibi kinci bir sürtük de ağlayabiliyormuş demek" dedi.

Mito iğneleyici bir ifadeyle gülüp bir yudum su içti. Reseng yemek masası sandalyesine oturdu. Kadın gözyaşlarını kolayla sildi.

"Benim gibi kinci bir sürtüğün neden ağladığını sormayacak mısın?" diye sordu göz kenarlarında hâlâ yaş olan Mito.

"Sormam. Çünkü kadınların ağlama nedeni şu uzaydaki yıldızlar kadar çoktur."

Mito haklı da olabilirsin dercesine başını salladı.

"Ben senin hayatta kalmanı sağlarsam kardeşim Misa'yı koruyabilir misin? Sadece beş yıl, yok yok üç yıl."

Mito ciddi ve yalvarır gözlerle Reseng'e bakıyordu. Reseng başını salladı.

"Böyle bir şey olmamalı ama her ihtimale karşı" diye Mito tekrar sordu.

"Peki, sen ne yapacaksın?"

"Ben o zamana kadar ölmüş olacağım çünkü."

"Neden sen ölüyorsun da ben yaşıyorum? Canavarlar ya da her neyse, senin onlara dair o lanet ahlak anlayışın yüzünden mi? Senin gibi bir mahlûk öldü diye dünya değişmez. O yüzden öylece yaşa. Tüm dünyayı tek başına kurtarıp tek başına ölmek de neyin nesi! Kendini İsa Peygamber mi sanıyorsun?"

"Bugün o kızı öldürdüm. İğneyi ben yaptım. Kız dokuz yaşından beri yatalaktı. Hiçbir suçu ve hiçbir gücü olmayan bir kız. Fakat ben bugün o kızı öldürdüm. Ben iğneyi yaptım."

Mito sarhoş gibi konuşmuştu.

"Kız kim ki?"

"Berber'in kızı."

Reseng oturduğu yerden kalktı. Mutfak rafının bir yerinde bir paket sigara görmüştü sanki. Rafta boş kahve kutusunu açıp aranırken Mito cebinden bir sigara çıkarıp Reseng'e

uzattı. Reseng sigarayı yaktı. Bir aydır içmediğinden olsa gerek daha ikinci fırtta başı döndü.

Reseng, "Neden onun kızı?" diye sordu.

"Çünkü Berber'i yönlendiren Hanca değil, kendi kızıydı."

Reseng aniden sol gözünde büyük bir ağrı hissetti. Avuç içiyle gözünü ovdu. Adalet, inanç gibi şeyler için hiç adam öldürmüş müydü? Hayır. Reseng böyle şeylere inanmazdı. Reseng daima birilerinin talimatıyla adam öldürürdü. Çünkü öldürdüğü kişi listedeydi ve Reseng de bir suikastçıydı. Acaba Mito ne için adam öldürüyordu? Kendi inandığı bir şey için insanları öldürebilmek Reseng'e birdenbire korkunç geldi. Düşünüldüğünde bu durum komplocuların dünyası olmalıydı. Reseng bir fırt daha çekip konuşmaya başladı.

"İnsanların hayata dair gerçek motivasyonlarını kendilerinden bile saklayarak yaşadığı söylenir. Bu yüzden kendilerini kandırmak için durmadan sahte motivasyonlar yaratmaları gerekir. Sen, kendi gerçek motivasyonunun ne olduğunu bilmiyorsun değil mi? Açıkçası şimdi sen de ne yapmakta olduğunu bilmiyorsun. Bana göre, senin bizden bir farkın yok. Tıpkı Berber gibisin. Tıpkı Hanca gibi. Sen bu dünyadaki tüm komplocularla aynısın. Bu yüzden değişti-receğim dediğin dünya da sonuçta, şu ankiyle aynı olacak. Çünkü kedi ister beyaz olsun ister siyah, yaptığı şey hep aynıdır."

Reseng yerinden kalktı. Mutfak tezgâhının üzerinde birikmiş suda sigarasını söndürüp izmariti çöp kutusuna attı. Mito hâlâ yerde oturuyor, yıkılmış olduğu yüzünden okunuyordu.

Reseng Mito'ya eğilerek, "Hanca'nın defterini alıp getirebilirim. Fakat İhtiyar Rakun'un kitabı beni aşar. Tüm yapabileceğim bu" dedi.

Ertesi gün öğleden sonra, Reseng evden ayrılmak için eşyalarını topladı. Misa gardroptan kışlık kıyafetler çıkarıp

çantasına koydu. Ölen babasının kıyafetleriydi. Kıyafetlerin birçoğu Reseng için biraz büyüktü.

"Baban uzun boyluydu demek."

Misa gülümseyerek, "Hem uzun boylu hem yakışıklıydı" dedi.

Yanındaki Mito, "Terminale kadar götürüyüm" dedi.

Özel olarak kendisine bir şeyler söylemek istediğini Reseng fark etmişti.

"Yok, önemli değil. Tek başıma biraz yürümek istiyorum."

Mito, Misa'nın sezmesinden çekinerek Reseng'e bir zarf uzattı. Reseng zarfa baktı. Muhtemelen zarfta Hanca'nın gizli evinin adresi, kasanın olduğu oda, avukatın defteri düzenlemeye geleceği tarih, getirmesi gerekenlerin listesi, güvenlik sistemini geçerek eve girmenin yöntemi gibi bilgiler vardı. Reseng zarfı alıp çantasına koydu.

Mito, "Elini çabuk tut lütfen." dedi.

Reseng kendinden emin, "Geç kalmam" diye karşılık verdi.

Reseng Misa'ya bakarak güldü. Misa üzgündü. Reseng eliyle onun omzunu hafifçe okşadıktan sonra dönüp karın erimesiyle ıslanmış yoldan ağır ağır yürümeye başladı. Arkasından Misa ince elini sürekli sallıyordu.

* * *

Hanca'nın güvenli evi sakin bir mahalledeydi. Bakımlı bir bahçeye sahip, iki katlı sıradan bir evdi. Komşu evle o kadar dip dibeydi ki neredeyse saçakları birbirine değecek gibiydi. Bu evi görünce, evcimen bir babanın ikiz kızlarının doğum günü için dev bir doğum günü pastası alıp zili çaldığını hayal etmek mümkündü. Reseng, Mito'nun talimatı doğrultusunda komşu evin çatısına çıkarak Hanca'nın evinin çatısına geçti. Su deposunun yanındaki kazan dairesinde enine boyuna 30 cm genişliğinde bir havalandırma penceresi vardı.

Reseng eliyle havalandırma penceresini biraz salladı. Kanatlı pencere çok adi olduğundan illa camı kırmadan da çerçeveyi sökebileceğinden emindi. Reseng sırtarak *Ne yani, burdan girmemi mi söylüyor? Buna da komplo denirse* diye içinden Mito'ya kızdı.

Hanca'nın avukatı henüz gelmemiştir. Reseng saate baktı. Akşamın sekizi. Çatıdaki su deposuna yaslanarak oturdu ve tabanca kılıfından PB6P9'u çıkarıp sokak lambasının ışığına tuttu. Tabancaya takılı susturucuyu söküp tekrar taktı, şarjörü çıkardıktan sonra sürgüyü geri çekerek doldurdu ve tetiği serbest bıraktı. Fena değil, der gibi başını salladı. Reseng sadece çok sessiz olması sebebiyle bu Rus yapımı tabancayı se-verdi. Sanki susturucu silah için yapılmamış da silah susturucu için tasarlanmış diye esprilerin bile yapıldığı, çok sessiz bir aletti. En son ne zaman tabanca kullanmıştı? Son birkaç yıldır hiç. Tabancayı kullanacak kadar hedefe yaklaşmaları gerekirse profesyonellerin çoğu bıçak kullanır. Çünkü tabanca kullanıldığında ardında mermi ya da boş kovan gibi gereksiz birçok iz bırakılır. Reseng, gerçi artık fark etmez, diye düşündü.

Cebinden sigara çıkartırken bir süre duraksadı. Sonra hemen sigarayı dudaklarının arasına alıp yaktı. Kendi kendine "Artık bu da fark etmez" diye mırıldandı. Sigaranın yarısına kadar geldiğinde cep telefonunun titreşim sesi duyuldu. Arayan Mito'ydu.

Mito, "Avukat ofisten çıktı. Yirmi dakika sonra varır" dedi.

Reseng, "Acemi bir hafiye gibi adamı izleme ve bu civarlara gelip bekle" dedi.

"Defteri ele geçirirsen geri vermek için 750 milyon won istediğimizi avukata söyle. Öyle söylersen Hanca şüphelenmez."

Reseng "700 milyon ya da 800 milyon won değil de neden illa 750?" diye homurdandı.

"Avukatın yanında iki koruması var. Dikkatli ol. Ben karşı sokakta olacağım."

Mito telefonu kapadı. Reseng yere attığı sigarayı ayağıyla ezip alışkanlık gereği izmariti cebine koydu. Sonra kazan dairesinin penceresini sökerek yavaşça yere koydu ve başını içeri uzattı. Alan dar olmasına dardı ama omzunu oynatarak girip çıkmasında bir sorun olmazdı.

Mito'nun dediği gibi avukat yaklaşık yirmi dakika sonra geldi. Reseng çatıdan kafasını uzatıp aşağıyı kontrol etti. Şişman bir adam koşarak arabanın kapısını açtı. Arka koltuktan avukatla birlikte korumaya benzeyen uzun boylu zayıf bir adam indi. Adam güçlü ve çevik görünüyordu. Hemen ardından kontağı kapatarak şoför koltuğundan inen adam sıradan bir şoföre benzemiyordu. Bir şişman adam, iki koruma, bir de avukat. İşler kötüye giderse bir kaos oluşabilirdi.

Avukat eve girince Reseng de pencereden içeri girdi. Sonra kapıyı hafif aralayıp avukatı bekledi. Birinci kattan insanların konuşmaları duyuldu. Bir süre sonra avukat tek başına ikinci kata çıkarak anahtarla kapıyı açıp odaya girdi. Kasa bu odada olmalıydı. Reseng ikinci kattaki koridorda sessizce ilerledi ve birinci katı kolaçan etti. Birinci kattaki mutfak tarafında üç adam bir şeyler yiyerek şakalaşıyordu. Reseng geri dönerek avukatın girdiği odanın kapı kolunu çevirdi. Üç adam yüksek sesle gülüşüyordu. Reseng kapıyı tıklattı. İçerden avukat "Ne var?" diye seslendi. Reseng karşılık vermeden öylece dikildi. Mutfaktan tekrar gülüşmeler duyuldu. Reseng bir kez daha kapıyı tıklattı. İçerden sandalyenin gıcirtısı ile avukatın öfkeli sesi duyuldu. Reseng sol eline ıslak mendili sarıp sağ eline tabancayı aldı.

Avukat sinirle kapıyı açtı. "Ne oldu?"

Reseng anında avukatın ağzını mendille kapadı ve içeri iterek sol uyluğuna bir el ateş etti. Adam şaşkın bir ifadeyle bir kanayan uyluğuna bir Reseng'in yüzüne baktı. Reseng birinci kattaki mutfağa doğru kafasını hafifçe çevirdi. Hâlâ şa-

matalı gultümeler geliyordu. Reseng kapıyı kapattıktan sonra kilitledi.

"Ses çıkarırsan kafanı uçururum, Anladın mı?"

Avukat korkuyla başını salladı. Reseng adamın ağzını tıkadığı mendili çekti ve bu sefer sol dizine ateş etti. Avukat ah diye bağırınca Reseng kızgınlıkla başını salladı.

"Balk hafızalı mısın? Daha iki saniye önce sesini çıkarırsan kafanı uçururum, dememiş miydim?"

Reseng tabancayı kaldırdı. Gözleri dolu dolu olan avukat eliyle ağzını kapadı.

Reseng sordu, "Artık yapabilirsin değil mi?"

Avukat tekrar tekrar başını salladı. Reseng adamın sol dizine bir el daha ateş etti. Avukat dişlerini sıkıp yere yığıldı. Adam yerde oradan oraya yuvarlanırken akan kan yerdeki halıyı batırıyordu. Bir süre sonra acıya alıştığından olsa gerek avukatın inlemesi azaldı. Reseng ona bakarak başını salladı.

"Orası çok acı veren bir yer ama epey dayanıklıymışsın ha. Gerçi bu sayede o zor mu zor avukatlık sınavını geçmiş olmalısın."

Reseng odanın ortasındaki çalışma masasının sandalyesini çekerek oturdu. Avukat başını yere eğmiş halde hâlâ dişlerini sıkıyordu. Reseng cebinden bir sigara çıkardı ve yaktı.

"Bu dizini kullanamayacaksın. Diz eklemi karmaşıktır, bir kırıldı mı bir daha iflah olmaz. Şu var ki tek bir bacağın aksamasıyla iki bacağı birden kullanamamak yaşam kalitesi bakımından epey farklıdır. Bastonlu yaşamla tekerlekli sandalyeye mahkûmiyet arasındaki fark gibi mi desem?"

Reseng başını kaldırıp sigara dumanını uzun uzun havaya üfledi.

"Ne düşünüyorsun? Sağ dizine zarar gelsin istemezsin değil mi?"

Avukat başını bir aşağı bir yukarı salladı.

“Bana Hanca’nın müşteri defteri lazım. Burada olduğunu da kasayı senin açabileceğini de biliyorum. Bu yüzden hemen aç. Oyalanırsan ömür boyu tekerlekli sandalyeye mahkûm olursun. Tabii açamazsan ölürsün.”

Avukat, Reseng’e bakarak, “Defter neden lazım?” diye sordu.

“Artık emekli olmayı düşünüyorum ama kimse emeklilik ikramiyesi vermiyor.”

“Şu siyah çantada para var. 300 milyon kadar. Onu al.”

Masanın altında tekerlekli büyük bir çanta duruyordu. Reseng ağzında sigarayla masaya ilerleyip çantayı açtı. Çanta nakit ve çekle doluydu.

Reseng “300 milyon mu?” diye sordu.

Avukat başını salladı.

“Demek 300 milyon *won*. Bu ortamda ne büyük meblağlar dönüyor öyle. Seçim yaklaşıyor diye mi? Her neyse, teşekkürler.”

Reseng çantayı alıp avukata yaklaştı. Sonra avukatın tepesine dikilip öylece baktı. Adam başını kaldırarak Reseng’e baktı. Reseng tabancayı kaldırıp avukatın sağ uyluğuna da bir el ateş etti. Avukat yine “ah” diye inledi.

“Sonraki kurşun dizine gelecek. Bu yüzden soruma cevap ver. Hanca’nın defteri nerede?”

Avukat acıyla yüzünü buruşturup “Defteri versem de her halükârda öleceğim” dedi.

“Ben siz avukatları hiç sevmem. Çok temiz ve şıksınız. hesaptan kitaptan iyi anlar, mantıklı konuşursunuz, ayrıca her zaman kaypak davranarak her şeyden kurtulacağınızı sanırsınız. Hadi bakalım bugün kışını nasıl kurtaracaksınız? Bence işte asıl bugün çalım satarak Congan’nın cesedini Kütüphane’ye getirdiğiniz günkü kadar mantıklı olmak zorundasın. Burada mermi bitene kadar her eklemine birer tane yeyip benim elimden mi ölmeyi tercih edersin, yoksa Hanca’nın elinden mi? Hızlı düşünmelisin. Çok vaktim yok çünkü.”

Reseng tabancayı tekrar kaldırdı.

Avukat telaşla, "Kasa masanın altında" dedi.

Reseng avukatı ensesinden çekerek masanın altına sürükledi. Avukat duraksadı. Reseng silahı adamın kafasına dayadı. Adam masanın altındaki halıyı çekip cebinden bir kumanda çıkardı ve şifreyi girdi. Zemin açılıp kasa yukarı çıkınca tekrar şifreyi girerek kasayı açtı. Kasada çeşitli defterler ile CD'ler vardı. Reseng yanında getirdiği çantaya bunları koydu. Avukat boş bakışlarla Reseng'i izliyordu.

"Hanca'ya söyle. Bana sadece İki milyarlık ' miline çek, bir milyar nakit. N. rayı ikiye bölüp 500'er milyonu iki deri çantaya koyun."

Avukat biraz rahatlamış gibi başını salladı. O sırada kapı hızla tıklatıldı. Reseng avukata baktı. Adamın yüzünden paniklediği okunuyordu.

Reseng, "Neye bastın?" diye sordu.

"Kasayı açtıktan sonra telaştan alarmı iptal etmeyi unutmuşum."

Bahanesi oldukça saçmaydı. Reseng defteri koyduğu çantanın fermuarını çekti ve yüzüne baktı. Adam korkudan tir tir titriyordu. Reseng kaşlarını çattı ve avukatın sağ dizine bir el ateş etti. Bu sefer adam yüksek sesle çığlık attı.

Kapının çalınışı şiddetlendi ve aniden biri kapıyı tekmelemeye başladı. Reseng kapının yanına yaslandı. Sonra nefesini toparlayıp yavaşça kapıyı açtı. Sürekli kapıyı tekmeleyen adam, ayağı havada odaya daldı. Az önceki şofördü. Reseng, adamın iki uyluğuna birer el ateş etti. Sonra koridordaki uzun boylu zayıf adamı hedef aldı. Adam yere yuvarlanarak mermiden kurtuldu ve Reseng'i ensesinden tutup yere yatırdı. Hareketleri ustaca ve çevikti. Reseng yere yuvarlanınca silahını düşürdü. Zayıf adam yere düşen silahı aldı. Reseng omzunu ovalayarak yerden kalktı. Adam silahı ona doğrulttu. Silahı tutuşu hiç de acemice değildi. Reseng om-

zundaki cepten bugün gelirken alışveriş merkezinden aldığı Henckel bıçağı çıkardı. Reseng'in elindeki bıçağı görünce adam pis pis güldü.

"Aptal mısın? Benim elimde silah var, görmüyor musun?"

"Mermin bitti ya... Sizin patron bir türlü söz dinlemiyor."

Adam silahı duvara doğrultup tetiği çekti. Silahtan boş sürgü sesi geldi. Adam silahı yere fırlattı ve takım elbisesinin içinden başka bir silah çıkarttı. Fakat kurusıkıya benziyordu. Bu sefer belinden bir bıçak çıkarttı. Komando birliğinde kullanılan bıçak.

Reseng, "Katile benzer mısın, asker misin?" diye sordu.

"Uzun süre askerdim" diye cevap verdi adam.

"O zaman asker olarak kalsaydın ya, vatanı ve aileni koruyarak şerefli bir şekilde!"

Zayıf adam bıçağı Reseng'in yüzüne doğrultarak, "Şeref karın doyurmuyor" dedi.

Reseng, adama doğrulttuğu bıçağı indirdi. Ardından yavaşça ona doğru yürüdü. Yürüyüşe çıkmış gibi rahat adımlarla. Adam, Reseng'in yüzüne doğru bıçağı savurdu. Reseng başını hafifçe sola oynatıp bıçaktan kurtulduktan sonra adamın sağ omzundan koltuk altına kadar bir yarık açtı. Adam elinden bıçağını düşürdü. Reseng onun yanına yaklaşp sağ böğrüne bıçağı hafifçe sapladı. Adam dizlerinin üstüne çöktü. Kafasını eğdi ama hiç inlemedi. Reseng adamın böğründen bıçağı çıkarttı. Ardından yere düşen silahı kılıfına yerleştirip bir mendil çıkararak bıçağı bulaşan kanı sildi. Reseng tekrar odaya döndüğünde avukat kendi kanında debelelenerek cep telefonu ile görüşüyordu.

"Kütüphanedeki herif. Defteri kaptırdım. Evet, evet şimdi yanımda. Ben yaralandığım için... Hayır, silahla vuruldum."

Reseng saçma bulmuş bir ifadeyle avukata baktı. Avukat Reseng'e göz ucuyla bakarak telefonu yavaşça bıraktı.

"Elinden ne uçan kurtuluyor ne de kaçan."

Reseng, masanın üstündeki çantasını omzuna asıp para çantasını da eline alarak birinci kata indi. Merdivenlerden aşağıya indiğinde şişman bir adam beyzbol sopasıyla bekliyordu. Sopalı adamın eli cüssesine yakışmayacak kadar çok titriyordu. Dikkatli bakınca adamın Hanca'nın ofisine gittiğinde girişte nöbet tutan, tombul sosise benzeyen koruma olduğunu fark etti. Reseng tombul sosise önce pis pis güldü sonra kafasını kaldırarak beyzbol sopasına baktı.

“Onunla beni mi dövmeyi planlıyorsun?” dedi Reseng. Tombul sosis yüzü kireç tutmuş şekilde beyzbol sopasına baktı. Reseng gülerek, “Hadi ama böyle bir şeyle adam dövme” dedi.

Tombul sosis olduğu yere çöküverdi.

Reseng kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Sokaktan çıkınca Mito'nun arabasını gördü. Arabanın penceresini tıklattı. Mito camı indirdi. Reseng sırtına astığı çantayı çıkarıp kadına uzattı.

“Bununla borcumu ödüyorum” dedi.

Mito çantanın fermuarını açıp bir defter çıkararak içine göz gezdirdi. Reseng avukattan kaptığı siyah çantayı kaldırdı. “Burada noktayı koyup Misa ile birlikte bu ülkeyi terk edersen bu parayı veririm. Yaklaşık üç yüz milyon *won*'muş” dedi.

Mito, “Aklımı çelmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu.

“Belki de.”

Mito, “Binsene” dedi.

Reseng hayır anlamında başını salladı. Mito, Reseng'in yüzüne bön bön bakıyordu.

“Oyalanma. Birazdan Hanca'nın itleri buraya akın eder.”

Mito ister istemez arabayı çalıştırdı.

Sonra gülerek “Yine görüşürüz. Kendine mukayyet ol. Şunu aklından çıkarma. Bu dünyada seni kurtarabilecek tek kişi benim” dedi.

Reseng, Mito'nun arabayla sokaktan çıkışını öylece izledi. Saçma gelse de birden yalnızlık hissetti. Cebinden bir sigara

çıkarak yakıtı. Ormandaki kulübede sadece bir ay kalmıştı ama şehrin ışıkları yabancı ve baş döndürücüydü. Hanca yakında hafiyeleri ile suikastçıları salacaktı. Birden artık nereye gideceği hakkında akıl yürütemedi.

Caddede yürüdü. Çanta ağırdı. Çantanın küçük tekerlekleri asfaltın üstünde dönerken gürültülü bir ses çıkarıyordu. Uyuşturucu poşetini elinde sıkıca tutarak, "Bu uyuşturucu biterse hayatımdaki her şeyi kaybederim" diyen sıska Alman evsizin röportajı aniden aklına geldi. Muhabir, "Peki ailerle arılar aşıların?" diye sormuştu. "Onları kaybedeli çok oldu. Umutmuş, aşkmuş, her şeyi."

Onları kaybedeli çok oldu... Reseng sıska Alman'ın sözlerini mırıldandı. En azından parası olduğu için şanslı olduğunu düşündü. *Bu gerçekten bir şans mı ki?* Reseng kendi kendine sordu. *Şans tabii ki, şans olmaz olur mu?* Reseng'in içindeki diğer ses cevap verdi.

Bu parayla ülkeyi terk edebilirdi. Çünkü elinde üç yüz milyonun olduğu bir çanta vardı. Yeterli değildi fakat yetersiz de değildi. Sahte pasaport çıkartıp İnçon ya da Busan'dan kaçakçılık yapan bir gemiye binip dünyanın öbür ucundaki Meksika çöllerine kadar sürüklenerek, yudum yudum tekilasının tadını çıkartarak huzur içinde yaşlanabilirdi. Kimse Reseng'i tanımadığı, geçmişinin onun peşine düşmeyeceği kadar uzaklara gider, o ülkenin dilini çat pat öğrenir, kendine yeni bir isim koyar, yerli bir kadınla evlenerek çocuk sahibi olur ve bileğinin gücüyle çalışarak yeni bir hayata başlayabilirdi.

Gerçekten yapabilir miyim? Reseng boşluğa bakarak güçsüzce kendine sordu. Kafasını kaldıınca şehrin ışıkları bıçak saplarmışçasına gözlerini kamaştırdı. Gözleri acıdı. Birden halsizlik bastırdı ve dizlerinin bağı çözülde. Sürükleyerek götürdüğü siyah çanta, omzuna astığı silah ve bıçak oldukça ağır geliyordu. Belki de bu halsizliği ne bıçak, ne si-

lah ne de çanta yüzündendi. Elini kaldırarak bir taksi çevirdi. Saçları kırlaşmış taksi şoförü nereye gideceksin dermişçesine Reseng'e baktı. Reseng, "Seul istasyonuna gidelim" dedi.

Reseng istasyonun merdivenlerinden yukarı çıktı ve bilet gişesinin üstündeki tabelada yazan sayısız şehir ismine baktı. Fakat çoğu yabancı gelen şehir isimlerinin olduğu zaman çizelgesine bir saat boyunca baksa da nereye gideceğini bilemedi. Gideceği yere karar vermek şöyle dursun kendisinin neden orda durup dikildiğini bile anlayamıyordu. Tren istasyonundan dışarı çıktı. Tren saatine az kalmış yolcular gitmeleri gereken yerlere gitmek için istasyon meydanında koşar adım ilerliyordu. Meydanda bir yerlerden kesintisiz bir şekilde Noel ilahileri duyuluyordu. Reseng, altgeçide inip metronun emanet kutusuna içi para dolu siyah çantayı koydu.

Altgeçidin bir köşesinde sarhoş evsizler birbirleriyle küfürleşerek itişiyorlardı. Birkaçı karton kutularla kendine paravan yapmış uyuyor, birkaçı da kuru *ramyon*'u meze yapmış *socu* içiyordu. Reseng evsizlerin kutu serip uzandığı köşede bir yere oturdu. Evsizlerden biri Reseng'e göz ucuyla bakarak yerden kalkıp yalpalaya yalpalaya yaklaştı. Ardından kâğıt bardağı ağzına kadar *socu*'yla doldurarak uzattı. Reseng evsizin yüzüne dik dik baktı. Sarhoş adam, hayatta küfreden yüz ifadesiyle gözlerini kısarak hâlâ kâğıt bardağı uzatıyordu. Reseng *socu*'yu içerek bardağı geri verdi. Adam, "Bir bardak daha içer misin?" der gibi bardağı tekrar uzattı. Reseng, "Hayır" anlamında elini salladı. Fakat hayatta küfreder gibi bakan adam sendeleyerek kendi yerine dönüp gitti. Midesi boş olduğundan içkinin etkisi bir anda tüm bedenine yayıldı ve içinde bir sıcaklık hissetti. Reseng birinin serdiği kartonların üzerine büzülerek uzandı. Altgeçidin girişinden soğuk bir rüzgâr esiyordu. Bir yerden Kurtuluş Ordusu'nun belli belirsiz çan sesleri duyuluyordu. Şık gi-

yimli kadınlar, bu kadar eğlenceli olan neyse, kıkırdayarak yanından geçip gittiler. Kadınların yüksek sesle kıkırdamaları hoşuna gitmişti. *Demek kadınların gülüşü her yerde aynı. Ha şu giden kadınlar, ha Mito, ha kütüphaneci şaşı kadın... Hepsi aynı gülüyor. Herhalde Afrikalı kadınlar da böyle gülüyordur.* Reseng dizlerini göğsüne doğru çekti ve yüzünü koltuğunun altına alarak sırtıttı. Evsizlerin yanına kıvrılarak geceyi geçirdi.

Reseng'in trene binip gittiği ilk yer Berber'in yaşadığı D. kasabasıydı. Reseng berber dükkânının kapısını yokladı. Kapalı olduğunu düşünmüştü ama açıktı. Dükkândan içeri girdi. Berber uzaklara dalmış gibi ışığı yakmadan boş boş oturuyordu. Reseng yanına oturdu. Berber önündeki aynadan ona baktı. Yüzünde sakin bir ifade vardı. Ne şaşkınlığın ne de öfkenin olduğu, yalnızca çaresizliğe düşmüş yaşlı bir berberin bitkin yüzü.

Berber alçak sesle, "Çok şükür, düşündüğümde daha iyi görünüyorsun" dedi.

Reseng başıyla onayladı. Rafta beyaz bir bohça bezine sarılmış urne vardı.

"Kızınız mı?" diye urneyi işaret ederek sordu.

"Karımın; cenazesi daha dün yapıldı." Berber donuk bir ifadeyle cevap verdi.

Reseng düşünceli bir şekilde başını salladı. Bir süre tek kelime etmeden yan yana oturdular. Berber bakışlarını kırmılatmadan ellerini dizine koymuştu, Reseng ise aynaya yansıyan kendi yüzüne bakıyordu. Reseng cebinden sigara çıkarıp ona ikram etti. Berber bir tane aldı. Reseng onun sigarasını yaktıktan sonra kendisi de bir tane yaktı.

Berber "Buraya gelme nedenini sormamın bir sakıncası var mı? Bence sadece arkadaşının intikamını almak için değil" dedi.

Reseng sigarasından uzun bir nefes çekti.

“Kızınız hasta olmasaydı yine elinize bıçak alıp kasaplık yapar mıydınız acaba?”

Reseng cevap vermek yerine soru sormuştu. Berber sigaradan bir nefes çekip usulca havaya üfledi.

“Bilmem, kendime o konuda pek güvenim yok” diye kendinden emin cevap verdi. Sonra başını Reseng’e çevirerek, “Sen olsan ne yapardın?” diye sordu.

“Yirmi iki yaşımıdayken büyük bir hata işlemiştim. Hepi topu yirmi iki yaşında olduğumdan daha toydum, acemi-ydim ve korkularım da çoktu. Ama bu bataкта böyle şeyler bahane olamaz. Bildiğiniz gibi tek bir hata katilin sonu olur. Yahut birisi onun yerine ölmek zorundadır. Bu sefer sizin yerinize genç Dalca’nın ölmesi gibi...”

Berber’in dudakları hafifçe kımıldadı.

“Bana gelince... Antrenör Amca benim yerime öldü. Benden milyon kat daha iyi bir adamdı. O zaman ben ne mi yaptım? Tabii ki kaçtım. Üstelik bir fabrikaya!” Reseng kendiyle dalga geçer gibi güldü. “Ondan sonra da kaçımaya devam ettim. Kendi hatamdan, Antrenör Amca’nın ölümünden, normal ve dürüst bir hayata başlayabilme fırsatından ve sevdiğim kızıdan kaçtım. Antrenör Amca bir keresinde şöyle söylemişti. *Gözlerini kapattığın an onları bir daha asla açamazsın.* Yani ben de gözlerimi kapadım. Çünkü Antrenör Amca’nın, hatta Çu’nun bile alt edemediği o azılı Berber’le karşı karşıya gelirim diye hep korktum. Ayrıca o andan itibaren hayatımda bir şey yitip gitti.”

“Bu senin bulduğun bahane mi?”

Berber iğneleyici bir tonda sormuştu. Reseng başını sallayarak onayladı. Berber koltuğun boyunluğuna kafasını yasladı ve uzun uzun tavana baktı. Parmak ucunda duran sigarasının külü yere düştü.

Sonra “Kızımı o kadın mı öldürdü?” diye sordu.

Reseng, “Doktorluk geçmişi olduğundan çok acı çekmemiştir” diye yanıtladı.

Berber kül tablasında sigarayı burarak söndürüp yerinden kalktı.

“Biraz bekle.”

Berber iç taraftaki odasına girerek elinde bir çantayla çıktı. Ardından çantayı açıp Çu’nun Henckel bıçağını çıkararak Reseng’e uzattı. Reseng bıçağı aldı. Keskin yüzünü iyice sil-di. Berber geçenki gibi Mad Dog’unu çıkardı.

Berber, “Hiç para almadan adam öldürdün mü?” diye sordu.

Reseng, “Hayır, hiç. Dün gece birkaç kişiyi hırpaladım ama ölmemişlerdir” diye karşılık verdi.

“Demek benim elimden ölecek son suikastçı sen olacaksın. Para almadan adam öldüren ilk suikastçı da ben.”

Reseng ceketini ve omzundaki deri silah kılıfını çıkararak askıya astı. Berber, Reseng’in kılıfındaki tabancaya bakarak Mad Dog bıçağının ucuna işaretparmağıyla dokundu. Reseng berber dükkânının ortasında dikildi. Berber ağır adımlarla yaklaşıp Reseng’in önünde durdu. Reseng bıçağın ucunu onun yüzüne doğrulttu. Berber başını bir defa salladı ve elindeki bıçağı Reseng’in yüzüne doğru savurdu. Reseng yüzünü hafif çevirerek bıçaktan kaçındı. Berber tekrar Reseng’in boğazına doğru bıçağı savurdu. Reseng kendisine doğru gelen bıçaktan sakınmak için onun kolunu hafifçe kesti. Berber’in bıçağı yana doğru kıvrılınca Reseng’in sağ yanağını kesip geçti. İkisi de birer adım geri çekildiler. Berberin kolu kanamaya başladı. Reseng sol eliyle sağ yanağına dokundu. Eline kan bulaştı.

Berber, kolundan bileğine kadar inen kanı silerek, “Epey ilerletmişsin” dedi.

“Yatakta yatarken günde binlerce kez seni düşündüm çünkü.”

Berber gülerek, “Yatakta ha...” dedi.

Reseng tekrar duruşunu düzelitti. Berber geçen seferki gibi bıçağı arkasında saklayarak olduğu yerde rahatça diki-liyordu. Eski bir çalar saatten tekrar ses gelmeye başladı.

Reseng'in ayakkabısının dükkânın döşemesine vuran kayışı da duyuldu. Ansızın kulağına su sesi gelir gibi oldu. Çakılların üzerinden akan serin bir su sesi... O derenin kenarında uzanmış olsa da artık fark etmez diye düşündü. Hadi saldır, ne duruyorsun, saldır sana, dercesine, rüzgârda ağaç dallarının hareketi gibi Berber'in bedeni de önce soldan sağa, sonra tekrar sağdan sola doğru ağır ağır sallanmaktaydı. Reseng tüm gücüyle bıçağı Berber'in boğazına uzattı. Berber böyle bir hamleyi bekliyormuşçasına geri adım atarak sol eliyle bıçağı itti ve bıçağını onun böğrüne sapladı. Reseng Berber'i bıçak tuttuğu elinden kavrayarak böğrüne saplanan bıçağı dibine kadar itti. O an Berber şaşkın gözlerle Reseng'e baktı. Reseng bıçağıyla onun boğazını sertçe kesti. Berber kendinden geçmiş bir halde öylece kalakaldı. Reseng önünde duran koltuğa yaslandı. Berber eliyle boynuna dokundu. O an kanlar fişkırmaya başladı. Bir an karısının küllerinin olduğu urneye bakarak Reseng'e gülümsedi. Ardından dizlerinin üzerine çöktü ve başı göğsüne düştü.

Reseng koltuğa oturup sırtını yasladı. O anda tüm bedene bir sızı yayılmaya başladı. Başını eğip böğründe saplı bıçağı baktı. Bıçağın saplandığı yerden sızan kan, gömleğini ıslatıyordu. Bıçağı çıkarırsa daha çok kan fişkıracaktı. Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Ardından sigara dumanını, iç çeker gibi aynaya doğru üfledi. Diz çökmüş ve başı göğsüne düşmüş Berber'in görüntüsü aynaya yansiyordu. Sanki geçmişteki tüm günahlarına tövbe ediyormuş gibi görünüyordu. Duvar da asılı çalar saat 8.40'ı göstermekteydi. Reseng sigarasını yarıya kadar içip cebinden telefonunu çıkararak tuşladı. Telefon yaklaşık on kez çaldıktan sonra Kıl Yumağı yarı uyukulu bir sesle açtı.

Kıl Yumağı sinirli sinirli, "Saat sabahın sekizi, bu Kıl Yumağı için gece yarısı demektir" dedi.

Reseng, "Buraya gelmen gerekiyor. D. kasabası, postane-

nin karşısındaki berber dükkânı. Küçük bir kasaba olduğundan bulabilirsin. Bir ceset ve bir urne var. Cesedi tamamen yakıp urnedeki kemik tozlarıyla karıştırıp uygun bir yere serpersen sevinirim. Büyük bir özenle” dedi.

Kıl Yumağı hâlâ uykusunu açamamış sesiyle “Kim ki?” diye sordu.

“Berber.”

Kıl Yumağı yutkunarak “Orada olacak mısın?” diye sorguladı.

“Hayır, olmayacağım. Kapıyı kilitleyeceğim, gelince kafana göre açarsın.”

Reseng telefonu kapatıp aynadaki yüzüne baktı. Sağ yanağındaki yara kanıyordu. Reseng eliyle kanı sildi. *Ne değişti ki?* Reseng aynadaki yüzüne sordu. Aynadaki yüzü onunla alay ederek yavaşça başını salladı. Keyifsizce gülerek sigarasından bir firt çekip boşluğa üfledi. Koltuktan kalkınca böğründen çıkan kan bıçağın üzerinden yere damlamaya başladı. Kül tablasına sigarayı bastırarak söndürdü ve raftan iki havlu çekti. Havlunun birini lavoboda ıslatarak kanı temizledi ve kuru havluyu katlayarak gömleğinin içine sıkıştırıp yarasını kapadı. Yüzünü buruşturup başını tavana doğru kaldırarak derin derin iç çekti. Tekrar koltuğa oturdu ve cüzdanından Hanca’nın kartvizitini çıkarıp onu aradı. Hanca ikinci çalışta telefonu açtı.

Reseng, “Sanıyorum avukatından 300 milyon olayını duymuşundur. Parayı iyi saymalısın” dedi.

Telefonun öbür ucundaki Hanca bir süre hiçbir şey demedi. Kısa bir süre sonra konuşmaya başladı.

“Hiç, bir timsahı tamamen yutan bir anakonda gördün mü? Sindiremez. Sonunda karnı yırtılıp ölür” dedi Hanca sinirden küplere binmiş halde.

Reseng, “Benim sindirim sorunum için endişelenmene gerek yok. Sana üç gün veriyorum. Üç gün sonra başka birileri-

ne daha ucuza satarım. O zamana kadar uslu uslu parayı hazırla. Boşuna itlerini salıp ortalığı birbirine katma. Sözlerimi aklından çıkarma” diyerek telefonu kapattı.

Berberin kanı yerde biriktiği için lavabo tarafına akıyordu. Reseng askıdan silah askısını alıp taktı ve ceketini giydi. Ama ceket dışarıya sarkan bıçağı gizleyemiyor gibiydi. Askıda Berber’in eskimiş paltosu duruyordu. Reseng bir süre tereddüt edip paltoyu giydi.

Dükkânın kapısını kilitledi ve yürümeye başladı. Beş adım kadar attıktan sonra arkasına dönerek kanın damlayıp damlamadığını kontrol etti. Kan izi yoktu. Reseng böğrüne koyduğu havluyu sıkıca bastırarak D. kasabasından dışarı yavaş yavaş yürümeye başladı. Ama daha kasabadan çıkamadan başı dönmeye başladı. Her adım attığında böğründe korkunç bir acı hissediyordu. Daha kötüsü, acı yüzünden eğildikçe bıçağın üzerinden dökülen kan damlaları toprak yola düşüyordu. Ayakkabısını apar topar toprağa sürterek kanı silmeye çalıştı. Bu şekilde uzun süre dayanamayacak gibiydi. Durdu ve etrafına baktı. Kasabanın çıkışında iki katlı eski bir bina da bir klinik vardı. Oraya doğru ilerledi.

Küçük ve eski bir klinikti. Daha erken olduğundan mı ya da zaten küçük bir kasaba olduğundan mı, klinikte tek bir hasta yoktu. Hemşire kısa süreliğine yerinden ayrılmış gibiydi. Kapısı yarıya kadar açık muayenehanede yetmiş yaşlarında görünen yaşlı bir doktor vardı. Doktor, “Ulan geri zekâlı, neden o kartı aldın? Bir bok yedin şimdi onu sıçsan iyi edersin” diye küfürler savurarak internetten Go-Stop oyununu oynuyordu. Reseng tabancayı çıkarıp muayenehaneye girdi.

Reseng saygılı bir şekilde “Sadece kanı durdurursanız giderim. Polise ihbar etmezseniz kimsenin burnu bile kanamaz” dedi.

Yaşlı doktor gözlüğünü burnunun ucuna getirip onu baş-

tan ayağa süzdü. Reseng paltosunu biraz açarak yarayı gösterdi. Yaşlı doktor yerinden kalkıp ona doğru yavaşça yürüdü ve üzerindeki eski paltoyu kıvrıyarak yaraya bir göz attı.

“Üstündekini çıkarıp bu tarafa gel.”

İhtiyar doktor çenesiyle muayenehanenin köşesindeki yatağı işaret etti. Reseng, üstündekini çıkarıp askıya astı.

İhtiyar doktor Reseng’in omzundaki tabanca kılıfına bakarak “Onu da çıkarman gerek” dedi.

Reseng tabanca kılıfını da çıkarıp astı. İhtiyar doktor şırınga, birkaç ilaç şişesi, makas, tentürdiyot, gazlı bez, sarı bezi gibi tedavi malzemelerini tekerlekli cihaz sehпасına rastgele koyup ameliyat eldiveni taktı. Bu malzemeler, bıçağın derince açtığı yarayı tedavi etmek için yetersiz görünüyordu. Reseng başka çare yokmuşçasına yatağa uzandı.

“O silahı bana doğrultmaya devam mı edeceksin?” İhtiyar doktor, makasla Reseng’in gömleğini keserken sordu. Reseng doğrulttuğu silahı aşağı indirdi. İhtiyar doktor gazlı beze alkol dökerek yaranın etrafını sildi ve şırıngayı ilaç şişesine soktu.

“Narkoza gerek yok.”

İhtiyar doktor, “O zaman çok acı çekersin” dedi.

Reseng’in sözünü kale almadan şırıngayı bastırıp birkaç damla akıttıktan sonra yaraya enjekte etmeye niyetlendi. O sırada Reseng silahını kaldırıp doktora doğrulttu.

Reseng sertçe “Narkoza gerek olmadığını söyledim ya. Ağrıkesici de istemez” dedi.

İhtiyar doktor, Reseng’in suratına dik dik baktı.

“Bu, antibiyotik.”

Reseng çekingen bir ifadeyle silahı indirdi. Yaşlı doktor iğneyi yaptı. Ardından iki dakika boyunca hiçbir tedavide bulunmadan Reseng’in yüzünü izledi. Reseng şüpheli gözlerle yaşlı doktora sordu, “Antibiyotik değildi, değil mi?”

Yaşlı doktor pişkin bir ifadeyle, “Bilmem ki, ilaç şişelerini karıştırdım galiba” diyerek espri yaptı.

Reseng, bir an bu yaşlı doktorun konuşma tarzının İhtiyar Rakun'ununkiyle çok benzer olduğunu düşündü. Keyifsiz bir kahkaha patlattı. Ardından uykuya daldı.

Aralık ayının güneşi hastane odasına sızıyordu. Reseng, yüzüne vuran güneş ışığıyla irkilerek gözünü açtı. Serum, şişesinden hızla damlıyordu. Reseng olağan gücüyle yataktan kalktı. Tişörtü de pantolonu da ortalarda yoktu. Üzerine mavi çizgili paspal bir hasta kıyafeti giydirilmişti. Karnına sımsıkı sarılan bandajın yan tarafından kan sızıyordu. Reseng bileğine geçirilmiş serum iğnesini çıkarıp askıdaki paltoyu giydi. Hastane odasının kapısını açıp çıkınca iğne odasından hemşire ile yaşlı bir kadının gülüşünü duydu. İhtiyar doktor yine odasında internetten Go-Stop oynuyordu. Reseng muayenehaneye girdi. Bilgisayar ekranına bakmakta olan doktor, ona göz ucuyla baktı ve "Uyandın mı?" diye sordu.

Reseng başını eğerek selam verdi. Sonra "Neden beni ihbar etmediniz?" diye sordu.

"Senin gibileri ihbar edersem başım belaya girer. Böyle bir belanın üstesinden gelebilecek yaşta değilim. Şimdi mi gidiyorsun?"

Reseng başını salladı.

"Sağlık sigortasından yararlanamayacağını biliyorsun değil mi?"

Reseng tebessüm etti. Mizah anlayışı güçlü bir ihtiyar, diye düşündü.

"Her şey için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere bu iyiliğinizi mutlaka ödeyeceğimi söylemek istiyorum ama açıkçası böyle bir fırsat olur mu bilmem."

Yaşlı doktor masanın altında duran alışveriş çantasını çıkartıp Reseng'e uzattı. Çantanın içinde Reseng'in silahı, bıçağı, deri silah kılıfı ve Berber'in Mad Dog bıçağı vardı. Yaşlı doktor Reseng'in paltosuna işaret ederek, "O paltonun sahi-

bini tanıyorum. Saçımlı orada kestirirdim” dedi. Reseng alış-veriş çantasına elini uzatmışken bir an duraksadı.

Reseng, “Yakın arkadaş mıydınız?” diye sordu.

Yaşlı doktor, “Pek değil. Benim gibi kültürlü bir entelektüelin o âlemdeliklerle yakın olması için bir neden yok. Bazen saçımı kestirirdim, birkaç defa da baduk oynamışlığımız var. Her neyse açtığı bıçak yarasına bakılırsa seni öldürmeyi baştan beri düşünmüyordu herhalde” dedi.

Reseng bir an boşluğa düşmüş gibi baktı ve yavaşça başını salladı. Yaşlı doktor, artık senin için yapacağımı yaptım der gibi sandalyesine oturup bilgisayara döndü. Reseng ona selam verip muayenahaneden çıktı. Hemşire, veznenin önünde yaşlı bir kadına bir şeyler açıklıyordu. Yaşlı kadın klinikten dışarı çıkınca Reseng cüzdanını çıkardı.

Hemşire, “Ne çabuk taburcu oluyorsunuz” dedi.

Reseng başını salladı. Hemşire tedavi masraflarını hesaplamak için klavyeyi tuşladı. Reseng cüzdanından on tane yüz bin *won*’luk banknot çıkarıp veznenin üzerine koydu. Hemşire klavyeyi tuşlamayı bırakıp paraya baktı.

Reseng, “Tedavi ücreti, bu paspal hasta kıyafeti ile bugün beni gördüğünü unutmanın ücreti. Yetmez mi?” diye sordu.

Hemşire aptallaşmış bir ifadeyle Reseng’e bakakaldı. Reseng cüzdanındaki yüz bin *won*’luk banknotlardan beş tane daha çıkarıp vezneye koydu. Sonra klinikten ayrıldı.

Seul istasyonuna vardığında gece olmuştu. Reseng emanet kasasını açıp bıraktığı para çantasını epey bir süre izledi. *Bu parayı alıp buralardan gidersem rahat yaşayamaz mıyım? Hindistan, Brezilya, Meksika, Papua Yeni Gine, Venezuela, Filipinler, Yeni Zelanda, Çekya...* Bir kez bile gidip görmediği ülkelerin isimleri zihninde canlandı. Reseng saçmaladığını bile bile, “Venezuela’da güzel kadın da çokmuş” diye anlamsızca mırıldandı. Şu an kaçabilmesi için son fırsattı. Üç gün geçince Mezbaha’nın tüm katilleri ve hafiyeleri Reseng’in peşinden geleceklerdi.

Altgeçidin bir köşesinden birinin haykırışı duyuldu. Reseng başını çevirip o tarafa baktı. İki evsiz güçsüzce birbirlerini itip kakarak kavga ediyordu. Onun yanında, geçen sefer kâğıt bardakla içkiyi Reseng'e uzatan hayata küfreden ifadeli adam bu gece de aynı yerde içki içiyordu. Adamın sahip olduğu şeyler, soğuk yüzünden rastgele kat kat giyinmiş aşırı pis kıyafetler, rüzgârın ve zeminin soğuşunu engellemek için serilmiş karton kutular ve bir şişe *socu*'dan ibaretti. *Cidden hayatı berbat mıydı ki?* Muhtemelen öyleydi. Yine de her şeyden vazgeçmişe benzeyen suratının bir yerlerinde huzur vardı.

Reseng para çantasını açıp bir milyon *won*'luk on deste çıkararak alışveriş çantasına koydu. Ardından çantanın fermuarını kapatıp yanında bulunan emanet dolabına, bu sefer uzun bir süreliğine koyarak kilitledi. Emanet dolabının anahtarını elinde sıkıca tutup altgeçitten çıkarken, hayat neden böyle ifadeli adam Reseng'e dik dik baktı.

"Bin *won* ver de bir *ramyon* alıp yiyeyim." Adam dobralıklarla para istedi.

Reseng adamın gözlerinin içine baktı. Adam onu tanıyamamış gibiydi.

"Vermeyeceksen öylece git. Dik dik bakarak adamı küçümseme. Siktir git! Biz dilenci değiliz ya!"

Ne komik bir herifti. Demin dilendikten sonra şimdi de kendisinin dilenci olmadığını söylüyordu. Bu ne anlama geliyordu? Açıkçası hiçbir anlamı da yoktu. Rastgele yaşanmış bir hayat gibi rastgele söylenmiş bir söz olmalıydı.

"Ne? Ne? Ne diyorsun sen? Niçin küçümsüyorsun? Niçin insanları küçümsüyorsun? Zoruna mı gitti? Zoruna gittiyse hadi vur, vursana!"

Adam kavga edelim, der gibi Reseng'e meydan okudu. Reseng bakışlarını adamın yüzünden çekip yere yapışmış sakızı ayakkabısıyla ezdi. Hayat neden böyle der gibi bakan adam "Sikeyim senin küçümsemeni" diye kendi kendine homurda-

narak, kâğıt bardağa doldurduğu *socu*'dan bir yudum aldı. Reseng alışveriş çantasından bir milyon *won*'luk beş deste çıkarıp adamın önüne fırlattı. Adam şaşkın gözlerle ona baktı.

Reseng "Bununla en azından bir şeylere başla. İçip içip yollarda donarak tahtalıköyü boylamadan önce" dedi.

Adam önündeki beş milyon *won*'u kendisine verdiğine inanmadığından olsa gerek, gözlerini fal taşı gibi açmış elini bile sürmüyordu. Bu adam yeniden bir şeylere başlayabilir mi ki? Muhtemelen hayır. Sadece bir süre içki parası kaygısı olmadan felekten birkaç gün çalacaktı. Sonuçta parası tükenecek, sonuçta aynı çöplüğe geri dönecek ve sonuçta sarhoş bir halde donarak ölecekti. Üşüyerek, acınası halde, koşmuş vaziyette ve aynen bu yerde... Reseng adamı arkasında bırakıp yürümeye başladı. Adamın "Teşekkür ederim efendim, teşekkür ederim. Sizin gibi kişiler mutlaka cennete gidecek" diye zırvaladığını duydu.

Reseng Seul istasyonundan meydana çıkıp, bir sigara yaktı. Boğazından geçen sigara dumanı cam parçacıkları gibi keskindi. Ağrıkesicinin etkisi geçtiğinden midir, böğrü hafif hafif ağrımaya başlamıştı. Aralık ayının ayazı yarısını daha da acıtıyordu. Reseng sol eliyle böğrünü tutarak meydanın bir köşesine oturup nefesini toparladı. İnsanlar yan gözle onu süzüp geçiyorlardı. Kurtuluş Ordusu gönüllüleri meydanın tam ortasında çan çalıyordu. Reseng toprağın üzerine yazı yazar gibi sigara izmaritini zemine sürterek kendi ismini Çince karakterlerle yazdı. 來生 – Sonraki Hayat. İsmi yazdıktan sonra "Venezuela" diye de yazdı. O an Venezuela'nın nerede olduğunu merak etti. Kafasında dünya haritasını döndürerek Venezuela'yı ararken kendi kendine sııttı. Reseng sigara izmaritini yere atarken mırıldandı. *Deli herif*. Reseng çömeldiği yerden kalkıp taksi durağına giderek en öndeki taksiye bindi.

Kütüphanenin kapısını açtığında içerisi tıpkı bompa pat-

lamış gibi yerle yeksan olmuştu. Binlerce kitap yerlere dağılmış, birkaç tane kitaplık da tamamen devrilmişti. Kütüphaneci masasının orada duran çeşitli kutular ve çekmeceler gelişigüzel fırlatılmıştı. Reseng kütüphanenin ortasından geçerek İhtiyar Rakun'un çalışma odasına yöneldi. Kütüphanenin bodrum katına inilen kitap rafının arkasındaki gizli kapı ardına kadar açıldı. Yere düşen ansiklopedi ciltlerini alıp kitaphğa yerleştiren İhtiyar Rakun, çalışma odasına giren Reseng'e göz ucuyla baktı.

Reseng, "Hanca mı yaptı tüm bunları?" diye sordu.

İhtiyar Rakun, "Ya ne sandın! Yabandomuzu sürüsü falan mı saldırmış sence?" dedi zoraki bir rahatlıkla.

Yabandomuzu sürüsü tarafından saldırıya uğramak daha iyi olurdu. Doksan yıl boyunca kimse kütüphaneye böyle girip ortalığı birbirine katmamıştı. Geçtiğimiz doksan yıl boyunca bu kütüphane, bu ülkenin en büyük güçlerinin kaynağı, bütün önemli suikastların arka planı ve kiralık katillerin, komplocular ile suikastçıların tapınağı gibi olmuştu. Ya Hanca'nın acelesi vardı ya da artık İhtiyar Rakun ile kütüphaneye formalite de olsa saygı göstermeye üşenmişti.

"Hanca ne zaman geldi?"

İhtiyar Rakun dalga geçercesine, "Dün gece geldi. Reseng beyimiz nasıl bir muhteşem işe imza attıysa artık, Hanca dün gece kendinde değildi. Bir tehditler savurdu, bir ricada bulundu ve tekrar tehditler savurdu..."

Reseng yerdeki ansiklopediyi kaldırdı.

İhtiyar Rakun, "Neden buraya geldin? Hanca'nın gözü kan bürümüş itleri seni ararken..." diye sordu. Dalga geçermiş gibi sorsa da aslında ses tonunda endişe vardı.

"Buraları terk etmeden önce en azından bir veda etmeliyim diye düşündüm."

"Terk etmeden önce mi? Ölmeden önce değil yani?"

Reseng İhtiyar Rakun'un sorusunu yanıtlamayıp elindeki ansiklopediyi numarasına göre olması gereken rafa yerleştirdi. İhtiyar Rakun koltuğa oturup bir sigara yaktı. Ardından eliyle ona oturmasını işaret etti. Reseng karşısına oturdu.

"O kadın yüzünden mi?"

Reseng yüzünden alevler çıkarcasına "Kim öyle söyledi? Hanca mı?" diye sordu.

"Ölmeden birkaç gün önce Conğan söylemişti. Senin şahane bir kadına kapıldığını."

"Öyle değil. Conğan, o herifin çenesi düşük olduğu için hiçbir şey bilmesede ağzı her yere yetiştiriyor." Afallayan Reseng abuk sabuk bahaneler öne sürdü.

"O her yere yetişen, düşük çeneyi gerçekten özledim. O herif olmadığı için dünyada neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok." İhtiyar Rakun sigarasının dumanını üfleyerek keyifsizce sırttı.

O sırada Reseng, İhtiyar Rakun'un omzunun üzerinden masanın üstüne indirilmiş silah kutusunu gördü. Muhtemelen içinde neredeyse antikaya dönmüş 38 kalibre bir Smith & Wesson vardı. Reseng'in çocukken içindeki silahla oynarken İhtiyar Rakun'a yakalanıp azar yediğinden beri hiç görmediği bir kutuydu. O an Reseng'in zihnindeki sis perdesi aralandı ve son birkaç gündür yaşadığı olaylar tüm çıplaklığıyla gözünün önüne geldi. Bubi tuzağının teline dokunan soğuk ve sefil bir duygu Reseng'in kalbini delip geçti. Kendini yüzgeci yırtılmış bir balık gibi hissetti. İhtiyar Rakun, Reseng'in gözlerinin içini okudu ve konuşmaya başladı.

"İnsanlar benim gibi kötülerin cehenneme gideceğini düşünür. Ama kötüler cehenneme gitmez. Zaten burası cehennemdir. Zihinde tek bir umut ışığı olmadan her an karanlıkta yaşıyor olmak cehennemden farksızdır. Ne zaman hedef alınacağım, katil ne zaman gelecek diye sürekli korkudan titre-

yerek. Gerçek cehennem, cehennem olduğunu bile bilmeden sürekli korku içinde yaşamaktır.”

İhtiyar Rakun, sigara dumanını tekrar uzun uzun üfledi. Reseng başını öne eğdi. İkisi bir süre hiçbir şey konuşmadan yerlerinde oturdular. Yaşlı adam, sigarasını kül tablasında söndürüp paketten bir tane daha çıkardı ve yaktı.

“Kitaba ihtiyacın olduğu için gelmedin mi?” diye sordu.

Reseng, “Hayır” diyerek sertçe inkâr etti.

İhtiyar Rakun, ister öyle olsun ister olmasın fark etmez dercesine başını salladı.

“Beni takip et.”

İhtiyar Rakun yerinden kalkarak çalışma odasından dışarı çıktı. Reseng gayriihtiyari onun peşinden gitti. İhtiyar Rakun batı tarafındaki kitaplık rafından bir kitap çıkardı. Köpek Kütüphanesi’deki binlercesinden biri olan, sıradan bir kitaplıktı. Herkesin görebileceği, on yaşındaki çocuğun bile uzanabileceği bir yerdeydi. Mito’nun söylediğinin aksine ne deri bir cildi vardı ne de İncil’e benziyordu. Kütüphanedeki binlerce kitaptan hiçbir farkı olmayan bir kitaptı. İhtiyar Rakun elinde kitapla kütüphaneye şöyle bir baktı.

“Kitaplar olduğu için bu dünya daha mı mutlu oldu acaba? Hiç zannetmiyorum. Doğru düzgün şeylerin hepsi kitapların dışında çünkü.”

İhtiyar Rakun kitabı Reseng’e uzattı. Şaşkın Reseng, ona dik dik baktı.

“N’apmamı istiyorsunuz?”

“Sana kalmış. İster o kadına ver, ister yak, ister sat ya da kalan sayfalarını kullan. Alt tarafı bir kitap zaten.”

İhtiyar Rakun’un uzattığı eli hafiften titriyordu. Kitap ağır görünüyordu. Reseng kitabı almakta tereddüt etti.

“Hep merak etmişimdir. Bana vermiş olduğunuz isim, bu hayatın zaten mahvolmuş, bari sonraki hayatında daha mutlu ol anlamına mı geliyor?” diye sordu.

Bu soru karşısında İhtiyar Rakun kahkahayı patlattı.

"Senin isminde böyle mükemmel bir anlam gizlendiğini hiç bilmiyordum."

Yaşlı adam hâlâ gülüyordu, kitabı onun çenesine kadar uzattı. Reseng titreyen ellerle kitabı aldı.

"Geri dönme. Kaçmak da son derece cesaret gerektiren bir iştir. Ben hayatım boyunca bu cehennemden çıkamadım. Benim gibi sakat biri için hiçbir şey bilmeden bu kütüphaneye ilk girdiğim zamanlar cennetmiş meğerse. Ama asla senin için değil."

İhtiyar Rakun sözlerini bitirip kitaplkların arasından aksayarak çalışma odasına girdi ve kapıyı kapattı. Reseng, sımsıkı kapanmış olan çalışma odasının kapısına bir süre bakakaldı. Hep kapalı olan bu kapı nedense bugün hiç alışılmadık bir şekilde sapasağlam görünüyordu. Reseng gözünün ucuyla arkasına bakarak kütüphaneden çıkıp yürümeye başladı. Sürekli çalışma odasından silah sesi gelecek gibi hissetti.

* * *

Ormana çıkan yolda kar vardı. Yağan yoğun kar yüzünden ormandaki dar yol pamuk şekeri gibi kabarmıştı. Karlı yolda ayağı her kaydığında böğründeki yara sancıyordu. Reseng kol saatine baktı. Gece yarısı saat üçtü. Karanlık derindi. Derin karanlıkta karlı yol daha bir aydınlıktı. Karlı yolun üstünü kaplayan ağaç gölgeleri yaralı birinden akan kan lekeleri gibi görünüyordu.

Reseng bahçenin giriş kapısına vardığında hemen giremedi ve bir sigara içerek evin etrafında dolandı. Bir tek Mito'nun çatı katındaki odasının ışığı açıktı. Tek başına yanan o ışık, memleketin kıyısındaki bir deniz feneri gibi sıcak göründü. Çalmadığı halde sanki bekleniyormuş gibi kapı

açıldı. Mito bir eliyle kapının kolunu tutmuş Reseng'e bakıyordu. Reseng sigarasını söndürüp içeri girdi. Mito hiçbir lafetmeden kapıyı kapattı.

Reseng'in yattığı salonun cam kenarındaki yatakta Misa uyuyordu. O eskimiş oyuncağı ayıcık Pooh'a sımsıkı sarılmış, artık iyice bollaşmış –normalde büyük mü geliyordu yoksa kız giderek zayıflıyor muydu?– fil desenli pijamalarıyla Misa uyumaktaydı.

Reseng, "Bu yatak aslında Misa'nın mıydı?" diye sordu.

Mito, "Hayır, misafir yatağı. Ama gittiğin günden beri Misa orada uyuyor" dedi.

Reseng yatakta uyuyan Misa'nın yüzünü seyretti. Gözleri kapalı kızın solgun teninde birkaç kılcal damar belirmişti. Reseng eliyle alnına dokundu. Reseng'in soğuk eli yüzünden mi, Misa biraz kıpırdandı.

"Neden kardeşime elini sürüyorsun?" Mito, Misa'yı uandırmayacak şekilde alçak bir sesle sordu.

"Çok güzel olduğu için" diye cevapladı Reseng.

Mito tabii ki öyle dercesine gülümseyerek başıyla onayladı.

"O zaman ben de güzelim demek. Misa ve ben aynı anne ve babadan iki kız kardeşiz çünkü."

Reseng saçma gelmiş gibi bir ifadeyle Mito'ya baktı.

"Senin odanda ayna da mı yok."

Mito sırtarak eliyle çatı katını işaret etti.

"Yukarıya çık. Ben içecek bir şeyler hazırlayıp geleceğim."

Reseng ses çıkarmamaya dikkat ederek ahşap merdivenlerden yukarı çıktı. Çatı katındaki masanın üstü belge doluydu. Masanın altındaki birkaç kutuda da belgeler vardı. Reseng bazılarını karıştırırken Mito sıcak hurma yaprağı çayıyla odaya girdi.

Reseng, "Tüm bunlar da ne? Hanca ile savaşa mı hazırlanıyorsun?" diye sordu.

"Hanca mı?" Mito bıyık altından güldü. "Hanca ancak se-

nin gibi ufaklıklarla dövüşür. Bu gördüğün Mito biraz daha büyükleri muhatap alır.”

“Hanca’yı öldürmeyi düşünmüyor musun?”

“Senin gibi bıçaklayıp öldürecek değilim.”

“O zaman?”

“Onu yakalatıp hapse tıkacağım.”

Reseng hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle Mito’ya baktı.

“Ne de saf bir düşünce. Cidden kanunların Hanca’yı yargılayacağına mı inanıyorsun?”

“Asla.”

“O halde?”

Mito masanın üstündeki belgelere göz gezdirerek “En azından harekete geçmek zorunda kalarak yargılama taklidini yapacaklar. Seçim döneminde ört bas edemezler. İşin içinde hem para var hem defter; üstelik herkesin gözü üzerlerinde olacak. Ayrıca bir patlak verdi mi bir daha kimse durdurmaz. Ben onları köşeye sıkıştırmaya devam edeceğim. Önce azar azar, en sonunda tüm gücümle” dedi.

“Nasıl hapse tıkacaksın ki?”

Mito şaka yapar gibi “Olabildiğince gürültülü, olabildiğince fazla insanın gözü önünde hapse tıkmak iyi olur. Kameraların çekeceği sayısız insan televizyonda canlı yayına çıkarsa başka birşey yapmaya gerek bile kalmaz” dedi.

“Ne de güzel hayallerin varmış ya. Hanca gibi bir tilkinin öyle kendi ininden çıkacağını mı sanıyorsun?”

“Hanca’nın çıkmaktan başka çaresi yok. Ne de olsa defteri kaybettiği an canlı ceset olacak. Ayrıca Hanca’nın şimdi kurnazlık yapacak zamanı da yok. Bu zamanda dokuz kuyruklu tilki bile olsa ininden dışarı çıkmak zorunda.”

“Peki sen? Hanca ile alışveriş planlayan sen, nasıl paçayı kurtarmayı düşünüyorsun? Hanca’nın adamları bir arı sürüsü gibi etrafında dolanacak. O herifleri muhatap almak öyle masa başında kalem yuvarlamak gibi kolay olmaz. Hepsi idmanlı herifler.”

Mito önemsiz bir şeymiş gibi basitçe "Ben paçayı kurtarmayacağım ki" dedi.

"Paçayı kurtarmayacak mısın?" Reseng anlamamış gibi başını salladı.

Mito sandalyesini çekip oturdu.

"Kavga istiyorsan kaplanın inine girmelisin. Elbette Hanca ile benim sonumuz aynı olacak. Şu anda savcılık, bir çanta dolusu para, Hanca'nın müşteri defteri, Dr. Gang'in planları, ayrıca ülkenin en iyi cinayet komisyoncusu ve ülkenin en iyi komplocusu olan Dr. Gang'in yardımcısı hakkında soruşturma başlattı. Hay aksi, nedense endişelenmemiz gereken insan çok değil mi sence?"

Mito çok komikmiş gibi gülüyordu. Neresi komikti ki?

"Orada ölmeyi düşünüyorsun ha!"

"Savaşmadan ölmem."

"Sen sadece dışarıda ateş yakıp dumanıyla tuzak kursan da olur. Ne de olsa bu senin uzmanlık alanın."

"O tür tuzaklar sadece tavşan yakalarken işe yarar."

"Sen hapsi boylarsan kalan işleri kim yapacak?"

"Sumin yapar. Bilgi akışını kontrol edecek, gerekli istihbarat sızdırıp zamanı gelince olayı patlatacak. O işlerde Sumin benden daha iyi. Onun uzmanlığı bilgiyi yönetmek."

Reseng dalga geçer bir ifadeyle, "Demek öyle. Kütüphaneci şaşı kadın bir şeyleri düzenlemekte oldukça yetenekli. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Biri ahmak öbürü ondan da ahmak. Sizin bir tavşan bile yakalayabileceğini zi sanmıyorum" dedi.

"Eğer yakalanırsam, Sumin duruma göre uygun miktarda istihbarat yayacak. Alakalı tüm heriflerin diken üstünde gerileceği miktarda, azar azar yayacak. Gazeteye veya televizyon kanallarına da gönderebilir, internet sayfalarında da kullanabilir. Yüzlerce veya binlerce kişiye e-posta da gönderebilir. E-posta açılınca adres kutusundaki herkese bir

e-posta kendiliğinden tekrar gidecek. O zaman on milyon belki de yüz milyon bu verilere ulaşacak.”

“İnternet virüsü gibi bir şeyin seni koruyacağını mı sanıyorsun?”

“Ana bilgisayarı bulmak zorunda oldukları için ne de olsa bir süre beni öldüremezler.”

Mito’nun yüz ifadesi ciddiye. Reseng arkasına yaslanarak ağzına bir sigara aldı.

“O zaman fidyeyi boşuna üç milyar diye sallamışım ya. Nasılsa o paranın hepsini savcılık yiyip yutacak.”

“Üç milyar mı?”

“Tabii ki, yedi yüz elli milyonu dört kişi bölüşürsek kimin dışının kovuğuna yeter ki?”

“Bu yüzden mi Hanca’ya üç milyar dedin?”

Mito huzursuz ve gergin bir ifadeyle ona dik dik baktı. Reseng mahcup olmuş gibi kafasını salladı. Mito’nun delici bakışları bir süre sonra yumuşadı.

Mito, “Gerçekten paylaşmayı düşünüyor muydun?” diye sordu.

Reseng olması gereken bu değil mi anlamında kafasını salladı.

Mito gülerek “Bu teneke kafadan çıkabilecek en iyi fikir” dedi.

Mito, hurma yaprağı çayından biraz içti. Ardından Reseng’in sigara paketine uzanıp bir sigara aldı. Sigara içerken masanın üzerindeki dağ gibi yığılmış belgelerden bir tanesini çekip anlamsızca aldı ve koydu.

“Buradaki tüm belgelerin her bir sayfası eksiksiz tarandı. Bizim bilmediğimiz bir perdenin arkasında bu dünyanın nasıl döndüğünü anlatan belgeler. Geçmişin tüm çirkin ve acımasız kavgaları yüzünden gerçekten sayısız insan ölmüş. Kimse bu ölümlerin içyüzünü bilmiyor. Arkadaşları, aileleri, daha da kötüsü kurbanın kendisi bile. Ben bu bilgi-

lerin dünyaya yayılmasını bile yarı başarı olarak görürüm. Ben ölsem de sonuçta bu belgeler binlerce, on binlerce kişiye ulaşmış olacak. Onların arasından yine cesur ve gözü kara olanlar çıkacak. Yine onların arasından birileri ön saflarda savaşıacak.”

“Senin gibi çılgın bir sürtüğün çıkıp da ön saflarda savaşacağını mı sanıyorsun?”

Mito cevap vermedi ama bir an düşüncelere daldı. Bir süre duraksadıktan sonra konuşmaya başladı.

“Kitabı getirdin mi?”

Reseng, “Hayır” diye kestirip attı.

“Bakmadın mı yoksa bulamadın mı?”

“Bodrum katında yok. İhtiyar Rakun ölmeden önce bulmak zor olacak. Gerçi öldükten sonra da bulmak zor. Kim bilir belki de senin söylediğin kuzu derisinden cildi olan bir kitap hiç var olmadı.”

Mito’nun yüzünde hayal kırıklığı vardı. Ancak yapılacak bir şey yok, der gibi masaya giderek çekmeceyi açıp çıkardığı zarfı Reseng’e uzattı.

“Bu ne?”

“Söz verdiğim gibi seni hayatta tutacak komplo. Ok yайдan çıktığı için bu şekilde alenen yaşayamazsın. Ölüp tekrar hayata dönmen gerek.”

“Ne zaman hazırladın?”

“En başından beri bu komplo vardı. Seni seçtiğim ilk andan beri.”

Mito zarfı uzattı. Komplocuların kütüphaneye gönderdiği zarflarla aynıydı. Reseng belgeyi zarftan çıkarıp üstünkörü okudu. Komplo bir otomobil kazasıydı.

“Orada yazıldığı gibi uslu uslu hareket etmen yeterli. Boşuna şımarıklık yapma ve istenilenin hepsini yap. Arabanda birkaç değişiklik yapman ve bir ceset koymak yeterli. Nereden ceset bulacağını biliyorsun değil mi?”

“Basmakalıp bir komploymuş.”

“İyi komplo sıradan olandır. Özel bir olaya özel güçler dahil olur. Sıradan bir olayı sıradan insanlar halleder.”

“Sence inanırlar mı?” diye sordu Reseng.

“Artık gerçekten yaşamak mı istiyorsun ne?”

Mito’nun yüz ifadesi alay ediyormuş gibiydi.

“İlla ölmemi gerektirecek bir sebep yok ki.” Reseng utanmış gibi bir ifade takındı. “Peki sen?”

“Ben, ne?”

“İlla ölecek misin?”

“Bu işi yapmazsam yaşamam için bir sebep yok.”

“Peki ya Misa?”

Mito bir süre tereddüt etti ve konuşmaya başladı.

“Ben Berber gibi biri değilim. Berber için kızı bahane olur ama benim gibi biri için Misa bahane olamaz. Bu dünyanın berbat bir yer olması insanların kötülüğünden değil. Herkesin kendine göre mantıklı bir hikâyesi ve bahanesi olduğu için. Fakat ben Misa’yı kullanarak kendimi kandırabilecek kadar duygusuz ya da aptal değilim. Basitçe konuşursak ben bu şekilde yaşayamam. Seninle hücrelerimiz farklı çünkü.”

“Bu zamana kadar hayatımda senin gibi biriyle tek bir kez karşılaştım. Sürüngen gibi soğuk biri... Soğuk çünkü bu dünyadan değil de kendinden nefret ediyor. Böyle biri asla başka biriyle içtenlikle yakınlaşamaz. Çünkü böyle biri kendisiyle bile yakınlaşmayı bilmez. İşte İhtiyar Rakun böyle biriydi.

Mito bir süre düşünerek başını salladı.

“Artık uyu. Misa’nın kendi yatağı boş.”

Başını çeviren Mito’nun yüzü epey yorgun görünüyordu. Yerinden kalkarken Mito, “Ben yakalanıp sen hayatta kalırsan Misa’ya göz kulak olur musun? Sadece güvenli olana kadar, Sadece beş sene. Yok yok, üç sene de yeter” dedi.

“Benim gibi bir katil parçasına şu melek gibi kardeşini mi emanet ediyorsun, aklın başında mı senin?”

“Sen benim bu dünyada Misa’dan sonra en iyi tanıdığım kişisin. Uzun zaman boyunca seni izleyip araştırdım. Ayrıca her şeyden öte Misa senden hoşlanıyor.”

Reseng tek bir kelime etmedi. Mito uzun bir süre onun cevabını bekleyip kendi odasına döndü. Reseng kadının çıkar-
dığı belgeyi üstünkörü okuyup sinirle tekrar zarfına koydu. Birinci kattaki Misa’nın odasına gidip yatağına uzandı. Yas-
tuğına, yorganına, çarşafına, her yere kızın kokusu sinmişti. Hepsi güneşte kurusun diye asılmış bebek bezi gibi hafif ve yumuşacıktı. Reseng gözünü kapar kapamaz uykuya daldı. Uzun zaman sonra tattığı hoş bir uykuydu.

Yanağında bir sıcaklık hissedince gözlerini açtı. Misa onun yüzüne bakıyordu.

Kız, “Uyandırdığım için kusura bakma” dedi.

“Önemli değil. Çok güzel uyumuşum. Saat kaç şimdi?”

“Öğlen iki. Birazdan bir yere gitmem gerek.”

“Nereye?”

“Japonya’ya. Uzak bir akrabam orada kaplıca işletiyor.”

Reseng yerinden kalktı. Pencereden baktığında Mito’nun kızın eşyalarını arabaya yüklediğini gördü. Sumin Misa’nın odasına girdi ve “Misacım, uçak saati yaklaştı” dedi.

Misa rica ediyor gibi, “Daha sonra sen de gel. Mito Ablam ile Sumin Abla gelirken mutlaka sen de birlikte gel. Çok güzel bir yer” dedi.

Reseng gayriihtiyari başını salladı. Misa sevincinden ne-
şeyle güldü. Sumin tekrar kol saatine baktı. Misa Reseng’e el sallayarak tekerlekli sandalyeyi itip dışarı çıktı. Reseng de onun peşinden gitti. Kısa süreli bir seyahat demek için çok fazla valiz arabaya yerleştirilmişti. Mito, Misa’yı kucaklayıp arabaya bindirdi ve tekerlekli sandalyeyi katladı. Misa ara-
banın camını açıp Reseng ve Sumin’e baktı. El sallayarak, “Sumin Abla, Reseng’i mutlaka getir” dedi.

Kütüphaneci şaşı kadın Misa’ya el salladı. Reseng de bir-

likte el salladı. Mito Sumin'e göz kırpıp Reseng'e baktı. "Burada mı olacaksın?" diye sordu.

Reseng, "Evet" dedi.

Mito arabaya binip havaalanına doğru yola çıktı. Misa gözden kaybolana kadar pencereden el salladı. Araba orman yolundan inince Reseng ve kütüphaneci şaşı kadın yalnız kaldılar. Yalnız kalınca bir garip hissettiler.

"Artık Misa'yı da yolladığımıza göre tek kalan iş senin ve Mito'nun ölmesi mi?"

Reseng iğneleyici konuşmuştu. Sumin hiçbir tepki vermeden Mito ile Misa'nın gözden kaybolduğu orman yolunu seyreliyordu.

Reseng, "Başaramayacak. Mito da ölecek, sonunda sen de öleceksin" dedi.

Sumin başını çevirip gözlerini Reseng'e dikti ve "Ceset gibi yaşamaktansa ölmek daha iyidir. Yeterince ceset gibi yaşadım" dedi.

* * *

Kol saati sabah beşi gösteriyordu. Reseng yerinden kalkıp üstünü giyindi ve tuvalete gidip elini yüzünü yıkadı. Aynada bir adamın yüzü vardı. Yüzündeki gölge iyice koyulaşmıştı. Reseng o gölgenin gerçek yüzü korkudur, diye düşündü. Havlu ile yüzünü kurulayıp odadan çıktı. Kendi eşyalarını toplayıp sehpanın üstüne koydu. Mito'nun odasına doğru ilerledi ve kapıda nefesini toparladıktan sonra sessizce kapıyı açtı, içeri girdi. Mito'nun yüzü tüm bu işler yüzünden bitkin görünüyordu. Reseng kloroform şişesinin kapağını açıp havluyla sürerek Mito'nun burnuyla ağzını kapadı. O an Mito gözünü açıp üç saniyeliğine Reseng'e baktı. O gözbebeklerinde görünen şey ne bir korku ne bir şaşkınlıktı, sadece hayal kırıklığıydı. Bir süre sonra Mito bilincini kaybetti.

Reseng Mito'nun yatağının altındaki iki çantayı çıkardı. Birinde Hanca'nın defteri, diğerinde ise Mito'nun Hanca'yla görüşürken tedbir amaçlı hazırladığı silah, bomba ve bunun dışında lazım olan eşyalar vardı. Reseng çantanın içindeki eşyalara gelişigüzel baktıktan sonra fermuarını kapattı. Sonra odasına dönüp sehpanın üstündeki eşyalarını aldı. Sumin'in odasına göz ucuyla baktıktan sonra dışarı çıktı.

Seul'e varır varmaz Hanca'ya telefon etti.

"Parayı hazırladın mı?"

"Hazırladım. Artık ne yapmayı düşünüyorsun?" Sesinden Hanca'nın bitkin olduğu anlaşılıyordu.

"Yurtdışına gideceğim. Onun dışında başka çarem yok sen de biliyorsun."

"Dikkatli ol. Seni temin ederim, sindiremeyeceksin."

Hanca öfkeden küplere binmiş gibiydi.

"Tekrar arayacağım, beklemede kal. Lüzumsuz davranışlardan sakın. Yeltendiğin an ayağın boşlukta kalır."

Reseng konuşmayı bitirip telefonu kapattı.

Taksiye binip G World'e gitti. Ortadaki geniş meydanın çevresinde inşa edilen otel, alışveriş merkezi ve tema parkı büyük bir çember oluştuyordu. Reseng alışveriş merkezini inceledi. On bir katlı binanın baştan aşağı camdan yapılmış manzaralı iki asansörü dış duvarda inip çıkıyordu. Alışveriş merkezinin yedinci katıyla otelin yedinci katı bir tünel köprüyle bağlanmıştı. Reseng manzaralı asansöre bindikten sonra tüm katların düğmelerine bastı. Birlikte bindiği orta yaşlı kadın çok rahatsız olmuş bir ifadeyle Reseng'e baktı.

Reseng, "Kusura bakmayın. Genel bakım yapılıyor" dedi.

Orta yaşlı kadın mahcup olmuş gibi başını salladı. Her katta kapı açıldıkça Reseng asansörden inip etrafa dikkatlice bakıyor, tekrar asansöre binerek sonraki kata çıkıyordu. Reseng iki manzaralı asansöre sırayla yaklaşık bir saat bindikten sonra meydana çıktı. Sonra meydanın ortasındaki banka

oturup bir sigara yaktı. Güvercinler meydanda baş döndürücü şekilde uçarak yere düşen atıştırmalıklarla ekmek kırıntılarını toplayıp yiyordu. *Şunların kanatları da olmasına rağmen neden bu can sıkıcı şehri terk edip gitmiyorlar ki?* Reseng gülerek başını salladı.

Sigarasını içip alışveriş merkezindeki lüks erkek giyim mağazasına girerek takım elbise ve gömlek satın aldı. Kadın çalışan Reseng'in çıkardığı kıyafeti alışveriş çantasına koyarak uzattı.

Ona, "Atın lütfen" dedi.

Sonra karşıdaki ayakkabı mağazasına giderek hoşuna giden bir ayakkabı seçti. Yine aynı şekilde eski ayakkabısını attı. İç çamaşırı ve birkaç çift çorap satın aldıktan sonra tekrar manzaralı asansöre binip alışveriş merkezinin yedinci katında indi ve otele bağlanan tünel köprüde yavaş yavaş yürüdü. Köprüden tam üç kez gidip geldikten sonra otelin teras katındaki restorana çıktı. Ellili yaşlarda heybetli bir garson Reseng'i selamladı ve günün mönüsünün kuru dinlendirilmiş Kore sığır filetosu bifteği olduğunu söyledi.

Reseng gülerek, "Kuru dinlendirilmiş mi? İlk kez duyuyorum. Nasıl oluyor?" diye sordu.

Heybetli garson ıslak dinlendirilmiş etle kuru dinlendirilmiş etin farkını açıklarken Reseng otelin karşısındaki alışveriş merkezini dikkatle izledi.

"Hangisinden istersiniz?" Garson sordu.

Reseng, "Evet, o dediğinizden olsun" dedi.

Garsonun tavsiye ettiği biftek gerçekten lezzetliydi. Amerika'da idam cezasına çarptırılmış mahkûmların ölmeden önce en çok tercih ettikleri son yemek biftekti. Pişmiş etin peçesinin arkasına saklanan çiğ ete duyulan arzu, o sıcak etoburluk. Başka bir memelinin etini çiğnediğinde ağızda yayılan o kanın tadı. Cenaze törenlerinde yas tutanların et yemesi gibi bu hem hayatta kalanlara tanınan bir ayrıcalık hem de ya-

şamak istediklerine dair çok kuvvetli tutkunun kanıtıdır. Reseng ölüm cezasına çarptırılmış mahkûmun son yemeğini yemesi gibi yavaş yavaş yedi. Mönüde biftekle birlikte getirilen kırmızı şaraba boş boş baktı. “Çalıştığım günlerde alkol kullanmam ama” diye mırıldandı. Reseng kadehi kaldırıp biraz şarap içti. Et ve kan. İnsanların bifteği sevmesi, o şık takım elbiselerinin içinde özenle sakladıkları yamyamlık içgüdüğü yüzündendir, diye düşündü.

Yemeğini bitirince otel lobisine inip yedinci kattan meydanın görüldüğü bir oda tuttu. Odaya girdikten sonra uzun uzun banyo yaptı, saçını kuruttu, taradı, yüzüne cilt kremi ve losyon sürdü. Aynada kendine baktı. Sağ yanağında Berber’in açtığı bıçak yarası hâlâ belirgindi.

“Seni yakışıklı piç” dedi aynadaki kendine. “Bu yara izi seni daha da seksi yaptı.”

Reseng iç çamaşırlarını değiştirdi ve gömlek ile takım elbiselerini giydi. Ardından omzuna tabanca kılıfını geçirip sağ tarafa susturuculu PB6P9’u, sol tarafa Çu’nun Henckel bıçağını taktı. Çantasından 38 kalibre tabancayı çıkarıp kemerinin arkasına taktı ve PB6P9’un üç şarjörünü ceketinin sağ cebine, kutudan çıkarttığı otuz tabanca mermisini de sol cebine koydu. Tüm hazırlığı bitince yatakta öylece oturup gökyüzünün batısında günbatımını bekledi.

Karanlık çöküp dış cephesi cam olan alışveriş merkezinin ışıkları etrafı aydınlatınca Hanca’ya telefon etti.

“G World. Alışveriş merkezi. 1 numaralı kapı. Yalnız gel.”

Reseng telefonu kapattı. Hanca 30 dakika sonra 1 numaralı kapının önüne geldi. İlk bakışta tek gelmiş gibi görünüyordu. Elinde iki tekerlekli valiz bir de küçük çanta vardı. Valizlerde nakit bir milyar *won*, diğer küçük olanda ise hamiline yazılmış çekler olmalıydı. Reseng dürbünü çıkarıp meydanın doğusu ile batısını, ayrıca alışveriş merkezinin girişi ile her katın yangın merdivenlerini dikkatle inceledi. Sonra telefon etti.

"Alışveriş merkezinin 7. kat asansörünün önüne git."

Hanca tekerlekli valizleri çekerek asansöre bindi. Sonra 7. katta indi. Reseng tekrar telefon etti.

"11. kat yangın merdiveni." Reseng telefonu kapattı.

Hanca 11. kat yangın merdiveninin önünde dikilirken Reseng tekrar telefon etti.

"3. kat asansör."

"6. kat çanta mağazası."

...

...

...

"1. kat 24 saat açık market."

Buluşma yeri yaklaşık on kez değişince Hanca'nın tepesi attı. "Köpeğe eğitim mi veriyorsun?"

Reseng, "Tahmininden daha çok söz dinleyen bir köpekmişsin. 2. asansörde biraz dinlen. Bunu hak ettin" dedi.

Reseng telefonu kapatınca Hanca valizleri sürükleyerek 1. kattaki 24 saat açık marketten tekrar asansör tarafına yürüdü. Hanca'nın her hareketinde Reseng dürbünle alışveriş merkezi girişini, asansörü, yangın merdivenlerini dikkatle kontrol etti. Hanca, yanında yaklaşık 17 suikastçı getirmişe benziyordu. Alışveriş merkezinin dört girişinde ikişer suikastçı, sol ve sağ yangın merdivenlerinde ikişer, birinci kattaki asansörün önüne bir, on birinci kattaki asansörün girişinde bir ve tünel köprüde iki suikastçı pusu kurmuştu. Ayrıca tüm eylemi yöneten herif meydanın tam ortasında duruyordu. Muhtemelen otoparkta ve çatıda birkaç suikastçı daha vardı ve alışveriş merkezinin dışında yol kenarında bir araç bekliyor olmalıydı. Reseng çantasını alıp güneş gözlüklerini taktı ve otel odasından çıktı. Takım elbiseli, iki iriyarlı adam, tünel köprüünün sonunda durup yürüyen herkesi gözetliyordu. Reseng onları geçmek üzereyken, adamlardan biri elini kaldırdı.

“Hey, sen, gözlüklü.”

Reseng susturucu taktığı silahı çıkardı ve ikisini de uylugundan vurdu. Adamlar yere düşünce Reseng ikisinden cüssesi daha iri olanın uyluğuna iki kere, diğerinin uyluğuna da bir kere daha ateş etti. Sonra şarjörü çıkarıp yere attı ve yenisini taktı. Birkaç adım daha gittiğinde arkasında çığlıklar duydu. Cam asansörlerin ikincisine hızla giderek önde durup her ikisinin de düğmesine bastı. Asansörün dokuzuncu kattan yedinci kata indiği birkaç saniye ona bitmeyecekmiş gibi geldi.

Asansörün kapısı açıldı. Hanca insanların arasında, içerideydi. Reseng, kemerinden 38 kalibre tabancayı çıkardı ve asansörün tavanına iki el ateş etti. İçeridekiler çığlık atarak dışarı fırladılar. Hanca şok içinde Reseng’e baktı. Reseng, onun sağ dizine iki el ateş etti. Hanca çığlık attı ve asansörün köşesine çöktü. Herkes korkudan fırlayıp kaçtığı halde orta yaşlı şişman bir beyefendi köşeye büzülmüş tir tir titriyordu. Reseng acil durdurma düğmesine bastı ve adamın omzuna dokundu.

Reseng, “Beyefendi? Herkes gitti. Kalmak istediğinizden emin misiniz?” diye sordu.

Adamcağız Reseng’e göz ucuyla baktı ve telaşla asansörden fırladı. O sırada Hanca, ceketinin iç cebinden silahını çıkarmaya yeltendi ama Reseng onun sağ koluna ve omzuna birer el ateş etti. Hanca’nın silahını alıp çantasına koydu ve tabancasının boş kovanlarını yere boşaltarak yeniden cebindeki mermilerle hızla doldurdu. Mito’nun çantasından bomba ile koli bandını çıkarıp içinde oldukları ikinci asansörün girişine bombayı bantladı. Sonra bir molotof kokteyli yaktı ve birinci asansörün yedinci kata çıkmasını bekledi. Kapı açılınca herkesi uzaklaştırmak için tekrar tavana ateş etti, sonra molotof kokteyli ve küçük bir tiner şişesini birinci asansöre attı. Molotof kokteylinin patlamasıyla asansörün içi hız-

la alev aldı. Reseng ikinci asansöre döndü ve kapıyı kapattı. Hanca inleyerek Reseng'e baktı.

"Ne bok yediğini sanıyorsun?" diye sordu Hanca.

Reseng onun uyluğuna bir el ateş etti.

"Her konuştuğunda bir mermi yiyeceksin."

Yan taraftaki asansör yanar vaziyette birkaç kat çıkıp durdu. Reseng diğer asansörün yanışını izlerken bir sigara yak-tı. İnsanlar meydana akın ediyordu.

Reseng, "Düşündüğüm kadar coşku yok ya" diye homur-dandı.

Hanca'nın getirdiği valizlerden birini açtı. On bin *won*'luk nakitle doluydu. Reseng asansörün camına dört kere ateş edip silahın arkasıyla kırdı. Ardından on bin *won*'luk birkaç desteyi havaya fırlattı. Paralar havada uçuşarak kar gi-bi meydana yağıyordu. Memnun bir ifadeyle valizdeki para-ları avuç avuç aşağıya attı. Hanca sersemce onu seyrediyor-du. Meydana onlarca polis arabası ve itfaiye aracı girmişti. O kargaşada bile paraları almaya çalışan müşteriler yüzünden meydan anında mahşer yerine dönmüştü. Reseng çantadan birer molotof kokteyli ve tiner şişesi daha çıkararak asansö-rün güvenlik kamerasına gösterip salladıktan sonra kokteyli ateşe verdi ve şişeyi asansörün ortasına bıraktı. Hanca'nın yüzünde korku hâkimdi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Reseng tabancayı yüzüne doğrultarak yavaşça kafasını salladı. Hanca ağzını kapattı.

Reseng cep telefonunu çıkarıp Mito'yu aradı. Mito açtı.

"Değiştireceğin dünyayı göremeyeceğim için üzgünüm" dedi ve devam etti, "Dürüst olmak gerekirse bunun mümkün olacağına da inanmıyorum... Ama ikinci çekmeceye kitap ve dolabın anahtarını koydum. Misa'yla birlikte gidemediğimi için ondan özür dilediğimi söyle."

Mito neden bahsettiğini sormaya niyetlendi ama Reseng telefonu kapattı. Telefonunun sim kartını çıkartarak yakıp

dışarıya attı. Bir sigara daha yakıp dumanını uzun uzun üfledi. Meydandaki herkes yukarı ona bakıyordu. Yangını mı izliyorlardı? Yoksa daha fazla paranın aşağıya yağmasını mı bekliyorlardı? Belki de benim ölmemi bekliyorlar, ya da birini öldürmemi, diye düşündü. Megafondan bir polis memuru seslendi. Ama meydanda toplanan sayısız izleyicinin uğultulu gürültüsü yüzünden Reseng polisin dediği hiçbir şeyi anlamadı. Muhtemelen polis memuru ne istediğini soruyordu. *Ben ne istiyorum?* diye kendine sordu.

Reseng asansörün alt tarafında park edilen araçları ateş etti. Aracın yakınındaki polis ve izleyiciler geniş bir çember halinde dağıldı. Reseng çantadan bir tane daha molotof kokteyli çıkarıp arabaya fırlattı. Araç anında alev aldı. Otel tarafında keskin nişancılar konumlanmıştı. Biri çatıda, biri asansörün karşısındaki otel odasında ve diğeri tünel köprü üzerinde. Sadece üçünü görmesine rağmen, başka yerlerde daha fazla nişancı saklandığından emindi. Meydanın dışında, haber ekipleri nihayet gelmiş, kameralarını kuruyorlardı. Kameramanlar kalabalığın arasından sıyrılıp Reseng'i çekmeye çalışıyorlardı. Polis memuru hâlâ megafondan bağırıyor, onu ikna etmek için tüm gücünü harcıyordu. Reseng sol eline bir bomba alıp dışarıya doğru salladı.

Birdenbire Hanca kıkır kıkır gülmeye başladı. Reseng başını çevirip ona baktı. Adam bir türlü susmuyordu. Reseng n'oluyor dercesine başını sallayarak tabancayı kaldırdı ve Hanca'nın sol uyluğuna bir el daha ateş etti. Silahın sesini duyan meydandaki kalabalık yüksek sesle bağırdı. Hanca bir an inledi ama yine de konuşmaya başladı.

"Sanırım Çu gibi olmak istiyorsun. Ama bizim gibiler onun tırnağı bile olamaz." Hanca güldü ve devam etti. "Benden neden bu kadar nefret ettiğini biliyor musun? Çünkü sen ve ben ikiz gibiyiz. Sen çok sinirlisin çünkü en çok nefret etti-

ğın şeye benziyorsun. Ama yapabileceğin bir şey de yok. Zaten bizim harcımızda bu var.”

Konuşunca vurulacağını bildiği halde Hanca, hiç kale almadan konuşmaya devam etti. Acı çekerken bile, kendine özgü o kibirli ve alaycı bakışlarını hiç kaybetmiyordu. Reseng silahı ona doğru kaldırdı.

“Peki, nasıl birbirimize benziyoruz?”

“Diyorum ki.” Hanca kendine hâkim olamıyor sürekli gülüyordu, “Benim en çok merak ettiğim şey hangimizin İhtiyar Rakun’a daha çok benzediği. Sen mi yoksa ben mi?”

Hanca ve ben. Kim daha çok benziyor ki? Ben mi Hanca mı? Hangimiz? Reseng Hanca’ya doğrulttuğu silahı indirdi. Sonra hafifçe güldü.

“Öyleyse, şimdi kime benziyorum?” diye sordu.

Hanca gülmeyi bıraktı ve ona baktı. O an bir silah sesi duyuldu. Reseng göğsüne baktı. Göğsünde bir delik açılmıştı. Reseng parmağıyla deliğe dokundu. Kanı koyu renkti. Mermi karaciğerini delmiş olmalıydı. Reseng, merminin nerden geldiğini görmek için kafasını çevirirken, akciğerinden ikinci bir mermi geçti. Birden kulağına akan suyun sesi geldi. Çakılların üzerinden akan soğuk suyun sesi. Her zaman hatıralarında olan o buz gibi suyun sesi. Ama şimdi, orasının çok da kötü bir yer olmadığını düşündü. Kendisi ya o derenin yatağında bir çakıltaşı olacak ya bir yosun ya da su damlalarından kaçınarak uçup giden bir kelebek.

Reseng dizlerinin üstüne düştü. Sonra patentli kendine aitmiş gibi hep yaptığı şekilde havaya doğru hafifçe güldü.